

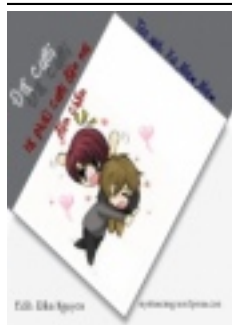
Đã Cưới Là Phải Cưới Đến Nơi Đến Chốn

Contents

Đã Cưới Là Phải Cưới Đến Nơi Đến Chốn	2
1. Chương 1: Quán Quýt(18+)	3
2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Mặt	6
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Mặt (tt)	9
4. Chương 4: Anh Phong Là Tốt Nhất	11
5. Chương 5: Chuyện Xưa	14
6. Chương 6: Con Gái	17
7. Chương 7: Giản Khiêm Hân	20
8. Chương 8: Đêm	23
9. Chương 9: Biến Đổi	26
10. Chương 10: Quyết Định	29
11. Chương 11: Cường Bạo	32
12. Chương 12: Ai Cường Bạo Ai 1?(18+)	34
13. Chương 13: Ai Cường Bạo Ai 2? (18+)	36
14. Chương 14: Rời Đi.	38
15. Chương 15: Dịch Nam Phong Tìm Đến	41
16. Chương 16: Tức Giận	43
17. Chương 17: Tập Luyện	46
18. Chương 18: Chạy Việt Dã	48
19. Chương 19: Xoa Bóp	51
20. Chương 20: Phát Hiện	53
21. Chương 21: “đêm Nay Không Đi, Ngủ Đi!”	56
22. Chương 22: Về Thăm Nhà	58
23. Chương 23: Canh Một (18+)	61
24. Chương 24: Canh Hai	64
25. Chương 25: Về Lại Quân Doanh	67
26. Chương 26: Bắn Súng	70
27. Chương 27: Dụ Dỗ	73
28. Chương 28: Ngăn Cản	76
29. Chương 29: Xích Luyện Trong Truyền Thuyết	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31: Nhớ (18+)	87
32. Chương 32: Cường Nhiệt (18+)	89
33. Chương 33: Một Tháng	93
34. Chương 34: Đại Hội	96
35. Chương 35: Trừng Phạt (18+)	99
36. Chương 36: Về Thăm Nhà	102
37. Chương 37: Quyết Định	105
38. Chương 38: Venezuela	109
39. Chương 39: “trường Học Thợ Săn”	112
40. Chương 40: “ Đùng Ầm Ỉ, Là Anh.”	116

41. Chương 41: Khóc	119
42. Chương 42: “bảo Bối, Huấn Luyện Có Khổ Hay Không?”	121
43. Chương 43: Tắm (18+)	124
44. Chương 44: Huấn Luyện	126
45. Chương 45: Sát Hạch	130
46. Chương 46: Hoang Mang	132
47. Chương 47: Chăm Sóc	135
48. Chương 48: Huấn Luyện Thực Chiến	138
49. Chương 49: “dã Chiến” (18+)	141
50. Chương 50: Huấn Luyện Thực Chiến	143
51. Chương 51: Huấn Luyện Thực Chiến (2)	146
52. Chương 52: Khảo Nghiệm Cuối Cùng	149
53. Chương 53: Về Nhà	152
54. Chương 54: Chăm Sóc Vết Thương Cho Anh (18+)	155
55. Chương 55: Tắm (18+)	158
56. Chương 56: Chương 56.	161
57. Chương 57	163
58. Chương 58	166
59. Chương 59	169
60. Chương 60	172
61. Chương 61	175
62. Chương 62	178
63. Chương 63	181
64. Chương 64	184
65. Chương 65	187
66. Chương 66: Chương 66: (16+)	191
67. Chương 67: Chương 67: (18+)	193
68. Chương 68: Chương 68: (18+)	196
69. Chương 69	198
70. Chương 70	201
71. Chương 71	204
72. Chương 72	207
73. Chương 73	210
74. Chương 74	213
75. Chương 75	216
76. Chương 76	218

Đã Cười Là Phải Cười Đến Nơi Đến Chỗ

Giới thiệu

Đã Cười Là Phải Cười Đến Nơi Đến Chỗ - Đô thị, Ngôn Tình Cô gái đang nằm sắp kia có một thân

1. Chương 1: Quán Quýt(18+)

Nguyệt: Mới chương đầu mà đã có H rồi, hự hự =,,=

Edit: Rika Nguyen

Beta :Rika

“A. . . thật sâu. . .” Thanh âm trầm thấp nhuốm đầy mùi vị kích thích thật khó để người ta phân biệt đây là giọng nam hay nữ

“Thích ư? . . .” Đây xác thực là giọng nói của đàn ông, trầm thấp , nhưng ngữ điệu thần nhiên , ngả ngón bất cần, như trêu đùa chọc ghẹo, là giọng của kiểu người ngồi ở ghế trên luôn được người ta vây lấy.

“A. . . Không. . . Chưa ăn no đâu. . . Đêm nay. . . Không buồn ngủ . . . A. . . Cái vị trí kia. . .” Vẫn là giọng nói không phân biệt nam nữ kia.

Thanh âm trầm thấp của nam nhân lại không hề vang lên nữa, bên trong nhất thời chỉ còn “Phốc...phốc” bởi va chạm vào nhau mà vang lên, cùng với những tiếng rên rỉ, những thanh âm của thân thể.

Sau một lát, lại có âm thanh “Phù phù” vang lên. Nghe thật kĩ, hóa ra là tiếng thân thể đột nhiên ngã từ trên cao xuống giường mà vang lên. Ngay sau đó lại là một tiếng kêu lớn, đây là tiếng kêu khi người ta đạt tới cực hạn sung sướng, thỏa mãn hoặc là đau đớn tột cùng mà vang lên

Hình ảnh phóng đại, đây là một ngôi nhà vô cùng xa hoa, một ngôi biệt thự xinh đẹp, ngay cả cái cổng sắt kia cũng biểu hiện lên sự xa hoa lộng lẫy của ngôi nhà. Từ bên ngoài đi vào, trên con đường nhỏ nối liền từ cổng vào đại sảnh trát đầy những hòn đá cuội trắng ngà giống hệt nhau. Nhìn mà lú cả lưởi, muốn tìm được các hòn đá cực kì giống nhau về màu sắc và kích thước kia, chủ nhân ngôi nhà này ắt hẳn phải có tài và lực khá dồi dào.

Có thể sở hữu được ngôi nhà xa hoa như vậy ở cái thành phố Tứ Cửu này, lại ở một chỗ yên tĩnh như vậy, chủ nhân của nơi này hẳn không đại phú cũng là đại quý.

Mới vào đến cổng, liếc mắt đảo quanh, khắp nơi bày ra những vật phẩm mà chủ nhân ngôi nhà trang hoàng vào, khiến cho căn nhà này tăng giá không ít. Kiến trúc mang đậm phong cách Châu Âu, pha lẫn một chút màu sắc ấm áp. Đại sảnh là một màu lạnh lẽo làm bật lên phong cách Châu Âu mạnh mẽ. Phía tường bên trái đặt một cái lò sưởi lớn. Tiếp tục tiến lên phía trước, hẳn là người sành điệu sẽ biết ngay khối thảm cùng màu kia chính là khối thảm lông Ba Tư quý giá. Chủ nhân của ngôi nhà hẳn là một người chú trọng sinh hoạt, chú trọng đến từng chi tiết.

Mà quên, cái mà ban nãy chúng ta chưa kịp nhìn, điều mà khiến căn phòng này trở nên lộn xộn từ khi vào cửa ngay bây giờ sẽ được nói đến.

Ngoài thềm, những đôi dép đen xếp lộn xộn. Đi tiếp vào, cúc áo vương vãi đầy sàn, trên tay vịn cầu thang vắt một cái quần bộ đội, còn có một cái áo sơ mi màu trắng bị xé toang. Lại đi tiếp lên trên, một đồng hồ đồng nào là quần tây, giày da, quần phục, áo lót, bra màu đen, quần áo lót trắng không biết là của nam hay nữ chất đống một chỗ.

Chắc chắn, bạn thử nghĩ xem tình hình chiến đấu này kịch liệt đến thế nào nhỉ? Phải kịch liệt cực độ mới có thể làm cho cúc áo rơi vãi tứ phía, áo sơ mi bị xé rách một cách không thương tiếc, quần áo chưa kịp cởi ra hết mà đã vò lấy nhau. Cánh cửa phòng đóng chặt kia cũng không thể ngăn cản được hương vị xuân tình nồng đậm tỏa ra. Đôi nam nữ đang quấn lấy nhau như điên loạn kia thật giống như một cảnh tượng trong các bộ phim cấm trẻ em dưới 18 tuổi xem, thật là một hình ảnh kích thích người xem.

Phóng to thêm hình ảnh, cô gái lúc nãy vừa mới cưỡi lên lưng chàng trai nay đã bị đặt xuống giường , mặt chôn vùi vào gối, chỉ có một bàn tay to đang cầm lấy thắt lưng cô khiến cô không thể vận vẹo chiếc mông nhỏ, bị người ta không ngừng rút ra đâm vào.

Cô gái đang nằm sấp kia có một thân hình gầy gò, nhưng lại có một làn da mềm mại, mịn màng. Làn da rám nắng, óng mượt như màu mật ong, chỉ có đôi gò bồng đảo kia là trắng nõn. Thật sự là một hình ảnh đối lập, làm người đàn ông phía sau nhìn mà đỏ cả mắt, miệng không ngừng cắn mút làm cho đôi gò bồng đảo kia rướm máu.

Người đang quỳ trước mặt cô gái, hạ thân đang không ngừng rút ra đâm vào là một người đàn ông có mái tóc ngắn cũn, mặt tựa như điêu khắc, trên mặt anh ta còn có một loại đường cong như bị cấm dục. Ánh mắt hẹp dài, mũi cao thẳng, làm môi mỏng đang mím chặt. Người ta thường nói, đàn ông môi mỏng thường bạc tình.

Người đàn ông kia thật thừa tình lực (khỏe mạnh, cường hãn). Trên người anh ta tuy không có cơ bắp cuộn cuộn như lực sĩ, nhưng hễ là người có tập qua võ thuật thì ắt hẳn sẽ biết được các đường cong trên cơ thể kia nếu không qua luyện tập thì sẽ không có, đây là một loại đường cong mà chủ nhân của nó có thể tùy thời tùy lúc phát ra một cỗ sức mạnh to lớn vô cùng.

“Dịch Nam Phong, anh, con mẹ nó để cho em yên không? . . . A. a. . Mau ra đi. . . em đây đã muốn rách...” Cuối cùng cô gái cũng vứt bỏ cái gối ra mà ngẩng đầu lên, một mái tóc đen nhánh, hai má nhỏ xíu xinh xắn. Nhất là ánh mắt, một đôi mắt to tròn được khảm trong hốc mắt, lóe sáng như một chú mèo nhỏ đáng yêu.

“Chính em đã nói đêm nay không ngủ được.” Dịch Nam Phong thản nhiên nói, hô hấp vẫn không đổi.

Má của Giản Lâm Nhi đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn Dịch Nam Phong: “Anh đi chết đi, tại sao anh không chết cho phúc mắt em. A a a . . . A. . . Anh vào sâu quá . . . Đau. . .”

“Một lần nói vậy, anh cho em nhớ kỹ. . .” Động tác ra vào của anh không có dấu hiệu giảm xuống, ngược lại mãnh liệt hơn.

Cô mở đôi mắt ngập nước nhìn động tác va chạm của Dịch Nam Phong, cắn môi. Người con gái này vốn che giấu sự nghiêm trang dưới bộ quân phục, chỉ duy nhất những lúc thế này đây mới lộ ra vẻ mặt kiêu mị như vậy.

Dịch Nam Phong bị ánh mắt của Giản Lâm Nhi kích thích, động tác nhanh hơn, “Hừ” một tiếng, rốt cục anh cũng bắn ra.

Người nằm phía dưới rốt cục cũng được giải thoát, cô nằm xụi lơ, không còn khí lực, đợi người phía trên rút ra khỏi thân mình. Qua sau một lúc lâu cũng không thấy hắn đi ra ngoài, khẽ lắc lắc mông để thoát ra, động tác này làm cho người đàn ông đang quỳ sau lưng cô nheo mắt lại.

“Rút ra.” Cô nói

Dịch Nam Phong nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó rút “em trai” của mình ra khỏi người cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Em muốn đi Venezuela.” Thanh âm trong trẻo pha lẫn một chút khàn khàn, nghe rất là hấp dẫn người khác.

Người đàn ông đang quay lưng đi tới phòng tắm, bỗng dừng bước.

“Đi làm gì?”

“Huấn luyện.”

Dịch Nam Phong nhíu nhíu mày, xoay người: “Đừng nói với anh là em muốn đi tới “Trường học Thợ săn” nha.”

“Vâng, anh thật thông minh, đúng là em muốn tới đó.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của cô, cơ bắp Dịch Nam Phong nháy mắt đông cứng lại, sau lại thản nhiên nói: “Tùy em.”, sau đó xoay người vào phòng tắm. Giản Lâm Nhi đang nằm úp sấp nên không thể nhìn thấy được Dịch Nam Phong đang nắm tay thành quyền rất chặt.

Nét mặt cô buồn bã, lấy chăn trùm kín đầu, Giản Lâm Nhi buộc chính mình nuốt sự chua xót trong lòng xuống. Quả nhiên, quả nhiên là như vậy, anh căn bản không quan tâm tới mình.

Mặc dù đã dự đoán được kết quả, nhưng sự thật, vẫn khó chấp nhận. Xoa xoa mũi, cô mắng thầm ” TMD Dịch Nam Phong, anh cút đi, bà đây không thèm anh nữa.” Thả lỏng toàn thân, bỏ chăn xuống, cô trở mình rồi ngủ, thật hiếm thấy khi nào cô không nắm vật yêu thích của mình trong tay để ngủ.

Từ giữa trưa, sau khi diễn thuyết xong, Giản Lâm Nhi đã bị anh bắt cóc tới đây, hai người đã dây dưa gần 5 tiếng rồi. Ngay cả khi huấn luyện ở cường độ cao, Giản Lâm Nhi cũng không có rã rời không sức lực như bây giờ, người đàn ông kia thật giống yêu quái, thể lực thật tốt a.

“Răng rắc. . .” cánh cửa thủy tinh của phòng tắm được mở ra, Dịch Nam Phong bước ra, nửa người dưới chỉ quấn khăn tắm. Lấy khăn lau tóc, nhìn người đang ngủ say trên giường, khóe miệng nhếch lên. Anh xúc chấn lên, sau đó quan sát Giản Lâm Nhi.

Chỗ kia đã sưng đỏ, ánh mắt anh thoáng hiện ra vẻ ảo não. Anh thật không thể không chế được bản thân, hai người tuy rằng đã lâu mới gặp lại, nhưng thế này...Lần sau anh sẽ chú ý hơn.

Hai ngón tay khẽ động, đụng vào nơi đó của cô, một dòng chất lỏng chảy ra, tâm tình kích động. Khi làm anh không dùng biện pháp bảo vệ, nguyên bản có thể làm cho cô mang thai, nhưng xem ra không được.

Dịch Nam Phong mím chặt môi, cẩn thận lau đi chất lỏng mà anh để lại trong cơ thể cô. Đường như động tác của anh quấy nhiễu giấc ngủ của cô, Giản Lâm Nhi vừa xoay người vừa nhấc chân lên đá lên mặt Dịch Nam Phong một cái.

Trong nháy mắt, mặt Dịch Nam Phong đen thui. Anh trừng mắt nhìn người ngay cả ngủ cũng không an phân, ánh mắt lạnh một chút, sau đó lại trở nên dịu dàng. Anh tùy tiện chỉnh lại khăn tắm trên người, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, một ánh mắt ôn nhu của Dịch Nam Phong mà người ngoài không bao giờ thấy được.

Mới nằm lên giường, thấy thân ảnh nhỏ bé kia cách mình rất xa, khe thở dài, anh dịch sát vào người cô. Giản Lâm Nhi đang ngủ, cảm nhận được hơi thở của Dịch Nam Phong, theo bản năng cô trở mình. Theo thói quen, bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy vật cứng mà cô hay nắm khi đi ngủ, sau đó tìm một tư thế thoải mái mà ngủ. (Rika: Chị này có sở thích khi ngủ biến thái quá, a a a)

Cúi đầu bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy vật đó của anh, nường théo cánh tay, quan sát lên trên, nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Dịch Nam Phong nghĩ: “ Bé bỏng như thế này, làm sao lúc trước có thể cường bạo mình đây?”. Nhìn cô thật lâu, anh không cảm thấy buồn ngủ mặc dù đã vận động từ giữa trưa đến giờ. Nghĩ đến việc cô sẽ đến Venezuela, anh lại mất ngủ.

Dịch Nam Phong là ai? Anh chính là con cháu của một gia đình có đầy quyền lực ở kinh thành. Chỉ cần bạn có xem tivi, đọc báo, hay tạp chí, liền có thể nhận biết được anh. Ở trạm xe điện ngầm, bến xe buýt,... chỗ nào cũng dán ảnh của anh. Trên ảnh, gương mặt anh được zoom cận cảnh, tư thế của anh chính là cúi đầu trầm tư. Anh chính là giấc mộng của biết bao ông bố bà mẹ có con gái trong nhà. Họ nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó, nếu có thể gả được con gái cho anh, thì đó chính là tổ tiên tích đức, mấy đời sau tiếng thơm vẫn còn lưu.

Một tay anh sáng lập “Dịch Phong”, không đến mười năm, đã nằm trong top 100 công ty nổi bật trên toàn thế giới. Anh là một truyền kỳ, là nhân vật nổi tiếng trong chốn thương trường. Không ai có thể đoán được suy nghĩ của anh, Khuôn mặt luôn mang một nét cười, nhưng vĩnh viễn không ai biết trước được bước tiếp theo anh sẽ làm gì?

Ai là người đã sinh ra một con người vĩ đại như thế? Nếu ngay bây giờ bạn đang mở tivi, đang xem tin tức trên đó, bạn sẽ phát hiện ra người đang được sáu nước phỏng vấn kia có một đôi chỗ giống gương mặt của Dịch Nam Phong, mà cũng thật trùng hợp, người ấy cũng mang họ Dịch.

Nói đi cũng phải nói lại, thế giới này thật sự là không công bằng. Một người vừa sinh ra đã có một gia thế hùng mạnh, thiên thời địa lợi nhân hòa, Dịch Nam Phong lại là người sở hữu đầy đủ các điểm ấy, thật là không công bằng.

Hoành hành trong hàng ngũ Bát Kỳ, anh chính là một vị thái tử thực sự. Những người quen biết đều gọi anh một tiếng đại ca. Không riêng bởi tuổi anh lớn hơn họ, mà còn bởi thực sự anh là một nhân vật lớn, họ

không phục cũng không xong.

Theo cách nói chỉ một bên tình nguyện của Giản Lâm Nhi thì, cô với anh là thanh mai trúc mã. Nhưng người ta hơn cô những 9 tuổi cơ, như thế thì còn thanh mai trúc mã cái gì.

Dịch Nam Phong là trúc mã của cô. Đây là một ý niệm mà khi còn là cô gái Giản Lâm Nhi luôn giữ trong thâm tâm.

2. Chương 2: Lần Đầu Gặp Mặt

Edit: Rika Nguyen

Beta: Rika

“Đứng lại, bọn tiểu nhân kia, cho ta đánh, roi này không có mắt đâu nha, dám chiếm lĩnh địa bàn của ta? !” Dịch Nam Phong mười một tuổi, trong tay cầm một cây roi vung lên, roi này là để ba cậu đánh cậu, cậu vung trộm lấy ra rồi chuồn ra cửa sau để đi chơi.

Ba tuổi, Giản Lâm Nhi lần đầu tiên đến nhà của ông nội, đứng ở trước cổng nhà mình, cô bé thấy cuộc hỗn chiến của hơn 10 đứa nhóc. Sau đó cô bé thấy một cậu nhóc môi hồng răng trắng đứng ở trung tâm, nhưng âm thanh quát tháo trong miệng cậu ta lại rất hung ác. Roi da huy động, vút lên người một tiểu tử mập mạp, sau đó xoay người đi vào cửa sau. Vừa xoay người, cậu nhóc vừa nói: “Kêu lão đại, không, kêu ông nội, người kêu ta là ông nội ta sẽ tha cho người. . .”

Tiểu Lâm Nhi thực hâm mộ roi da của cậu bé ấy, không phải vì cậu bé bộ dạng xinh đẹp, cũng không phải bởi vì cậu buộc người ta gọi mình là ông nội, mà xung quanh cậu có rất nhiều bạn bè.

Mẹ của Giản Lâm Nhi đã chết, nhưng mọi người đều lừa cô bé, nói mẹ cô bé đã ra nước ngoài. Tiểu Lâm Nhi hừ một tiếng, mẹ đã chết mà bọn họ dám lừa mình, tưởng mình còn nhỏ nên không biết gì ư?

Giản Lâm Nhi là một cô bé rất lì, Giản gia lão gia xuất thân quý tộc. Lúc còn trẻ, bởi vì có con mắt nhìn trước mọi việc. Khi quốc gia đang trên con đường tiến hành cải tổ, đề nghị mọi người đưa các xí nghiệp vào nhà nước. Giản Chính là người đầu tiên đem xí nghiệp của gia tộc quyên góp cho quốc gia.

Tầm nhìn của Giản Chính thật tốt, mắt thấy chiều hướng của sự phát triển, xí nghiệp theo chế độ công hữu là chuyện đã được định sẵn, những người khác đều vội vàng xuất ngoại, còn ông thì không. Ông hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia. Quốc gia thu mua các xí nghiệp, nhưng ông lại đưa không cho quốc gia, ông không lấy một xu.

Xí nghiệp của Giản gia có quy mô lớn, là do chính các bậc cha chú của Giản gia tự gây dựng lên, quy mô như Trương Chi Động thời kì “Hồ Bắc tân chính”*. Giản gia gia chủ là du học sinh, ông đã học các phương thức kinh doanh của người phương Tây, mặc dù đang trong thời kì chiến tranh, xí nghiệp hoàn toàn được toàn vẹn, thậm chí không bị thu nhỏ lại, ngược lại ngày càng lớn mạnh hơn.

*Trương Chi Động, sinh ngày 4 tháng 9 năm 1837 – mất ngày 5 tháng 10 năm 1909, là một viên quan lại và chính trị gia nổi tiếng Trung Quốc trong vào cuối triều đại nhà Thanh và là người ủng hộ phái cải cách một cách thận trọng. Cùng với Tăng Quốc Phiên, Lý Hồng Chương và Tả Tông Đường là một trong bốn quan chức nổi danh của nhà Thanh () nhà cải cách xuất sắc đại diện cho phái Dương vụ cuối nhà Thanh.

Ông trải qua các chức vụ Tuần phủ Sơn Tây, Tổng đốc Hồ Quảng, Tổng đốc Lương Quảng, Tổng đốc Lương Giang, Quân cơ đại thần, Thượng thư Bộ Binh, hết lòng phục vụ tận trung cho nhà Thanh.

Xuất thân là Tiến sĩ năm 1863, ông được cử tham gia Hàn lâm viện năm 1880, năm 1881 ông được bổ nhiệm làm Tuần phủ Sơn Tây. Song sự nghiệp của ông sáng chói khi ông được cử đến nhận trọng trách tại các tỉnh miền nam. Cùng với Tăng Quốc Phiên, Trương Chi Động tiếp thu khẩu hiệu “Trung học vi thể, Tây học vi dụng” tức là “tinh thần Trung Hoa, kỹ thuật phương Tây”.

Khi xảy ra chiến tranh với Nhật về Đài Loan năm 1894, Trương Chi Động, nhận thấy tầm quan trọng chiến lược của Đài Loan cũng như tham vọng của Nhật, do đó gửi thư cho Lý Hồng Chương vào tháng 12 năm

1894, nhấn mạnh việc phải giữ Đài Loan bằng mọi giá. Ông đề nghị thuyết phục Anh và Nga can thiệp nếu quân Nhật đánh Đài Loan lần nữa.

Khi đến Quảng Đông nhậm chức Tổng đốc Lương Quảng (1884-1889), Trương Chi Động bắt tay vào phát triển thực nghiệp thành lập ra Cục dệt vải và Xưởng luyện thép Quảng Đông.

Lúc được chuyển đến Hồ Bắc, Trương Chi Động cho di dời toàn bộ thiết bị của xưởng súng pháo Quảng Đông và cho xây dựng thành xưởng súng pháo Hán Dương.

Tại Hồ Bắc, trong thời gian 3 lần nhậm chức Tổng đốc Hồ Quảng (1889-1894, 1896-1902, 1904-1906), trong hơn 10 năm làm tổng đốc, ông đã thành lập Xưởng dệt tứ cục Hồ Bắc bao gồm dệt vải, kéo sợi,繅 tơ, chế biến gai. Một số nhà máy công nghiệp khác được thành lập là Mỏ sắt Đại dã được đưa vào khai thác. Ông còn lập kế hoạch xây dựng đường sắt Lô Hán (sau đổi tên là Kinh Hán, xây dựng từ năm 1896, hoàn thành năm 1905) nối liền hai miền nam bắc.

Truyền qua hai đời, khi đến tay Giản Chính. Lúc ấy Giản Chính mới từ Mỹ trở về, biết đến chính sách kiến quốc của quốc gia, nói dân chủ cũng dân chủ, nói dẫm máu có dẫm máu. Kết quả là, sau khi suy nghĩ thật kỹ, ông trực tiếp gửi cho Chu tổng một bức thư.

Tình hình lúc ấy hỗn loạn, một bức thư đến tay một vị lãnh đạo là rất khó. Khi Chu tổng nhận được tin tức, ông ta quá vui mừng, tự mình tiếp kiến Giản Chính. Hai người nói chuyện rất lâu trong một căn phòng kín, sau khi rời khỏi nơi đó, Trung Nam Hải tự mình thiết yến chiêu đãi Giản Chính. Từ đó, xí nghiệp của Giản gia liền thuộc sở hữu của Nhà nước .

Người ta là một “ Khai quốc công thần” đi tiên phong, với việc quyn góp một gia sản khổng lồ như vậy, thật đúng là quá tốt. Mà lúc ấy, quốc gia đang thiếu nhân tài, mà Giản Chính lại là một người đi du học về. muốn phong độ có phong độ, muốn tri thức có tri thức, muốn tiền tài có tiền tài. Ông có tầm nhìn rộng, cách nói chuyện không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Sau khi trở về, Lý tổng liền soạn một văn bản, mở một hội nghị nhỏ. Thấy bối cảnh và tài sản khổng lồ của Giản gia. Nhà nước đặt biệt quan tâm đến ông, lúc ấy ông tuy trẻ tuổi, nhưng trong khi thảo luận ở trong cuộc họp, đã thống nhất cử Giản Chính lên làm Phó chủ tịch của Hiệp thương Chính trị.

Vì thế vào thời điểm khai mạc hội nghị, đầu tiên ai ai cũng khen ngợi Giản Chính là một công dân luôn hướng về Đảng , sau đó tuyên bố ông làm Phó chủ tịch của Hiệp thương chính trị

Đây đúng là cơ hội tốt của Giản Chính, tuổi còn trẻ mà đã làm Phó chủ tịch Hiệp thương chính trị, chuyên quản kinh tế nơi này. Đường lớn rộng mở, làm đến mười năm. Tuy lúc này ông đã lui về sau, nhưng uy danh của ông, ai ai cũng phải kính trọng và nể phục.

Giản Chính có ba con trai, không có con gái. Ba của Giản Lâm Nhi là Lão Yêu, là con út của Giản chính. Khi Giản chính còn làm Phó chủ tịch, Giản Chính đem đưa hai đứa con đầu nếm vào bộ đội, cho các con tôi luyện chính mình.

Mà ba của Lâm nhi, không như hai anh trai đi bộ đội, ông đi học kinh tế , nhằm muốn theo nghiệp cha. Dưới sự ảnh hưởng của Giản Chính, sự nghiệp của ông càng ngày càng tăng cao.

Ông cưới vợ là một tiểu thư gia môn danh giá, tình cảm hai vợ chồng rất mặn nồng. Giản Chính đã có năm cháu trai rồi , ông rất buồn. Thấy người ta có cháu gái, ông nhìn mà thêm thương. Cuối cùng, vợ chồng Lão Yêu cũng sinh cho ông một cô cháu gái, điều này làm Giản Chính thật cao hứng, lập tức đặt tên là Lâm nhi, Kỳ Lâm sống mãi chi phân (Kỳ: loài thú linh thời xưa, rất hiền lành, thuộc loài nai, ngày nay đã tuyệt chủng. Kỳ là con đực, Lâm là con cái, nên gọi chung là Kỳ lâm)

Mà mẹ của Lâm nhi lại mắc một căn bệnh hiếm gặp. Đã trị liệu nhiều năm rồi nhưng vẫn không có hiệu quả ai, cuối cùng cũng qua đời , lưu lại hai cha con Giản Lâm Nhi. Giản Chính thấy cháu gái đáng thương mất mẹ sớm, liền đem cháu về nuôi. Hôm nay là ngày đầu tiên Lâm nhi đến nhà của ông nội, cũng là lần đầu tiên cô bé thấy Dịch Nam Phong. Lâm nhi thấy nhiều bạn nhỏ vây xung quanh Dịch Nam Phong, rất là hâm mộ.

Lâm nhi từ nhỏ lớn lên một mình, không, không phải, còn có bảo mẫu, còn có ba mẹ, tuy rằng đa số mẹ toàn nằm trên giường, ba thì lo làm ăn , nhưng vẫn luôn cạnh cô bé, Giản Lâm Nhi chính là không có một

tuổi thơ vui chơi cùng cha mẹ, bạn bè như các bạn đồng trang lứa. Đi trên đường, ngẫu nhiên thấy các bạn nắm tay nhau hoặc nắm tay cha mẹ đi, cô bé rất hâm mộ. Nhưng ước muốn mãnh liệt là thế, có bé vẫn chỉ có một mình.

“Đến, đến đây, Lân nhi, cháu gái ngoan của ông, qua bên này với ông nội nào!” Nhìn cô cháu gái nhỏ bé bước vào giống như một tiểu công chúa, Giản Chính cười như hoa nở trên mặt.

Lân nhi nhu thuận chạy tới, đến bên chân ông nội, miệng chu lên nói: “ Ông ơi, bên ngoài có thật nhiều bạn nhỏ nha!”. Một cô bé ba tuổi, nói chuyện một cách đáng yêu, làm cho trong lòng người nghe bất giác mềm nhũn.

“Ôi! Tiểu Lân nhi của ông, bên ngoài nhiều bạn nhỏ xấu, không nên chơi cùng bọn chúng, lỡ làm Tiểu Lân nhi của ông bị thương, ông sẽ rất đau lòng.”. Nhìn Giản Chính nói chuyện, đối mặt với cô cháu gái nhỏ bé, khuôn mặt điềm tĩnh, lạnh lùng của ông bất giác hiện lãnh hân.

Lân nhi không nói lời nào, cô bé cứ nghĩ sẽ được chơi cùng các bạn, nhưng ông lại không cho. Hơn nữa, cô bé được mệnh danh là Quỷ Linh tinh quái , muốn cho cô bé yên tĩnh, so với việc lên trời còn khó hơn.

“Ông nội, cháu muốn chơi cùng các bạn.” . Tiểu Lân nhi mở to đôi mắt đen láy, chớp chớp lông mi, Giản Chính liền đầu hàng .

“Được, được rồi. Ông sẽ kêu anh ba mang cháu đi chơi. Tiểu Nhi nè, đừng để người ta khi dễ tiểu Lân nhi nhà mình nha!”

Anh ba trong miệng của Giản Chính, là con thứ ba của bác cả, tên là Giản Khiêm Trạch. Các con cháu của Giản gia đều có lót một chữ Khiêm, riêng Lân Nhi là không có.

Bác cả của Giản Lân Nhi có ba con trai, tên là Giản Khiêm Hải, Giản Khiêm Hà và Giản Khiêm Trạch, tất cả các tên đều liên quan tới một chữ “ Thủy”. Nguyên nhân là vì bác cả của Lân nhi trước đây là lính hải quân. Lúc ấy quốc gia còn chưa lớn mạnh, mà muốn xây dựng đất nước phải có đủ ba quân(hải quân, không quân và bộ đội trên mặt đất). Nhưng trên thực tế, kế hoạch này dù đã triển khai 10 năm nhưng vẫn chưa đạt kết quả. Sau đó chỉnh đốn lại, bác cả của Lân Nhi trúng tuyển, được liệt vào hàng ngũ những bộ đội hải quân đầu tiên của đất nước.

Hai cháu trai còn lại là con của bác hai , Giản Khiêm Hách và Giản Khiêm Thành. Bác hai hiện giờ vẫn còn đang ở trong quân khu, đang đảm nhiệm chức Phó sư trưởng.

Chắc chắn, nhìn xem người của Giản gia, người người đều là nhân trung long phượng, người nào người nấy cũng là nhân tài.

Mà gia đình bác cả của Giản Lân Nhi đang ở trong một ngôi nhà nhỏ trong căn biệt thự của ông nội. Giản Chính gọi một cuộc điện thoại, cả nhà bác cả liền tập trung tại đây. .

Vợ của bác cả là người Đông Bắc, tính tình hào sảng. Khi cả nhà bác đều tập trung tại đây. vợ bác cả thấy một cô bé con phấn nộn, đang chăm chú nhìn, nháy mắt đã cướp đi trái tim của bà.

Bà ôm lấy Lân nhi: “Ôi, đáng yêu quá, cô bé thật xinh đẹp. Ôi, mau mau lại đây cho bác yêu nào.”

Vốn bạo dạn, Lân nhi không sợ người lạ, liền “Bẹp” một cái trên mặt vợ bác cả, trên khuôn mặt của bác gái còn in rõ dấu nước miếng. Cô bé này tinh ranh thật, vừa mới thấy bác gái nói mình xinh đẹp, lại thân thiết ôm cô bé, tiểu Lân nhi liền cảm thấy rất thích.

“Ôi, Tiểu Lân nhi, cháu làm đau bác nha! ” Bác gái nhìn chăm chú tiểu Lân nhi, càng xem càng vui mừng.

Bác cả luôn biểu tình nghiêm túc, hiện tại thấy tiểu Lân nhi, tâm nhất thời mềm xuống, đứa nhỏ này tuổi còn bé đã mồ côi mẹ, thật đáng thương.

Sau khi bác gái buông Lân nhi ra, ba cậu nhóc liền nhìn chăm chú đứa em gái nay. Từ trước tới giờ, các cậu chưa từng có một cô em gái xinh đẹp, đáng yêu như thế này, nhất thời rất vui vẻ.

“ Ngoan, Lân nhi, kêu một tiếng anh trai nào!”

Một hàng ba cậu nhóc, Giản Khiêm Hải mười lăm tuổi, Khiêm Hà mười ba, Khiêm Trạch mười một, vóc dáng từ lớn đến bé, rất dễ phân biệt. Lân nhi ngọt ngào kêu “Anh cả, anh hai, anh ba”.

Giản Chính cười to: “Tam Nhi, về sau cháu sẽ dẫn tiểu Lân nhi đi chơi, nhớ đừng để cho ai khi dễ con bé nha!”

Giản Khiêm Trạch nhăn mặt, gắt gao nói: “Chúng cháu lớn như vậy, dẫn theo một tiểu nha đầu quậy phá, cháu không muốn.” Giản Khiêm Trạch này ở trong nhà cũng được mọi người cưng chiều, nay nghe ông nội nói giao tiểu nha đầu quậy phá này ỉn, cậu không muốn. Ở trong lớp học của cậu, các bạn nữ động tí là khóc, thật phiền toái.

Không đợi Giản Chính phát hỏa, thanh âm ngọt ngào của Lân nhi vang lên: “Anh ba, anh không thích Lân nhi sao?” Ngừ khí mềm mại mang theo chút buồn, thân hình nhỏ bé rưng rưng muốn khóc.

Giản Khiêm Trạch nhìn Lân nhi, bối rối: “Không, không phải là không thích, mà là. . .” Một cậu nhóc mười một tuổi, còn khá ngây thơ, trong lúc nhất thời không thể nói lên lời cự tuyệt.

“Không phải không thích, vậy từ nay về sau, Lân nhi liền đi theo anh ba được không, Lân nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh ba”

Người lớn xem hai tiểu hài tử so chiêu, Lân nhi làm cho bác gái cười muốn vỡ bụng rồi. Cháu gái này thật làm cho người ta yêu thích, muốn thành quỷ rồi. Giản Khiêm Trạch không thể phản bác, đành phải gật đầu đồng ý.

Hiện tại Giản Khiêm Trạch không tình nguyện cho Lân nhi đi theo mình, nhưng sau này, cậu lại yêu thương và sủng nha đầu kia nhiều nhất, mà đây là chuyện sau này.

3. Chương 3: Lân Đầu Gặp Mặt (tt)

Edit: Rika Nguyen

“Nhị ca, cô bé kia là của nhà ai mà theo Nhị ca đến đây thế?.” Một đoàn lớn nhỏ các cậu nhóc hỏi. Vì cha ông của các cậu có quan hệ cách mạng với nhau, các chú bác cũng ở gần gũi nhau, vì thế các cậu nhóc này bắt chước cha ông của chúng, một vài đứa nhỏ tập trung thành một đám, cùng nhau đề xuất các “chức danh” Lão đại, nhị ca, tam ca.

Mà Giản Khiêm Trạch được bọn chúng nhất trí chọn làm Nhị ca. Lúc mới thành lập ra “Bang hội”, các cậu học đòi người lớn, phân bình quyền bằng cách dùng thực lực, sau đó ai có thực lực cao sẽ được xếp vào các vị trí tương ứng. Trừ Dịch Nam Phong, các cậu nhóc khác, nếu ta không đánh người thì người đánh ta, cuối cùng ôm một đồng thương tích nhờ đại ca phân xử. Cuối cùng, Dịch Nam Phong dùng roi da quát lên mà nói, lập theo thứ tự của tuổi tác, từ lớn đến nhỏ.

Mười mấy cậu nhóc, Dịch Nam Phong làm sao có thể đánh thắng hết được, nhưng cậu lại dùng kế. Rõ ràng các cậu đánh nhau ngang sức ngang tài, nhưng Dịch Nam Phong khi đau sẽ không khóc, cậu chò mầy nhóc khác khó lên vì đau, lúc đó cậu liền dùng sức hướng chỗ đau của người ta mà đánh tới. Không phải cậu không biết đau, mà là tính tình cậu ác độc và âm hiểm hơn so với mấy đứa khác. Cậu cố gắng chịu đau, chịu đựng, sau đó sẽ làm cho người khác đau gấp bội lần so với mình (mới nhỏ mà đã có suy nghĩ thế này, thật là...).

Có lúc đánh nhau, Giản Chính thấy Dịch Nam Phong có thân thủ thật tốt, nhìn nửa ngày rồi nói tiểu tử Dịch gia này hẳn sẽ làm nên đại sự.

Các cậu nhóc khi còn nhỏ, đối với một cá nhân có năng lực sẽ sùng bái hoặc e ngại, tuy về sau có thể sẽ thay đổi theo thời gian. Mà tại khu phố này, người các cậu sùng bái nhất là Dịch Nam Phong.

Lúc này, Giản Khiêm Trạch dẫn Giản Lân Nhi vừa ra tới cửa, lại bị Dịch Nam Phong nói ra một câu như vậy.

“Đây là em gái của ta, con của bác ba, tên là Giản Lân Nhi, Lân nhi.”

Ánh mắt Giản Lâm Nhi nhìn chăm chăm vào Dịch Nam Phong, sau đó đưa mắt nhìn các cậu nhóc đứng phía sau, miệng chu lên, nói: “Các ca ca hảo, em là Giản Lâm Nhi.”

Dịch Nam Phong bắt chước bộ dáng của các lão đại trên tivi, gật gật đầu. Sau đó, đưa tay ngoắc ngoắc mọi người cùng đi theo hắn. Vì đây là thời gian nghỉ hè, cho nên các cậu thường hay lên núi Hạ Hà mà chơi.

Đang đi, bất chợt Dịch Nam Phong quay đầu lại, thấy Giản Lâm Nhi cũng đi theo Giản Khiêm Trạch, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên một sự không kiên nhẫn: “Lão Nhị, người đi mà còn mang theo em gái? Chúng ta làm sao làm được việc gì. . .”

“Ca ca, ta không thể cùng các người chơi đùa sao, các người không mang theo ta đi chơi như lời đã nói, Lâm nhi là một cô bé ngoan, Lâm nhi muốn chơi cùng mọi người.”

Dịch Nam Phong bị lời nói của cô đánh gãy, còn Lâm nhi thì cầm lấy tay Giản Khiêm Trạch không chịu buông ra. Lời nói của cô nghe thật đáng thương, thậm chí còn nghe tiếng khóc thút thít, làm cho Dịch Nam Phong không thể nói được gì nữa. Mẹ cậu đã nói rằng, đối với bạn gái phải thật ôn nhu, không thể đánh mắng bạn gái được.

Dịch Nam Phong là cháu trai của Dịch gia, mà Dịch gia từ xưa tới giờ luôn được mệnh danh là gia tộc luôn làm việc thiện. Đáng tiếc là ông của cậu mất sớm, nhưng ba cậu lại là một nhân vật có tiếng tăm.

Dịch Hàn Sơn – ba ba của Dịch Nam Phong là một người rất cưng chiều vợ, mỗi ngày ông đều nói cái gì mà sinh đứa nhỏ sẽ phá hư dáng người, cho nên ông không muốn để vợ sinh con. Nhưng cuối cùng, khi thấy gia tộc gần như tuyệt hậu, ông vội vàng đi xin liệt tổ liệt tông của Dịch gia, rồi sau đó mới đôn đốc, khuyên can mãi, ông và vợ mới quyết định sinh con.

Bốn mươi tuổi, ông mới lên chức làm cha. Nhưng Dịch Nam Phong lại không giống ông, đã tám tuổi rồi mà vẫn không nghe lời ông, cũng không muốn học hành, mỗi ngày đều bị thầy giáo mắng vốn. Dịch Hàn Sơn nghĩ, đây là cháu trai duy nhất của Dịch gia, không thể là một đứa cháu ngỗ ngược, hỗn láo, vì thế ông bắt tay vào dạy dỗ con.

Dựa vào cách dạy của quân đội, ông dùng phương pháp thô bạo dạy con. Dịch Hàn Sơn bắt đầu dùng roi da Tử cải tạo con, mẹ của Dịch Nam Phong ngăn cản, nhưng Dịch Hàn Sơn cũng bất chấp không nghe. Ông quyết tâm đưa con vào khuôn khổ, không thể để cho tiểu tử này tự do ăn chơi, không chịu học hành, lễ phép...

Kết quả là, dần dần Dịch Nam Phong liền hình thành con người có 2 tính cách. Trước mặt ba cậu, cậu tỏ vẻ rất ngoan ngoãn, lễ phép. Sau lưng, cậu lại là một con người tà ác, âm hiểm, thích chọc phá người khác.

Dịch Nam Phong và mẹ cậu là đồng minh với nhau, mẹ cậu giúp đỡ cậu đối phó với ba cậu. Còn mẹ cậu nói gì thì cậu sẽ nghe đó, kết quả là, vì nghe theo lời mẹ dạy nên cậu không thể đuổi Lâm nhi đi được.

Một đám toàn là con trai, trong đó lại có một cô bé. Giản Lâm Nhi đi theo bọn hắn, cô bé cảm thấy rất mỹ mãn, thậm chí cười trong bụng.

Dần dần, Dịch Nam Phong có thêm một cái đuôi. Mỗi lần đi chơi, khi bắt đầu đều là Giản Khiêm Trạch dẫn Lâm Nhi đi, nhưng khi về thì lại được Dịch Nam Phong dẫn.

Sự tình như vậy, mấy cậu nhóc trong khu phố bực bội, tìm người đi đánh nhau. Đánh nhau đến long trời lở đất, thương tích đầy mình, nhưng cuối cùng vẫn bại dưới tay Dịch Nam Phong.

Thời điểm ấy, Giản Lâm Nhi sẽ ngoan ngoãn chạy tới, dùng một âm thanh hưng phấn, khen ngợi nói: “Đại ca ca người rất lợi hại a.” Lời này thốt ra ai chẳng muốn nghe, cậu nhóc Dịch Nam Phong mười tuổi cũng vậy, được nghe khen ngợi tỏ ra rất thích thú. Dần dần, Lâm nhi liền dính lấy Dịch Nam Phong, ngoan ngoãn cầm lấy tay Dịch Nam Phong.

Lâu dần, Dịch Nam Phong nắm tay Lâm nhi như trở thành một thói quen, mỗi lần gặp mặt Lâm nhi, cậu đều chủ động nắm tay cô. Lâm nhi lúc ấy còn nhỏ, đầu viết xấu hổ là gì, chỉ biết là được Lão đại nắm tay thì cảm thấy rất uy phong, thấy mọi người vây quanh mình, cảm giác thật tốt.

“Lâm nhi, hôm nay đừng đi chơi nha, ở nhà ông nội dạy con chơi cờ.” Giản Chính ôm cháu gái vào lòng mà nói. Thời điểm gần đây, Lâm nhi đều tránh mặt ông, đi chơi suốt, cơm cũng không thèm về nhà ăn. Bất

ông phải kêu bảo vệ đi tìm hiểu nguyên nhân, nguyên là cháu gái ông đi theo mấy cậu nhóc trong khu phố đi đánh nhau, đào bùn đất...điều này thật không tốt nha.

“Không được ông ơi, cháu còn muốn đi theo các ca ca đi sờ Tiểu Ngư Nhi(đi bắt cá đó).” Lân nhi buông lời cự tuyệt.

Giản Chính thực bị thương, cháu gái bảo bối của ông, mỗi ngày bỏ chạy không thấy bóng dáng, thoát nhìn việc mất mẹ không ảnh hưởng gì lớn tới nó, nhưng là, cũng không thể cho nó mỗi ngày cùng nhau lăn lộn với đám con trai, ông không thể đem cháu gái nuôi dưỡng thành con trai được.

Lân nhi thấy ông nội không nói lời nào, có chút sợ hãi, sợ chính mình không nghe lời, ông nội sẽ đem nàng đưa trở về,

“Ông nội, hôm nay con không đi chơi, ở nhà cho ông dạy con chơi cờ.” Ôm cổ ông nội, Tiểu Lân nhỏ nhẹ nói.

Vì thế Giản Chính và Lân nhi, một già một trẻ chơi cờ vua, bốn phía yên tĩnh, làm nên một hình ảnh rất đẹp.

“Lân nhi, lâu thế, ca ca mang người đi bắt cá!” Dịch Nam Phong nhảy vào cổng của Giản gia, trên tay còn cầm cái túi lưới plastic.

Giản Chính trừng mắt: ” Lân nhi nhà ta hôm nay không đi ra ngoài.” Nói xong, bắt đầu đuổi người, Dịch Nam Phong cũng không dám cùng Giản Chính tranh chấp. Thấy sắc mặt Giản Chính không tốt, “Hưu” một tiếng liền bỏ chạy. Giản Chính thấy tiểu tử của Dịch gia không vừa mắt, phỏng chừng Dịch Nam Phong là người bắt Lân nhi đi vậy.

Tuy rằng không thể đi chơi, nhưng ở nhà chơi cờ cùng ông nội cũng rất tốt. Thật ngoài ý muốn, tiểu Lân nhi lại có hứng thú với cờ vua, lời hứa hẹn đi chơi với đám Dịch Nam Phong, thời gian sau đó, cô bé cũng quên.

Lúc đầu Dịch Nam Phong thật cao hứng vì không còn cái đuôi bám theo nữa, câu đi chơi rất rui vẻ. Bất quá, mỗi lần đi chơi , cậu đều không tự giác, luôn nói “Lân nhi cẩn thận, đứng bên cạnh đi.” Nói xong mới thấy ánh mắt quỷ dị của mọi người nhìn cậu, cậu mới phát hiện ra Lân nhi không có ở đây, vì thế cậu đem hết thấy điều này quy kết rằng, đó là do thói quen.

Khi Dịch Nam Phong mười lăm tuổi, làn da vẫn trắng nõn, nhưng trên mặt có phần anh khí hơn, dáng người cũng cao hơn, thuộc loại mỹ thiếu niên ngây ngô. Lúc ấy, Giản Lân Nhi bảy tuổi, chân ngắn, hai má phúng phính, đang học lớp 2, hai người vẫn ở chung trong một khu phố.

4. Chương 4: Anh Phong Là Tốt Nhất

Giản Lân Nhi vừa tan học, chạy thật nhanh về nhà, cô bé là một đứa nhóc rất nghịch ngợm, hiếu động. Nếu bắt cô bé đi đường làng hoang, cô sẽ không nghe, chuyên môn đi trên các thành phần cách của bồn hoa

Tâm tình của Lân nhi lúc này tốt lắm, bởi vì cô bé vừa mới được phát bài kiểm tra , so sánh điểm với bạn cùng bàn, thì thấy bạn cao điểm hơn. Vì thế, Lân nhi nói đây là sự chênh lệch, mà cô bé không thích sự chênh lệch này, nói xong còn phun nước miếng lên bài kiểm tra của bạn. Tiểu nam sinh ngồi cùng bàn với cô, nhìn cô tới đỏ mặt mà không thốt lên được lời nào, vì thế tâm tình Giản Lân Nhi rất tốt .

Xa xa. thấy Giản Khiêm Trạch cùng Dịch Nam Phong, vì thế Lân nhi dừng cảm gọi “Phong ca ca, Phong ca ca, đợi ta với.”

Dịch Nam Phong quay đầu, liền thấy dưới ánh mặt trời có một tiểu oa nhi xinh xắn, hai má phềnh hồng, miệng hô to hướng chính mình chạy tới.

“Lân nhi, ta mới là anh của em, vì sao em kêu người này mà không gọi ta.” Giản Khiêm Trạch ghen tị , em gái của cậu thường kề cận Dịch Nam Phong, luôn kề kề theo hần, thế nhưng Lân nhi không gọi hần là anh, chuyện này là sao?

“Hi hi, em biết anh là anh của em, anh ơi, anh ơi, anh ơi, thế đã đủ chưa?” Lân nhi nói liên hồi, như thế mới xoa dịu được cơn tức của Giản Khiêm Trạch.

Dịch Nam Phong một phen ôm lấy Lân nhi lên xà ngang của xe đạp, lúc bấy giờ đang thịnh hành loại xe đạp có xà ngang trước như thế này, tuy hơi nặng nhưng khá vững chắc. Dịch Nam Phong thấy Lân nhi đang vui vẻ, nên hỏi: ” Lân nhi của ta hôm nay có gì mà cao hứng vậy?”

“Nói cho các anh biết nha, hôm nay Lân nhi được phát bài kiểm tra , ta cao điểm hơn so với bạn ngồi cùng bàn nha.” Cô bé đắc ý, Giản Lân Nhi hi vọng được sự khen ngợi của mọi người.

“Em là nói emso với cái bạn đeo mắt kính kia cao điểm hơn ư?” Dịch Nam Phong cùng Giản Khiêm Trạch nhìn nhau, đều không tin.

“Đúng vậy.” Giản Lân Nhi tựa vào lòng Dịch Nam Phong, không hề đỏ mặt mà thừa nhận.

“Lân nhi nhà chúng ta thật lợi hại.” Dịch Nam Phong làm sao không biết rõ về Lân nhi được, phỏng chừng tiểu nha đầu này đã bóp méo sự thật rồi.

“Cái gì mà Lân nhi của nhà người, Lân nhi là của nhà chúng ta .” Giản Khiêm Trạch đi bên cạnh, nghe Dịch Nam Phong cứ luôn mồm kêu Lân nhi nhà hắn, nghe mà phát bực, Lân nhi là bảo bối của nhà họ Giản hắn nha.

Dịch Nam Phong không nói gì, cúi đầu nói chuyện, đùa giỡn với Lân nhi. Giản Khiêm Trạch bị người ta lơ đẹp, vượt mũi ngượng ngùng. Tuy hiện tại đều lớn rồi, nhưng vẫn kêu Dịch Nam Phong là anh, tâm tư của Lão đại bọn họ không thể nào đoán được, không biết Dịch Nam Phong đối với Lân nhi là gì, nhưng từ trước tới giờ bọn hắn chưa thấy Lão đại có hứng thú với một cô bé nào khác.

“Hôm nay đi nhà ai ăn cơm a?”

“Ngô, hôm nay ông nội kêu về ăn cơm, không thể đến nhà anh ăn được rồi .”

“Àn, kia cũng tốt, em về ăn cơm trước đi, anh kêu mẹ làm thịt nướng rồi mang một ít đến cho em, “

“Nha, anh Phong là tốt nhất .”

“Vậy em thơm anh Phong một cái đi.”

“Bẹp.” Một âm thanh vang dội, Giản Khiêm Trạch nhìn một lớn một nhỏ đang nói chuyện kia, tóc gáy dựng đứng hết lên, trong đầu mơ hồ hiện lên một ý niệm, ý niệm này làm hắn hồn xiêu phách lạc, vội vãn lắc đầu, thầm nghĩ khả năng sẽ không xảy ra.

” Lân nhi, đi với anh ba nào, về nhà ăn cơm thôi.” Giản Khiêm Trạch đưa tay ôm Giản Lân Nhi, Dịch Nam Phong nhìn Giản Khiêm Trạch khẽ cười, không nói chuyện.

Haizzzz, mười lăm tuổi, không biết sẽ có chuyện gì, nhưng nói cho cùng, Dịch Nam Phong là yêu quái ngàn năm thành tinh. Từ lúc lên trung học, Dịch Nam Phong có đôi khi tối không ở nhà, có đôi khi trốn biệt trong nhà mấy ngày không ra đường, đôi khi thì ngày nào cũng thấy chường mặt ra đường, Cha cậu Dịch Hàn Sơn đôi khi không biết cậu đi đâu và làm gì, chỉ có Giản Khiêm Trạch thường thấy cậu, nhưng cũng không biết cậu làm gì?

Hỏi Dịch Nam Phong, cậu cũng không nói, chỉ kêu Giản Khiêm Trạch đừng quan tâm. Giản Khiêm Trạch đã từng thấy khi tan học, Dịch Nam Phong đi lên một chiếc xe hơi sang trọng màu đen, chỉ nhìn thoáng qua, không thể thấy được biển số xe. Cảm thấy Dịch Nam Phong thật bí ẩn, ép hỏi vài thứ, Dịch Nam Phong cũng chỉ là thần nhiên cười, vẻ mặt cậu làm Giản Khiêm Trạch không thể nắm bắt được. Giản Khiêm Trạch mười lăm tuổi, thấy biểu tình trên mặt của Dịch Nam Phong, Giản Khiêm Trạch khá sững sốt, đây không phải là biểu tình nên có trên mặt của một cậu thiếu niên.

Chớp mắt đã về đến nhà , ” Anh Phong, hẹn gặp lại.” Tiểu Lân nhi nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện không có ông nội ở đây, nói khê : “ Lát nữa qua nhà anh, em sẽ ăn hết thịt nướng của anh”

Mắt to chuyển động, nhìn thật đáng yêu, Dịch Nam Phong cố gắng kiềm chế cái ý nghĩ tiến lên cắn một phát, cười cười và nói hẹn gặp lại, xoay người đi về nhà mình.

“Đi rồi, về nhà ăn cơm thôi.” Dừng xe, Giản Khiêm Trạch ôm Giản Lâm Nhi vào nhà, tay của Lâm nhi ôm cổ Anh ba, lớn tiếng hô “Ông ơi, chúng con về rồi, ăn cơm thôi nào.”

Giản Chính cười, chạy nhanh tới ôm lấy tiểu bảo bối.

“Còn đòi ăn, hiện tại ông thấy nặng lắm rồi.” Giản Khiêm Trạch thấy Lâm nhi chạy đến làm nũng trước mặt ông, không để ý tới hắn, bực mình “ Hừ hừ” vài cái .

Giản Lâm Nhi cười hì hì, trong đám cháu, chỉ có cô và anh ba là thân thiết nhất, Lâm nhi biết anh Ba đang ghen tị mà thôi.

“Anh ba ăn cơm mà không ăn thịt, gầy teo ,như vậy về sau sao anh ba có thể ôm được Lâm nhi?”. Tiểu nha đầu Giản Lâm Nhi này, không nói chính mình không mập, ngược lại nói Giản Khiêm Trạch ốm teo. Hừ, người ta đang là thiếu niên tuổi dậy thì, đang lớn, vóc dáng đang tăng trưởng, thì làm sao mà cơ thể có thịt mập mập như tiểu oa nhi được.

Giản Khiêm Trạch không nói lời nào, cúi đầu ăn cơm, Giản Chính cười to, cháu gái bảo bối với cháu trai, không biết yêu bên nào hơn . Ôi, làm sao bây giờ, tiểu Lâm nhi thật làm cho người ta đau đầu nha.

Ăn xong, “Ông ơi, con với anh ba đi học nhóm nha.” Giản Khiêm Trạch không nói lời nào, cậu biết Lâm nhi nhất muốn đi qua Dịch gia, chẳng qua ông nội không thích Lão đại, cho nên tiểu Lâm nhi muốn dùng cậu làm ngựa trang, đợi cho ngày nào đó ông phát hiện ra, bảo đảm cậu sẽ bị no đòn.

Ôm cặp sách ngoan ngoãn, nắm tay Giản Khiêm Trạch đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền rẽ trái, Giản Khiêm Trạch tức giận không nhìn được, “Không phải nói là đi học nhóm sao, sao lại rẽ trái?”

Lâm nhi quay đầu, nháy đôi mắt to tròn, cười ngọt ngào, vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé rồi chạy xa . Giản Khiêm Trạch bất đắc dĩ, rẽ phải về nhà.

“Mẹ Dịch ơi, con đến rồi, thịt nướng của con đâu.” Mới vào cổng Dịch gia, Giản Lâm Nhi liền hô to , coi Dịch gia như nhà của mình.

Mẹ Dịch mẹ là một mỹ nhân, chú trọng dưỡng sinh, thích chăm sóc nhan sắc, nay đã ngoài 40 rồi, nhưng nhìn như gái đôi mươi, có tài nướng thịt là ngon nhất, béo mà không ngấy, thịt mềm, mọi người ăn đều khen không ngớt lời.

Lôi kéo tay Lâm nhi, đi về phía nhà ăn , trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, Lâm nhi cười tíu tít, lôi kéo tay mẹ Dịch “Bẹp bẹp” hôn vài cái.

Cái miệng nhỏ nhắn ăn không ngừng nghỉ, khi Dịch Nam Phong đi vào, gấp miếng thịt cuối cùng trên đĩa đưa cho Lâm nhi rồi mang đĩa đi, vừa đi vừa nói vọng lại một câu “Đã tròn trịa rồi còn ăn cho béo thêm.”

“Anh Phong, em còn muốn ăn , còn muốn ăn.” Dịch Nam Phong đóng cửa tủ lạnh lại, rút khăn lau miệng cho Lâm nhi, ôm cô bé vào lòng.

“Anh Phong là người xấu, không cho Lâm nhi ăn thịt nướng.” Ánh mắt to tròn tỏ vẻ đáng thương, lên án Dịch Nam Phong.

“Lỡ sau này lớn lên mập ú thì làm sao, lúc đó anh Phong không cần em nữa.” Tâm tình Dịch Nam Phong tốt lắm, ngửi mùi thơm trên người Lâm nhi, nghĩ cô bé ăn nhiều như vậy, mập quá rồi bệnh sẽ không tốt lắm.

Lâm nhi không nói lời nào, bĩu môi, vẫn rất tức giận, bộ dáng ấy làm cho Dịch Nam Phong không thể nhìn cười được.

Mau giận cũng mau tan, khi vào trong phòng cũng đã không còn tức giận nữa, ám mắt bắt đầu ngấm loạn trong phòng.

Dịch Nam Phong cũng mặc kệ Lâm nhi, nhìn vật trong tay mình, đây là cái không nên xuất hiện ở đây.

“Anh Phong, cái này của các cô này thật lớn nha, oa, nơi này còn có lông rậm rạp nữa nè.” Mặt Dịch Nam Phong cứng lại, sau đó lập tức giật lấy mấy tờ báo đó vứt dưới sàn.(Rika: cái gì mà có...rậm rạp???????)
0.0)

Đã trưởng thành rồi, từ lúc Dịch Nam Phong dậy thì, liền không xem mấy cái này nữa, nhưng là, tại sao cái này lại xuất hiện trên tay Lâm nhi.

Dù sao cũng là thiếu niên, da mặt còn mỏng, sau đó Dịch Nam Phong ôm lấy Lâm nhi ngồi lên đùi mình.

“Lâm nhi, những gì mới xem qua đều quên hết nghe chưa?”

“Dạ, nhưng em không quên được.”

“Phải quên ngay, nếu không quên anh sẽ đánh ông em nở hoa đó.”

Lâm nhi thấy sắc mặt của Dịch Nam Phong không được tốt, trong lòng than thở, trí nhớ người ta rất tốt, làm sao có thể quên được đây? Nhưng lại không dám nói, nói ra sợ bị đánh, nhưng những người đó có ngực thật lớn nha.

Không dám nói lời nào, ghé vào trong lòng của Dịch Nam Phong. Trong chốc lát, liền buồn ngủ, ách xì 1 cái “Anh Phong ơi, em buồn ngủ”

“Ngủ đi, anh Phong ôm em ngủ.” Lâm nhi nhắm mắt lại, lập tức ngủ ngay.

Dịch Nam Phong cúi đầu tiểu Lâm nhi nhu thuận trong lòng, trong nháy mắt hiện lên rất nhiều tâm tư, biểu tình trên mặt rất già dặn, trải đời, một biểu tình không nên có trên mặt một cậu thiếu niên.

Ánh đèn màu lay động, không khí tràn ngập sự mê ly, trang điểm đậm đà, quần áo hở hang, biểu tình điên cuồng, đôi môi đỏ mọng. Dịch Nam Phong ngồi trên sofa ở “Rừng rậm”, nhìn một đám người đang mơ màng màng, ánh mắt không hề sợ hãi.

“Nghe nói anh Lâm muốn đem tiểu tử này bồi dưỡng thành người nổi nghiệp.”

“Không biết, ta nghe anh Bưu nói anh Lâm đối với tiểu tử này vô cùng tốt, phỏng chừng “

Dịch Nam Phong mặt không chút thay đổi, lẳng lặng bất động, bình tĩnh ngồi ở một góc sáng sủa, nghe âm thanh nghị luận xung quanh, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Phong, người đã đến rồi.” Một đám người không cao, dáng người khô ngô mang theo một vài cô em đi tới gần Dịch Nam Phong.

Người này là Lâm ca, Lâm ca là ai, là Hoàng đế của thành Tứ Cửu, tên đầy đủ Lâm Nhất.

Nhìn tướng mạo cùng với tính cách hòa ái của hắn, không ai có thể nghĩ rằng hắn là Hoàng đế nơi này. Nhưng nếu nhìn kĩ, trong ánh mắt hắn tỉnh thoảng hiện lên vài sự tinh quan, hắc ám, chứng tỏ người này là một nhân vật không hề đơn giản.

“Lâm ca hảo.” Dịch Nam Phong ngoan ngoãn đứng lên, hô một tiếng.

“Tốt tốt, Tiểu Phong ngồi đi.” Tùy ý bảo Dịch Nam Phong ngồi xuống, châm một điếu thuốc, Lâm Nhất híp mắt nhìn thiếu niên phía trước.

“Tư liệu anh đưa em đã xem xong rồi.”

“Đều xem xong rồi?” Lâm Nhất cao giọng hỏi, bộc lộ sự kinh hãi.

Dịch Nam Phong gật gật đầu, sớm biết rằng cậu thiếu niên này rất thông minh, nhưng thật không ngờ đầu óc cậu ta quá tốt. Ánh mắt anh Lâm tỏa sáng, nhìn sâu vào đôi mắt của Dịch Nam Phong, thâm nghị: “Cậu nhóc này trời sinh ra để làm một thương nhân thành đạt đây”

Lẽ ra Dịch Nam Phong vốn cũng không hòa hợp với anh Lâm lắm, nhưng cậu và anh Lâm có một mối quan hệ sâu xa. Vì cái quan hệ này mà mọi người đồn rằng cậu sẽ là người nổi nghiệp của anh Lâm.

5. Chương 5: Chuyện Xưa

Edit: RikaNguyen

Một năm trước, Dịch Nam Phong vô tình cứu được Lâm Nhất. Một người là lão đại lòng lầy, một bên là một đứa trẻ, vậy làm sao mà Dịch Nam Phong lại cứu được Lâm Nhất?

Nhưng sự thật là Dịch Nam Phong đã cứu được Lâm Nhất.

Lâm Nhất có rất nhiều tình nhân, chỉ có một người mà hắn yêu nhất, mà hắn chưa bao giờ công bố ọi người biết. Lúc đó, Lâm Nhất muốn đi chơi, nghĩ rằng chỉ đi một chút, không cần mang theo vệ sĩ

Chuyện như vậy đã năm năm rồi, khi đi ra ngoài đều không có xảy ra điều gì bất trắc, bất quá hôm ấy chuyện không may lại xảy ra.

Trong một con hẻm nhỏ, vết máu loang lổ , Lâm Nhất người đầy máu, chỉ có một mình. Hắn nhìn người trước mặt đang giơ dao bổ tới mình mà thở phì phò, định phản kháng lại, nhưng bất chợt thân thể mềm nhũn rồi ngã xuống. Trong thời khắc hắn ngã xuống, hắn nghe thấy có tiếng bước chân hướng tới con hẻm này.

Dịch Nam Phong lại bị sự phụ bỏ rơi, bầu trời tối đen, Dịch Nam Phong tìm con đường tắt về nhà nên mới đi vào con hẻm nhỏ này.

Trong bóng tối, Dịch Nam Phong phát hiện có 2 người, chính xác là không phải cậu phát hiện ra có người, mà là do ánh sáng phản chiếu trên hai con dao, hai con dao dính đầy máu tươi.

Theo bản năng, Dịch Nam Phong nhanh chóng bỏ chạy. Dịch Nam Phong đánh nhau như cơm bữa, cho nên tốc độ chạy của cậu rất nhanh.

Hai người kia mất hồn, đây là một chuyện quan trọng, nếu như để lộ ra ngoài, họ chắc sẽ bị mất mạng, cho nên không thể giữ lại thăng nhóc kia được.

Lâm Nhất cố gắng chống đỡ thân mình đứng dậy, hai tên kia thì chạy theo phương hướng mà Dịch Nam Phong vừa chạy đi. Trong hoàng thành này rất nhiều lối rẽ, nhiều ngõ nhỏ, Dịch Nam Phong đã đi qua hết các con hẻm này biết bao nhiêu lần, nhắm mắt cũng có thể đi được, một lát sau cậu liền xuất hiện đằng sau lưng hai tên kia.

Trong lòng cậu không nén được sự tò mò, theo hướng khác quay lại cái con hẻm ban đầu xuất hiện hai tên kia. Trong con hẻm đầy máu, mà người đang nằm trong vũng máu có một bộ dáng rất dọa người, làm cho cậu rất sốc.

Vội vàng xoay người đi, bất chợt nghe thấy một âm thanh yếu ớt truyền đến : “ Đừng...đừng đi...gọi một cuộc...điện thoại...”

Dịch Nam Phong dừng lại, không tự chủ được xoay người, cầm lấy tấm danh thiếp đã nhuộm đầy máu.

Giống như nằm mơ, Lâm Nhất sau khi dương thương xong thì sai người đi tìm Dịch Nam

“Người xác định?”

“Ta xác định.” Một cậu thiếu niên ngây ngô gật đầu.

Chuyện phát sinh làm cho Dịch Nam Phong có điểm mơ hồ, nhưng lần đầu tiên cậu biết được mùi vị của nữ nhân, làm cho cậu nhớ mãi.

Trải qua nhiều chuyện, từ hoảng sợ ban đầu đến sự bình tĩnh tự nhiên như bây giờ. Dịch Nam Phong rất mau chóng thích ứng với cuộc sống này, điều này ứng với một câu “ Con người không thể thay đổi được cuộc sống, nhưng cuộc sống lại thay đổi một con người rất dễ dàng”

Dịch Nam Phong mười lăm tuổi, suy nghĩ đã mau chóng trưởng thành .

Dịch Nam Phong tâm trí đang rối loạn, lúc ban đầu cậu rất hưởng thụ, mùi hương nước hoa nồng đậm. Tuy nhiên cậu lại ngửi thấy mùi sữa, nhìn nữ nhân dưới thân cậu lại hiện ra một khuôn mặt phúng phính, nhỏ nhắn đáng yêu đang cười rất ngọt ngào, Dịch Nam Phong hoảng sợ.

Đây là khuôn mặt của Tiểu Lân nhi, làm sao có thể, nhắm mắt mở mắt mấy lần, vẫn là như thế. Dịch Nam Phong đã đi theo Lâm ca nhiều năm, đã học được rất nhiều điều, vì thế cậu chấp nhận là mình đã nhưng

nhớ cô bé nhỏ đáng yêu kia rồi. Vì thế, từ đó về sau, chưa có ai thấy cậu cặp kè và ngủ với một cô gái nào nữa.

Dịch Hàn Sơn nhận được tài liệu, mở ra xem mà chấn động, trong ảnh chụp một cậu thiếu niên, ngồi trong một chiếc xe sang trọng, sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng. Vội vàng đóng tập tài liệu lại, ngoi lên trên ghế một hồi lâu không nhúc nhích.

Bình tĩnh, bình tĩnh, phải tỉnh táo lại, Dịch Hàn Sơn bắt buộc chính mình phải tỉnh tĩnh, suy nghĩ rất cuộc ông nên làm gì bây giờ. Một người đứng đầu chính quyền, một lão đại xã hội đen, quan hệ xung khắc như nước với lửa, thế nhưng điều này lại có liên quan đến con trai.

Có người gửi cho ông tập tài liệu này, nhất định có điều gì không tốt rồi. Không chỉ muốn ông thân bại danh liệt, mà còn muốn bôi nhọ gia tộc của ông, quan trọng là đem con trai ông ra làm bia đỡ đạn. Dịch Hàn Sơn càng nghĩ càng kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ngồi hơn nửa giờ, Dịch Hàn Sơn gọi một cuộc điện thoại, sau đó đứng dậy thay quần áo về nhà.

Trên bàn cơm thực im lặng, Dịch Nam Phong thấy ba cậu có vẻ gì đó khác thường. Từ lúc mới vào bàn ăn tới giờ, không thấy ba gấp đồ ăn, chỉ ăn mỗi cơm trắng. Sau khi ăn xong, ông lại gọi cậu vào thư phòng, đây cũng là điều rất hiếm gặp.

“Xoạch.” Một loạt ảnh chụp được ném lên bàn, Dịch Nam Phong thấy người trong ảnh chính là mình, sắc mặt trắng bệch. Người trong ảnh có chiều cao tương tự cậu, nhưng gầy hơn một chút. Dịch Hàn Sơn ngồi đối diện cậu, quan sát hình ảnh xa lạ của đứa con trai trước mặt ông, quyết định, Dịch Nam Phong phải rời đi.

Mười một giờ đêm hôm đó, Dịch Hàn Sơn lái xe quân dụng đi ra, chạy nhanh trên đường cao tốc, biến mất trong bóng đêm.

Một chiếc trực thăng hạ cánh, quạt gió thổi làm rối loạn mái tóc Dịch Hàn Sơn, ngồi trong xe nhìn trực thăng bay lên cao. Thông qua kính chiếu hậu, không còn thấy bóng dáng chiếc trực thăng, ông mới quay đầu xe về nhà, ánh mắt đỏ rực.

Ba năm sau

“Anh ba, mau, chờ anh lâu quá, nhanh lên nào.” Giản Lâm Nhi mười tuổi, nhìn như một cô búp bê Barbie, do mắt cô bé rất to, mà tóc lại cắt theo kiểu búp bê, lại được người nhà bảo dưỡng rất tốt. Trong suy nghĩ của Giản Chính, cháu gái nên để tóc dài, mặc áo váy của công chúa, cho nên ông đã tạo ra một hình tượng tiểu Lâm Nhi như thế.

Cổng được mở ra, bên trong chạy ra một cậu thiếu niên tuấn mỹ, áo thun trắng, quần Jean, chân không mang giày, vừa chạy vừa kêu: “Đây nè, đây nè, tiểu quý, gấp cái gì, cũng không phải nhốt em đâu”. Miệng vừa nói, bước chân của Giản Khiêm Trạch cũng chạy không ngừng.

Thấy anh ba đi ra, Lâm nhi không so đo, cười hi hi, tay đưa cây kem ra: “Anh ba, cho anh cắn một cái nè”. Giản Khiêm Trạch thuận thể cắn một cái, Lâm nhi rất tự nhiên đưa tay ôm lấy cánh tay Giản Khiêm Trạch, hai anh em cười hi hi ha ha mà bước đi.

Mới bước ra khỏi cổng, nắng sớm chiếu vào cánh cổng lớn, Giản Khiêm Trạch bị chói mắt, hướng ánh mắt sang chỗ khác, bỗng nhiên, cậu trợn to mắt như gặp quỷ, thậm chí còn hoài nghi mắt mình nhìn lầm nữa.

“Lão Nhị, đã lâu không gặp.” Người kia nói chuyện nhưng đứ lưng về phía mặt trời, Giản Khiêm Trạch không thấy rõ, vội vàng tiến lên hai bước.

Người đứng mỉm cười trước cửa, mái tóc ngắn, làn da màu lúa mạch, ngũ quan tinh xảo, ánh mắt sắc bén, quần áo toàn một màu đen, chân mang giày da, bình tĩnh đứng nhìn Giản Khiêm Trạch đang đánh giá mình.

“Lão đại? ! !” Không thể tin, cậu kêu to lên, Giản Khiêm Trạch bỏ tay Lâm nhi ra, chạy tới ôm Dịch Nam Phong, người này ước chừng cao hơn Giản Khiêm Trạch nửa cái đầu, Giản Khiêm Trạch mười tám tuổi, ở

trước mặt Dịch Nam Phong như một cô gái nhu nhược, Dịch Nam Phong nhìn Lâm Nhi, vỗ lưng Giản Khiêm Trạch nói “Ta đã trở về.”

Những nhà giàu thường giáo dục con gái rất khắc khe, Giản Khiêm Trạch và Lâm Nhi mỗi ngày đều làm cho Giản Chính lo lắng, kết quả là Giản Khiêm Trạch bị Giản Chính làm ảnh hưởng. Một cậu thiếu niên 18 tuổi, trước mặt người ngoài luôn che giấu cảm xúc của chính mình, nhưng tại lúc này, Giản Khiêm Trạch không kiềm chế được.

“Khóc cái gì.” Dịch Nam Phong cười nhẹ, vỗ vai Giản Khiêm Trạch rồi buông ra, bước hai bước, đi đến trước mặt cô bé đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

“Anh, Anh là anh Phong sao?” Giản Lâm Nhi không tin, người biến mất đã ba năm nay bỗng nhiên xuất hiện, không phải nói đã xuất ngoại rồi sao, sao lại trở về?

“Lâm nhi còn nhớ tới anh à, anh thật cao húng.” Khóe miệng Dịch Nam Phong cười rạng rỡ, sau đó ôm lấy cô bé Lâm Nhi như búp bê vào lòng.

Phát giác cô bé trong lòng có chút kháng cự, Dịch Nam Phong nhìn xuống, lại ôm chặt Giản Lâm Nhi hơn.

“Anh ba, chúng ta có đi chơi nữa không?” Đôi tay rắn chắc ôm cô , trong lúc nhất thời Giản Lâm Nhi có điểm không quen thuộc.

“Không đi , về nhà.” Lau khô nước mắt, Giản Khiêm Trạch nóng lòng muốn biết Dịch Nam Phong đã đi đâu và làm gì trong 3 năm qua, làm sao trên người lại xơ xác tiêu điều đến vậy.

“Vâng, vậy đi về thôi.” Vừa nói vừa ăn kem, ánh mắt Lâm Nhi dừng trên mặt Dịch Nam Phong. Giản Khiêm Trạch nhìn Dịch Nam Phong ôm Lâm nhi nhẹ nhàng như ôm một cái túi nhẹ, trông rất thoải mái, cậu giật mình. Lâm Nhi hiện tại đã lớn và khá nặng rồi, vậy mà Dịch Nam Phong ôm vẫn rất nhẹ nhàng, rốt cuộc 3 năm nay, Lão đại đi làm cái gì?

Như mọi ngày, sáng sớm Dịch Hàn Sơn đang chuẩn bị đi bộ, thấy có người đẩy cửa đi vào, vừa ngẩng đầu, ông nhìn người mới tới loạng choạng sắp té ngã.

“Ba, con đã trở về.” Dịch Nam Phong nhìn ba mình, biểu tình có chút phức tạp.

“Con còn sống tới bây giờ àh?”

“Vẫn còn sống”

Dịch Hàn Sơn xoay người sang chỗ khác lau khóe mắt ướt át.

“Con! ! !” Mẹ Dịch hét lên một tiếng, ném cái đĩa trong tay xuống, chạy tới ôm Dịch Nam Phong khóc lớn.

” Con đã trở lại, đã trở lại, mẹ. . .” Vừa khóc vừa nói không nên lời, cầm lấy quần áo của con trai, trên các ngón tay của bà đều đã trắng bệch.

“Con đã trở về, mẹ, không bao giờ nữa đi rồi.” Cậu gắt gao ôm lấy người mẹ trong trí nhớ, Dịch Nam Phong nói một cách khẳng định.

Ở ngoài cửa, Giản Khiêm Trạch nắm tay Lâm nhi lặng lẽ bước đi , trong chốc lát hỏi lại Dịch Nam Phong, đây không còn là người anh em trước đây cùng ăn cùng ngủ cùng vui chơi. Còn Lâm nhi vừa nãy nhìn hành động của Dịch Hàn Sơn, tự hỏi “ Không phải chỉ đi ra nước ngoài thôi sao, vì sao lại có biểu hiện như thế?”

6. Chương 6: Con Gái

Edit: Rika Nguyen

“Oa, Lâm nhi, mau nhìn kia, kia không phải là An Khiết sao, thật xinh đẹp, người bên ngoài nhìn còn đẹp hơn trên tivi, anh chàng ngồi đối diện cũng rất đẹp trai a.”

“Trần Thần, sao bà lúc nào cũng tỏ vẻ ngạc nhiên như thế vậy?” Không cảm thấy hứng thú, quay đầu nhìn về phía Trần Thần chỉ, sau đó sắc mặt của Giản Lâm Nhi bắt chợt trầm xuống.

Bên đường đối diện, tại cửa sổ của nhà hàng Tây, đại minh tinh An Khiết đang thư thái ngồi trong ấy, cười vui vẻ, hai mắt sáng ngời. Chắc chắn, đúng là mỹ nhân, động tác ăn uống cũng xinh đẹp, đặc biệt là đôi chân dài miên man kia, đôi chân mang một đôi giày đỏ chói, đang gác lên đùi của chàng trai ngồi đối diện.

Không phải An đại mỹ nhân thường ngày rất rụt rè sao, đừng nói đến scandal, ngay cả chút tin tức đều không có. Vậy mà giờ trước mặt bao nhiêu khách quan, mỹ nhân này lại không chú ý đến hình tượng, chàng trai đối diện thật có năng lực quá đi.

Chàng trai ngồi đối diện mặc một bộ tây trang màu đen, được may thủ công rất tinh xảo. Làn da màu đồng, săn chắc, ngũ quan tinh tế, đôi chân dài tùy ý duỗi ra, một tay đặt trên bàn, tay còn lại dùng 2 ngón tay để cầm một cái ly chân dài, ưu nhã nhấp một ngụm rượu, khoe miệng hơi cong lên.

Chỉ cần nói một câu, đã làm mỹ nhân ngồi đối diện phải mỉm cười, từ đầu đến cuối, chàng trai cũng không gạt bỏ chân mỹ nhân xuống, mỹ nhân vui sướng trong lòng. Đợi cho chàng trai đặt hai tay lên bàn, Giản Lâm Nhi rốt cục nhìn không được, “Hô” một cái, đứng lên nói: “Đi nào, Trần Thần, tui dẫn bà đi ngắm mỹ nữ”. Để lại tiền, Giản Lâm Nhi túm lấy đồ ăn, nước uống và kéo Trần Thần bằng qua đường, đi vào nhà hàng Tây cao cấp kia.

“Lâm nhi, chúng ta ngồi một góc nhìn trộm được không? Chỗ nào a..... Lâm nhi, Lâm Nhi.....” Trần Thần kêu to, còn Giản Lâm Nhi thì kéo cô tới thẳng trước bàn An mỹ nhân đang ăn cơm.

“Oa! ! ! ! Thật trùng hợp! ! ! Hình như là An khiết, chúng ta rất thích cô nha! ! ! Có thể chụp chụp với An Khiết một tấm hình không? A, a a a a., thật sự may mắn, có thể gặp được An Khiết ngoài đời thế này! ! !” Giản Lâm Nhi kêu to, giống như nhìn thấy thần tượng của lòng mình, biểu hiện ra một Fan hâm mộ cuồng nhiệt, làm ọi người trong nhà hàng đều nhìn qua.

An Khiết thu tay lại, nhìn về nơi nữ sinh vừa phát ra âm thanh, còn tự nhiên ngồi cạnh mỹ nam của cô, nhấp một ngụm rượu trong ly của anh ấy. An mỹ nhân tròn mắt, có một bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Lâm nhi thấy mặt An Khiết u ám, rất thích thú, còn nói “Trần Thần, bà cũng nên ngồi cạnh thần tượng đi, mau mau lấy giấy bút ra cho thần tượng ký tên đi!”. Trần Thần bị dọa ngây người, ngơ ngác ngồi cạnh An Khiết, mà Dịch Nam Phong từ đầu đến cuối đều không có biểu tình gì, chỉ là hơi cong khoe miệng lên. (Rika: mỹ nam ngồi đối diện An Khiết là Dịch Nam Phong đó!)

An Khiết cố gắng áp chế tức giận trong lòng, cứng ngắt chuẩn bị một vài động tác tiêu chuẩn để chào đón “Hai Fan hâm mộ” không mời.

“Ủa, giày của ai a, sao nằm lẩn lóc dưới bàn?” Gian Lâm Nhi một cước đá đôi giày màu đỏ xinh đẹp kia ra xa, đôi giày lẩn lóc vài vòng, đến cái bàn bên cạnh thì dừng lại.

“Phục vụ, hình như có người đi ăn mà quên mang giày về, mau đến mang đi cất này, nếu không lát người ta tới tìm mà không có thì rắc rối lắm đó nha!” Giản Lâm Nhi nói.

An Khiết mặt cứng đờ, không thể tin được là giày của mình bị con nhóc kia đá đi, sau đó còn bị người phục vụ nhặt lên.

“Nha, An thần tượng, mời thần tượng ăn cơm đi nha, bọn tôi nhìn thần tượng ăn, quả thật là hạnh phúc, có thể ngồi gần An thần tượng như thế này, không phải là đang nằm mơ chứ?” Lâm nhi mang rô một bộ dạng háo sắc, con đấy đấy bát của An Khiết mời cô ta ăn nữa.

Ánh mắt dừng đến đôi chân của mỹ nhân còn đang gác trên đùi chàng trai, trên mặt Giản Lâm Nhi một tầng đỏ ửng, nhìn qua giống như hưng phấn, kích động khi gặp thần tượng, nhưng thật ra là đang tức giận.

Dịch Nam Phong ngồi yên này giờ, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Lâm nhi, không quậy phá nữa, mau xin lỗi An tiểu thư đi”. Giọng nói trầm thấp, từ tính, có thể câu hồn trái tim mọi nữ tử.

“Phong, vị tiểu thư này là?” Biểu tính trên mặt An Khiết co rút, nhưng được kiềm chế rất tốt. Hiện đang muốn tìm cách đuổi hai fan này đi, thế nhưng bất ngờ là Dịch Nam Phong đã mở miệng nói chuyện, còn gọi tên rất thân mật, rốt cuộc đây là chuyện gì?

“Nha, thần tượng, da của cô thật đẹp nga!” . Giản Lâm Nhi nhu không nghe thấy lời nói của Dịch Nam Phong, vẫn nhìn chăm chăm An mỹ nhân, nhưng quả thật như cô nói, làn da An mỹ nhân thật đẹp nha.

Cầm bàn tay nhỏ bé của Lâm nhi, xoa xoa lòng bàn tay cô, Dịch Nam Phong tức giận nói “Lâm nhi, may xin lỗi An tiểu thư!”

Giản Lâm Nhi thấy Dịch Nam Phong xoa tay cô, hành động này thật kì quái, cô cũng biết anh đang cảnh cáo cô, Lâm nhi mở to mắt, ngây thơ nói : “An tiểu thư, thật ngại khi quấy rầy An tiểu thư ăn cơm, thật xin lỗi!” Cúi đầu nói xin lỗi, móng tay hung hăng bấm bấm lòng bàn tay của Dịch Nam Phong.

Cô nàng này, không hề đề cập tới chuyện cô đã đá đôi giày của người ta đi, chỉ vô tội nhận sai lầm khi quấy rầy người khác ăn cơm.

“Phong?”

Dịch Nam Phong cười có lỗi : “Thật ngại, để An tiểu thư chê cười rồi, đây là con gái Giản Lâm Nhi của tôi, được nuông chiều từ nhỏ, không hiểu chuyện, mong An tiểu thư bỏ qua?”

Một tiếng hít thở thật mạnh truyền đến, là phát ra từ Trần Thần đang choáng váng này giờ, An Khiết thì hét chói tai : “Con!!!!!!!”

Khóe miệng Dịch Nam Phong cười một cách sủng nịch, bàn tay to nghịch tóc Lâm nhi, thừa nhận : “Ừ, con của tôi, thật không hiểu chuyện!”

Giản Lâm Nhi mở to mắt, không nói lời nào, người chết lặng, từ lúc Dịch Nam Phong thành lập công ty, cô từ khi nào đã mặc danh kỳ diệu trở thành con gái của anh????

Nghĩ kĩ lại, con gái hay sủng vật cũng không có gì khác biệt, trong lòng Giản Lâm Nhi cười nhạo một tiếng.

Hiện tại, Dịch Nam Phong đã 26 tuổi, vậy mà đã có con gái lớn như thế này ? An mỹ nhân không tin, nhưng ngại có Dịch Nam Phong ở đây nên không dám hỏi rõ. Không hổ là diễn viên, chỉ qua hơn 10 giây mà An mỹ nhân đã phục hồi lại cảm xúc bình thường, nở nụ cười xinh đẹp “Lâm nhi, xin chào!”

Giản Lâm Nhi tươi cười, đáp lại “Xin chào thần tượng, ký cho Trần Thần một chữ kí đi!”

Đá một cước mạnh vào chân Trần Thần, thuận tiện đụng tới chân Dịch Nam Phong, đôi chân xinh đẹp kia rốt cuộc cũng bỏ xuống, Giản Lâm Nhi càng cười sáng lạn hơn.

Nhìn An Khiết khôi phục lại hình tượng ký tên tặng cho Trần Thần, Giản Lâm Nhi đứng lên : “Trần Thần, buổi chiều hình như còn có tiết phải không?”

Đầu óc Trần Thần hiện tại đang trống rỗng, nghe Lâm nhi nói liền gật gật đầu, ngây ngốc đứng lên, bước đi theo Giản Lâm Nhi, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Dịch Nam Phong một cái, nghĩ rằng ba ba của Lâm nhi thật trẻ đẹp.

“Lâm nhi...”

Giản Lâm Nhi không để ý, ngẩng cao đầu bước đi. “Giản Lâm Nhi...” Dịch Nam Phong hí mắt nhìn tiểu nha đầu đi ra cửa nhà hàng, không thèm quay đầu liếc nhìn hần một cái, miệng khê nở một nụ cười, sau đó lập tức khôi phục lại như thường.

“Phong, em nhớ ra em còn chút việc, em...”

Đưa tay gọi phục vụ, Dịch Nam Phong thấp giọng nói mấy câu, lát sau phục vụ đem đến cho An Khiết đôi giày đỏ kia. An mỹ nhân mang giày vào, trong lòng cảm kích Dịch Nam Phong, nhất định cô sẽ bắt lấy anh ta. Nhưng không hề biết rằng, sau bữa cơm này Dịch Nam Phong chẳng còn hứng thú liếc nhìn lấy cô ta một lần.

Năm 18 tuổi, khi các bạn đồng trang lứa đang vui đầu ôn thi cao đẳng, đại học, thì Dịch Nam Phong lại bắt đầu thành lập công ty. Dịch Hàn Sơn biết lần này trở về, ông không thể quản được Dịch Nam Phong được nữa, ông để mặc cho Dịch Nam Phong muốn làm gì làm.

Không ai biết Dịch Nam Phong lấy vốn từ đâu, cũng không ai biết người quản lý công ty này là người còn rất trẻ. Mọi người chỉ biết hiện tại Dịch Nam Phong là một chàng trai vàng, các tạp chí kinh tế và tài chính đều lấy tin tức của Dịch Nam Phong làm đầu.

Nghe nói Dịch Nam Phong là người lạnh lùng, cũng nghe nói Dịch Nam Phong trừ “ Dịch Phong” còn có nhiều sản nghiệp lớn nữa, bất quá những điều này chỉ nghe đồn mà thôi.

“ Đây là con gái của ta, Giản Lâm Nhi”, Lâm nhi cuối đầu, nhớ đến lời nói của Dịch Nam Phong.

Cô 17 tuổi, Dịch Nam Phong 26 tuổi, ha ha, con gái ư, cười chết mất. Nhưng mà Dịch Nam Phong đã nói như vậy, người ngồi đối diện chắc sẽ tin tưởng.

Anh Phong sau khi trở lại, đã có một cuộc sống rất khác, nhớ lại một vài hình ảnh, Giản Lâm Nhi bắt đầu đỏ mặt, xuy xuy đi con gái của anh..

“ Lâm nhi, người kia thật sự là ba ba của bạn?” Trần Thần rút cuộc đã lấy lại tinh thần, cầm tay Lâm nhi lắc lắc.

Giản Lâm Nhi nhìn Trần Thần, nở nụ cười “ Ba của bạn thì có!” Sau đó tiếp tục bước về phía trước.

“Cũng không phải ta nói” Trần Thần thấy sắc mặt Giản Lâm Nhi không tốt, than thở nói.

“Ai, Lâm nhi, còn mấy ngày nữa là sinh nhật của bạn rồi?” Trần Thần đánh trống lảng, nói sang chuyện khác, rất mau chóng nhắc tới sinh nhật của Lâm nhi, sinh nhật 18 tuổi.

“A, còn 2 ngày nữa.”

“Vậy chúng ta phải lên kế hoạch thật tốt rồi.”

“Ôi, đến lúc đó rồi tính.”

“Buổi chiều không đi dạo nữa, tui muốn về nhà .” Một chút bốc đồng, muốn đi dạo phố, giờ lại không đi nữa, Lâm nhi nói.

“ Ừa, vậy được rồi, về nhà thôi, tui cũng không muốn đi dạo nữa, tui phải đem chữ kí của An Khiết đem lên mạng khoe mới được” . Trần Thần không có ý kiến gì, thật ra thì mọi chuyện đã bị Giản Lâm Nhi định đoạt hết rồi.

7. Chương 7: Giản Khiêm Hân

Edit: Rika Nguyen

Ủ rũ bước vào nhà, không thèm ngẩng đầu lên, cứ cúi người mà bước đi.

“Lâm nhi”

Giản Lâm Nhi ngẩng đầu, hưng phấn kêu lên “ Tiểu Hân, đến rồi à!”. Ba bước làm hai bước, cô vội vàng chạy tới, lập tức nhảy lên ôm lấy người đang đứng, hai chân vắt ra sau lưng, hai cánh tay ôm chặt cổ người đang đứng đấy.

“ Sao lại tới đây?”

“Đến thăm Lâm nhi, hôn một cái nào”

“Mua

~” Lâm nhi hôn một cái rõ to lên mặt tiểu Hân.

“ Lâm nhi, lại béo ra rồi” Tiểu Hân ôm hông Lâm nhi mà sờ sờ.

“Xú tiểu tử, không cho phép kêu tên của tui, phải gọi bằng chị” Giản Lâm Nhi vỗ đầu tiểu Hân, hờn dỗi nói.

Người ôm Giản Lâm Nhi, tên gọi là Giản Khiêm Hân, ha ha, nghe tên là biết chính là cháu trai của Giản Chính rồi. Giản Khiêm Hân, là em cùng cha khác mẹ của Lâm nhi, nhỏ hơn cô 5 tuổi.

Giản Lâm Nhi vẫn ở tại nhà ông nội, sau khi mẹ cô mất khoảng một năm, ba cô liền cưới mẹ của Giản Khiêm Hân, sau đó liền sinh ra cậu.

Thời điểm Lâm nhi có mẹ thứ hai, là năm cô 4 tuổi, lúc ấy ba của cô đến nói chuyện với cô, cô bình tĩnh nhìn ba cô rất lâu, giống như nhìn người xa lạ vậy, rồi sau đó bỏ chạy tới Dịch gia, cũng không nói đồng ý hay không đồng ý về vấn đề đó.

Chính là lúc nửa đêm, khi Dịch Nam Phong đang ngủ trên giường, nghe tiếng khóc nên tỉnh lại mới thấy cô.

Đợi cho đến lúc cô gặp Giản Khiêm Hân lần đầu, lúc ấy Lâm nhi đã 8 tuổi rồi, Lâm nhi vẫn không muốn gặp em trai, mà lúc ấy Dịch Nam Phong lại không có ở đây.

Khi Giản Khiêm Hân đến nhà ông nội, cậu vẫn lèo đèo theo sau Lâm nhi, kêu “chị ơi, chị ơi”. Trong lúc không có người, Lâm nhi đẩy em trai té ngã, vì bị đau mà khóc lên, Giản Lâm Nhi thấy bộ dáng của em khóc thì chợt mềm lòng, từ đó tình cảm hai chị em đã tốt lên.

Từ nhỏ, Giản Khiêm Hân đã bị đưa sang Mỹ, cho nên bộ dáng của cậu rất giống tây, chưa đến 14 tuổi mà đã có một thân hình cao lớn, cao hơn Lâm nhi một cái đầu, mày rậm mắt to, thân thể khỏe mạnh, có khí phách của chàng trai trưởng thành. Lúc này đang ôm Lâm nhi một cách nhẹ nhàng thoải mái, quả nhiên là ăn cơm tây liền khỏe mạnh nha, cậu em này mà đem so với mấy chàng trai cùng tuổi thì quả thật rất chênh lệch.

Hai chị em cô chỉ gặp nhau vào kỳ nghỉ đông, mỗi lần gặp nhau thì rất thân thiết, mọi người thấy cảnh này đã quen, chỉ riêng có một người ngồi trên ghế kia thì cảm thấy rất khó chịu.

Dịch Nam Phong ngồi trong phòng khác của Giản gia, đang nói chuyện với ba củ Lâm nhi, thấy Giản Lâm Nhi đi chọt lên người Giản Khiêm Hân, ánh mắt hiện lên một tia sắc bén.

“Tiểu Hân, sao cơ thể em toàn cơ bắp không thể?” Giản Lâm Nhi một tay cầm lấy tay Giản Khiêm Hân, tay còn lại ngắt mặt cậu, ngữ khí và hành động vô cùng thân thiết.

“Lâm nhi, trèo xuống, tiểu Hân không được ôm nữa” Dịch Nam Phong vừa nói vừa cười.

Giản Lâm Nhi hừ lạnh một tiếng, vẫn duy trì tư thế đó, Giản Khiêm Hân ôm hông cô, đặt cô xuống ghế sofa.

Dịch Nam Phong thấy Lâm nhi thân mật với một cậu con trai như thế, thần sắc trên mặt liền lạnh đi.

Giản chính lúc này không ở trong phòng khác, từ đầu tới cuối, khi mới vào Giản Lâm Nhi liếc nhìn ba mình một cái, còn lại dành toàn bộ thời gian chơi đùa với Giản Khiêm Hân.

Dịch Nam Phong vốn đang cùng ba Lâm nhi bàn chuyện, sau khi anh đưa An Khiết về, anh liền lập tức đến đây, vừa ngồi xuống không bao lâu thì Lâm nhi về, thấy bộ dáng ủ rũ của cô làm cho anh thật cao hứng. Nhưng khi nhìn Giản Khiêm Hân ôm Lâm nhi, ba củ Lâm nhi ngồi bên cạnh cảm giác được không khí xung quanh lạnh đi, giảm xuống vài độ.

“Giản Lâm Nhi” giọng nói trầm thấp, mang theo sự cảnh cáo.

Lâm nhi liếc Dịch Nam Phong một cái, không cam lòng muốn bước xuống, nhưng trên lưng cô lại bị một bàn tay đè lên, không cho bước xuống.

“Tiểu Hân?” Giản Lâm Nhi đã hơn nửa năm không gặp em trai, nghi hoặc kêu lên.

Giản Khiêm Hân khiêu khích nhìn Dịch Nam Phong, nói “Lâm nhi, lâu rồi không gặp em, chị không nhớ em sao?” Nói xong còn hướng về phía ngực của cô mà cọ cọ (Rika: sao em trai toàn ăn đậu hủ của Lâm nhi thế???? Đây là món ăn của anh Phong mà???)

“Chị đương nhiên nhớ em rồi!”

“Vậy thì cho em ôm một lát đã!” Giản Khiêm Hân không để Lâm nhi đi xuống.

“Được rồi, được rồi, ôm đi!” Không nhìn tới ánh mắt như muốn giết người phía sau, Lâm nhi vẫn tiếp tục ngồi trên người em trai.

Giản Chính lúc này bước xuống lầu, Dịch Nam Phong đã khôi phục lại sắc thái, cùng cười cùng nói chuyện với ba của Lân nhi. Giản Chính vẫn không thích Lân nhi cứ chạy qua Dịch gia chơi, sao Dịch Nam Phong lại xuất hiện ở đây?

Ba ba của Lân nhi nhìn Dịch Nam Phong thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, âm thầm cảm thán, con gái ông thật có sức ảnh hưởng lớn tới tiểu tử này.

“Lân nhi, sao không rời khỏi người tiểu Hân đi?”

Giản Chính mở miệng nói, hai chị em ngoan ngoãn buông ra, sắc mặt Dịch Nam Phong tốt lên, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Buổi chiều là thời gian nghỉ ngơi, mà ba ba của Lân Nhi lâu rồi mới tới, nói chuyện một chút với Giản Chính, sau đó liền cùng Dịch Nam Phong đi tới Dịch gia luyện kiếm.

Trong phòng tập, chỉ có tiếng kiếm chạm vào nhau. Cuối cùng, một người mặc trang phục màu bạc, vóc dáng cao lớn chĩa kiếm vào yết hầu của người mập hơn, kết thúc ván đấu.

Giản Dục lấy mũ xuống, nhìn anh, sau đó ngồi xuống sàn nhà thở hổn hển, mồ hôi chảy đầm đìa. Dịch Nam Phong lắc lắc đầu, tuy rằng chảy mồ hôi, nhưng hô hấp không dồn dập.

“Lại tiến bộ rồi” Nghỉ ngơi một lát, lấy lại sức lực, Giản Dục không thể không bội phục người trẻ tuổi trước mặt ông.

Dịch Nam Phong khẽ cười.

Im lặng một lúc, Giản Dục nói “Người còn thích con bé?”, khẩu khí rất nghiêm túc.

Hoàng Thành lớn như thế này, Giản Dục và Dịch Nam Phong giao tiếp rất nhiều nơi, bởi vì có quan hệ với Lân Nhi, hai người hiểu nhau rất rõ.

Giản Dục đại khái biết được thân phận của Dịch Nam Phong, đối với việc Dịch Nam Phong coi trọng con gái mình ông cảm thấy rất khó hiểu. Ông còn nghe đồn rằng, con gái ông và Dịch Nam Phong còn có tình cảm với nhau. Ông và cậu ta nói chuyện với nhau hơn nửa giờ, tuy rằng ông cảm thấy mình hiểu rất rõ Dịch Nam Phong, nhưng mỗi lần gặp, ông không thể nắm bắt được tâm tư của cậu.

Ông và con gái từ nhỏ tới giờ cũng không thân thiết lắm, từ khi ông đi thêm bước nữa, ông không còn nghe thấy Lân nhi gọi ông một tiếng ba, nhớ đến đây, ông cảm thấy thật bi thương. Nhưng đối với hạnh phúc cả đời của con gái, người làm cha như ông nhất định phải thận trọng.

“Vâng” Hiểu được ý tứ của Giản Dục, Dịch Nam Phong thần nhiên lên tiếng.

Trong phòng tập lại vang lên âm thanh của đao kiếm.

“Ai nha, tiểu Hân tránh ra đi, để đây cho chị, thật tức chết mà” Giản Khiêm Hân và Giản Chính đang chơi cờ, Lân nhi ngồi bên ngoài xem, đã làm trái với quy tắc “Chơi cờ cấm nói”, Giản Khiêm Hân hạ cờ, bên này Lân nhi gào to.

Giản Chính thật cao hứng, nhìn cháu trai cháu gái hợp sức đánh cờ với ông, ông cùng tiểu Hân rất đắc ý.

Giản Khiêm Hân rốt cuộc không chịu nổi sự tra tấn của chị mình, nhường cho Lân nhi chơi, nhìn cách Lân nhi chơi cờ, Giản Khiêm Hân thật sự hoảng hốt. Lúc hoàn hồn, cậu thấy Lân nhi nháy mắt với mình, hai chị em hợp tác nhiều lần, cậu liền hiểu ngay ý của chị.

Chạy đi bưng cho ông nội một ly trà, Giản Lân Nhi thừa dịp ông uống trà, vụng trộm đem đi con Mã* sang một vị trí khác, sau đó thấy ông không phát hiện ra, liền cười thầm trong lòng

(* là một quân cờ trong cờ tướng)

Vừa mới bước vào cửa, Dịch Nam Phong liền thấy hai chị em Lân nhi hợp tác ăn ý, toát ra sự thân mật, Dịch Nam Phong nắm chặt tay thành quyền.

Hai ông cháu giằng co một hồi, cuối cùng Lân nhi xuất quân, đem giết chết quân của ông. Giản Chính mất hứng khi cháu gái thắng ông, còn Lân nhi thì cười trộm, chạy tới vuốt lưng cho ông nội.

Buổi tối, bốn bề yên lặng, mọi người đã ngủ say, trọng đại viện Giản gia, một bóng đen thuần thực nhảy qua tường, nhảy lên phòng ngủ trên lầu hai.

“Kịch...” một âm thanh rất nhỏ vang lên, cửa sổ thủy tinh chậm rãi bị mở ra, người đó nhanh nhẹn tiến vào, nhảy xuống không một tiếng động.

Haizz....., ai nói ở đại viện sẽ không bị ăn trộm tới thăm, người này chắc là ăn trộm rồi?

Trên giường có một cô bé đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, ngáy một cái, rồi im lặng ngủ tiếp.

Ánh mắt Dịch Nam Phong sang quắc, nhìn chăm chăm người trên giường, trong lòng nôn nóng. Anh nửa đêm trốn nhà lên vào đây, sao Lân nhi lại ngủ say như thế?

Rất nhanh, anh cởi hết quần áo ra, vốn định cởi sạch, nhưng cuối cùng lưu lại, xốc chăn lên chui vào. Lân nhi đang ngủ ngon, bất thành linh bị người ôm vào trong ngực, miệng kêu lên một tiếng, rồi ngủ tiếp.

Dịch Nam Phong ôm Lân nhi, tăng thêm chút lực đạo nơi thắt lưng. Thôi... đợi khi tỉnh dậy tỉnh sổ cũng không muộn.

Rút tay ra, chuẩn bị ngủ thì cảm thấy người trong lòng dịch ra ngoài, Giản Lân Nhi tỉnh.

“Đi ra ngoài” một cước đá văng đôi chân dài của anh, Giản Lân Nhi rống to lên.

Dịch Nam Phong nheo mắt lại, dường như báo trước một tai họa sắp ập tới. Một lần nữa đưa tay ôm Lân nhi vào trong lòng, gác chân lên, cố ý dựa sát cả người vào, cũng không thêm nói một lời.

Giản Lân Nhi hoảng hốt, giãy giụa muốn thoát ra

“Đừng nhúc nhích!”

Hai tay tóm lấy tay của Lân nhi đang đánh lên đầu anh, Dịch Nam Phong trầm giọng nói.

Giản Lân Nhi không dám động dậy nữa, có một vật cứng cứng, nóng nóng chạm vào đùi cô, nhắc nhở sự tồn tại của nó.

Bị kích động, anh cố kiềm chế lại, tuy trong lòng vô số lần nghĩ tới phát sinh quan hệ với cô, nhưng Dịch Nam Phong vẫn cố gắng thu lại cảm xúc, thực sự không dám làm tổn hại Lân nhi.

Người ta là con gái, có đứa con gái nào sắp trưởng thành tới nơi rồi con có thể ôm một người con trai để ngủ, có ai có thể chống đối được “hắn” cứng lên, thật là khó khăn nha! Trong lòng oán thầm, Giản Lân Nhi trừng mắt nhìn Dịch Nam Phong, sao người này không thay đổi thói quen ta?

Mắt thấy Lân nhi trừng mắt nhìn mình, thật đáng yêu chết mất. Dịch Nam Phong nhếch miệng cười cười, không kiềm chế nữa, quyết định tính sổ với cô cho thật tốt.

8. Chương 8: Đêm

Edit: Rika Nguyen

Dịch Nam Phong nhìn Lân nhi ngủ như heo, anh thở dài, thôi, đợi ngủ dậy rồi tính sổ, rồi sau đó ôm chặt cô vào trong lòng. Khi Dịch Nam Phong chuẩn bị nhắm mắt ngủ, người trong lòng bỗng động dậy, anh vội mở mắt ra.

Cánh tay khê động, toàn bộ mặt mũi Lân nhi đập vào lồng ngực cứng rắn. Giản Lân Nhi thầm than, rốt cuộc không thể giả bộ ngủ được rồi.

“Sao anh lại vào đây?” giọng điệu nghe giống như không hoan nghênh, Dịch Nam Phong cắn răng. Lân nhi nhướng mắt lên, nhìn Dịch Nam Phong giống như người điên, Giản gia của cô nói tới là có thể tới sao, trong đại viện quân khu buổi tối có lính canh gác luân phiên, người này, còn có hứng thú trèo tường vào đây sao?

Đã thế, phòng của cô còn nằm trên tầng hai, anh không mang bất cứ thứ gì hỗ trợ mà có thể lên đây, thật là....

Tóm lại, ánh mắt Dịch Nam Phong lúc này rất tà mị, đây là một ánh mắt mà Lâm Nhi rất quen thuộc, ánh mắt ám chỉ một điều gì không hay ho từ anh.

Dịch Nam Phong không trả lời câu hỏi của Lâm Nhi, mà còn hỏi ngược lại cô “Em với em trai tình cảm tốt nhỉ?”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, đẩy anh ra rồi đứng lên, bệnh thần kinh, nửa đêm tới đây hỏi cô chuyện này.

Dịch Nam Phong xoay người một cái, liền ôm lấy Lâm Nhi, anh nói “ Chúng ta nói chuyện”

“Anh bị thần kinh à, nửa đêm không cho người ta ngủ à?”

Dịch Nam Phong không nói gì, vẫn duy trì nguyên tư thế cũ.

“Đúng vậy, hai chị em tôi tình cảm rất tốt”

“Sau này không được ôm nó nữa”. Dịch Nam Phong đã có thói quen ra lệnh người khác, lời bình thường anh nói ra nghe như một mệnh lệnh.

Giản Lâm Nhi thấy khẩu khí người này không tốt lắm, cô còn chưa tính sổ với anh vụ An Khiết, nay anh lại tới đây khởi binh vấn tội, làm loạn ở đây, huống chi tiểu Hân là em trai cô, Lâm Nhi giãy giụa muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích”

Dưới bụng có cái gì đó cứng cứng, nóng nóng.

Khi Giản Lâm Nhi 12 tuổi, Dịch Nam Phong 20 tuổi, ngồi trên sofa đỏ, Dịch Nam Phong đã nói với người đối diện rằng cô là con gái anh. Hai mươi tuổi mà có con 12 tuổi, nói ra ai tin? Không ai tin hết. Vì thế Giản Lâm Nhi đã làm con gái trên danh nghĩa của Dịch Nam Phong sáu năm nay rồi.

Lâm Nhi khác với các bạn đồng trang lứa, từ đầu đến chân toàn mặc đồ hiệu Benetton*, toàn là đồ sản xuất có giới hạn. Khi đó Dịch Nam Phong sưu tập những kiểu trang phục tốt nhất cho Lâm Nhi, rồi mỉm cười khi nhìn thấy cô hét chói tai vì sung sướng.

* Benetton : Tập đoàn thời trang nổi tiếng của Ý

Nhưng dần dần, tâm tư của Giản Lâm Nhi thay đổi. Cô luôn muốn công khai mối quan hệ này, có một chàng trai ưu tú bên cạnh, Lâm Nhi mơ mộng, ảo tưởng, hy vọng một ngày nào đó anh giới thiệu cô với mọi người bằng một thân phận khác, không phải là con gái.

Nhưng anh luôn giả giả thật thật, có lúc cô cảm nhận được anh có tình cảm với cô, cô rất cao hứng. Nhưng có lúc lại hờ hững, làm cô rất hụt hẫng.

Một lúc sau, Lâm Nhi cảm thấy mình dường như sắp bị Dịch Nam Phong tra tấn, cô không thêm quan tâm anh nữa. Nhưng nhìn một lát, thấy toàn thân anh như mang một vẻ phong tình rất hấp dẫn, làm cô hoảng hốt. Giản Lâm Nhi cảm thấy thật ủy khuất, cô không có chộc giận anh, người như anh cô không dám dây vào. Nhưng người này nửa đêm không ngủ mà tới đây quấn lấy cô, không biết anh muốn gì đây?

Ánh mắt Giản Lâm Nhi nhìn thật ngây thơ, thật giống con mèo nhỏ, trong bóng tối nhìn anh. Dịch Nam Phong cảm thấy không chịu được, đành nói : “ Sau này nếu anh thấy em còn ôm bất cứ một chàng trai nào,thì em hãy đợi đấy!”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào. “ Em nghe chưa?”, Dịch Nam Phong cúi đầu xuống quát lên, trong không gian nhỏ bé nghe thật kinh hãi, mặt Giản Lâm Nhi đỏ lên.

“ Em thích thế đấy, anh cần được em à? Anh xuống đi!” Anh nghĩ gì mà bảo cô nghe lời anh, cô không phải con gái của anh. Đối với cô, càng quát, càng dọa nạt thì cô càng không nghe lời.

Dịch Nam Phong cao 1m88, lại đè lên người Lâm Nhi. Giản Lâm Nhi cảm thấy cô sắp không thở được nữa rồi.

“Xuống đi!” Cô kích động, nói to đến mức phun nước miếng, mà hai người đang dính sát nhau, toàn bộ nước miếng đều hứng trọn trên mặt Dịch Nam Phong. Dịch Nam Phong ngày thường rất sạch sẽ, vậy mà giờ đây anh lại chậm rãi dung lưỡi liếm nước miếng ngay gần miệng (R: anh này....khiếp quá”

Hành động này làm Lân nhi nhìn đến ngây người, anh dám trêu chọc cô, anh biến thái quá, còn dám nằm lên người cô nữa chứ. Ông trời ơi, sao ông nói anh là người sinh ra trong gia đình danh gia vọng tộc, nhìn anh cũng là một người cực kỳ ưu nhã, nhưng sao trước mặt cô lại biến thái thế này, huhuhuhu.

Ngực cô bắt đầu phập phồng, ép chặt lên ngực anh mà thở, mùi hương thơm mát, thân thể mềm mại. Anh chờ đợi cô mười năm như thế này, chờ cho thiên hạ của anh có phản ứng này, để anh tự tay hái quả. Nhịn không được, anh cúi đầu xuống.

Giản Lân Nhi trợn to mắt nhìn anh, nhìn bờ môi anh ngày càng tới gần, cô kinh hãi, trong đầu “oanh” một tiếng, hoàn toàn nổ tung, đây...đây là lần đầu anh hôn cô. Cô cũng thật ngốc, không biết đã ôm anh ngủ biết bao nhiêu lần, từng ngóc ngách trên cơ thể cô anh gần như biết hết, cũng từng bị hôn qua, môi cũng thế. Nhưng, nhưng đây là lần đầu tiên, anh hôn cô trong lúc cô tỉnh táo.

Nghiêng đầu, anh hôn cô, từng ngậm từng ngậm cuộc lấy lưỡi cô, mút lấy hương vị ngọt ngào của cô, miệng anh bịt kín miệng cô. Lân nhi bị dọa cho choáng váng, tùy ý để anh hôn, dưới bụng, có một chút ẩm nóng và ẩm ướt tràn ra.

Dịch Nam Phong như bị bỏ đói lâu ngày, cả người hưng phấn, Lân nhi lại tỉnh táo, ý thức lại, cảm thấy kì quái, tại sao anh lại phản khởi như thế nhỉ?

Có lúc, Dịch Nam Phong ôm cô ngủ, “cậu em trai” thức dậy, anh không biết thế nào đành tự xử, nay cảm thấy cô dường như cũng có cảm xúc giống anh, anh cảm thấy phía dưới thật không chịu nổi nữa.

Rốt cuộc, Giản Lân Nhi hoàn hồn lại, bởi vì cô thở không nổi nữa, người này thật là, anh đã hút hết không khí của cô, không cho cô thở nữa, đầu óc cô rối loạn, trước mắt biến thành màu đen, cô đẩy anh ra. Người phía dưới có hành động làm anh bình tĩnh, bàn tay to của anh đã và đang hướng tới nơi mềm mại và nhạy cảm của cô, định xoa bóp một chút, nhưng chợt rút tay lại, cũng không hôn cô nữa.

“Sau này, trừ anh ra không được ôm bất cứ người con trai nào khác, em nghe chưa?” Anh cũng không quên nhắc cô mục đích anh đến đây tới nay.

Lân nhi vội vàng hít thở, nói loạn “ Em biết rồi”. Cô ngoan ngoãn gật đầu, giọng nói nhỏ nhẹ, nghe như mèo kêu.

“Con gái thật ngoan”. Dịch Nam Phong hài lòng, ôm Lân nhi đặt lên trên người anh, oa, cảm giác này thật tốt, Lân nhi cũng không động đậy nữa, mặc cho anh ôm cô. Cái gì mà công tử ưu nhã, lịch lãm, người này bản chất là một tên vô lại.

Trong đầu cô rối loạn, không nghĩ được gì nữa, nhưng cô muốn thoát khỏi vòng tay của anh, nên cô đẩy đẩy vài cái, Dịch Nam Phong không cam lòng bỏ cô xuống. Rồi một lần nữa ôm cô, hai chân gác lên người cô.

Lân nhi bối rối, trong bối rối có hưng phấn, trong hưng phấn có sợ hãi, anh hôm nay hôn cô, nhưng vì sao, hiện tại như đùa giỡn cô? Cô chán ghét, vì sao cô nhỏ tuổi hơn anh nhiều như thế, trải nghiệm cũng không nhiều bằng anh.

Anh đã hôn cô, còn làm những hành động kích thích, cô liếc anh một cái, Dịch Nam Phong như ngừng thở, hít vào một ngụm khí lạnh. Còn Giản Lân Nhi cảm thấy dưới đây quần con của cô có một chút ẩm ướt.

A, tiểu nha đầu này, Dịch Nam Phong trầm ngâm, anh cũng đã vô số lần ăn đậu hủ của cô, cô có phản ứng gì anh hiểu rất rõ, nhìn bộ dáng tiểu nha đầu này, trong đầu anh bất giác tràn ngập sự sung sướng.

Kiểm chế, kiểm chế, cuối cùng anh cũng nhịn xuống, Lân nhi giật mình, bị anh dung bàn tay to lớn chộp lấy cái mông đầy đặn của cô. Hai người ôm nhau, im lặng, Giản LÂN Nhi cũng không muốn quan tâm gì nữa, anh cũng đã đạt được mục đích. Kết quả là... hai người ôm nhau ngủ.

Nhưng thật là bi kịch, chưa ngủ được bao lâu thì trời đã sáng, phòng LÂN nhi nằm cuối cùng, đáng lẽ rất yên tĩnh. Nhưng Dịch Nam Phong lại nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần, vội vàng mở mắt, nhưng âm thanh đã đến trước cửa rồi.

“Lân nhi, dậy nào”. “Cạch..” Cửa mở ra, Giản Khiêm Hân vừa bước vào vừa nói.

Giản Lâm Nhi còn mơ màng màng, liền cảm giác như bị trời sập xuống, cô đang ôm Dịch Nam Phong ngủ, nếu em trai vào...

“Tiểu Hân, đừng vào, chị không mặc quần áo!” Đầu óc cô nhanh chóng phản ứng lại, Giản Lâm Nhi hét lớn lên, đồng thời nhớ đến Dịch Nam Phong, nếu để cho ông nội phát hiện, cô liền bị xử tử ngay.

Giản Khiêm Hân dừng lại, nói : “ Em là em trai chị, có gì đâu mà phải sợ?”, vừa nói, làm một bộ dáng muốn bước vào.

Cái gì, cảm Giản Lâm Nhi như muốn rớt xuống đất. Bỗng dưng cảm thấy hai chân như bị cuốn lấy, hơi thở nóng rực phả vào cổ cô, như muốn nhắc nhở cô, trăm ngàn lần không được để cho tiểu Hân bước vào.

“Tiểu Hân, em xuống trước đi, chị lập tức xuống ngay bây giờ”

“Vậy chị hôn em một cái rồi em xuống” Giản Khiêm Hân đưa ra yêu cầu.

Cảm giác bàn tay trên lưng tăng thêm lực đạo, mơ hồ cô nhớ đến tối qua đã đáp ứng anh là không nên quá thân mật với em trai, nhưng trước mặt không còn biện pháp nào cả, cô không thềm để ý tới bàn tay của anh, nói “ Được, em lại đây”

“Bẹp” Giản Khiêm Hân hôn lên mặt cô một cái thật to, cô nào dám hôn to như thế. Khi Giản Khiêm Hân xoay người, Giản Lâm Nhi đang cố gắng kiềm chế cơn đau nơi cổ truyền tới.

Cái anh này, Giản Khiêm Hân còn chưa ra ngoài, anh ta đã cắn ngay cổ cô rồi.

9. Chương 9: Biến Đổi

Edit: Rika Nguyen

“A, đau...” Giản Lâm Nhi đưa tay đụng vào chỗ bị cắn, kêu đau một tiếng, Dịch Nam Phong cũng không đứng dậy, lại cắn thêm một cái nữa.

Giản Lâm Nhi không dám động, sợ anh cắn khắp nơi trên người mình. Rốt cục cũng buông cô ra, Giản gia cô nương cũng không chịu thiệt thòi, anh cắn tôi, tôi cắn lại anh. Xoay người, bổ nhào vào người Dịch Nam Phong, cắn một phát lên bả vai anh, cắn đến khi trong miệng truyền đến mùi máu tanh mới nhả ra.

Dịch Nam Phong biết tính cách của cô, chờ cho cô giải tỏa hết uất ức, nếu không cho cô cắn, bảo đảm cô sẽ làm ầm ĩ vài ngày, chắc chắn anh sẽ ngủ không yên.

“Thực nhẫn tâm!” Dịch Nam Phong mở miệng nói.

Xoa xoa vết máu trên môi, Lâm nhi xem như hết giận, nhớ tới người trước mặt mình tối qua vụng trộm lên vào đây, bây giờ trời sáng rồi, làm sao đi ra ngoài bây giờ?

“Làm sao bây giờ, làm sao để đi ra ngoài đây?”

Lâm nhi ngồi trên giường lo lắng, chạy đến cửa sổ nhìn xuống, ông nội ở dưới đang cho chim ăn, nếu đi xuống cầu thang, khẳng định người trong nhà sẽ nhìn thấy, làm sao bây giờ? Xoay người lại, nhìn thấy anh đang ôm chăn nằm một đống trên giường.

Chạy tới lắc lắc anh, nói : “ Như thế nào mà anh còn ngủ được hả? Mau mau dậy đi, nghĩ cách đi ra ngoài đi?” Dịch Nam Phong nhìn Lâm nhi lay lay mình, không nói lời nào, trong đầu suy nghĩ, liền nói ra một câu : “ Giản Khiêm Hân”. Sau đó nở nụ cười, một nụ cười gian xảo.

Ha ha, tiểu Hân đệ đệ, người ta căn bản không coi anh ra gì, đây thật là nhẫn tâm a?

Lâm nhi không biết được suy nghĩ của anh, trong lòng gấp như lửa đốt : “ Anh không được ngủ nữa, mau dậy nghĩ biện pháp đi nào”

Lười biếng nghiêng người lại, Dịch Nam Phong đưa một tay gối đầu, híp mắt nhìn Giản Lâm Nhi. Bộ dáng này của anh thật hợp hồn, hai má Lâm nhi đỏ lên, định cầm tay anh kéo anh dậy.

“Lân nhi, còn nhớ rõ những lời tối hôm qua không?”

Chột dạ, cô mở to mắt, Giản Lâm Nhi gật gật đầu “ Nhớ, nhớ rõ, không được quá gần gũi với tiểu Hân, nếu để anh bắt gặp...” Lời còn chưa nói hết, mắt chột lóe sáng.

“Nhớ rồi, anh mau dậy nào” Giản LÂN Nhi kéo anh rời giường, Dịch Nam Phong lại cố ý không muốn dậy, Lâm nhi trừng mắt nhìn anh vài lần. Hừ, người này thật không giống người bình thường, thích bị ngược thì phải.

“ Dịch Nam Phong, anh...” Trợn to mắt, tỏ vẻ buồn bực, nhưng ngấm lại, với hình ảnh đáng iu này, khó trách Dịch Nam Phong muốn chọc tức cô bé này.

Thấy Lâm nhi sốt ruột, Dịch Nam Phong mới miễn cưỡng ngồi dậy, áo sơ mi của anh đã bị bung ra vài nút, lộ ra một lồng ngực khỏe mạnh và trắng kiện, Dịch Nam Phong nhìn thấy Lâm Nhi đang chui vào phòng tắm, liền nói “ Làm gì đó, mau đi ra ngoài”

Giản Lâm Nhi cảm giận nhìn hình ảnh trong gương, không phải là chưa thấy qua, nhưng tối hôm qua phía dưới của cô cảm thấy ảm Ứt. Nhìn thấy Dịch Nam Phong, cô lại nghĩ tới hình anh kia.

Thời điểm Lâm nhi bước ra, Dịch Nam Phong đang tựa vào thành cửa sổ, không biết suy nghĩ điều gì, sắc mặt có chút thanh tịnh. Lâm nhi thấy vậy, chạy tới, gọi hồn anh trở về “ Đứng đó có người thấy sao? Anh mau nghĩ cách ra ngoài đi”

Dịch Nam Phong quay đầu lại, nói “ Để tối nay về”

Lâm nhi chán nản : “ Đây là nhà của em nha” Dịch Nam Phong không nói lời nào, đôi mắt u ám, cũng không phản bác lại lời của Lâm nhi, chỉnh đốn lại quần áo, mở cửa bước ra ngoài.

Giản Lâm Nhi bị hù cho chết đứng, trơ mắt nhìn anh bước xuống cầu thang, không thém nhìn tới Giản Khiêm Hân đang nhìn anh chằm chằm, một đường bước ra ngoài cửa, còn cất tiếng chào hỏi mọi người nữa chứ.

Giản LÂN Nhi biết ông nội không thích cô tiếp xúc với Dịch Nam Phong, nói anh rất lăng nhăng, mà cháu gái của ông tính tình lại đơn thuần, thông minh, nhưng đó chỉ là một chút, không kiềm chế được Dịch Nam Phong.

Có thể cô sẽ bị Dịch Nam Phong làm cho hư, vì lúc nhỏ anh đã nhận định cô là của anh, Giản Chính không thể ngăn lại được. Lúc ấy Lâm nhi cứ dính lấy Dịch Nam Phong, không nhìn thấy anh liền tìm mọi cách để tìm anh, đứng bên cạnh anh. Khi cô giận dỗi anh lại dỗ cô, anh cung cấp cho cô những điều tốt nhất, thế là cô lại theo anh. Giản Chính nhiều khi tức giận tới cực điểm, nhưng lại không làm được gì, mà cháu gái nhà mình lại nháo nhào muốn ra ngoài gặp anh.

Cho nên, giản Chính cùng Dịch Nam Phong đã trò chuyện nghiêm túc một lần, trong lòng hi vọng để cho cháu gái có được một sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng, trong lòng Lâm nhi đã đem Dịch Nam Phong trở thành vật sở hữu của cô, từ nhỏ đến lớn, trừ việc trước năm ba tuổi chưa gặp được Dịch Nam Phong, và 3 năm Dịch Nam Phong rời đi, khoảng thời gian còn lại hầu như Dịch Nam Phong luôn có mặt trong cuộc sống của cô. Cô không để cho bất kì người nào thay thế vị trí của Dịch Nam Phong trong lòng cô.

Chắc chắn, thật bá đạo nha.

Thật đúng là rối rắm, Dịch Nam Phong đã thành công trong việc nuôi dưỡng cô như một đứa con gái, trong mắt cô luôn có hình bóng của anh. Anh cảm thấy đây là một loại thói quen rất tốt, bất quá chuyện gì rồi cũng từ từ sẽ đến, anh không vội, thời gian còn dài, anh không ngại chờ đợi.

Ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc, Dịch Nam Phong lim lặng lắng nghe thư ký Lâm báo cáo chuyện anh đã giao phó một tháng trước. Nghe mọi chuyện đang được tiến hành rất thuận lợi, Dịch Nam Phong gật đầu, hai tuần nữa, anh sẽ không còn phải tự kiểm chế nữa rồi.

Nơi này tập đoàn “Dịch Phong”, tòa nhà có 30 tầng, nằm ở vị trí hoàng kim, những sinh viên vừa tốt nghiệp hoặc chưa tốt nghiệp, đều đứng nhìn mà ước ao, trong lòng thầm hứa, nhất định phải vào làm được ở trong này. “ Dịch Phong” đã trở thành một biểu tượng vàng, giống như cổ vũ tinh thần mọi người, những người

trẻ tuổi đều lấy mục tiêu là “Dịch Phong” mà phấn đấu, mơ ước một ngày mình có thể giống như người đứng đầu tập đoàn này, xây dựng công ty từ hai bàn tay trắng.

Giản Lâm Nhi đang chuẩn bị cho việc thi vào trường Cao đẳng, thi vào cao đẳng có vẻ nhẹ nhàng hơn thi đại học. Lần trước, khi Lâm Nhi thấy Dịch Nam Phong và An Khiết ăn cùng với nhau, cô đã lấy vai trò là khách, thuận lợi tiến vào chốc ghẹo An mỹ nhân, lúc này, cô và Trần Thần lại ngồi ăn cùng nhau tại đây.

“ Nói như vậy, anh ta không phải ba ba của bà?”

Giản Lâm Nhi nhướn mắt lên “ Đương nhiên không phải nha, ba của tui sao lại trẻ như vậy được?”

“Vậy quan hệ giữa bà và anh ta là gì, như thế nào lại...?”

“Ai nha, tui không biết, bà phiền phức quá à”

Trần Thần thấy Lâm Nhi đang tức giận, liền im ngay không dám nói nữa. Dù cô có nói gì, dù người ta không để ý, nhưng Lâm Nhi để ý, cho nên Trần Thần đã nén sự tò mò của mình xuống.

Hôm nay, Trần Thần kêu Lâm Nhi đến trường, để các cô lưu lại những kỷ ức đẹp của thời học sinh. Hai người ngồi trên sân thể dục, nhìn các em học sinh khóa dưới đang học thể dục, trong lòng cảm thấy chua xót, dù sao các cô cũng đã có một đoạn thời gian vui vẻ như thế.

Lơ đãng quay đầu lại. nhìn thấy Lâm Nhi đang nhìn chằm chằm cái bảng tròn đang bị gió thổi, trên đó ghi “ Sinh viên nhập ngũ quang vinh...”

Hàng năm, các trường quân đội của quốc gia đều tuyển chọn sinh viên nhập ngũ, thế nhưng cái này cũng treo ở trường trung học ư, phỏng chừng là tuyên truyền cho các em học sinh muốn tham gia vào trường quân đội? Thời gian tuyển chọn là từ tháng 7 đến tháng 10 hằng năm, nhưng được trúng tuyển chính thức là vào tháng 10. Giản Lâm Nhi cũng không quan tâm đến nữa, quay đầu tiếp tục cùng Trần Thần nhìn lại quang cảnh của ngôi trường trung học.

“Lâm Nhi, sinh nhật của bà sắp tới rồi? Bà muốn được nhận quà gì?”

Sinh nhật 18 tuổi của Lâm Nhi, mấy ngày trước, Lâm Nhi đã nháo nhào đòi món quà to lớn từ Trần Thần.

“ Không biết nữa, chắc lại ôm gối ngủ thôi, nhưng dù sao vẫn không thể thiếu quà của bà được!” Lợi dụng lòng tốt của người khác, Lâm Nhi làm sao mà bỏ qua cơ hội đòi quà này được?

“A, để tui nghĩ lại xem sao?” Trần Thần quả thật là bạn tốt của Lâm Nhi, thấy bạn tốt nói như vậy, cô còn thật tâm suy nghĩ nữa chứ. Giản Lâm Nhi nhìn bộ dáng suy tư của Trần Thần, nghĩ đây đúng là chuyện tốt, cô còn có người để cô nói chuyện vui vẻ, cuộc sống của cô đâu chỉ có riêng một mình tên Dịch Nam Phong biến thái kia đâu!

“Đi, Tiểu Tranh Tử, chị mang em đi chơi!” Không ngồi suy nghĩ ngốc nghếch trong này nữa, Lâm Nhi quyết định dẫn Trần Thần đi chơi, Trần Thần rất tự nhiên mà ngoan ngoãn đi theo cô.

Nhưng.... Giản Lâm Nhi lại dẫn Trần Thần đến “ Yên Sắc”, nơi này là quán bar nha, các trẻ chưa đủ 18 tuổi không thể vào đây nha. Nhưng chỉ mới có 5h, quán bar cũng chưa có hoạt động. Trần Thần về mặt ngốc nghếch, nhìn Lâm Nhi đang lên vào, cô cắn răng đi theo sau.

“A, Lâm Nhi mới đến!” Người pha chế đứng ở quầy bar đang chuẩn bị để chuẩn bị mở cửa hoạt động, đang thử rượu.

Giản Lâm Nhi chào hỏi lễ phép, lôi kéo Trần Thần đang sợ sệt kia ngồi xuống trên ghế, các nhân viên phục vụ cũng tiến lại chào hỏi Lâm Nhi, Lâm Nhi cũng gật đầu chào lại.

Trần Thần trợn mắt há hốc mồm nhìn cô, hình như Giản Lâm Nhi rất quen thuộc với nơi này? Một lát sau, phục vụ đem tới hai ly rượu trái cây, Lâm Nhi ép buộc Trần Thần phải uống cho biết.

Đây là quán bar của Dịch Nam Phong, cho nên cô rất an tâm khi đến đây. Nhìn bộ dáng mất hồn của Trần Thần, cô ôm bụng lăn trên ghế mà cười.

Đúng 8h, Yên Sắc đã đông khách, một vài cô gái ngồi gần bàn Lâm Nhi, cô liền nhìn sang đánh giá, rồi như cảm thấy không hứng thú, liền quay đầu đi, trong bất chợt lại nghe một đoạn đối thoại ngắn.

“Không được uống say, coi chừng anh ta cường bạo đó” Một giọng nói của một người con gái.

Lân nhi hứng thú nghe, dựng thẳng tai lên tiếp tục nghe lên.

“Nhưng...nhưng mình không có kinh nghiệm...” “ Tui nói với bà...” bla bla bla...Mắt Giản Lân Nhi chuyển động, cảm thấy do dự.

Đợi cho đến lúc Trần Thần liên tục đòi về nhà, Giản LÂN Nhi mới sức tỉnh lại. Liền đi ra ngoài cùng với Trần Thần, nhìn Trần Thần bước lên xe taxi, cô lấy di động ra, gọi cho Giản Khiêm Trạch.

10. Chương 10: Quyết Định

Edit: Rika Nguyen

“Anh ba...” Lân nhi kéo dài giọng nói, làm nũng qua điện thoại với Giản Khiêm Trạch.

Giản Khiêm Trạch thấy tên trên điện thoại hiện lên là “Tiểu bảo bối thân ái”, trên mặt không tự chủ được liền cười một cái. “Tiểu bảo bối thân ái” là do Lân nhi tự lưu vào, mà đối với Giản Khiêm Trạch, may mà anh không có bạn gái, nếu không thì đã bị ăn dấm chua rất nhiều rồi.

“Tiểu trứng thối, làm sao lại gọi điện thoại cho anh thế?”

“Người ta nhớ anh mà” Thề lưỡi, Giản Lân Nhi không hy vọng anh ba phát hiện cô đang chột dạ.

“A, thật hay giả thế, cái này thật không giống với phong cách của tiểu công chúa nhà chúng ta nhỉ?” Giản Khiêm Trạch biết đây là lời nói dối, nhưng anh vẫn cao hứng.

“Thật mà, thật tới mức không thể thật hơn nữa”

Giản Khiêm Trạch cười to “ Được rồi, tiểu bảo bối, sinh nhật em anh sẽ về”

Giản Khiêm Trạch hiện tại đang ở trong quân đội, bất quá cái này khác với quân khu, trong Tứ đại quân khu thì chỗ nào cũng có người của Giản gia, Giản Khiêm Trạch ở trong quân đội của thành phố, nơi đó là nơi sinh ra nhóm bộ đội đặc chủng đầu tiên của quốc gia, hiện tại cũng là một trại quân đội tập trung. Thế lực của Giản gia rất lớn, ai dám đối xử không tốt với người của Giản gia?

“A, anh ba, em muốn thương lượng chuyện này với anh”

“A, tiểu công chúa nhà chúng ta còn biết thương lượng nữa ư, thật là bất ngờ nha!”

“Anh ba, em muốn gia nhập quân đội”. Hạ quyết tâm, Lân nhi vừa đi vừa nói, thực bình tĩnh mà nói ra những lời như thế này.

“Khụ khụ...Em nói cái gì?” Giản KHIêm Trạch đang uống bia, nghe được lời này, anh liền phun hết bia trong miệng ra ngoài.

“Em muốn gia nhập quân đội”

Giản Khiêm Trạch xoa xoa mắt, vì bị sặc nên chảy cả nước mắt nước mũi, anh nói “Em có biết, đây là chuyện không thể được, khẳng định ông nội sẽ không đáp ứng đâu!”

Giản Lân Nhi không nói lời nào.

“Còn nữa, chú ba sẽ không để em đi chịu khổ đâu, em có biết tham gia vào quân đội là điều không dễ dàng”

“Ba của em thì không cần phải lo lắng, em biết tham gia vào quân đội là sẽ làm những gì, em muốn đi”

Giản Khiêm Trạch nghe giọng điệu của Lân nhi, hiển nhiên biết cô đã quyết tâm rồi, anh hỏi “ Anh là người đầu tiên được em thông báo chuyện này?”

“Vâng, em chỉ nói với mình anh”

“Chưa nói với anh???” Giản Lân Nhi biết “anh” trong miệng anh ba không phải là anh cả hay anh hai, mà là Dịch Nam Phong.

“Vâng, không muốn nói với anh ta, anh giúp em đi, làm cho em được gia nhập quân đội”

“Không có khả năng, nhà mình sẽ không ai đồng ý cho em tham gia quân đội đâu, anh cũng không đồng ý”

“Anh không đồng ý cũng vô dụng thôi, nếu như anh không giúp em, trước khi khai giảng để em vào được quân dooidij, đến lúc đó em sẽ bỏ đi cho anh không tìm thấy luôn”

Giản Khiêm Trạch không nói được lời nào, tức muốn chết, không muốn vòng vo nữa, chú hai đã nói, anh muốn tham gia bộ đội hay không là tùy anh, nhưng Lân nhi là chính anh tận mắt nhìn cô lớn lên từng ngày, tính tình rất quật cường, không ai có thể khống chế được.

“Phải chăng đây là một chuyện cười em kể anh nghe?”

“Không, em đã quyết định rồi mới nói với anh”

“Em muốn khi nào tòng quân?”

“Ngày 28”

“28 tháng sau?”

“Không, 28 tháng này”

“Cái gì?!! Đó là ngày sinh nhật của em?!!!”

“Đúng vậy, ngày đó em sẽ đi!”

Giản Khiêm Trạch cảm thấy có điều gì đó không thích hợp “ Vì sao lại đi ngày đó, nói anh biết nào, em có biết là ông nội rất coi trọng ngày sinh nhật của em?”

Giản Lân Nhi không nói lời nào,tiểu ác mà trong lòng như đang cười thầm “Chuyện này anh không cần xen vào,chỉ cần anh an bài một chút, ngày đó em sẽ đi, nếu như ngày đó em không đi được, anh chờ mà nặt xác em đi”

“Em, tiểu nha đầu lừa đảo, cái gì nặt xác với không nặt xác?” Ở đầu bên này điện thoại, Giản Khiêm Trạch tức tới mức gờ tay gờ chân.

“Chuyện này không cần nói với ai hết, đến ngày đó em sẽ nói với ông nội là đi du lịch với bạn bè một tháng, về chuyện một tháng sau, ông phát hiện rồi tính tiếp”

Hít thở sâu mấy lần, Giản Khiêm Trạch ngăn cơn xúc động “ Nếu như để cho người khác biết được là do anh làm, anh sẽ đánh cho em ba ngày không thể ngồi được”

“Thôi mà anh ba” Lân nhi sợ anh nổi giận. liền kêu ngọt ngào, rốt cuộc cũng buông xuống được cục đá nặng trong lòng.

Giản Khiêm Trạch kêu lên : “ Ông nội mà biết ta muốn đánh gãy chân Lân nhi, chắc sẽ lấy gia pháp ra xử lý anh mất” Giản Khiêm Trạch đùa giỡn, hy vọng chuyện lớn này là đùa giỡn.

“Hi hi, đến lúc đó rồi tính, lúc ấy muốn đánh liền đánh, dù sao chuyện em muốn gia nhập quân đội đã quyết định xong”

“A, nha đầu chết tiệt”

Giản Lân Nhi biết anh ba sẽ giúp cô, nói một vài câu, tắt điện thoại, suy nghĩ một chút rồi liền quay trở về nhà.

Bên này, Giản Khiêm Trạch buông điện thoại xuống, mặt trầm tư, chuyện này thật khó tin, tại sao Lân nhi lại có một quyết định thế này? Hiện tại Giản gia là cây cao bóng cả, là kim cương trong mắt mọi người.Lân nhi là tiểu công chúa trong nhà, lại muốn đi bộ đội, thật không thể tin được.

Cầm điện thoại trong tay, anh thật muốn đánh người, lại nhớ tới lời nói của Lân Nhi, thời gian muốn tòng quân nhanh như vậy, nếu mình không hỗ trợ, không biết nó sẽ làm ra cái gì?

Hớp một ngụm bia thật to, Giản Khiêm Trạch biết, một khi sự việc này hoàn thành, chắc chắn anh là người có tội lớn nhất, Dịch Nam Phong kia sẽ không bỏ qua cho anh.

“Alo, Lân nhi...” Vừa mới suy nghĩ biện pháp đối phó cùng ông nội và Dịch Nam Phong, cô liền nhận được điện thoại của anh, không tình nguyện bắt máy lên.

“Sao thế?” trong lời nói của Lân nhi có một vài phàn mềm yếu và bất đắc dĩ.

Dịch Nam Phong cười, nói “ Anh sẽ đi Pháp công tác vài ngày, mấy ngày nay em không cần về nhà, qua chỗ ông nội đi”

Giản Lân Nhi nén lại tiếng cười to, ông trời ơi, ông thật tốt, lại giúp ta “Ha ha, được được, anh đi đi, em trở về nhà ông nội”

“Nhớ phải ngoan, không được gây chuyện”

“Ai nha, biết rồi, anh thật phiền phức”

Dịch Nam Phong tưởng tượng đến bộ dáng cau mày của cô, khoe miệng lại cười, dạn dò vài câu liền tắt máy.

Thao như trong lời nói của Dịch Nam Phong, nhà ở đây là một cái nhà trọ to to mà Lân nhi đang ở, sát cạnh trường học, nơi đó là nơi trú ngụ của hai người.

“Cô ơi, cho con một lọ thuốc ngủ” Giản Lân Nhi lôi kéo Trần Thần đến hiệu thuốc.

Người bán thuốc nhìn hai cô gái nửa ngày, không dám bán thuốc cho hai cô, bởi vì thuốc ngủ không phải muốn bán là bán được.

“Có đơn thuốc của bác sĩ không?”

Hai người liếc nhau, đồng thời lắc đầu.

“Không có đơn thuốc thì không thể bán” Ủ rũ bước ra ngoài, Giản Lân Nhi thật không biết thuốc ngủ lại khó mua như vậy.

“Nói không chừng trong trạm y tế lại có thuốc ngủ” Trần Thần chợt đưa ra ý kiến, thật là một ý hay, nhưng không dùng đúng lúc, cái ý tưởng này lại giúp Lân Nhi làm chuyện xấu xa.

Vỗ tay, hai người chui vào phòng y tế, hi, các cô mau chóng tìm kiếm, Lân nhi đã lấy được lọ thuốc ngủ.

Lúc này Trần Thần mới nhớ đến chuyện vì sao Lân nhi lại muốn mua thuốc ngủ, cô hỏi “ Lân nhi, buổi tối không ngủ được à?”

“Không có, có gì không?”

“Thế sao mua thuốc ngủ?”

Giản Lân Nhi cười thần bí “ Không nói cho bà biết đâu”. Trần Thần bĩu môi, không nói lời nào, nếu Lân nhi mà nói ra, cô dám cam đoan, Trần Thần sẽ bị hù cho chết.

Dịch Nam Phong nhìn một hàng người đứng đó, vung tay lên “Mọi người giải tán”. Anh nghĩ đến bộ dáng của cô vào đêm sinh nhật ấy, lại mỉm cười. Đúng vậy, bỏ một vài ngày làm ăn, tổng giám đốc công ty chạy đến nước Pháp chọn mua một vài món đồ phù hợp cho Lân nhi. Anh đã chuẩn bị trước hơn một tháng rồi, tại sinh nhật cô, anh muốn tuyên bố một chuyện.

Buổi sáng, ánh nắng chiếu vào, Giản Lân Nhi kéo rèm cửa ra, khởi động máy tính, chỉ trong chốc lát từ trong máy tính phát ra một số âm thanh nóng bỏng, cô chợt dạ nhìn xung quanh, đem âm thanh vụn nhỏ lại.

Đỏ mặt nhìn màn hình, nhìn đôi nam nữ đang vận động kịch liệt, Giản Lân Nhi cảm thấy nóng bức. Nhìn qua thân thể đàn ông, người thật việc thật như thế này, cô thật sự không có kinh nghiệm, nghĩ đến ngày đó cô sẽ làm chuyện này, lại đưa mắt nhìn xuống màn hình.

Bất chợt, chuông điện thoại reo lên, làm cô giật mình, cô vừa nhìn chằm chằm màn hình vừa tiếp điện thoại.

“Alo...”

“Anh về rồi, em ở đâu?”

Trọng điện thoại truyền đến âm thanh của Dịch Nam Phong, Giản Lân Nhi bối rối, đưa điện thoại ra nhìn, sợ mình nhận nhầm, vội vàng bình tĩnh lại.

“Em ở nhà chứ ở đâu” Giản LÂN Nhi xem video ở nhà sợ ông nội phát hiện, cho nên cô liền quay về nhà trọ.

Điện thoại vẫn còn chưa tắt. liền nghe “Cạch” một tiếng, là âm thanh mở khóa, dĩ nhiên là Dịch Nam Phong đang đứng trước cửa nhà gọi điện thoại cho cô.

11. Chương 11: Cường Bạo

Edit: Rika Nguyen

“Xoạch” đây là âm thanh rút điện thoại, “Ba” đây là âm thanh tắt vội máy tính.

Dịch Nam Phong cau mày nghe âm thanh truyền trong điện thoại, nha đầu kia đang làm gì, tại sao không nghe máy nữa! Bỏ hành lý xuống, anh liền đi vào, Lân nhi bước ra từ phòng ngủ, khuôn mặt ửng hoonff, trên trán còn có mồ hôi, ha ha, đó là biểu hiện khẩn trương nha.

Anh cảm thấy, cô nhóc này hẳn đang làm chuyện xấu.

“A, anh đã về rồi, có mệt hay không?” Giản Lân Nhi đi nhanh tới ngăn cản anh, kéo anh ngồi lên sô pha. “Để em mang nước cho anh uống nha, anh nghỉ ngơi chút đi” Vụng trộm lau mồ hôi, ôi thật sợ quá đi.

Dịch Nam Phong đưa mắt nhìn phòng ngủ, bên trong tối thui, trong lòng bồn chồn, nhưng vẫn không nói gì, hưởng thụ sự hầu hạ của LÂN nhi.

.Uống một ngụm nước, tuy là nước lọc bình thường, nhưng sao lại có vị gì đó? Lân nhi ngồi trên sô pha liếc nhìn về phía phòng ngủ.

Ngồi nhìn anh uống nước, không nói gì, cô giả bộ đứng lên đi vào phòng ngủ. Chân trước vừa mới bước vào, Dịch Nam Phong liền đi theo. Đứng ngoài cửa, anh lén nhìn vào, nhìn hình ảnh trên máy tính, sắc mặt anh trầm xuống, liền quay về sô pha.

Khi LÂN nhi đi ra, Dịch Nam Phong vẫn là một bộ dáng thản nhiên, nhưng thời gian ở chung lâu như vậy, Giản LÂN Nhi liền biết tâm tình của anh không tốt. Vừa rồi còn vui vẻ, sao mới đi một lát liền trở mặt, trong lòng Lân nhi ảo não, muốn hỏi nhưng không dám, trong lòng cô cũng đang chột dạ.

Dịch Nam Phong đương nhiên không thoải mái, anh là người nắm quyền hành to lớn, tính chiếm hữu cao, làm sao có thể chấp nhận được việc người trong lòng mình đi ngắm nhìn thân thể trần truồng của người khác.

Anh nào đâu biết rằng, con mèo nhỏ của anh nay đã lớn rồi, muốn cường bạo anh đó!

“Lại đây”

Giản LÂN Nhi bất động, bởi vì nghe giọng nói của anh không tốt lắm, cô không càn đi qua a.

“Ngoan nào, lại đây” Giọng nói anh nhẹ xuống, mang theo một tia bất đắc dĩ.

Không cam lòng mà đứng lên, bĩu môi, người kia dựa vào gì mà ra lệnh cho cô? Giản Lân Nhi vừa mới đi được vài bước đã bị anh kéo ngã ngồi lên đùi anh, đưa tay giữ chặt hai má cô, cắn một cái vào đôi môi nhỏ nhắn của cô, anh khẽ cười.

“Mấy ngày nay em có ngoan không?”

Gật đầu, ánh mắt xoay chuyển, nhớ tới hình ảnh vừa xem được, trong lòng chột dạ, không dám nhìn vào mắt anh.

“Thật không?”

“Thật mà, ngoan lắm, ngon vô cùng”

“Vừa rồi kéo rèm cửa lại làm gì đó?”

“Ngủ”

Anh nhếch miệng cười bí hiểm, cũng không nói gì, đôi bàn tay to lớn chậm rãi vuốt eo cô, rồi sau đó dựa vào sofa, nhắm mắt ngủ.

Đây là cô bé anh ôm đã nhiều rồi, giống như anh nuôi dưỡng tình nhân, cũng như nuôi con gái, nhưng nhìn động tác của anh đi, thật sự là muốn di chuyển xuống dưới? Cô không cần a, nếu không nói rõ ràng, cô cũng không cần anh nữa. Đương nhiên, cô nghĩ tới chàng trai có gương mặt tuần tú này, mang theo một chút quyền lực thần bí, một người đứng trên đỉnh cao danh vọng, trong trường hợp chẳng có ai như anh, cho nên cô rất để ý anh.

Nhưng xem thái độ của anh, rất sủng cô, cô muốn gì là cho nấy, dù cô không cần, anh cũng suy nghĩ rất chu đáo. Cô cảm thấy được anh nuôi dưỡng như nuôi sủng vật, hừ, Giản Lâm Nhi ta đã sắp 18 tuổi rồi, chuyện của ta nếu không tự làm chủ được, có thể sẽ làm sủng vật của anh cả đời.

Dịch Nam Phong suy nghĩ, cảm thấy anh sắp có được bảo bối liền cảm thấy hưng phấn.

Vì sao mỗi lần anh nói LÂM nhi là con gái anh, anh liền cảm thấy trong lòng xao động, cảm thấy giống như anh đang nói với người khác rằng đây là cô vợ nhỏ bé mà anh đang nuôi dưỡng?

Từ khi anh đi ba năm rồi trở về, năm đầu tiên, hành động của anh rất mờ ám, không ai biết anh đang làm cái gì. Một năm sau, khi nói về anh, là nói về vàng hào quang xung quanh anh.

Dịch Nam Phong không muốn nhớ lại những năm tháng kia nữa, một lần LÂM nhi bị bắt cóc đối với anh là đủ rồi, tuy sự việc không thành nhưng anh vẫn đề phòng.

Lúc anh đến nơi, thản nhiên ngồi xuống rồi nói : “Đây là con gái tôi”, mọi ánh mắt đều nhìn anh chằm chằm, nhất là tên cầm đầu. Những người đó biết không nên chọc tới anh, nhưng không nghĩ cô bé này lại có thân phận như thế. Về sau, để đảm bảo an toàn cho cô, anh chỉ có thể nói cô là con gái anh, tuy rằng thân phận này anh cảm thấy không tốt lắm, nhưng cũng không có ai dám động đến cô nữa, bởi vì nhóm người muốn động đến cô, thì đã bốc hơi đầu mất rồi.

Khi thủ hạ của anh mang cô tới cho Giản Chính, Dịch Nam Phong cũng không nói gì, cũng không đuổi LÂM nhi đi, bởi vì đây là con của ông.

Vì không để cho người khác có cơ hội, trong sáu năm, Dịch Nam Phong đã dọn dẹp hết các thế lực có uy hiếp đến anh, sau đó đi từng bước một, đem mọi thứ nắm trong tay, sau đó, trở thành truyền kỳ ở thành Từ Cửu.

Rất cực, khát vọng anh chờ đợi mười năm nay sắp được hoàn thành, Dịch Nam Phong cảm thấy đại não như muốn nổ tung, rung động kịch liệt

Nguyên bản anh có thể cùng với LÂM nhi làm sớm hơn, nhưng anh muốn chờ cơ hội thích hợp để tuyên bố, nên anh dự định sẽ hoàn thành vào ngày sinh nhật của cô. Nhưng, trong lòng của cô lại không biết, không biết anh đã kiềm chế bao nhiêu năm rồi, không biết sự chờ mong của anh, vì thế cô khẩn trương muốn anh là của

Vài ngày sau đó, Giản Lâm Nhi luông trong tâm trạng hưng phấn, thường thường không tự giác mà nhìn anh rồi đỏ mặt, Dịch Nam Phong cảm thấy kỳ quái, cảm thấy cô có điểm không thích hợp, nhưng anh lại không biết không thích hợp ở điểm nào?

Mơ mơ màng màng lắc đầu, Dịch Nam Phong mở to mắt, cảm thấy toàn thân bị trói trên giường.

“Chết tiệt em Giản Lâm Nhi, em giải thích cho tôi, rốt cuộc mấy ngày nay em làm cái gì!” Anh đang rất tức giận, ngữ khí trầm thấp, Lúc này anh thật sự muốn bùng nổ.

Giản Lâm nhi không nói lời nào, nhìn thân thể Dịch Nam Phong, trong mắt tràn đầy ánh sáng, nam nhân to lớn đang nằm trên giường, bị chính cô cưỡng bạo, cô cảm thấy thật thỏa mãn.

“Lâm nhi?”

“Em muốn cưỡng bạo anh” Dịch Nam Phong sửng sốt, hoài nghi mình đang nghe nhầm.

“CÁI GÌ?!”

“EM MUỐN CƯỜNG BẠO ANH!” Tăng thêm can đảm ình, cô nói to.

Dịch Nam Phong bỗng nhiên cảm thấy thật kinh khủng, anh suy nghĩ nhiều như thế, nhưng không nghĩ cô nhóc này muốn cường bạo anh, đột nhiên anh cảm thấy vận mệnh thật trêu đùa bọn họ.

Cảm thấy như có dòng điện xẹt qua, đầu óc cấp tốc suy nghĩ, âm thầm động tay động chân, khoe miệng cười cười: “A, em muốn thế à?”

Ngữ khí khinh thường, chọc tức, cô hoàn toàn phần nộ, cảm thấy bị anh xem thường, hừ hừ, anh hãy chống mắt mà xem.

Hai tay xoa xoa thắt lưng, nước miếng như muốn chảy ra “Bà đây hôm nay không cường bạo người, bà đây sẽ không tên là Giản Lân Nhi”

Nghe đi, đây là lời nói của một cô nhóc ngày mai mới tròn 18 tuổi, thật mạnh miệng nha! Ha, Lời này nếu để ọi người nghe được, bảo đảm cười to, đây chính là một lão đại bị một cô nhóc cường bạo?

Nhưng trong lúc này, Dịch Nam Phong không cần suy nghĩ là có ai biết không, nhìn biểu hiện của cô, sau đó quay đầu, giả bộ không tình nguyện nói “Không cần làm loạn nữa, mau thả anh ra!” Nhưng tiểu cô nương chỉ nhận biết được sự không tình nguyện của anh, chứ không nghe được sự giả dối của anh.

Ha ha, anh biết rõ cô là người càng phản kháng càng thích làm ngược lại.

“Không được! Hôm nay anh hãy ngoan ngoãn để cho em ăn anh!” Hào khí ngút trời, Giản Lân Nhi cảm thấy mình như nữ vương, tầm mắt cô dừng lại trên người Dịch Nam Phong, từ lúc cởi quần áo anh ra, liếc một cái thì cô không dám nhìn lại lần hai nữa.

Dịch Nam Phong quay đầu, ánh mắt bí hiểm, nhìn tiểu cô nương trước mắt.

Giản Lân Nhi vẫn là một tiểu công chúa, thời trung học hay mặc quần bò, cô đem váy công chúa nhét sâu trong tủ, không thèm mặc. Bởi vì lúc ấy cô đối nghịch với anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn không tỳ vết, lông mi đen như mực, ánh mắt say mê, cái mũi cao cao, đôi môi nhỏ nhắn hồng hào, nhìn như một tiểu thần tiên. Lúc này chỉ mặc áo ngủ ngắn, đôi chân trần, hiển nhiên là cô đã chuẩn bị tất cả rồi.

Âm thầm tán thưởng cô, Dịch Nam Phong giả vờ nhỏ vài giọt nước mắt “Nếu hôm nay em dám làm như thế, anh liền đánh nát mông em”

“Hừ, trước khi anh đánh nát mông em, em đã đánh ông anh nở hoa rồi!” Xem kìa, Giản Lân Nhi đắc ý, lời nói ra thật mạnh, ngày thường cô không dám nói như thế.

12. Chương 12: Ai Cường Bạo Ai 1 ?(18+)

Edit: Rika Nguyen

Dịch Nam Phong rốt cục câm miệng, không nói gì nữa, nhìn cô gái sắp sửa trèo lên người mình, Lân nhi nói to một câu, chờ đợi anh đáp lại. Nhưng bây giờ lại không nói gì, cô cũng im lặng, trong phòng nhất thời yên tĩnh, hai người một đứng một nằm, một sợi dây không nhỏ, nhìn cảnh trong phòng thật quái dị.

“Anh lạnh” Âm thanh thờ dài, đánh vỡ sự yên tĩnh là giọng của Dịch Nam Phong.

“A? Vậy sao?” Theo bản năng, cô đi lấy cái chăn cho anh.

Mới vừa đi được hai bước, cô liền ý thức được mình đang làm cái gì, vội lui trở về “Anh chờ chút”, chạy nhanh ra ngoài, lúc trở về, miệng cô đầy mùi rượu.

Nguyên lai cô nhóc này chạy ra tìm chai rượu để uống, lúc này hai má bắt đầu đỏ hồng, trên trán mồ hôi lấm tấm.

Dịch Nam Phong cố gắng không chế cơ bắp toàn thân, phòng ngừa chính mình vì hưng phấn quá độ mà cơ bắp run rẩy.

Hít một hơi thật sâu, hai bước nhảy lên giường, nhưng vừa lên liền ngất ngốc, không biết bắt đầu như thế nào, tầm mắt vô ý thức nhìn xuống hạ thân của anh, nhìn một vùng đen đen, giữa hai chân còn có cái gì đó (Rika: hic.....ta đang ăn sáng nha)

“Lân nhi, hôn anh” Dịch Nam Phong nhìn cô ngất ngốc, liền mở miệng nói.

Anh có lòng tốt hướng dẫn, Giản Lâm Nhi làm theo, chạm vào môi anh. Đôi môi nhỏ nhắn chạm vào môi anh nhưng không biết làm gì, tuy bị anh hôn nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, cần thận mân mê môi anh, thân thể còn ngồi trên người anh, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy mỗi.

“Nằm lên người anh đi” Âm thanh từ tính vang lên, vừa nói nhưng cũng không quên hôn cô, Lâm nhi hé hai chân ra, trực tiếp ôm lấy anh.

Một lần nữa hôn lên môi anh, Giản Lâm Nhi cảm thấy cô hôn môi anh dường như trở thành nghiện rồi, hơi thở anh mang theo vị bạc hà, cần môi dưới của anh, rồi sau đó nhả ra, cảm giác thân thể phía dưới run rẩy, cô đặc ý.

Dịch Nam Phong âm thầm hít mạnh, nâng đầu lên một chút, hôn lên cái miệng đang làm loạn một cái. Nhưng một cái chưa đủ, anh liền tiếp hôn, đầu lưỡi tách răng cô ra, sau đó tấn công vào bên trong một cách mãnh liệt, Lâm nhi cảm thấy choáng váng.

Đưa tay chống lấy đầu anh, thật sự là cô thở không nổi nữa rồi, cô lấy hơi nói “ Em muốn chủ động” Giọng nói kiều mị, nũng nịu, nói xong còn liếm liếm môi như dã thú nhìn thấy con mồi.

Dịch Nam Phong nằm xuống trở lại, nhìn Lâm nhi chằm chằm, cũng không nói gì, anh đang chờ cô chủ động.

Dịch Nam Phong rất muốn tháo bỏ các sợi dây đang cột trên tay chân của anh, nhưng nghĩ đến cô muốn chủ động, anh liền buông tha ý định. Anh là ai, dù người ta có buộc chặt anh cỡ nào thì anh vẫn có biện pháp thoát ra, hướng chỉ là Lâm nhi, anh chỉ cần dùng một tí lực là có thể làm đứt các sợi dây này. Sau một khóa huấn luyện chuyên nghiệp kia, thuốc ngủ đối với anh không có tác dụng gì nhiều, cho nên anh tỉnh rất sớm, nếu không, phỏng chừng tối nay Lâm nhi sẽ đối mặt với một người đàn ông ngủ say như chết.

Theo bản năng, cũng như học tập được trong các phim xxx mà cô đã xem, Lâm nhi hôn dọc xuống cổ anh. Đưa lưỡi liếm liếm làn da của anh, lưu lại một vùng da ướt sũng.

Dịch Nam Phong run rẩy, cơ bắp như muốn co rút,tiểu cô nương liếm cắn không giống như đàn ông, lực đạo rất nhỏ, giống như bị kiến cắn, rất ngứa, cái ngứa này thấm sâu vào trong xương tủy của anh.

Hôn một hồi, tự nhiên Lâm nhi dừng lại nhìn rất lâu, rồi sau đó cô hôn tới ngực anh, ngực anh rất cường tráng, chứ không phải như mấy anh diễn viên trong phim, cắn vào một cái, thật có cảm xúc.

Giản Lâm nhi vẫn tiếp tục hôn, cảm thấy giữa hai chân của cô ẩm ướt, quả nhiên cô đã bị Dịch Nam Phong dạy cho hư, cô rất nhạy cảm. Thân mình không tự giác vặn vẹo, Dịch Nam Phong cắn răng.

Một tay không tự giác nắm được vật gì đó, nắm nắm nửa ngày, nhưng chỉ có thể nắm được phần trên, đưa tay vuốt ve, rồi lại ma sát.

Lúc này tỉnh dậy thấy tình huống này anh cũng không có phản ứng gì nhiều lắm, nhưng lúc này, không thể không chế được, phía dưới đã căng cứng lên. Mùi rượu bay lên, Lâm nhi ngơ ngác nhìn một lúc, đưa tay gãi gãi, cái kia dường như có ý thức mà giật giật, lại có xu hướng to lên...

“A, nó động dậy kia!” Ngực khí hồn nhiên, thật làm cho người ta muốn phạm tội.

Nhìn xuống cảm giác này, anh đưa mắt nhìn LÂM nhi. Cơ thể rắn chắc lúc này của anh, hơi thở nam tính cầu anh làm cho cô cảm thấy bị thu hút. Lâm nhi không biết nên làm cái gì, nhớ đến các cảnh trong phim, a, cô có thể ngồi trước hạ thân của anh.

Nhớ tới hình ảnh đó, Giản Lâm Nhi cảm thấy cô có thể làm được, một tay lột phẳng áo ngủ ra, ném xuống đất.

Khi cô cởi hết quần áo, hình ảnh kiều diễm xuất hiện, bộ ngực sữa đông đưa, Dịch Nam Phong không kiềm được đẩy cô ra rồi sau đó kéo đứt dây trói.

“A, hẳn là nên đi vào” Ngồi trước hạ thân anh, nói ra một câu như thế, anh cảm thấy dường như cô đã say rượu rồi.

Nhìn phía dưới đang dựng thẳng đứng, Giản Lân Nhi cứ tưởng ngồi xuống là được, mới đưa tay cầm lấy tiểu đệ đệ của anh điều chỉnh cho nằm đúng chỗ của cô, liền nghe “păng” một tiếng, đôi bàn tay to lớn liền chụp lấy mông cô.

“Anh, làm sao anh lại cắt được dây trói?” Giản Lân Nhi không thể tin được.

“Nếu không làm như thế thì sẽ có chuyện không tốt xảy ra”, Dịch Nam Phong đưa tay vỗ mông cô, hoạt động tay chân, gạt bỏ dây thừng xuống, còn Lân nhi thì trợn tròn mắt.

Đang ôm mông cô, anh chuẩn bị áp lên người cô thì Lân nhi bỗng mở miệng nói : “Em muốn nằm trên, em muốn nằm trên người anh!” nói xong còn trịnh trọng gạt đầu một cái.

Ha, thật là, vào thời khắc mấu chốt như thế này cô vẫn không chịu thua kém.

Cũng không thèm tranh với cô, ôm cô vào trong ngực, cô muốn ở trên, thì nên thỏa mãn cô.

Làm cho đệ đệ chạm vào nơi ấm nóng của cô, Dịch Nam Phong không tự chủ muốn tiến vào, nhưng nghĩ đến đây là lần đầu tiên của Lân nhi, vẫn là nhịn xuống.

Rất muốn ăn cô, để cô hoàn toàn thuộc về mình, nhưng anh vẫn lo sợ. Vẫn nằm im, ôm chặt cô vào trong ngực, Lân nhi đưa bàn tay nhỏ bé sờ loạn trên người anh, Dịch Nam Phong mặc kệ cô, còn thỏa mãn để cho cô khiêu khích anh.

Hơi ngẩng đầu lên, chân hơi mở ra, nhìn cô non mịn trắng trẻo trước mặt thật...

Ánh mắt nhuốm màu đỏ, đưa hai chân kẹp lấy người cô. Đưa ngón trỏ tách phần thịt trước nụ hoa của cô, cũng không có nhiều chiêu thức, tiến nhanh vào trong. Ngón cái vừa vận chạm vào hạt đậu nhỏ phía trước, khe động liền có một dòng nước ấm nóng chảy ra.

Ngón trỏ kia tiếp tục thám hiểm, bởi vì đã ẩm ướt, cho nên ngón tay dễ dàng di chuyển. Vừa vào bên trong, tầng tầng lớp lớp thịt ép chặt vào, bên ngoài thì ngón cái chơi đùa nụ hoa.

Ẩm ướt, nóng nóng, hương vị tản ra rất mê người, Dịch Nam Phong cảm thấy bây giờ mình còn tỉnh táo quả thật là kỳ tích. Lân nhi như mê man, nhìn vào mắt anh bỗng giật mình, trên mặt gân xanh như nổi lên, ánh mắt đỏ rực, nhìn thật giống quái vật nhá.

Lên lên xuống xuống một chút, Lân nhi đã quên mất chính mình phải cường bạo anh rồi, hai tay chống lên, mở rộng chân ra thêm, mặc kệ như thế nào, cô và anh sẽ thật sự phát sinh quan hệ.

Lại cho thêm một ngón tay vào, liên tục ra vào trong người cô, thật là khó khăn nhá. Một tay đặt cô lên trên, Dịch Nam Phong hôn vào chỗ mê người của cô.

Ngẫm nghĩ lại, cánh tay anh thật rắn chắc, chỉ một tay đã nâng cô lên. Cố gắng liếm mút hết mật ngọt của cô, Lân nhi đã không chịu đựng được nữa, phát ra tiếng ngân khe khẽ, về sau không khống chế được, kêu to hơn.

Liếm mút, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm qua đùi cô rồi cắn một cái, cảm giác thật tuyệt. Dịch thủy cũng ra nhiều, chảy dọc theo hai chân cô, Dịch Nam Phong nửa nằm nửa ngồi, nhắm ngay chính giữa nụ hoa của cô, chuẩn bị tấn công.

13. Chương 13: Ai Cường Bạo Ai 2? (18+)

Edit: Rika Nguyen

Vừa mới tiến vào một chút, đầu tiểu đệ đệ đã bị kẹp chặt, Lân nhi không chịu được, nói : “ Chật, không vào được?” , ánh mắt còn nhìn xuống chỗ tiếp xúc thân mật của hai người.

“Ngoan, đi vào đi”Huy động thêm một lần nữa, Dịch Nam Phong tà ác, dùng lực mạnh tiến vào, cùng với âm thanh kêu rên, Dịch Nam Phong đã tiến vào được một nửa.

Lân nhi cắn môi dưới, mặt trắng bệch, nắm chặt cánh tay Dịch Nam Phong, mắt chứa đầy hơi nước. Dịch Nam Phong không chế để không tiến vào nữa, của cô còn quá nhỏ bé để tiếp nhận phần to lớn của anh.

Lân nhi cảm nhận thân mình như bị xé rách ra, cô vốn không có kinh nghiệm, giờ thì tốt rồi, giờ sự việc đã xảy ra rồi, thật sự là không có gì thoải mái hết?

“Đau...” Mồ hôi rơi xuống, Dịch Nam Phong thật khó chịu nha, anh cầu mong cho bên trong mau mau thích ứng, chứ nếu thế này thật khổ. Mới đi vào một chút, liền cảm giác bên trong cô thật khít, chỉ chờ cô cơn đau đi xuống là được.

Qua một hồi lâu, Dịch Nam Phong từ từ di chuyển, móng tay Lân nhi đang cắm vào trong thịt anh, không chần chừ nữa, anh động thân, gắt gao tiến vào, nói “Sẽ tốt thôi, không đau nữa...” anh đưa tay xuống xoa nắn bộ ngực của cô.

Đầu óc cô có chút thanh tỉnh, đã lập kế hoạch phát sinh quan hệ với anh trong một thời gian dài, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng. Lúc này thân thể đã thích ứng, không còn đau đớn nữa, dịch thủy cũng chậm rãi chảy ra, cảm thấy chặt chội nhưng không đau, Lân nhi vội vàng nâng mông.

Dịch Nam Phong hút một ngụm khí, Lân nhi giật mình, cảm giác này thật dễ chịu nha, vì thế bắt đầu vận vẹo mông. Dần dần, sự tê dại tăng lên. Dịch Nam Phong đã sớm đỏ mắt, thấy thân thể Lân nhi ửng hồng, thì anh đã biết cô đang từ từ thưởng thức cảm giác sung sướng này.

“A, thật thoải mái...” Eo nhỏ liên tục di động, cái miệng nhỏ nhắn lại thốt lên, dường như muốn kích thích Dịch Nam Phong.

Cẩn rằng, Dịch Nam Phong đưa tay nâng mông cô lên, rồi hạ xuống, sau đó thật mạnh đi vào, khung xương va vào nhau, làm cho cô khóc thét lên.

“A, thật sâu ...” Giãn Lân Nhi cảm thấy bản thân như bị xuyên qua, khó chịu quay đầu, vận vẹo, vén tóc tai bị rối loạn lên, nhìn thấy tình cảnh của hai người, thật trắng, thật đen, còn có điểm đỏ, thật là một cảnh tượng đẹp mắt.

Dịch Nam Phong điên cuồng, một phen đè cô xuống, dùng sức thật mạnh, tiến vào chỗ sâu kín nhất của cô.

Một âm thanh nức nở cũng vang lên, lông mi nhú lại, bàn tay nhỏ bé cắm chặt vào cánh tay anh.

Dục vọng thiêu đốt, bao đêm chờ đợi, nay Dịch Nam Phong như tu thành chính quả, điên cuồng vận động. Nhanh, mạnh, ẩm ướt, ẩm nóng, thịt chạm thịt, da chạm da, tiến ra tiến vào, Dịch Nam Phong làm một loạt động tác thuần thục, cơ bắp sôi sục, mạch máu cơ hồ muốn nứt ra, cảm giác dưới thân có một chất dịch phóng ra, chỉ còn lưu lại một tia lý trí.

Dòng máu đỏ chảy ra, nụ hoa nở rộ, bắt đầu khoe sắc, toàn thân Lân nhi phỉm hồng, thần sắc bắt đầu mê ly.

Hỗn loạn, nóng bức, một đêm kích tình trôi qua, huyết mạch vẫn còn sôi sục, trong phòng, còn lưu lại hương vị hoan ái, Lân nhi thì mê man. Một lần nữa xuất ra dịch trắng lên bụng, Dịch Nam Phong mới nằm xuống, thở hổn hển, nghiêng đầu tỉnh tể ngắm nhìn.

Ngắm nhìn cô xong, dưới thân lại có động tĩnh, hô một tiếng, đem kéo cô từ trong chăn ra, lại tiếp tục công việc.

Sáng hôm sau, một người đàn ông lỏa thể, đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, sau đó cầm một loạt tập san báo chí trên bàn đem đi vứt. Rất nhiều năm về sau, Dịch Nam Phong bị Lân nhi truy hỏi anh về các tạp chí này, anh cười thần bí, còn cô thì mặt lại đỏ bừng.

Sau khi đã giải nhiệt xong, vén cửa sổ ra, cho bình minh chiếu thẳng vào phòng khách, một đêm hưng phấn, cảm giác thật thỏa mãn. Nhưng nghĩ đến bữa tiệc tối nay, anh cố nén sự hưng phấn, quay trở về phòng ngủ.

Kỳ thật anh không muốn ngủ, người đã từng được huấn luyện chuyên môn như anh, đối với giấc ngủ không quan trọng lắm, nhưng nhìn Lân nhi đang ngủ say, nằm lên giường, anh ôm lấy cô, nhắm mắt lại, Lân nhi thật giống như thuốc ngủ của anh, anh cảm thấy mệt rồi ngủ thiếp đi.

Bên này, Giản Khiêm Trạch lo lắng, hôm sau, rốt cuộc anh cũng đi tìm anh cả là Giản Khiêm Hải thương lượng một chút, đem Lân nhi đưa tới quân khu Bắc Kinh, đây là nơi mà bác hai quản lý, anh cả cũng đã ở qua, cho dù có chuyện gì, gần nhà cũng có thể dễ dàng giải quyết. Cô nhóc kia cũng to gan lớn mật lắm, được nuông chiều quen rồi, nay lại đi bộ đội, không biết có gây ra chuyện gì không đây?

Gần đến 11h, ném điều thuốc trong tay xuống, giờ này còn chưa thấy Lân nhi xuất hiện, Giản Khiêm Trạch phiền chán, không biết tiểu nữ nãi nãi kia lại làm chuyện gì rồi? Nghĩ lại, nếu có chuyện gì thì anh hi vọng cô nhóc quên chuyện nhập ngũ đi là tốt. Trước cửa đại viện đậu một chiếc xe Jeep, Giản Khiêm Trạch ngồi chờ Lân nhi, anh không dám vào nhà, sợ ông nội phát hiện được kế hoạch này.

Ngồi một lát, anh lấy điện thoại ra.

“Đing...đing...” Lân nhi bị cuối âm thanh này đánh thức, mở mắt ra, mới giật mình la lên, tròng mắt giật giật, chỉ có mắt là không đau, còn lại toàn thân đều đau nhức, chuông điện thoại còn reo vang không ngừng.

Ngồi dậy lấy điện thoại ở đầu giường, thấy trên màn hình hiện lân tên “Anh ba”, mới giật mình nhớ đến đại sự, nghe điện thoại của anh ba gọi tới.

“Lân nhi, không đi sao?” Giản Khiêm Trạch cầu mong cho cô đừng đi, đáng tiếc, Lân nhi lại nói “Đi”, nhưng giọng nói có vẻ lạ.

Giản Khiêm Trạch miễn cưỡng nghe được giọng cô hơi khan, liền hỏi : “Bị cảm sao?”

“Không có, anh ba đợi em chút, chờ em tắm rửa một lát rồi qua ngay, anh ở đâu?”

“Anh ở đối diện bên đường, đi ra là có thể thấy anh”

Nghe điện thoại xong, Lân nhi gian nan đứng dậy, không biết Dịch Nam Phong đã đi đâu, chặn bên cạnh lạnh lẽo, hiển nhiên là người đã đi rất lâu rồi.

Bỏ điện thoại xuống, Giản Lân Nhi ngồi ngốc trên giường một lát, cảm giác cả người thật đau nhưng cũng thoải mái, hiển nhiên là đã được anh lau người cho rồi. Nhớ lại tối hôm qua, than trí mơ hồ, chỉ nhớ là cơ thể nóng rực, chảy nhiều mồ hôi, còn có cả sự ướt át nữa, đương nhiên cũng không thiếu cảm giác như điện giật.

Cuối cùng hình như là cô khóc ngất đi, tuy nói muốn cưỡng bạo anh, nhưng kết quả lại không như thế, Giản Lân Nhi có chút không thoải mái, có lẽ là do tỉnh dậy chỉ có một mình.

Vịn mép giường đứng dậy, toàn thân rã rời đau nhức, cắn răng bước vào phòng tắm, thả mình vào trong nước ấm.

Đầu óc chậm rãi thanh tỉnh trở lại, nếu đã như vậy, một khối đầu mới, cô muốn nắm giữ trong tay vận mệnh của mình.

14. Chương 14: Rời Đi.

Edit: Rika Nguyen

Nhìn vào trong gương, cô chỉnh lại quần áo, xoa xoa mặt mình, Giản Lân Nhi thu dọn phòng ngủ, sau đó rời đi, dù sao đến bộ đội cô cũng không cần dùng tới mấy thứ này.

Xuống lầu, gọi xe chạy đến chỗ hẹn, từ xa đã thấy xe của Giản Khiêm Trạch, cô bảo tài xế dừng lại ven đường, mở cửa xe bước xuống, tới nơi thấy tàn thuốc rơi đầy đất, cô liền mở cửa xe đi vào.

“Lân nhi, sao giờ mới tới...em...am làm sao vậy?” Giản Khiêm Trạch nhìn cô, thấy tinh thần cô uể oải.

“Không có gì đâu, tối qua mất ngủ mà thôi”

“Bảo bối, chúng ta không đi được không?”

Lân nhi không nói lời nào, nhìn chăm chăm anh, ánh mắt hiện lên sự cương quyết, cô nhất định phải đi.

Hai anh hem nhìn nhau một lúc, anh chợt quay đầu, thở dài “Anh ba sợ em sẽ khổ sở khi gia nhập quân đội”

Lân nhi chủ động ôm cánh tay anh “Em biết mà, anh ba, Giản Lân Nhi lớn rồi, không sợ khổ đâu”

Giản Khiêm Trạch cười khỏ, không sợ, anh không muốn tiểu công chúa phải chịu khổ sở. Huống hồ, chuyện này mà đến tai người lớn trong nhà, chắc chắn sẽ không ai đồng ý, Giản Khiêm Trạch bỗng nhiên có một ý nghĩ muốn đem cô tới chỗ của Dịch Nam Phong.

“Đi thôi, anh ba, em nhất định phải đi” Nhìn cổng chính của đại nhĩ viện, Giản LÂN Nhi vừa hy vọng được thấy ông nội, lại vừa không hy vọng gặp ông, mâu thuẫn một hồi, cô đâm ra chán nản.

“Ông nội biết không?”

“Không biết, hôm qua em đã nói với ông là em đi du lịch với bạn, một tháng nữa mới về”

Giản Khiêm Trạch trầm mặc lái xe, khi xe chạy đi, cô hy vọng có thể được nhìn thấy Dịch Nam Phong. Nhưng cô nào đâu biết rằng, anh đang tất bật chuẩn bị cho cô một bữa tiệc mừng cô tròn 18 tuổi.

Xe chạy ra ngoại ô, cảnh vật xung quanh biến đổi.

Lân nhi suy nghĩ đến chuyện của mình, rời đi lúc này, cô sẽ sống trong một môi trường hoàn toàn mới, không có ai bên cạnh che chở cho cô. Xa rời cuộc sống nhung lụa, sống một cuộc sống thô ráp, cô có thể chịu được, cô đã lớn rồi, đã 18 tuổi rồi, không còn bé nữa, cô biết đây không phải là một trò chơi, mà là quyết định của cô.

Cô không hối hận việc từ bỏ thân phận cao quý, cũng không hối hận chuyện tối hôm qua, cô tự tạo ình một cuộc sống mới, rời đi lúc này là một quyết định đúng đắn. Ha ha, cô thật xem nhẹ bản lĩnh của Dịch Nam Phong, trừ bỏ thể lực của Dịch Hân Sơn, với anh, chuyện gì anh cũng có thể làm được.

Nếu như để anh biết được, cho dù người ta là quân trưởng, anh cũng có cách khiến người ta ngoan ngoãn làm nữ nhân dưới thân anh.

Nghĩ đến thành công bước đầu này, cô thật cao hứng, sáng nay xem như là đã tạm biệt nhau rồi, coi như cô trốn chạy, cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào, cô cũng không hề biết anh đang tạo cho cô một điều bất ngờ vào tối nay.

Xe chạy đến cửa quân khu, Giản Khiêm Trạch dừng lại, hỏi cô một lần nữa : “Em xác định muốn gia nhập quân đội?”

“Em xác định”

Nghe được câu trả lời của cô, Giản Khiêm Trạch móc điện thoại ra gọi, một lát sau Giản Khiêm Hải xuất hiện. Bởi vì hơn kém nhau mười tuổi, Lân nhi cũng không qua thân thiết với anh cả, dù gì anh cũng là trưởng tôn, trách nhiệm gia tộc đè nặng, cho nên đã tạo cho anh một phong thái chừng chặc. Lân nhi nhìn thấy Giản Khiêm Hải có hơi bất ngờ, chắc là anh ba đã nói chuyện này với anh cả rồi, trong lòng cô có dự cảm chuyện này sẽ thất bại.

“Hai em đến đây” Chỉ nói một câu đơn giản, trong lòng cô căng thẳng, thăm mắng Giản Khiêm Trạch vịn lần.

“Vâng, anh cả, anh chiếu cố cho tiểu Lân nhi” Giản Khiêm Hải nhìn cậu em trai đang nói thao thao bất tuyệt, anh đưa mắt nhìn Lân nhi, nở nụ cười.

“A, tiểu công chúa nhà chúng ta đã trưởng thành rồi, đã có thể tự quyết định chuyện của mình”. Ngực khí thân mật, trong lòng anh cũng rất đổi yêu thương cô em gái này.

Lân nhi nở nụ cười, Giản Khiêm Hải nói tiếp : “Nếu như muốn nhập ngũ, hi vọng anh không để ý đến em nhiều, không cần bôi nhọ mặt của ông nội, em muốn vào bộ đội, em hãy luôn ghi khắc trong lòng mình là người của Giản gia”

Lân nhi nghe anh cả nói thế, thao bản năng, cô đứng thẳng người, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Giản Khiêm Hải, nói “Em sẽ nhớ kỹ”

Sắc mặt Giản Khiêm Trạch hòa hoãn dần, đưa tay xoa đầu cô, mang hai người đi vào.

Lần này, trong tuyển chọn tân binh, kế hoạch đã triển khai, nhưng còn một số nơi chưa hoàn thành, bọn họ còn đang chuẩn bị gì đó, cũng bởi vì có chút anhe hưởng của Giản Khiêm Hải, để cho cô thích ứng được với môi trường mới, liền dẫn cô tới đội Liên nữ binh làm một vài động tác cơ bản, đợi cho tân binh vào đầy đủ, sẽ chính thức sắp xếp lại.

Lúc này, Giản Khiêm hải dẫn Lâm nhi đi lấy đồ dùng hàng ngày, bao gồm giày, balo... từ trên xuống dưới đều lấy một bộ, bởi vì đã có liên lạc từ trước, cho nên anh dẫn cô tới đội Liên nữ binh.

Không thể nói rằng, mặc dù trong quân đội, nhưng đặc quyền vẫn có, dựa vào một ít quan hệ sẽ có lợi hơn là không có gì.

“Rầm rầm rầm...” Mặc một thân quân trang, Lâm nhi chạy đến, Giản Khiêm Trạch vừa xoay người đã nhìn thấy cô, nhất thời ngây ngẩn. Sớm biết rằng tiểu công chúa nhà mình rất xinh xắn, nhưng khi mặc quân trang vào, nhìn cô xinh xắn rạng ngời hẳn lên, thật đúng là cô sinh ra để mặc quân trang.

Đôi mắt to, lông mi dày và đen, mặc quân trang vào, làm cho cô càng xinh đẹp, cho dù chỉ đứng một chỗ, vẫn mang đến cho người khác cảm thấy một khí thế thật trang nghiêm, làm cho hai người anh của cô nhìn mà ngây ngẩn.

Xem ra, cô gia nhập quân đội là điều đúng đắn, một thân trang phục như thế này, Giản Khiêm Trạch không muốn phản đối nữa. Quân trang chọn người, tuy rằng nhiều người cho dù rất đổi bình thường, khi mặc quân trang vào liền toát lên sự uy nghiêm, đối với Lâm nhi, bộ đồ này thật thích hợp với cô.

Dẫn Lâm nhi tới hiệu cắt tóc, ngồi lên ghế, thợ cắt tóc đã hỏi cô vài lần, xác định việc cô muốn cắt tóc? Đã biết rõ, vào quân đội thì tất cả sẽ phải để tóc ngắn, nhưng thật sự rất tiếc mái tóc đẹp xưa cô.

Nhìn mái tóc dài đen mượt này, ai nỡ lòng nào mà cắt cho được.

“Cắt đi, không sao đâu” Âm thanh kiên quyết, không nói hai lời.

Âm thanh “Xoẹt xoẹt” vang lên, sau đó, mái tóc dài đã vĩnh viễn ra đi.

Cột lại đuôi tóc, đưa cho Giản Khiêm Trạch, thợ cắt tóc muốn lưu giữ lại phần tóc này để cô làm kỷ niệm, đồng thời thả dài, than thở ột mái tóc xinh đẹp.

“Phanh...” Trong chốc lát, trong gương hiện lên một hình ảnh tiểu mỹ nhân tóc ngắn xinh đẹp.

Đem Lâm nhi giao cho đội trưởng nữ binh, Lâm nhi đã xem như chính thức bắt đầu một kiếp sống quân nhân.

Bên này, rốt cuộc Dịch Nam Phong cũng chuẩn bị xong hết mọi thứ, kích động chạy về nhà, chuẩn bị mang Lâm nhi đi ăn, nhưng khi về nhà, lại thấy trong nhà vắng vẻ, lạnh lùng.

Bước vào phòng ngủ, xác định không có chuyện gì xảy ra, đưa tay sờ lên giường, ra giường lạnh lẽo, nguyên bản Lâm nhi đã dậy rất lâu rồi. Anh nhắm mắt lại, anh nghĩ cô hẳn còn ngủ, dù sao tối qua anh đã làm suốt đêm, hẳn cô đã rất mệt, giờ người đâu sao không thấy?

Nghĩ đến việc chắc cô đã về lại đại nhi viện, anh nhấc điện thoại gọi cho Giản Chính, nhưng điện thoại reo nửa ngày mà không ai bắt máy, trong lòng anh hiện lên sự bất an.

“Hôm qua, Lâm nhi nói là muốn đi du lịch với bạn bè, một tháng sau mới về, nó không nói với cháu sao?” Giản Chính có chút đắc ý, cho dù anh có bắt cóc cháu gái của ta, nó vẫn không coi trọng anh, mà chuyện này nó không nói với cậu ta, Giản Chính nghĩ đến liền vui vẻ.

Dịch Nam Phong ngăn ra, tối qua cô còn điên cuồng với anh một đêm, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?

Dịch Nam Phong nhăn trán lại thành hình chữ “xuyên”, chuyện quái gì đây, thật kỳ lạ, cô có xảy ra chuyện gì hay không? Vội vàng tắt máy.

Mở tủ quần áo ra, áo quần vẫn còn, đi tìm cung quanh, không thiếu vật gì cả, anh bắt buộc mình phải tỉnh táo, trong phòng cũng không hề có dấu vết gì, không có dấu hiệu bị bắt cóc, nhưng nếu có người muốn động thủ, làm sao mà có thể vô thanh vô thức bắt cóc một cô bé đi được.

Xem lại camera, thấy tầm 11g cô ra ngoài, bộ dạng bình thường, chẳng qua tư thế bước đi có chút quái dị, Dịch Nam Phong biết đó là kết quả của một đêm phóng túng.

Một lát sau, thư ký gọi điện thoại tới “Dịch tổng, đã tìm được Giản tiểu thư”

“Nói vị trí cụ thể”

“Ồ ngoại ô:

“Tra cho tôi địa chỉ cụ thể”

“Ồ quân khu”

Trên mặt anh rớt xuống một giọt mồ hôi, được lắm, Giản Lâm Nhi.

15. Chương 15: Dịch Nam Phong Tìm Đến

Edit: Rika Nguyen

“Giản Lâm Nhi, có người tìm” Vừa mới chuẩn bị tốt chăn đệm, chợt nghe lính dưới trạm gác gọi tên cô. Bởi vì Lâm Nhi có một thân phận đặc thù, chưa được coi là quân nhân chính thức, cho nên tạm thời an bài cho cô một phòng riêng ở ký túc xá Liên nữ binh.

Nghe có người gặp, cô vội vàng chạy xuống lầu, ở góc lầu hai ký túc xá, thấy một chàng trai vóc dáng cao to đứng dựa lưng về phía cô, Lâm Nhi ngẩn ra, tuy nhà cô có rất nhiều anh trai, nhưng cô mới tới bộ đội, lại có người muốn gặp, là sao?

Nghe tiếng bước chân chạy tới, chàng trai xoay người lại, lúc này cô mới nhìn rõ mặt mũi người này. Làn da rám nắng, ngũ quan tinh xảo, cả người mang theo hương vị rắn rỏi, thật khác biệt so với Dịch Nam Phong, có thân hình cao lớn rắn chắc, khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt.

“Anh là?”

“Tôi là Tô Kham”

Đợi một lúc không thấy anh ta nói gì thêm, cô buồn bực ngẩng đầu, đập vào mắt cô là một đôi mắt đen thui, nếu như cô không đoán lầm, đây là một ánh mắt tò mò cùng dò xét?

Tô Kham nhìn vào mắt cô, điều chỉnh lại tư thế, nói “Xin đi theo tôi, có người muốn gặp cô”

Nhìn người phía trước, Giản Lâm Nhi khó hiểu, sẽ không phải là ông nội đã phát hiện ra chuyện vô vùng trộm gia nhập quân ngũ đi? Vẫn là anh ba không kín mồm kín miệng, cảm thấy không yên tâm, nhưng vẫn cố gắng bước đi theo người kia.

“Văn phòng sư trưởng” Trước mặt cô hiện lên cái bảng to, làm cô run lên, sồn da gà, không thể nào, chưa vào được một ngày mà đã bị ông bắt trở về?

Người kia mở cửa ra, lui về sau, ý bảo Lâm Nhi đi vào, cô hít một hơi, lấy dũng khí bước vào, Tô Kham ra ngoài đóng cửa lại.

Mở to mắt nhìn tới bóng lưng của người đang đứng trước cửa sổ, cô cảm thán, thà rằng lúc này người cô thấy là ông nội. Trời ơi, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà Dịch Nam Phong đã tìm đến tận đây, động tác thật mau quá đi, lúc này cô cảm thấy chột dạ.

Trong phòng lúc này im lặng một cách đáng sợ, nắm tay chặt lại thành quyền, Giản Lâm Nhi nhắc nhở mình phải kiên quyết, tuy rằng tối qua đã trải qua một đêm như thế, nhưng hiện tại cô không giống như trước nữa, phải đứng vững, cho người ta thấy bộ dáng trưởng thành của cô.

“Em không có chuyện gì muốn nói với anh sao?” Dịch Nam Phong phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, nhìn sắc mặt của anh, không tự chủ lui về sau vài bước, người này đang trong cơn thịnh nộ, tốt nhất nên tránh xa.

Nhìn đến mái tóc ngắn của cô, thậm chí động tác lui về sau của cô, anh nghiêng rằng.

Bước lên hai bước, nắm lấy tay cô “Không muốn nói gì sao?” Mặt anh đen thui, Giản Lâm Nhi trong lòng run sợ. Tóc gáy dựng lên, nguyên bản muốn chạy ra ngoài nhưng không được. Cảm giác được hơi thở nam nhân nóng bỏng đằng sau, cô không dám phản kháng.

Một phen đưa tay kéo cô lại, anh hỏi “Tóc đâu?”

“Cắt rồi” Bất buộc chính bản thân không nhìn anh, mở miệng nói ra hai chữ.

Trong ngực phập phồng tức giận “Vì sao lại đến đây?”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, nhìn anh chăm chú.

“Theo anh trở về”

“Không, em không về, em đã là một quân nhân” Mạnh mẽ rút tay ra, cô thối lui vài bước.

Dịch Nam Phong dừng lại, nhìn bàn tay trống không, nhìn động tác xa cách của cô, mắt anh đỏ lên. Sau một lúc lâu, anh mở miệng, âm thanh trào phúng “Quân nhân? Em sao?” Sắc mặt kia, khiến Lâm Nhi nhìn mà tức giận.

Không để cho cô nói, anh tiếp tục mở miệng “Anh đồng ý sao?” Thanh âm không lớn, nhưng nghe ra thật áp lực.

“Đây là quyết định của em, không cần sự đồng ý của anh” Bỏ qua ánh mắt nóng bỏng của anh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt anh nhúu lại thành một đường thẳng, nhìn cô, hận không thể lập tức giết cô. Ngẫm nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn, cô luôn bên cạnh anh, trừ bỏ ba năm kia, giờ cô muốn rời đi, anh nào chịu được.

Nhắm mắt lại, áp chế cảm xúc, anh nói “Không đùa nữa, theo anh trở về”

Giản Lâm Nhi nghe đến hai chữ “Chơi đùa”, liền tức giận, không để ý tới ánh mắt giết người của anh, rống lên “Em không có chơi đùa, em muốn trở thành quân nhân”

Anh gắt gao nhìn cô nửa ngày, rốt cuộc bước đến, ôm lấy cô.

“Anh buông ra, Dịch Nam Phong, em không về đâu, không muốn làm súng vật của anh” Giãy dụa tay chân, thậm chí đập vài cái vào đầu anh, nhưng anh không hề buông cô.

Mạnh mẽ nắm lấy tay chân cô, hỏi “Súng vật?” Dịch Nam Phong rất muốn bỏ đầu cô ra xem thử trong đó có cái gì, có ai cư xử với súng vật như là công chúa hay không?

“Đúng, em không muốn làm súng vật của anh, em muốn gia nhập quân đội, nếu hôm nay anh mang em về, em sẽ đi tiếp, chuyện của anh và em không có liên quan gì với nhau hết, buông em ra!” Một tiếng rống cực to, Tô Kham bên ngoài nghe mà run lên, Dịch Nam Phong rất cưng chiều cô, chưa có người nào dám rống to trước mặt anh, vậy mà... thật không giống với tác phong của anh nha!

Do dự một hồi, Tô Kham mở cửa ra, bị ánh mắt cường bá của anh phóng tới,瑟瑟 mũi lui ra.

“Không liên quan tới anh?” Tinh tế đánh giá cô, mắt tròn hiện lên sự đề phòng cùng cảnh giác, Dịch Nam Phong cảm thấy chưa sót, bảo bọc chăm sóc cô bao nhiêu năm nay, giờ cô lại có hành động như thế này với anh?

Giam cầm cô trong lồng ngực, anh hận không thể nhập cô hòa làm một vào trong thân thể mình, nhìn cô nửa ngày, anh rất muốn nói “Đêm nay anh đã chuẩn bị một lễ vật cho em, anh muốn tuyên bố với mọi người em là người của anh”. Nhưng đối mặt với ánh mắt thù địch của cô, anh không thể nào nói được.

Giảm bớt lực đạo nơi cánh tay, thả cô ra. Giản Lâm Nhi đang định liêu chết giãy giữa, ai ngờ anh lại tự buông cô ra.

“Nếu thích, em cứ ở lại đây đi” Cô liếc nhìn anh một cái, nhìn bóng dáng anh rời đi, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng xuất hiện một chút ê ẩm.

Dịch Nam Phong đang bước đi, chợt dừng lại, quay đầu nói với cô “Cho em hai năm”, theo sau lời nói là “Ầm” một tiếng, cánh cửa phòng bị đóng lại với sức lực cực mạnh.

Một mình cô trong căn phòng trống, nửa ngày sau, cô liền ngồi xuống ôm lấy bản thân mình, cô thật sự muốn rời xa anh sao? Có thể đây là điều tốt, cô không nên quan tâm nhiều tới chuyện này nữa, căn bản anh không có để ý tới cô, không nói đến chuyện tối hôm qua, có lẽ người ta đã quên mất rồi. Hôm nay anh lại tìm đến cô, thế nhưng nói chuyện một tí rồi tức giận bỏ đi. Ha, Giản Lâm Nhi, người ngốc quá đi, ngẫm lại, ngày thường không phải cô rất nghe lời anh sao, sao hôm nay lại không nghe lời anh?

Giản Lâm Nhi không thừa nhận mình đã sống thử cùng Dịch Nam Phong, chuyện tối hôm qua cũng không còn quan trọng nữa. Lần này cố ý gia nhập quân đội, điều cô mong đợi ở anh là gì, người này chỉ nói với cô vài câu rồi đi, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không tiếp thu được. Một hồi lâu, cô không nhận được, nước mắt tuôn rơi.

Khóc nửa ngày, Giản Lâm Nhi lại hận chính bản thân mình quá yếu đuối, cô đưa tay vỗ vỗ mặt mình, khẽ nói “Giản LÂM Nhi, cô mang họ Giản chứ không phải họ Dịch, không cần cái gì cũng nhất thiết nghe theo anh, mặc kệ anh ta đi”. Giản Lâm Nhi hạ quyết tâm ở lại quân đội, cô sẽ chứng tỏ ọi người thấy rằng, Giản Lâm Nhi này không có gì là không thể làm được.

Khi Dịch Nam Phong vừa bước ra khỏi phòng đã được Tô Kham tiếp đón, thấy mặt anh đen thui, trên mặt còn in hai dấu tay, một hồi lâu mới dám mở miệng hỏi “Anh nuôi dưỡng cô bé kia?”

Dịch Nam PHong thấy Tô Kham cười bí hiểm, lập tức nhú mi lại “Chuyện của nhà tôi, không cần cậu quan tâm”. Tô Kham liền nghiêm túc trở lại, nói giỡn a, giờ phút này anh mà đùa giỡn cùng tên ôn thần này chắc anh sẽ chết không toàn thây.

Thời điểm đi xuống lầu, anh đưa đôi mắt phức tạp nhìn lên trên cửa sổ phòng kia, liền nói “Mang tôi đến ký túc xá của cô ấy”. Tô Kham âm thầm tặc lưỡi, đây không phải là Dịch Nam Phong mà anh đã quen, tuyệt đối không phải.

16. Chương 16: Tức Giận

Edit: Rika Nguyen

Dịch Nam Phong không nói lời nào, nghĩ đến hai cái tát trên mặt, anh thật tức giận.

Tô Kham dẫn anh tới trước ký túc xá của Giản Lâm Nhi, đưa mắt liếc nhìn anh một cái, anh không thể nào liên hệ được với người mấy năm trước. Anh là con người luôn đứng trên đỉnh à nhìn mọi người, lúc này sao lại trở thành người ở dưới là sao?

Lúc chiều vừa mới ăn cơm xong, nhận được điện thoại của Dịch Nam PHong, anh thật hoảng sợ, từ lúc chia tay tới giờ, anh ta đâu có liên lạc với mình, như thế nào mà đang yên đang lành lại gọi điện thoại cho anh.

Kết quả, anh ta bỏ lại một câu “Một tiếng nữa tôi đến, cậu đến trước cổng quân đội đợi tôi!”. Tô Kham cười khổ, anh phải đi, trong lòng bồn chồn, kết quả anh ta đến đây vì một cô gái. Tô Kham đối với Giản Lâm Nhi thực sự rất tò mò, mấy năm trước anh ngẫu nhiên nhìn thấy hình Dịch Nam PHong chụp cùng một cô bé, sau lại nghe anh ta nói đang nuôi dưỡng cô bé. Cho tới bây giờ anh ta là người rất thần bí, Tô Kham tự nhận mình có thể hiểu được Dịch Nam PHong, nhưng không thể nhìn thấu anh ta được.

Lúc này thấy Dịch Nam Phong có biểu hiện như người bình thường, Tô Kham thật cao hứng, anh tuy lớn hơn Dịch Nam Phong gần 10 tuổi, tình cờ gặp nhau, anh thấy Dịch Nam Phong rất cường đại, nhưng anh không hi vọng Dịch Nam Phong sẽ là người cô độc mãi, có một tiểu cô nương phía sau cũng rất tốt. Vết thương trong lòng có thể lúc nào cũng sẽ bị động vào, Tô Kham hi vọng có người mang một chút ấm áp tới cho Dịch Nam Phong, khí thế lạnh lẽo của anh, làm cho tâm anh cũng lạnh theo, tuy rằng trước mặt mọi người Dịch Nam Phong vẫn luôn nở nụ cười.

Đi tới ký túc xá của Giản Lâm Nhi, lúc này đã qua giờ ăn, nhìn thấy dưới lầu có một nhóm nữ binh đi tới, thấy Sư trưởng đang đứng trước ký túc xá, mọi người kinh hãi, đây là cải trang vi hành sao? Sư trưởng sao lại đến Liên nữ binh, trước giờ chưa từng nghe thông báo có thủ trưởng xuống kiểm tra nha!

Hách Hồng vội vàng bước lên cúi chào, Tô Kham gật đầu “Không có chuyện gì, tới đây di đạo, mọi người cứ làm việc bình thường đi”. Hách Hồng đáp “Vâng”, rồi sau đó tuyên bố giải tán, Tô Kham và Dịch Nam

Phong một trước một sau bước vào ký túc xá, có nữ binh đang trở về ký túc, có người đứng ở cửa vụng trộm thăm dò, Quân trưởng cùng người đàn ông anh tuần kia đến đây làm gì?

Dịch Nam Phong nhìn quanh phòng cô, không lớn, có một cái giường, một cái bàn nhỏ, một cái tủ, điều kiện này ở bộ đội là khá tốt rồi, nhưng căn phòng này thật sự còn nhỏ hơn cái phòng tắm nhà anh. Mím chặt môi, không nói lời nào, đi tới cửa sổ, xem chăn đệm của cô, môi càng mím chặt hơn. Ở bộ đội, đều nằm giường gỗ, không đệm chăn, thậm chí gối đầu cũng không có, may mắn đầu giường của Lâm nhi còn có một cái còn hơi giống cái gối đầu, nhưng so với điều kiện trong nhà thì thật kém quá xa.

Chắc chắn, Dịch Nam Phong nhìn toàn bộ căn phòng rồi tắc lưỡi, thật không thể so sánh được!

“Quân đội thiếu tài chính tới thế sao?” Dịch Nam Phong bỗng dưng mở miệng hỏi.

Tô Kham không hiểu “Còn...rất tốt”

Dịch Nam Phong đứng lên, trong lòng cảm thấy như ép buộc, nhưng cô đã quyết tâm muốn gia nhập quân đội, vậy thì cô phải chấp nhận thôi, anh không thể thay đổi được trật tự trong quân đội được.

Qua nửa ngày, Tô Kham mới phản ứng lại, anh nghĩ người này có một cái nhìn không mấy tốt về bộ đội, haiz..., quân đội không phải là nơi để nghỉ dưỡng, điều kiện như thế này là tốt lắm rồi.

Thôi, mặc kệ cô ấy, tóm lại là cô vẫn trong tầm quan sát của anh. Bước nhanh ra ngoài, đi xuống lầu, thấy bóng dáng cô đằng xa, anh “hử” một tiếng “Đi thôi, đưa tôi ra ngoài”. Tô Kham cảm thấy mình làm sư trưởng mà còn bị ăn hiếp, thật là uất ức quá đi!!!!

Một nhóm nữ binh nhìn thấy Lâm nhi đi vào, vừa nãy sư trưởng mới đến ký túc xá, cũng là ngày đầu tiên đến đây, chưa nhìn thấy qua Lâm nhi, nhưng cô được một người một phòng như thế thì chắc là người có thân phận đặc thù rồi.

Trong quân đội người gì cũng có, tự nhiên nhìn Lâm nhi cảm thấy không vừa mắt, kết quả là, ngày đầu tiên ở tại Liên nữ binh, Giản Lâm Nhi đã tạo một ấn tượng đặc biệt trong mắt mọi người.

“A, Nhị ca, đang ở đâu đấy?”

“Nha, lão đại, như thế nào mà cậu lại gọi điện thoại cho tôi thế?” Giản Khiêm Trạch chợt dạ, anh hiểu tâm tư của Dịch Nam Phong, lúc này anh đã lên đưa Lâm nhi tới quân đội, nếu Dịch Nam Phong mà biết được, không biết anh có giữ được cái mạng này không?

“Đã về rồi sao?”

“A, chưa”

“Phải không, vậy người đứng trước mặt tôi là quỷ sao?” Phán một câu xanh rờn, Giản Khiêm Trạch cứng ngắt quay đầu lại “Lão đại, sao cậu lại tới đây?”, Giản Khiêm Trạch cảm thấy da gà nổi lên, thân thể đông cứng lại.

“A, tại sao tôi không thể tới đây nhỉ?” Một câu nói thản nhiên, Dịch Nam Phong ngồi xuống đối diện với Giản Khiêm Trạch, trong đại viện của Giản gia, Giản Khiêm Trạch vừa mới nghe ông nội nói về chuyện đi du lịch của Lâm nhi, anh cảm thấy nhẹ nhõm, nghĩ nên nhanh nhanh một chút rời khỏi đây, tiếc là vẫn chậm một bước.

Thấy Dịch Nam Phong nhìn bàn trà chằm chằm, trên đầu Giản Khiêm Trạch đổ mồ hôi lạnh, thần sắc của lão đại thật khác lạ, không phải là đã phát hiện ra cái gì rồi chứ?

Nhếch miệng lên, Dịch Nam Phong đứng dậy rồi bước đi, quay đầu thấy Giản Khiêm Trạch còn ngồi ngẩn ngơ, anh nói “Còn không đi theo?”. Giản Khiêm Trạch giật mình một cái, lật đật đứng dậy đi theo.

Bên ngoài vang lên vài tiếng “Oành” “Ồi”.

Nguyên lai khi Dịch Nam Phong vừa mới bước ra cửa, liền trực tiếp ngồi lên xe, ngồi vào ghế lái, Giản Khiêm Trạch lẳng lặng lên xe, anh bắt đầu khởi động cho xe chạy đi.

Giản Khiêm Trạch nói vài ba câu, nhưng nhìn sắc mặt Dịch Nam Phong thì anh cũng biết mình xong đời rồi, liền ngậm miệng lại. Xe dừng lại, ngay trước nơi ăn chơi của “Dịch Phong”. Giản Khiêm Trạch nuốt nước miếng, khéo chặt quần áo, chờ đợi cực hình.

Vừa mới bước vào, một phong thái quý phái của Dịch Nam Phong xuất hiện trước mắt mọi người, anh nói lỏng cà vạt, cởi áo ra, để trần nửa người, vắt áo sang một bên. Giản Khiêm Trạch nuốt nước miếng, cảm thấy hôm nay nếu anh còn sống mà bỏ ra khỏi nơi này tức là Lão đại đã hạ thủ lưu tình.

Thật là, tốt xấu gì Giản Khiêm Trạch cũng đã ở bộ đội rèn luyện mấy năm rồi, sớm không còn là một chàng thiếu niên ngày xưa nữa, cơ thể rắn chắc, bản lĩnh không tồi, nhưng trước mặt Dịch Nam Phong căn bản không là cái gì cả. Đánh vài cái, Giản Khiêm Trạch bị đá văng ra, tiếp tục ngã mấy lần nữa, Giản Khiêm Trạch đứng lên một cách khó khăn, lại bị đánh cho té tiếp, cuối cùng ngay cả đứng dậy cũng không nổi, nằm đó cho Dịch Nam Phong trút hết giận.

Cuối cùng, Dịch Nam Phong thấy Giản Khiêm Trạch không đánh nổi nữa, liền dừng tay, ngồi xuống, chờ cho Giản Khiêm Trạch tỉnh lại.

Than thở một tiếng, Giản Khiêm Trạch thật sự đau muốn chết, xương cổ trên người như gãy vụn hết rồi, a a, anh đưa tay xoa xoa. Dịch Nam Phong đánh người cũng thật có kỹ xảo, toàn nhằm những chỗ xương khớp mà đánh, làm anh đau quá đi.

“Nói cho tôi, chuyện gì đã xảy ra?” Dịch Nam Phong vẫn để trần nửa người trên, thấy Giản Khiêm Trạch tỉnh lại, lúc này không còn mỉm cười nữa, mặt đen thui, nằm xuống bên cạnh Giản Khiêm Trạch.

“Tôi cũng không biết, Lân nhi gọi điện thoại nói muốn gia nhập quân đội, cậu biết rồi đó, nha đầu kia rất cứng đầu, tôi không thể lay chuyển được nó”. Giọng nói đều đặn của Giản Khiêm Trạch vang lên.

Giản Lân Nhi nhập ngũ, còn nhập ngũ một cách nhanh chóng như thế, Dịch Nam Phong biết là có người đằng sau giúp cô, nghĩ tới nghĩ lui không có ai khác ngoài Giản Khiêm Trạch.

Kết quả đúng như anh dự đoán, vốn anh muốn tới Giản gia nói chuyện cùng Giản Chính, vừa vặn gặp Giản Khiêm Trạch ở đây, chỉ một cú điện thoại, cậu ta ấp úng trả lời là anh đã hiểu ra mấu chốt của vấn đề.

Dịch Nam Phong là ai a, anh không phải là người tốt gì, anh nhất định cho những người nào dám chống lại anh biết tay, nhưng người cầm đầu chuyện này lại là người mà anh hết mực yêu thương, anh hận rằng mình không thể làm gì được cô. Tức giận không có chỗ trút, nay gặp được Giản Khiêm Trạch, anh liền dồn hết mọi sự bực tức lên người cậu ta.

Lần tức giận này, Dịch Nam Phong xuống tay không hề nhẹ, Giản Khiêm Trạch dự đoán anh phải dưỡng thương trong vòng hai tháng mới có thể phục hồi được.

“Xoạch” Có một thứ gì đó được ném tới trước mặt Giản Khiêm Trạch, là di động của Dịch Nam Phong, anh khó khăn nhìn Dịch Nam Phong, đưa tay lau vết máu trên miệng.

“Gọi cho Lân nhi gấp, hỏi vì sao lại muốn gia nhập quân đội?”

Giản Khiêm Trạch tự hỏi tại sao anh không tự gọi đi, lại bắt anh gọi. Nhưng nhìn xuống, ngoan ngoãn cầm lấy điện thoại, lại nghĩ tới có thể điện thoại của cô đã nộp cho cấp trên rồi.

“Lão đại, Lân nhi nộp điện thoại cho cấp trên rồi”

Sắc mặt Dịch Nam Phong tối thui, anh thật sự không nghĩ được vì sao đang yên đang lành cô lại muốn đi bộ đội?

Chần chừ nửa ngày, Giản Khiêm Trạch hít mạnh, chầm rãi mở miệng nói “Lân nhi thật sự muốn đi bộ đội, tôi biết cậu yêu thương con bé, tuy rằng nó luôn bú sữa bình, nhưng đây là chuyện quan trọng, nó biết mình đang làm gì, hôm nay nó đã muốn đi bộ đội, nó đã trưởng thành rồi, tôi nghĩ...”

Dịch Nam Phong biết, nhưng anh không thể chấp nhận được, cô được một tay anh quan tâm chăm sóc từ bé, anh là người hiểu cô rõ nhất. Nhưng khi biết cô muốn đến quân đội mà không theo về cùng anh, anh mới lo lắng. Quân đội không phải là nơi thích hợp dành cho cô, nghĩ đến kỷ luật nghiêm khắc và cách rèn luyện như thép trong quân đội, anh thật không thể kiềm chế được sự tức giận.

Điện thoại của Dịch Nam Phong vang lên, trên màn hình hiện lên “Lâm thư ký”, Dịch Nam Phong nghe điện thoại.

“Dịch tổng, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi!”

“Hủy bỏ đi, gọi điện thoại đến xin lỗi khách mời, nói với Dịch Đồng lần khác tôi sẽ tự mình tới xin lỗi”

Lâm thư ký ngẩn ngơ, anh có nghe nhầm không, không lẽ đây là lời nói của tổng giám đốc sao? Một buổi tiệc được chuẩn bị công phu như thế, sao nói hủy là hủy được???????

17. Chương 17: Tập Luyện

Edit: Rika Nguyen

“Dịch tổng, ngài xác định?”

“Xác định” Nhịn xuống sự tức giận, Dịch Nam Phong tắt máy, cùng nằm xuống với Giản Khiêm Trạch. Trong túi quần của anh có thứ gì đó lẩn ra, lẩn đến bên người Giản Khiêm Trạch. Giản Khiêm Trạch nhìn thoáng qua, sau đó liền cầm lên rồi đưa cho Dịch Nam Phong.

“Vốn dĩ đêm nay định tuyên bố trước mặt mọi người tôi sẽ đính hôn với Lâm nhi”. Dịch Nam Phong mở miệng nói, âm thanh trầm thấp. Giản Khiêm Trạch nghiêng đầu nhìn anh, môi mấp máy muốn nói gì nhưng lại thôi, bởi vì thật ra Giản Khiêm Trạch không biết nói gì. Tâm tư của Dịch Nam Phong anh không đoán được, nhưng cách anh đối đãi với Lâm nhi, anh biết rằng lão đại rất quan tâm tới Lâm nhi nhà mình.

Giản Khiêm Trạch hiểu được cảm xúc của Dịch Nam Phong, chờ đợi, chuẩn bị một thời gian dài như vậy, thế nhưng nhân vật chính lại biến mất, thử hỏi có ai chịu đựng được.

“Thôi kệ vậy, tùy ý Lâm nhi”. Có chút tức giận, Dịch Nam Phong nói một câu tỏ vẻ bất mãn.

“Giản Lâm Nhi, đây là Green, là người sẽ dạy cho em các động tác cơ bản của một tân binh, về sau sẽ tập luyện chung với mọi người, ban đến các huấn luyện viên sẽ kiểm tra quá trình học tập, có ý kiến gì không?”

“Báo cáo Liên trưởng, không có gì!” Giản Lâm Nhi mạnh mẽ hô vang.

Dịch Nam Phong đi rồi, Tô Kham gặp riêng Hách Hồng, sau khi trở về Hách Hồng mang người tới huấn luyện Giản Lâm Nhi, dù sao cô cũng đến sau, hiện tại cần phải học tập và làm quen với các đợt huấn luyện trong “Ba tháng tân binh”.

Green là mũi nhọn của Liên nữ binh, mọi thứ đều đứng hạng nhất, tuy rằng bỏ đi phần bộ đội đặc chủng, đại bộ phận con gái tham gia quân ngũ đều muốn làm về kỹ thuật, nhưng Green này ngoại trừ thao tác tốt về kỹ thuật quân sự, mọi phương diện khác cũng rất tuyệt vời.

Là người tài giỏi dĩ nhiên tính tính rất nghiêm túc, nghe Liên trưởng muốn mình huấn luyện một cô bé, hơn nữa lại là các động tác cơ bản, trong bụng Green tức giận, lúc này lại nghe được cô ta là người được hưởng đặc quyền đặc biệt, trong lòng càng thêm khinh thường, không muốn giao tiếp cùng Lâm nhi.

Nhưng không có biện pháp, quân lệnh như sơn, vì thế mặc dù không muốn nhưng vẫn phải đi.

“Nghiêm, nghiêm...nghiêm, nghiêm...” Mặt trời lên cao, chiếu trên đỉnh đầu, Giản Lâm Nhi cắn chặt răng lặp đi lặp lại các động tác.

Green thừa nhận là mình cố ý,cho cô làm các động tác đơn giản, muốn khảo nghiệm cô, chỉ lặp đi lặp lại hai động tác này, cô chờ đợi đến khi Giản Lâm Nhi không chịu được mà bỏ cuộc, khi đó có đương nhiên rũ bỏ trách nhiệm này.

Nhưng không như ý muốn, Giản Lâm Nhi vẫn kiên trì thực hiện, mặc ồ hôi tuôn rơi như tắm, không hề có sự phẫn nộ, cũng không mất kiên nhẫn,kiên trì nghiêm túc tập luyện, làm cho Green bắt đầu nhìn lại cô.

“Green”

“Có”

“Tập hợp, ăn cơm”

“Giản Lâm Nhi, nghỉ!” Nghe được một từ “Nghỉ”, Giản Lâm Nhi lập tức dừng động tác, người xiêu vẹo suýt ngã.

“Mục tiêu hàng thứ ba, chạy bộ đi”. Bắt đầu có cảm giác chột da, Giản Lâm Nhi theo quán tính, chạy theo bóng hình Green đang đi bộ đằng trước.

Đến căn tin, tập hợp cả đội, trước tiên sẽ hát, sau đó chờ Liên trưởng phát lệnh. Thời điểm Lâm nhi đi vào, nhìn bốn phía xung quanh, thấy có một bàn còn trống, liền nhanh chóng đi tới. Nhưng đợi cho đến khi mọi người tập hợp đông đủ, một căn tin to như thế, nhưng chỉ có một mình cô ngồi một cái bàn.

Rõ ràng, mọi người không muốn ngồi cùng bàn với Lâm nhi, chậm rãi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Green, Hách Hồng cùng một vài người khác đang ngồi ăn cơm, đập vào mắt cô là tất cả những người này đều mang bộ mặt khinh thường, chế nhạo. Cô cúi đầu cầm đôi đũa, Giản Lâm Nhi bắt đầu ăn cơm.

Cuộc sống thường như thế, bình thường, người dựa vào quan hệ, luôn bị mọi người chán ghét, nhưng thật sự đâu có ai làm tổn hại đến lợi ích của họ đâu, nhưng cái suy nghĩ này đã là căn bệnh nan y rồi. Huống hồ tại quân đội, gia đình có điều kiện tốt không nhiều lắm, phần lớn mọi người đều đến từ các gia đình tầng lớp thấp. Người như Giản Lâm Nhi, sẽ bị mọi người hăm mộ cùng ghen tị, thế nên sẽ không ai có thái độ tốt với cô.

Có chút khó khăn ăn từng miếng cơm, nói thật, đồ ăn ở quân đội cũng rất tốt, nhưng đối với Lâm nhi, người luôn được ăn sơn hào hải vị, quả thật đây là bữa cơm khó ăn nhất. Chưa từng có người nào đối xử không tốt với cô, cho nên lúc này, Giản Lâm Nhi không biết phải đối mặt như thế nào, chỉ biết cúi đầu dùng sức mà ăn cơm.

Buổi chiều, vẫn tập luyện những động tác cơ bản, một ngày có hai thời điểm cực kỳ nóng, toàn bộ quân khu im lặng, mọi người đều ngủ trưa, chỉ có Green và Giản Lâm Nhi vẫn đang tập luyện trong sân.

“Dừng lại...Nghỉm...” Một lần, rồi một lần, trên mặt Giản Lâm Nhi đã phiem hồng, nhưng vẫn tập luyện các động tác như cũ.

Qua 12g, Green lại đổi động tác cho Giản LÂM Nhi, cho dù có là người như thế nào, cô bé này cũng có tư chất đầy chữ, Green nhận thấy cô rất kiên trì và cứng rắn.

Buổi tối, sau khi điểm danh xong, khi nằm xuống giường, mắt cô đỏ lên, cơ bắp toàn thân đau nhức, cái cổ phơi nắng một ngày bắt đầu đỏ lên rồi ngứa, nói chung là toàn thân rất khó chịu.

Kiểm chế rồi lại kiểm chế, nhưng vẫn không ngăn được những giọt nước mắt, tham gia quân ngũ thật không phải là điều dễ dàng. Nghĩ tới Dịch Nam Phong, nếu biết cực khổ thế này, cô đã theo về cùng anh, nhưng sau đó cô lại lập tức phỉ nhổ chính bản thân mình, Giản Lâm Nhi, đây là con đường mà người đã chọn, không được lùi bước, cố lên!

Đứng ở cửa sổ đối diện sân tập, Dịch Nam Phong đưa mắt nhìn chằm chằm hai bóng người phía dưới, mặt không chút thay đổi. Nhưng nếu quan sát kĩ, sẽ thấy ở cánh tay anh đã ướm đầm mồ hôi.

“Đã giữa trưa, sao còn chưa nghỉ ngơi?” Lời nói không nặng không nhẹ, nhưng người nghe cảm nhận được chủ nhân của lời này tâm tình có vẻ không tốt.

Tô Kham ngồi trên ghế thật bất đắc dĩ, đường đường là một Sư trưởng, hiện tại thì sao, chỉ một câu nói của Dịch Nam Phong đã kêu anh tới đây hầu hạ. Nhớ tới ánh mắt khi anh bị đuổi ra khỏi văn phòng của mình, Tô Kham vỗ ngực, nói “Tôi làm sao biết được, quy định là thế, chẳng lẽ cậu muốn tôi tự mình huấn luyện?”

“Thông báo cho họ nghỉ ngơi đi”

Vừa vặn lúc này cũng đến giờ ăn, Tô Kham ra lệnh cho nghỉ. Giản Lâm Nhi chạy theo sau Green, sau đó bước vào căn tin, Lâm nhi đã bắt đầu đi đứng có phong thái của một quân nhân chân chính, bởi vì cả ngày hôm nay cô toàn đứng theo tứ thế quân nhân.

Dịch Nam Phong nhìn bóng lưng của cô, mím chặt môi, tốt lắm, không biết còn bao nhiêu thay đổi nữa, không đến ba, bốn ngày, sẽ có biến hóa trên người cô, nhưng điều chết tiệt là anh lại không được chứng kiến quá trình thay da đổi thịt của cô, loại cảm giác này thực khó chịu.

“Giản Lâm Nhi”

“Có”

“Trưa nay không cần huấn luyện, về nghỉ trưa đi”

Theo lịch, sau khi ăn cơm xong Giản Lâm Nhi sẽ xuống sân tập, thế nhưng hôm nay lại được nghỉ, cô hoài nghi nhìn Green, nhìn thấy cô ta đi về ký túc xá. Kiểm chế sự sung sướng, Giản Lâm Nhi chạy nhanh về phòng.

Mới vừa đặt lưng xuống giường, cô liền duỗi thẳng tay chân, nằm một tư thế thoải mái nhất. Sau đó Lâm nhi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cô thật sự mệt muốn chết rồi.

Thời điểm Dịch Nam Phong tới, liền thấy cô nằm lệch đầu sang một bên, giang rộng hai tay hai chân. Bước chân nhẹ nhàng, tính tế đánh giá cô.

Đen một chút, cảm nhận một chút, tóc dính mồ hôi bết vào nhau, dính vào da đầu, trên cổ tróc một ít da.

Trước kia đôi môi cô đỏ thắm, bây giờ... Ánh mắt Dịch Nam Phong nặng nề, bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình khi đồng ý để cô ở lại có phải là điều sai lầm?

Cúi đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, động tác nhẹ nhàng, sợ quấy rối giấc ngủ của cô. Dịch Nam Phong không hề nghĩ rằng, giờ phút này trông anh thật giống mấy tên sở khanh, trộm sắc của người ta.

Thấy cô ngủ thật say, anh khẽ dùng môi mình hôn cô, hôn khắp mặt cô, đến khi thỏa mãn mới dừng lại.

Động tác như thế mà cô vẫn không tỉnh, chứng tỏ cô mệt mỏi quá rồi. Hít một hơi thật sâu, anh kéo nhẹ quần áo của cô, đợi cho đến lúc thấy những nơi sưng đỏ hay tróc da của cô, anh cố gắng kiểm chế cơn tức giận, sau đó từ trong người lấy ra một lọ thuốc mỡ, dùng tay thoa cho cô.

18. Chương 18: Chạy Việt Dã

Edit: Rika Nguyen

Vừa mới chạm vào, ngón trở di chuyển một chút, đã thấy một tầng da thì bị bong tróc, Dịch Nam Phong kinh hãi, đây chính là kết quả của việc phơi nắng trầm trọng. Anh cẩn thận thoa thuốc cho cô, thấy sau lưng cô đỏ ửng, anh nhìn mặt lại, tầm mắt hạ xuống, thấy tất chân của cô có một màu khác lạ.

Đứng dậy, xoay người cô, đem chân cô đặt lên đùi anh, kéo tất chân ra, quần nhiên dưới lòng bàn chân, các bóng nước bị vỡ ra.

Ngẫm nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn cô sống trong nhung lụa, có bao giờ trải qua những chuyện như thế này. Lại nghĩ đến từng đợt huấn luyện của quân đội, nghĩ đến đôi giày quân đội, làm sao mà cô mang thoải mái được, chỉ mới tập luyện được vài ngày, chân cô đã phỏng rộp, nổi bóng nước, không phải cô muốn anh đau lòng mà chết ư?

Tô Kham đứng bên ngoài, giả bộ nhìn ra xa, bên cửa sổ thỉnh thoảng hiện lên một vài bóng người, anh làm lơ như không nhìn thấy, duy trì bộ dáng nhìn xa xăm.

Cảm giác được Dịch Nam Phong đi ra, Tô Kham vội vàng chạy xuống lầu. Không phải lúc nào anh cũng tới đội Lữ nữ binh, nhưng là Dịch Nam Phong tới đây, bảo anh dẫn đường, anh không thể không nghe! Anh muốn đổi người khác, a a a.

Người phía sau không nói câu gì, trên người tỏa ra hàn khí, Tô Kham thật sự không muốn nói chuyện cùng Dịch Nam Phong, có bản lãnh thì tự mà giải quyết vấn đề đi, ở đây phóng hàn khí làm gì. Nhưng anh không dám nói ra, rất sợ Dịch Nam Phong kéo anh tới sân huấn luyện mà phát tiết.

“Ngày mai, ta sẽ mang giày đến cho các người, toàn bộ người trong quân đội từ cao đến thấp, đổi giày hết” Dịch Nam Phong không dừng cước bộ, xem ra anh muốn tặng giày cho quân đội.

Tô Kham nhìn anh giống như nhìn quái vật “Cậu nghĩ gì đấy, không phải cậu nói đổi giày liền đổi?”

Nghĩ đến bọng nước phồng rộp trên chân cô, Dịch Nam Phong không bình tĩnh được, nhưng ngẫm lại đây không phải là địa bàn của anh, anh đã nói gì, nhưng nhìn cô như thế, anh không chịu được, phải làm sao đây?

“Nếu đã gia nhập quân đội, sẽ thích ứng được hoàn cảnh, cậu nghĩ gì thế, cả ngày lo sợ cô ấy chịu khổ, chịu tội, đây là bộ dạng khi tham gia quân ngũ sao? Bộ đội cũng không phải là người hưởng phúc, muốn đau lòng, thì về nhà mà đau lòng” Tô Kham tức giận, nhưng lời anh nói là thật. Tới bộ đội rồi, phải theo kỷ luật mà làm, nếu không thì đi làm gì?

Dịch Nam Phong đương nhiên biết được đạo lý này, nhưng biết là biết, chân chính đối mặt, anh thật không thể chịu được.

“Nghe Hách Hồng nói, cô ấy rất kiên cường, tôi nghĩ cậu không nên bận tâm tới cô ấy nhiều, cô ấy cũng không phải là người yếu đuối, cũng không muốn cậu tới đây quá nhiều đâu”

Dịch Nam Phong trừng mắt nhìn Tô Kham, không nói gì, cô ấy muốn tự hành hạ thân xác mình ư, chỉ mới tập động tác cơ bản mà đã biến thành thế này, nếu huấn luyện thật sự thì làm sao đây?

Gần như anh bị phán án tử hình, một tháng nay anh không đi tới quân doanh, hôm nay tới , lại phát hiện cô không có ở đây.

“Cái gì? Cô ấy đi chạy việt dã?” Dịch Nam Phong hét to.

“Đúng, là cô ấy chủ động đòi đi”

Tô Kham cúi đầu xem tài liệu, Dịch Nam Phong tiến tới kéo anh “Làm gì mà nôn nóng thế?”

“Hay là về sau, mỗi ngày tôi đều đến đây?” Tô Kham im bặt, khẳng định Dịch Nam Phong lâu quá không chơi đùa rồi.

Tô Kham tự mình lái xe, Dịch Nam Phong ngồi ở ghế phụ, xe chạy theo hướng đường núi phía sau quân đội.

Xa xa liền thấy bóng người nhấp nhô, Dịch Nam Phong nhìn thấy một bóng người quen thuộc cách khoảng 10 thước. Thị lực của anh rất tốt, mặc dù trong đoàn có vô số người, nhưng chỉ cần nhìn là anh đã nhận ra bóng dáng của cô.

Nói là đi chạy, thật ra thì cũng không hẳn, dáng người cô đang cúi xuống, bị ánh mặt trời chiếu vào, tốc độ chạy so với một người đi bộ còn chậm hơn.

Xe chạy tới gần, đồng tử của Dịch Nam Phong bỗng co rút mạnh, nhìn đôi bàn chân mang giày ướt đầm. Đã chạy bao lâu rồi, khiến cho đôi giày ướt đầm mồ hôi??

“Không nên xuống!” Tô Kham lên tiếng quát Dịch Nam Phong đang định bước xuống xe. Anh lái xe chạy theo sau Giản Lan Nhi một khoảng cách vừa phải.

“Tối nay, tôi muốn tới ký túc xá của Liên nữ binh” Tô Kham âm thầm chửi thề, anh ta ngại trái tim anh không đủ cường tráng sao lại nói ra lời dọa người như thế?

“Được rồi, đã điểm danh xong. Nghỉ, đi tắm, tiến về ký túc xá!” 9g tối, mọi việc đã xong xuôi.

Tô Kham cùng Dịch Nam Phong đứng dưới một rừng cây cách đó không xa, đi qua 3 trạm gác, Tô Kham duy trì một bộ dáng cứng ngắt của Sư trưởng, lần thứ tư tới trạm gác, lúc này ký túc xá nữ binh mới hoàn toàn yên lặng. Hai người đứng yên trong chốc lát, nghe toàn bộ ký túc đã yên tĩnh, Dịch Nam Phong sửa sang lại đồ đạc mang theo, chuẩn bị tốt rồi phóng đi.

“Chạy nhanh theo lối này rồi nhảy lên tường mà qua” Nhỏ giọng nói với Dịch Nam Phong, đợi cho bóng dáng Dịch Nam Phong khuất vào ký túc xá nữ binh, hai lính gác lúc này chợt quay lưng lại nói chuyện với Sư trưởng.

Nhảy lấy đà một cái, hai tay chống lên, nhấc chân lên, phóng một cái, Dịch Nam Phong đã đứng trước cửa sổ phòng ký túc của Lâm Nhi. Từng nơi đều có trạm gác, đèn trong ký túc cũng chiếu sáng rực rỡ, thế nhưng trong nháy mắt Dịch Nam Phong đã đột nhập vào ký túc xá rồi!

“Chắc chắc, thân thủ càng ngày càng tiến bộ” Tô Kham đưa mắt nhìn từng chuỗi động tác hoàn mỹ của Dịch Nam Phong, tán thưởng. Nếu đem Dịch Nam Phong phóng tới quân đội, chắc ai ai cũng tranh giành lấy anh ta. Nói đi cũng phải nói lại, đường đường là một Sư trưởng đại quân khu, lại canh gác cho người ta, để cho người ta đột nhập vào ký túc xá, thật là...

Thời tiết nóng bức, cửa sổ phòng cô cũng chưa đóng lại, chỉ kéo màn chống muỗi qua mà thôi. Dịch Nam Phong đưa tay gạt màn chống muỗi ra, xoay người tiến vào phòng.

Nương theo ánh đèn bên ngoài, nhìn người nhỏ bé đang nằm trên giường, một tay đặt trước người, một tay gối đầu lên, thân thể gầy gò. Dịch Nam Phong tiến sát vào, mới phát hiện tóc cô ẩm ướt, hiển nhiên là tắm xong, không đợi cho tóc khô liền đi ngủ.

Đưa tay lấy thứ gì đó đang mang theo ra, một vài cái bình nhỏ, một cái khăn. Anh cẩn thận lau mặt cho cô.

Xầm xì một tiếng, người trên giường có dấu hiệu tỉnh lại, Dịch Nam Phong ngừng thở, đợi một chút, thấy không còn động tĩnh gì anh mới đưa tay chạm lấy quần áo của cô.

“A...ai đó...ngô ngô ngô” Lâm Nhi chợt tỉnh.

Đang ngủ, cô mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cảm thấy dường như có người trong phòng, nhưng vì quá mệt, cô chưa tỉnh hoàn toàn, động tác cởi quần áo của Dịch Nam Phong đã làm cô tỉnh hoàn toàn. Cảm thấy bất ngờ, hơn nữa đêm, sao lại có người lên vào phòng cô làm gì?

“Xuýt...im lặng, la anh đây”

Giản Lâm Nhi hạ mắt xuống, âm thanh này, mùi hương này thật quen thuộc, không cần nghĩ cũng biết đó là ai, nhưng sao anh lại đến đây???

“Đừng nói chuyện” Buông tay che miệng cô ra, anh tiêu sái bước đến cạnh cửa, nghe động tĩnh bên ngoài. Mới vừa rồi cô la một tiếng sợ hãi, nói không chừng linh giác nghe thấy sẽ lại đây, lắng nghe một lúc, hoàn hảo, không có động tĩnh gì, lúc này anh mới đi tới ngồi bên cạnh cô.

“Sao anh lại tới đây?” Ánh sáng bên ngoài vừa vắn chiếu vào mắt cô, cô chớp mắt, vì vừa mới tỉnh ngủ nên ánh mắt còn mờ mờ lung lung, nhìn không được, anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Giản Lâm Nhi lắc lắc đầu, anh đưa tay bắt được cánh tay đang muốn đánh anh của cô, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng cô, hung hăng chiếm đoạt. Đợi cho cô xụi lơ ngã vào người anh, anh mới buông miệng cô ra.

“Ngoan, không cần nói chuyện” Dịch Nam Phong đưa tay xuống, cởi quần áo cô.

“Anh làm gì đấy, không được” Giản Lâm Nhi thấy động tác của anh mà hoảng sợ.

“Xoa bóp thân thể cho em, thả lỏng cơ bắp, mau nằm xuống đi” Vừa nói, anh vừa lật người cô, quần trang đã muốn cởi ra hết, bên trong hiện lên áo ngực của cô.

“Sao đi ngủ còn mặc áo ngực?” Giản Lâm Nhi không nói lời nào, thực chất là cô lười, cởi ra mặc vào thật phiền toái.

Suy nghĩ suy nghĩ, cô không hiểu vì sao nửa đêm anh lại chạy tới đây muốn xoa bóp cho cô, thôi mặc kệ anh, hưởng thụ thôi!

Cởi nửa người trên, Dịch Nam Phong xốc chăn lên, trực tiếp cởi luôn áo ngực của cô, Giản Lâm Nhi cắn môi dưới, đưa tay ngăn cản động tác của anh.

“Này, không cần cởi”

Không được, trong cổ họng anh xuất hiện một chuỗi tiếng cười trầm thấp “Nhưng anh thích”. Đưa tay đặt vào lưng quần cô, cô gấn chặt mông xuống giường, không chịu nâng lên.

19. Chương 19: Xoa Bóp

Edit: Rika Nguyen

Tay cầm áo bỏ qua một bên, vết hằn của Dịch Nam Phong co giật.

Mà lúc này, Lâm nhi lại bộc lộ ra tính trẻ con của mình, phía sau lưng cô hoàn toàn trống rỗng, một vệt ánh sáng đi xuống, con mắt đảo quanh, vừa vặn nhìn trúng phía cái áo ngực màu đen của mình, không khí trong phòng thật ái muội.

Lâm nhi lấy tay che mặt, đầu lệch sang một bên, coi như không nhìn thấy Dịch Nam Phong. Cái cổ cong duyên dáng, có một chút rụt rè, như trẻ con làm nũng, làn da đỏ ửng, làm cho người ta nhìn thấy mà mắt hờn.

Tiểu cô nương còn lộ ra một bộ dáng mềm mại, đáng thương, làm cho Dịch Nam Phong không thể nào chịu được.

Mắt nhìn chỗ áo ngực màu đen của cô vài giây, sau đó liền có động tác. Anh đưa tay, trực tiếp cởi luôn áo ngực của cô, thanh âm của anh có chút khàn khàn “Nằm sắp xuống”.

Cô cứng ngắc nằm sắp xuống, Giản Lâm Nhi không hề phát hiện ra ánh mắt của anh còn tối hơn so với bóng đêm ngoài kia.

Đưa tay chà vào nhau, đợi cho tay có cảm giác nóng lên, anh mới mở bình thuốc ra, rót ra một ít chất lỏng, rồi sau đó mới nhẹ nhàng xoa lên vết bỏng trên lưng cô.

“Ngô...” không kịp được cơn đau rất, cô khẽ kêu lên một tiếng, trên lưng cô, bàn tay anh nóng rực như muốn thiêu đốt cô.

Hai tay anh làm động tác xoa bóp đều đặn, nhẹ nhàng, nào là xoa vai, chà sống lưng, xoa hai bên, xoa thành vòng tròn,...

“A, đau...” Đầu cô chôn chặt vào gối, kêu đau.

“Kiên nhẫn một chút” Giọng nói nghe không có gì khác thường, nhưng chỉ có anh mới biết được mình đã kiềm chế vất vả như thế nào. Gần một tháng không được ôm thân thể mềm mại của cô vào trong lòng, lúc đầu không quen, nay cũng tạm thời thích ứng được. Nhưng nhìn thân thể mềm mại của cô ngay trước mặt này, anh không thể nào kiềm chế được khát vọng của mình.

Trên tay dùng sức mạnh hơn, tìm vị trí một vài huyết đạo để ấn. Kết quả, mới vừa ấn xuống một huyết, Lâm nhi liền vặn vẹo thân mình, chắc là do bị đau. Cái này thật tốt, nửa thân trên không mặc gì, vì động tác của cô nên phần nhạy cảm trước mặt khẽ ẩn hiện, Dịch Nam Phong hút một ngụm khí lạnh, một tay kiềm cô lại, một tay tiếp tục dùng sức ấn huyết.

“Không cần, đau...”

Tôi so với em càng đau hơn, Dịch Nam Phong nói thầm trong lòng, động tác trên tay vẫn làm liên tục, rốt cuộc anh cảm thấy cơ bắp trên người cô dần mềm lại, không căng cứng như lúc nãy nữa, lúc này anh mới dừng tay.

Chỗ giữa mông và lưng cô lõm xuống, vì nằm sắp nên phần mông có vẻ nhô cao và đầy đặn hơn.

Một lần nữa đổ chất lỏng vào trong lòng bàn tay, đặt tay lên mông cô “Không, nơi đó không cần, em muốn đi ngủ, ngày mai còn huấn luyện nữa”. Lâm nhi trốn tránh bàn tay to lớn của anh, nhiệt hỏa bốc lên, cô cảm giác mặt của mình dường như đã bị thiêu cháy.

“Ba...” Một âm thanh thanh thúy, anh đánh một cái vào mông cô.

“Ngoan nào, phải ngoan mới được ngủ”

Giản Lâm Nhi rất muốn kéo chân lên trùm cả người lại mà ngủ, nhưng anh vừa nói gì nhỉ? Thôi mặc kệ vậy, ngoan ngoãn để anh bôi thuốc xong rồi thả mình đi ngủ. Vì thế, cô nằm yên lặng.

Đưa tay lên, anh liền cảm giác được mông của cô dường như bị bớt đi một ít thịt, xem ra huấn luyện cũng có tác dụng. Xoa xoa, xoa xoa, anh xoa đều mông cô, tầm mắt anh không tự chủ lại nhìn xuống phần khe rãnh giữa hai đùi và mông cô. Bàn tay không an phận, di chuyển đến nơi ấy, liền cảm thấy có một chút ẩm ướt.

Tay anh vừa động, liền đụng tới song giường cứng rắn, anh thở dài, nơi này là quân đội, là ký túc xá của Lâm nhi, cô ấy còn phải huấn luyện, anh phải kiềm chế!!!!

Giản Lâm Nhi vui chặt đầu vào trong gối, không dám ngẩng lên, Dịch Nam Phong biết trong lòng mình có dự vọng, cũng cảm giác được sự ẩm ướt của cô.

Theo bản năng, cô muốn kẹp chân lại, thì anh nói to “Thả lỏng!”, vì thế cô thả lỏng hai chân.

Đưa tay xoa đùi cô, tầm mắt lại lưu luyến không rời nhìn vào chỗ vị trí giữa hai chân, Dịch Nam Phong cảm thấy nếu mình không tốc chiến tốc thắng, sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra.

Thật vậy và mới xoa bóp được cơ bắp toàn thân cho cô, chất lỏng trong bình thuốc cũng dùng hết, anh thở một hơi thật dài, lấy khăn lau sạch toàn thân cho cô, sau đó lấy chăn bọc cô lại.

“Anh phải đi?” Dịch nam Phong dừng lại, cô không hề phát hiện ra giọng nói cô có vẻ mất mát.

Quay người lại, cởi giày ra, leo lên giường, ôm cô vào lòng. Giường của cô là giường đơn, vì thế khi anh leo lên giường thì có cảm giác chật chội và giường lún xuống. Đôi mắt cô ướt át, anh hôn lên mắt cô, ôn nhu nói “Ngủ đi”

Không tự giác, cô đưa nắm đấm ra trước mặt anh, tính đấm lên bả vai anh, nhưng rất tiếc, đã bị anh Chop lấy. Anh lại ôm chặt cô hơn, để cô nhanh chóng ngủ.

Nhưng đợi nửa ngày, người trong lòng anh không hề ngủ, Dịch Nam Phong nhíu mày, nhìn cô.

“Ngủ không được sao?”

Lông mi cô run run, nhưng cô không nói gì, đưa tay chạm xuống thân dưới, cảm giác ướt át làm cô không ngủ được.

Sợ anh phát hiện ra động tác của cô, cô vội vàng lau tay vào chăn, không hề mở mắt, đầu dán chặt vào lồng ngực anh, ngửi mùi thơm của cơ thể anh, rốt cục cô cũng ngủ.

Dịch Nam Phong làm sao có thể không nhìn thấy động tác của cô, rất muốn đưa tay lau giúp cô, nhưng anh cố gắng giữ vững tinh thần, áp chế dự vọng. Đợi cho đến lúc thấy cô đã ngủ say, anh mới buông cô ra.

Tô Kham đứng ở dưới chờ Dịch Nam Phong, anh ta đã lên hơn 2 tiếng, sao còn chưa xuống, miệng bắt đầu chửi tục, rốt cuộc anh cũng nhìn thấy một bóng đen ở ngoài cửa sổ. Nhìn bốn phía, thực hiện động tác, Dịch Nam Phong nhảy từ cửa sổ ra ngoài, trực tiếp nhảy xuống lầu hai, bóng dáng rơi xuống đất liền lẩn vào trong bóng đêm.

Về phía Lâm nhi, buổi sáng khi thức dậy, mở mắt ra, thấy bên người trống không, cửa sổ cũng đóng chặt, trong không khí dường như không có một chút hơi thở của anh, cô có chút buồn bã. Sau đó, cô nhanh chóng đứng dậy đánh răng rửa mặt, cô không cho phép mình suy nghĩ nhiều.

Bên này, Giản Chính sau nhiều lần gọi điện thoại cho cô, nhưng đều tắt máy, ông liền lo lắng, đợi đến một tháng, cháu gái ngoan của ông vẫn không hề có tin tức, ông liền nóng nảy, tức giận.

Đi hỏi xung quanh, không ai biết cũng không ai thấy, gọi cho Giản Khiêm Trạch, thì cháu trai lại ập a ập úng nói không nên lời, vài cuộc điện thoại, vẫn không có một chút tin tức.

Trong phòng khách của Giản gia, không khí ngưng trọng.

20. Chương 20: Phát Hiện

Edit: Rika Nguyen

“Đã hơn một tháng nhưng không hề liên lạc được với Lâm nhi” Giản Chính chau mày, đi vòng quanh trong phòng khách.

“Ba, ba ngồi xuống trước đã. Chắc là do Lâm nhi ham chơi, quên gọi điện thoại về nhà” Vợ của bác cả vội vàng an ủi Giản Chính, ông đã lớn tuổi, sức khỏe không tốt, nếu xúc động mạnh thì thật là nguy hiểm.

“Không đúng, một thời gian dài không liên lạc, điện thoại lại tắt máy”

Giản Khiêm Trạch ngồi trên sofa, toàn thân đau đớn, nhìn đến dáng vẻ của ông nội, cảm giác vết thương bị Dịch Nam PHong đánh chưa kịp lành, nếu giờ thêm vài cú đấm nữa chắc anh lại phải mất một thời gian khôi phục lại.

Lúc này, Giản Khiêm Hải còn chưa đến, Giản Khiêm Trạch chỉ còn trông chờ vào anh trai của mình mà thôi.

Quả nhiên, sau một lát, Giản Chính liền nói “Con, mau chóng gọi điện thoại cho Đặng cục trưởng, lập án đặc biệt, mau đi tìm người cho ta” Giản Chính càng nghĩ càng lo lắng, một tháng tắt điện thoại, chắc chắn là có việc nghiêm trọng xảy ra rồi.

Giản Khiêm Trạch vừa nghe, liền than thở, hồng rồi, việc này đã kinh động tới cục trưởng bộ công an, phiền toái a. Ôi trời ơi, em gái thân yêu, em đã hãm hại anh ba một cách thảm hại rồi. Nhìn chằm chằm về phía cánh cửa, không hề thấy thân ảnh của Giản Khiêm Hải, Giản Khiêm Trạch thấy ba anh định gọi điện thoại, liền nói nhỏ.

“Không cần gọi điện thoại” Cúi đầu, không nhìn Giản Chính, Giản Khiêm Trạch nói một câu như thế.

“Cháu trai, con biết Lâm nhi đi đâu sao?” Giản Khiêm Trạch bắt đầu có dự cảm không tốt.

“Lâm nhi ở chỗ của anh cả”

“Nó tới đó làm gì?”

Do dự một lúc, Giản Khiêm Trạch dứt khoát nói ra “Lâm nhi đi nhập ngũ!”. Lời nói này có uy lực hơn cả một trái bom nguyên tử, trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng khách yên tĩnh, có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập bình bịch của Giản Khiêm Trạch.

Giản Chính không nói lời nào, vụng trộm liếc mắt nhìn ông nội, vừa rồi mặt ông còn bình thường, vừa nghe đến lúc cháu gái đi bộ đội, sắc mặt khê biến.

“Giản Khiêm Trạch, nói rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!!!” Thân thể Giản Chính bắt đầu rung động, tại sao lại là bộ đội, bảo bối của ông sao lại đi vào đó?

Không dám chần chừ, Giản Khiêm Trạch liền nói rõ hết sự việc, nhân tiện lôi kéo đại ca vào cuộc, Giản Chính không động đậy, Giản Khiêm Trạch bị ba ba của anh đá ột cái ngã lắn “Ồ nháo, quả thực là hồ nháo, Lâm nhi không hiểu chuyện, con làm anh cũng không biết khuyên nhủ nó!”

Giản Khiêm Trạch bị ăn đòn, mẹ anh cũng không thêm ngăn cản, con trai lớn rồi mà còn làm loạn, chuyện trọng đại thế này mà nó không bàn với người lớn trong nhà, còn âm thầm làm, hơn nữa có liên quan tới Lâm nhi, thật không thể chấp nhận được, mặc kệ nó, để cho ông nội nó tùy ý xử phạt.

“Con trai, mang Lân nhi về, về phần còn lại con tự lo liệu”. “Không, vẫn là ta tự mình đi”. Vội vàng gọi lái xe, Giản Chính liền đi ra ngoài.

Một đoàn người phía sau chạy theo, ông lớn tuổi rồi, nhưng tính tình vẫn không hề thay đổi, làm sao mà không lo lắng cho được.

Vừa mới được đi theo đội Liên nữ binh huấn luyện vài ngày, cô hiện tại đang đứng trong hàng ngũ để chờ lệnh giải tán. Hiện tại cô đã được đứng trong hàng ngũ huấn luyện, ai cũng không thể tin được cô chỉ là tân binh chưa một tháng trước, hiện tại cô đã bắt đầu giống một chiến sĩ bộ đội. Ba tháng huấn luyện tân binh, vậy mà cô chỉ dùng một tháng để học tập thật tốt, chỉ có bắn súng là còn phải luyện tập, còn những cái khác Green đã thông qua cho cô hết rồi.

Lúc này, Giản Lân Nhi đã có mục tiêu, mỗi ngày đều có mục tiêu mới để phấn đấu, cô tuy thấy mệt mỏi nhưng cuộc sống tràn đầy màu sắc và phong phú. Trước kia, sự thông minh của cô chỉ dùng để chọc phá người khác, đi học không phải để nghe thầy giảng bài mà chỉ để ngủ, bởi vì cô biết, cho dù cô không học gì, Dịch Nam Phong vẫn cho cô một kết quả tốt nhất ở trường học.

Nhưng khi vào bộ đội, không còn ai để dựa dẫm, những người khác không hề thích cô, ngược lại đã khơi dậy bản tính tự cường trong cô, cô nhất định phải hoàn thành thật tốt nhiệm vụ. Dần dần, thái độ của mọi người cùng Green, Hách Hồng đều tốt hơn, điều này làm cho cô cảm thấy hưng phấn, làm cho cô thích ở lại nơi này.

Cúi đầu, tóc cô gần như đã bị mồ hôi thấm ướt hết, trên đỉnh đầu, mồ hôi vẫn tiếp tục chảy không ngừng, chảy vào trong mắt, rất rát. Lân Nhi nhắm mắt lại, cho nên cô không hề phát hiện ra có ba chiếc xe đang đậu trước ký túc xá.

“Lân nhi!” Giản Chính xuống xe, trước mặt ông là một đoàn các cô gái đang mặc quân phục, tìm nửa ngày ông mới thấy được bóng dáng của cháu gái thân yêu, mà người thấy đầu tiên là Giản Khiêm Trạch. Giản Chính nhìn thấy cháu gái bảo bối của ông, thiếu chút nữa đứng không vững mà té ngã, tiểu công chúa của ông sao lại trở thành bộ dạng như thế này?

Hách Hồng vừa thấy xe của tư lệnh đến đây, nhất thời bị dọa cho ngốc, nhìn kỹ, đây là người mà cô đã từng nhìn thấy trên tivi, là người lãnh đạo đi đầu trong việc đổi mới của đất nước, giờ vội vội vàng vàng chạy tới đây, mọi người trong khu này hiếm khi có phúc lớn gặp được quý nhân tới.

Bác hai của Lân nhi đã là người cấp cao nhất trong đại tư lệnh quân khu, lúc này nhận được điện thoại của Giản Chính, cũng ngần ngại. Không nói đến việc Lân nhi vào bộ đội, ông còn muốn chạy tới đây, cho nên bác hai phải ra cửa đứng đợi cha.

Thân thể Giản Lân Nhi cứng lại, một tháng trôi qua quá nhanh, cô dường như đã quên mất người ông này. Đà điệu thường không dám quay đầu, cô đứng tại chỗ bất động như pho tượng.

Bác hai Lân nhi vẫy tay, để cho Hách Hồng và đội quân giải tán. Nghe được lệnh chỉ huy, Hách Hồng ra lệnh ọi người ai nấy đi về phòng của mình, tò mò nhìn đám người đang đi tới.

Đưa tay lau loạn trên mặt, Lân nhi vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, cô vẫn đứng tại chỗ, không dám quay đầu.

“Giản Lân Nhi!” Giản Chính bỏ tay lái xe đang đỡ mình ra, mang theo khí thế khủng bố bước tới

“A, ông nội, ông đã đến!” Điều chỉnh vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, Giản Lân Nhi chạy đến ôm lấy cánh tay ông.

Giản Chính gạt tay cô ra, sắc mặt đen thui khi nhìn thấy bộ dạng của cháu gái

“Ba, nơi này không tiện để nói chuyện, ta đi...”

“Đúng rồi, đến ký túc xá của Lân nhi, lên đó thu dọn hành lý!” Nói xong, ông dẫn đầu đoàn người đi vào ký túc xá.

Giản Lân Nhi cắn môi, thấy ý ông đã quyết, liền nói “Ông nội, phòng con ở cuối lầu hai”

Phòng trong ký túc xá nhỏ, lúc này một đoàn người tiến vào, không gian đã nhỏ, cô cảm thấy dường như không còn không khí nữa, bởi vì ông nội đang bắt đầu thu dọn đồ dùng của cô.

“Ông nội, con muốn đi bộ đội!” Giản Lâm Nhi đứng giữa phòng, Giản Chính ngồi trên ghế, hai ông cháu bằng đầu đầu với nhau.

“Hồ nháo, đây không phải là nơi cháu nên đến!”

“Mọi người có thể đến đây, tại sao cháu lại không được?”

“Cháu...Tóm lại, ông không đồng ý” Giản Chính tức giận đến không nói được, nghiêng đầu qua, không thèm nhìn Lâm nhi.

Giản Khiêm Trạch liếc mắt ám hiệu với cô, cô liền đi tới, kéo tay ông “Ông nội, ông hãy nhìn cháu nè”.Giọng nói mềm mại, nũng nịu, cô đang làm nũng trước mặt ông.

“Không nhìn, cháu làm ra cái trò này, giờ ông không thèm nhìn mặt cháu nữa!” Giản Chính vẫn không quay lại, giọng nói cứng rắn và kiên quyết.

Ông nội thật mạnh mẽ nha, Giản Lâm Nhi tiếp tục công cuộc làm nũng “Ông nội, con thích ở đây, con muốn đi bộ đội, con ở trong này tốt lắm!”

Giản Chính nhìn đôi mắt trong veo mà kiên định của cô, trong lòng ông thật không nỡ, bộ đội rất khổ, ông làm sao nhẫn tâm để cháu gái bảo bối chịu khổ được.

“Ông nội, cháu không sợ khổ, huấn luyện tuy rất mệt, nhưng cuộc sống trong này rất đa dạng,con muốn ở lại quân ngũ, xung quanh cháu có biết bao nhiêu người, mọi người đều suy nghĩ giùm cháu, lần này, cháu muốn tự mình làm chủ”

Giản Chính không nói lời nào, trong lòng do dự, bác hai của Lâm nhi liền nói “Lâm nhi, cháu hãy nghĩ kỹ đi, bộ đội không phải là nơi cháu nên đến”

“Bác hai, con rất rõ ràng, con muốn ở lại, đừng mang con về”

“Ông ơi, con không muốn về nhà đâu” Ánh mắt cô buồn rầu, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt như muốn trào ra, cô lắc lắc tay ông, rồi bật khóc

Giản Chính lần đầu tiên thấy cháu gái tự suy nghĩ và hành động như thế, trong lòng dao động, thấy Lâm nhi khóc khổ sở, ông hoàn toàn đầu hàng.

Giản Chính đứng lên, sau đó nói “ Cháu còn phải huấn luyện, về sau ông sẽ không đến nữa”. Nói xong, ông bước vội ra ngoài.

Vậy là ông nội đã đồng ý rồi, Giản Lâm Nhi lau nước mắt, vụng trộm nhìn Giản Khiêm Trạch, sau đó nói “Ông nội yên tâm, nhất định con sẽ làm tốt”

Giản Chính không thèm để ý nữa, vì chính mình mềm lòng trước cháu gái mà sinh tức giận, trong đầu nghĩ đến lúc này ông muốn dẫn Lâm nhi về nhà, nay chỉ có mỗi một mình ông về, tức giận không có chỗ phát, phỏng chừng Giản Khiêm Hải và Giản Khiêm Trạch sẽ gặp chuyện không hay ho rồi.

Há miệng nói và đồng thời giơ tay hình chữ “V” với Giản Khiêm Trạch, Lâm nhi buông lỏng tâm trạng, âm thầm thề, nhất định phải làm mọi việc một cách xuất sắc nhất, tuyệt đối không để cho ông nội và mọi người thất vọng.

Khi xuống lầu, Giản Khiêm Trạch nhìn sắc mặt nghiêm nghị của ông nội, cảm thấy thật khổ sở, anh đoán khi về nhà anh sẽ có một trận bầm dập đây.

“Nói với Liên trưởng, chú ý tới Lâm nhi” Ngồi vào trong xe, ông nói với bác hai của Lâm nhi. Nghĩ nghĩ một lúc rồi nói thêm “Thôi, không cần, để cho tự Lâm nhi trải nghiệm, một tháng dẫn nó đi gặp ba một lần, không cần quan tâm đặc biệt”

Ha ha, xem như ông đã chính thức đồng ý chuyện Lâm nhi nhập ngũ. Quả nhiên, ông cháu đánh nhau, người thua vẫn lại là ông.

21. Chương 21: “đêm Nay Không Đi, Ngủ Đi!”

Edit: Rika Nguyen

“A, thật kỳ lạ, rõ ràng là ở trong này, sao giờ không thấy?” Giản Lâm Nhi lăm bầm, vừa mới cầm quần áo bắn ra ngoài giặt, vừa quay đi một lúc, quay lại đã không thấy đồ đâu.

Bên kia có mấy người bạn đang giặt đồ, khi thấy LÂn nhi vào liền giải tán, Lân nhi không nhìn tới bọn họ, chỉ chăm chú làm việc của chính mình.

“Đang tìm cái gì đó?” Một giọng nói mãnh mẽ vang lên.

“Quần áo”

“Tìm không thấy, thì lấy của tôi mà dùng”

“Làm sao lại để người đặc biệt giặt đồ được, ha ha” Ngữ khí khinh thường, người đó liếc nhìn Lân nhi.

Lân nhi chán nản, quả nhiên ông nội đã làm ra động tĩnh lớn như thế, thật bức mình mà. Cắn chặt môi, cô ôm thau đồ ra ngoài, quần áo trong thau cũng giặt chưa sạch. Vừa mới bước ra khỏi phòng giặt đồ, liền nghe được âm thanh trò chuyện ở phía sau “Cho dù có là con ông to bà lớn đi nữa, cái gì cũng không biết, cô ta có tư cách gì mà ở lại đây...?”

Bước nhanh ra ngoài, giọng nói vẫn còn vang vọng, tự nhủ với chính mình là không cần để ý, nhưng làm sao có thể, cô đã đi tới đây rồi, phải cố gắng nhẫn nhịn mà thôi, trong lòng bắt đầu phiền chán.

“Oành” ném thau đồ xuống, ngồi trên ghế ủy khuất, cho dù nhà cô có thể lực như thế nào, tại quân đội cô cũng không có đặc quyền gì cả, những người này dùng ánh mắt gì nhìn cô đây?

Dưới lầu vọng lại âm thanh, nhìn đồng hồ, thì đã đến giờ điểm danh, cô mặc quần áo chạy bộ xuống lầu, theo thường lệ hôm nay là ngày tổng kết và đề ra kế hoạch hướng luyện của ngày mai, sau khi phổ biến xong tất cả giải tán rồi đi về phòng.

Thời điểm bước lên lầu, thấy có người đang túm lại nói nhỏ, Giản Lâm Nhi hít một hơi thật sâu, bước nhanh vào phòng mình, vừa mới bước vào, liền nhìn thấy một người đang ngồi trên giường.

“Anh vào bằng cách nào?” Nói xong, cô liền phát giác ra giọng nói của mình quá lớn, vội nhìn ra bên ngoài, nhanh chân đóng cửa lại.

“Đi vào thôi” Dịch Nam Phong không biết tìm đâu ra bộ quân phục, chân còn mang giày quân dụng.

Anh chải tóc ngược về sau, tương xứng với y phục, thêm với khí chất bất phàm, Lân nhi nhìn nửa ngày, cảm thấy anh rất phù hợp với bộ quân phục này.

Trợn tròn mắt, Lân nhi nhìn chằm chằm Dịch Nam Phong, anh nghĩ đây là nhà mình sao, còn hiên ngang đi vào, hèn gì thấy mọi người túm lại bàn tán, tại sao cô lại không phát hiện ra có người vào đây. Trong lòng cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái, cô cũng không muốn hỏi gì nhiều, ngồi xuống ghế, bất động.

Nguyên lai anh tưởng rằng cô sẽ hỏi chuyện cho rõ ràng, nhưng thấy cô ngồi xuống, dường như có tâm sự.

Dịch Nam Phong nhướn mi lên, tâm tình đùa giỡn với Lân nhi “Làm sao thế?”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, Dịch Nam Phong lại hỏi tiếp, lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, môi hơi mím lại, trong ánh mắt tràn ngập sự ủy khuất. Thấy Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi liền giống như trẻ nhỏ bị ức hiếp, thấy người lớn nhà mình tới, liền khóc lóc không nhẽo.

Còn chưa kịp nói, liền nghe tiếng chuông. Cô vội đi điểm danh, sau đó tắt đèn trong phòng. Vốn lúc này cô nên nằm trên giường, nhưng anh đang ngồi trên đó thì giường đâu mà cô nằm?

Không đợi Dịch Nam Phong hỏi chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, làm cho cô hoảng hồn “Giản Lâm Nhi, ngủ chưa? Tôi là Hách Hồng”

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...” Cô đứng dậy lắc lắc cánh tay anh, cô nhìn xung quanh, ngẩn ngơ? Không được, Dịch nam Phong cao to như vậy. Dưới giường, không được, giường quá ngắn, nhìn qua là phát hiện được ngay.

“Giản Lâm Nhi, đã ngủ chưa? Giọng nói bên ngoài có vẻ đề cao lên.

“Liên trưởng, tôi chưa ngủ, cô vào đi” Dịch Nam Phong nhìn cô kích động nửa ngày, anh vẫn ngồi bất động trên giường.

“Làm sao bây giờ, Liên trưởng mà thấy thì toi...” Giấu một người đàn ông ở trong phòng, tội này rất lớn, có thể bị kỷ luật một tháng, Giản Lâm Nhi cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng.

Thấy bộ dáng kích động của cô, lúc này anh mới đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, chỉ kêu Lâm nhi mở cửa ra phòng đi. Cô cắn răng đi tới mở cửa, theo bản năng cô quay ra sau nhìn, bên trong phòng chỉ có một mình cô.

“Liên trưởng, có chuyện gì không ạ?” Đèn bên ngoài chiếu vào, mồ hôi trên trán cô tuôn rất nhiều. Hách Hồng cùng Green đứng bên ngoài nhìn cô có chút kỳ quái, bây giờ là buổi tối, làm sao mà mồ hôi lại chảy như đang dưới trời nắng vậy?

Ý bảo Lâm nhi lui về sau, ba người bước vào phòng, cửa phòng mở to, trong phòng tuy không sáng lắm nhưng đại khái vẫn có thể nhìn thấy được. Hách hồng ngồi trên giường, Lâm nhi ngồi xuống ghế, Green đến gần cửa sổ rồi đứng dựa vào, Lâm nhi nhớ đến Dịch Nam Phong đang ở bên ngoài, trong lòng cô lo lắng.

“Giản Lâm Nhi, có thích ứng được không?” Hách Hồng chợt mở miệng

Giản Lâm Nhi không rõ cho nên vội đáp “Vâng, thích ứng được rồi” Theo bản năng, cô đứng thẳng người.

“Thả lỏng, thả lỏng, hôm nay không có chuyện gì, chính là tới nói chuyện phiếm, đừng khẩn trương. Thích ứng được là tốt rồi”

“Gần đây cô có biểu hiện rất tốt, tôi có thể nói cô là tân binh xuất sắc nhất”

Nghe Hách Hồng nói như vậy, Giản Lâm Nhi thật cao hứng, rốt cuộc cũng có người nhìn thấy được sự cố gắng của cô.

Hách hồng dừng lại một lúc lâu, sau đó nói tiếp “Hôm nay, tôi nghe thấy một vài người nói về cô, cô không cần để trong lòng” Giản Lâm Nhi biết được, Liên trưởng đối với cô như thế này là do ảnh hưởng danh tiếng của ông nội.

Lúc này, Green mới mở miệng nói chuyện “Cô làm tốt lắm, không cần bận tâm tới những người khác”

“Tôi biết rồi, tôi cũng thật sự không quan tâm” Nói là nói như vậy, nhưng cô làm sao có thể nói cho hai người cô thật sự rất để ý chuyện này.

Hai người thấy thái độ của Lâm nhi, nói vài câu nữa rồi đứng lên “Cứ như vậy đi, nghỉ ngơi cho tốt” Giản Lâm Nhi tiễn hai người ra ngoài, đóng cửa lại liền nhìn thấy Dịch Nam Phong đang nhảy từ cửa sổ vào.

“Vừa nãy anh trốn ở đâu thế?” Lâm nhi đối với sự suất hiện suất quỷ nhập thần của anh thật sự rất tò mò, mặc dù cô biết anh rất có bản lĩnh, nhưng không biết tới mức độ như thế này?

Anh đưa tay, chỉ chỉ trên lầu “Anh ở lầu trên” Vừa nói vừa uống một ngụm nước.

“Em muốn đi ngủ” Cô nói ra lời này ý tứ muốn đuổi người.

Dịch Nam Phong cũng không nhúc nhích “Nói chuyện với anh”

Anh bước tới, ngồi vào bên giường. Lúc này ở bên ngoài, anh đã nghe được cuộc đối thoại của bọn họ khi ở trong phòng.

Nghe đại khái, anh cũng hiểu được một ít, anh liền biết vì sao lúc này cô có sắc mặt không tốt, rồi như nghĩ đến cái gì, anh liền quyết định tối nay không đi về.

Hai chân đặt lên giường, cô lấy chăn che kín khắp người “Không có việc gì đâu” Cô không muốn để cho Dịch Nam Phong biết cô bị ức hiếp.

“Xoạt...” Tiếng khóa kéo vang lên, sau đó anh vứt áo khoát ra, kéo chăn của cô, kéo một hồi nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Anh đưa đôi bàn tay to xốc chăn lên, liền thấy hai má cô đỏ bừng, đôi mắt ướt át, còn đọng lại một ít nước mắt, thấy anh nhìn cô, cô giận dỗi xoay người đưa lưng về phía anh.

Ký thật, chuyện này cũng không to tát gì, nguyên lai cô cũng không để ý lắm. Nhưng bỗng nhiên có người đến nói về chuyện này, hơn nữa bên cạnh cô còn có Dịch Nam Phong, cô bỗng cảm thấy tủi thân.

Dịch Nam Phong thấy cô khóc, liền nhíu mày, anh nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào trong lòng, thật tố là cô không đẩy anh ra.

“Không có tiền đồ” Lâm nhi nghe Dịch Nam Phong nói như vậy, liền làm ầm lên “Anh mới không có tiền đồ” Một tay ôm cô, một tay bắt đầu cởi quần áo của cô “Đừng nhúc nhích, cởi ra rồi ngủ”

Từ trong chăn, anh ném áo ra, sau đó là thắt lưng, rồi sau đó ngồi dậy cởi quần, vứt ra. Sau đó anh nằm xuống rồi ôm cô vào trong lòng.

Hai người nằm một lúc lâu, nhìn không được, cô liền nói “Bọn họ cố ý xa lánh với em, nói chuyện châm chọc em”

“Vì sao bọn họ tẩy chay em?” Đưa tay lên vuốt tóc cô, giọng nói anh nhẹ nhàng, không lộ ra một tia cảm xúc.

Ông nội và bác cả, bác hai tới tìm em, bọn họ nhìn thấy, nói em là người ỷ vào quyền thế”

“A, chẳng lẽ không phải em có đặc quyền mới vào đây được sao?”

Cô trừng mắt nhìn anh, anh nở một nụ cười nhẹ nhàng, sau đó cúi đầu hôn lên mắt cô. Cô liền né tránh “Đến anh cũng nói em như vậy, em cố gắng nhiều như thế này, mà anh...” Nước mắt không kiềm được lại chảy ra.

Dịch nam Phong cười khỏ, cô nương này hiện tại tình khí thật không tốt “Không có đặc quyền thì là sao em lại ở đây? Không có đặc quyền mà một phòng bốn người ở mà em lại được ở một mình?”

Giản Lâm Nhi trầm mặc, không cam lòng “Nhưng, em đã thật sự rất cố gắng”

“Anh biết.Nói em có đặc quyền cũng không sai lắm, nhưng em thay đổi là điều thật sự, em sẽ không vì có đặc quyền mà trốn tránh huấn luyện.”

“Làm gì có chuyện đó”

“Vậy thì, người ta nói gì thì mặc kệ, đừng quan tâm, em cứ làm tốt việc của mình là được.”

Nguyên lai Dịch Nam Phong muốn làm cho Lâm nhi trong hai năm ở đây đều thuận lợi vượt qua một cách êm đềm, sau đó về nhà anh nuôi.Nhưng cô rất kiên quyết, làm cho anh không thể nào làm thế được. Cho tới bây giờ, mọi tính toán của anh đều chu toàn, nhưng với cô, dường như đã bị đảo lộn hết.

Im lặng hơn nửa ngày, nhìn thấy cô vùi đầu vào ngực anh, tìm tư thế thoải mái, xem ra cô muốn ngủ rồi, xem cô ngáp tới nước mắt nước mũi chảy tèm lem, anh khẽ cười.

“Chờ cho em đi ngủ, anh lại đi àh?”

“Đêm nay không đi, ngủ đi” Cô cui sâu vào trong lòng anh, ôm chặt anh, rồi ngủ đi lúc nào không hay.

22. Chương 22: Về Thăm Nhà

Edit: Trần Huyền Vũ

Lại đến tháng mười hàng năm, thời tiết này là lúc mà lực lượng vũ trang và bộ đội phụ trách trưng binh bận rộn nhất, Giản Lâm Nhi ở đây cũng đã được 3 tháng.

Trong khoảng thời gian này, Giản Lâm Nhi không hề rời khỏi quân doanh dù chỉ một lần, để cố gắng hết sức chứng minh bản thân ọi người thấy. Hôm nay là chủ nhật, theo thường lệ là ngày được nghỉ, mỗi tháng có thể ra ngoài một lần. Có rất nhiều người thừa dịp này ra ngoài đi dạo.

Trong trường bắn không ngừng vang lên tiếng nổ, có người quỳ rạp trên mặt đất cách mười thước ngắm bắn hồng tâm “Đoàng...”. Nổ vang, người phụ trách chạy tới xem vết bắn. Không giống như máy móc tự báo kết quả, ở đây vẫn còn chọn cách thức cũ kĩ dùng người để báo.

“Lại là vòng tám...” Nhứt chí cúi đầu đi về, Giản Lâm Nhi bắt đầu hoài nghi mình trời sinh đã không có tài bắn súng, đã luyện một thời gian dài như vậy mà kết quả vẫn không khá lên được.

Kể ra thì ngắm lại thời gian mình vào đây có bao nhiêu, một cô gái mà đòi so với binh lính luyện tập đã lâu năm, kết quả như thế cũng chẳng có gì là sai. Vào quân đội, một tháng đầu vội vàng học nội vụ, vội vàng học các loại kỷ luật cơ bản, sau hai tháng mới được động đến vũ khí, tiểu công chúa của Giản gia làm được như thế là tốt lắm rồi.

Định nằm úp sấp xuống vạch mười thước, thì đằng xa thoáng có bóng người đi tới, dáng đi tinh tế, dĩ nhiên là anh cả Giản Khiêm Hải.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?”. Đã lâu không gặp người trong nhà, giọng Lâm Nhi vô cùng thân thiết.

“Ông nội bảo anh đưa em về hai ngày, mấy ngày nữa sẽ có đợt binh lính mới, em cũng nên nghỉ ngơi để chuẩn bị cho tốt”. Giản Khiêm Hải nhìn Lâm Nhi quỳ rạp trên mặt đất chỉ muốn chạy tới xoa đầu. Nhớ ngày xưa mái tóc kia của con bé dài đến thắt lưng, nhìn lại bây giờ mặc quân phục đã ra dáng một binh lính thực thụ, sự đời thật khó lường.

“Ông nội...có恙 em không?” Nhớ lần trước ông sai chú Vương đón cô về nhà, cô sống chết không đi, có lẽ ông nội tức chết mất.

“Không đâu, ông giận ai cũng sẽ không giận Lâm Nhi.” Vừa nói vừa kéo tay Lâm Nhi lên, Giản Khiêm Hải còn chưa kể đến lần trước ông nội nổi cơn thịnh nộ, ngay lập tức muốn vào quân doanh kéo Giản Lâm Nhi về nhà, may mắn thay người trong nhà khuyên bảo kịp thời.

Chạy lên thay quần áo thật nhanh, rửa sạch mặt, mặc quần áo thường chạy xuống lầu. Lúc xe chạy gần tới nơi, xa xa đã nhìn thấy Giản Chính đi đi lại lại ở cửa.

“Ông nội!” Xe còn chưa dừng, Giản Lâm Nhi đã mở cửa xe nhảy xuống, nhào vào lòng Giản Chính, khiến ông phải lùi về sau mấy bước. con bé này, dù có mặc quân phục thường xuyên ở trên người, hành động vẫn giống y như trẻ con, không có lấy nửa phần đứng đắn.

“Nha đầu vô lương tâm này, lần này còn biết đường về sao?” Giản Chính mặt mày nghiêm nghị, đối với chuyện cháu gái lần trước không chịu về nhà vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Ai nha, ông à, lần trước là con đang trong giai đoạn huấn luyện, rõ ràng ông nói con đừng chỉ lo làm binh sĩ trên danh nghĩa, con làm như vậy còn không phải là giúp ông giữ thể diện sao!” Lâm Nhi ở trước mặt ông cô, từ trước đến nay luôn không biết lớn nhỏ.

Giản Chính kéo Lâm Nhi vào cửa, tuy không cười ra tiếng, nhưng trong lòng rất vui.

Trước cửa nhà họ Dịch có một chiếc ô tô dừng lại, Dịch Nam Phong vừa ở nhà cơm nước xong, lúc đi ra liền thấy một cô gái giống như con hổ nhỏ chạy nhào vào lòng Giản Chính.

Mặc kệ có bận rộn như thế nào, chủ nhật về nhà ăn cơm là quy củ mà Dịch Nam Phong luôn tuân theo, Dịch Hàn Sơn lại đã lớn tuổi, dù sao cũng sáu mươi rồi thân thể cũng không còn được trước kia. Trong số người thân, vị trí lớn nhất trong lòng Dịch Nam Phong luôn là Dịch Hàn Sơn, dù sao ăn cơm cũng chỉ là cái cố, thì thoáng về thăm ba mới là quan trọng. Bởi vậy đa số thời gian chăm sóc ba, Dịch Nam Phong thấy duy nhất chỉ có lão Nhị mới làm được tốt.

Thấy Lâm Nhi về nhà, Dịch Nam Phong quên sạch ý định tới quân doanh trong đầu, ban đầu anh định buổi chiều tới đó thăm Lâm Nhi, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa.

Tuy rằng bình thường, Dịch Nam Phong hay tới doanh trại chỗ Lâm Nhi ngủ lại một đêm, nhưng gần đây có một dự án hợp tác lớn, hưởng hồ mỗi lần tới lại chẳng thể làm gì quá giới hạn. Trong ba tháng này Dịch Nam Phong bị tra tấn không hề nhẹ, mỗi lần mất công mò đến mà không được “ăn”, việc này đối với một người luôn bận rộn như Dịch Nam Phong mà nói là một sự tra tấn vô cùng lớn.

Hiện tại hoàn cảnh này thật là làm người ta không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng Dịch Nam Phong sớm đã có Giản Lâm Nhi nhưng vẫn tự cho rằng cô là vật sở hữu của mình. Còn bên phía Giản Lâm Nhi, ban đầu vốn muốn duy trì trạng thái bên nhau một cách tự nhiên với Dịch Nam Phong, nhưng tốt rồi, giờ ở doanh trại làm sao còn có tâm tư đó nữa, mỗi ngày luyện tập đến mệt nhoài cả người, chỉ còn chờ thời gian để ngủ, cô bây giờ đương nhiên là không để ý tới mối quan hệ của mình và Dịch Nam Phong.

Nhưng cứ mỗi lần người này đến đây, trong lòng Giản Lâm Nhi lại suy nghĩ về một chuyện, trước đây tuy nhiều lần hai người ngủ cùng nhau, trong lúc đó Dịch Nam Phong cũng không động chạm gì trước, nhưng từ đêm hôm hai người phát sinh quan hệ trở đi, anh có những động tác thân mật thường xuyên hơn. Mà Giản Lâm Nhi cũng cho đây là bình thường.

Thói quen ới là thói quen, cứ vô tư quá rồi đến bây giờ không biết hai người hiện tại là rốt cuộc là quan hệ gì, dù sao Lâm Nhi cho rằng chung quy không phải quan hệ cha và con gái là được rồi. Chúng ta đôi khi vẫn thường như vậy, không nên đem tất cả những gì xảy ra trong cuộc sống phân định rạch ròi, làm vậy ngược lại sẽ càng trở nên mơ hồ. Cho nên Giản Lâm Nhi quyết định cứ để như vậy đi, chỉ riêng thời gian huấn luyện đã chiếm cứ phần lớn tâm tư của cô rồi.

Tạm thời cô không dư sức lực mà nghĩ về mối quan hệ rối rắm của mình và Dịch Nam Phong, nhưng đương nhiên là vẫn hưởng thụ sự quan tâm của ai đó, chắc chắn, cái này, hình như là Dịch Nam Phong phải chịu khổ chút.

Kết quả là, rốt cuộc Dịch Nam Phong quyết định không thể để mình ghen chết, lúc này không “ăn” nhưng vẫn có thể làm gì cho đỡ thèm. Cố gắng đè nén ý muốn lập tức đến Giản gia trong đầu, anh cảm thấy bây giờ mà tới Giản gia, nói không chừng Giản Chính sẽ lấy gậy đánh đuổi anh ra ngoài mất.

Cuối cùng, mặc kệ việc dẫn đo trong lòng, Dịch Nam Phong vẫn lái xe rời khỏi nhà, trở về công ty phê duyệt tài liệu, chuyện tốt kia cứ để chiều nay đi.

Vừa đi vào, Dịch Nam Phong đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn đưa lưng về phía mình cúi đầu cùng Giản Chính chơi cờ, anh im lặng bước vào phòng khách, vô không để ý đến cái trùng mắt của Giản Chính, cứ tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhi.

Giản Chính vẫn muốn gặp Dịch Nam Phong, tuy nói vài năm nay tiểu tử này biểu hiện rất khá, nhưng cậu ta dám đoạt đi bảo bối của ông, còn dùng viên đạn bọc đường(*) khiến Lâm Nhi không thiết về nhà, đây chính là tội lớn không thể tha thứ, Giản Chính thấy Dịch Nam Phong, sắc mặt có vẻ không tốt.

(*) lời đường mật nhưng chưa chắc đã có ý tốt.

“Tiểu tử thôi, cậu tới đây làm gì? ! !” Giản Chính không nhìn được, trùng mắt với Dịch Nam Phong, ánh mắt ấy có ý tứ là biến đi nhanh cho ta, đừng tới quấy nhiễu ta và cháu gái.

“Con đến thăm ông, vài ngày không gặp, thân thể ông hình như càng ngày càng khỏe ra đấy.” Ngữ khí lạnh lạnh khiến Giản Chính tức giận mà không làm gì được.

Lâm Nhi vụng trộm nhéo Dịch Nam Phong một cái, ý bảo anh im miệng “Ông nội, đến lượt ông rồi.”

Giản Chính dễ dàng nhìn thấy động tác nhỏ của Lâm Nhi, càng tức giận hơn, bực tức cúi đầu chơi cờ, không thèm để ý tới Dịch Nam Phong. Chỉ trong chốc lát, Giản Lâm Nhi đã bị bao vây quân, lão gia nhà cô nảy sinh lòng độc ác, một lát đã diệt tan thành đám quân của cô.

“Được rồi không chơi nữa, nghỉ ngơi chút đi.” Giản Chính nhìn Dịch Nam Phong thấy chương mắt không chịu được, đứng dậy phân phó người làm trong nhà người buổi tối dọn dẹp cho tốt, Lâm Nhi khó khăn lắm mới về nhà. Nhưng đáng tiếc cho bữa cơm tốt lành này, đến buổi tối cả một bàn ăn lớn chỉ có mình Giản Chính miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Giản Lâm Nhi lúc này đã ngồi yên vị trên xe Dịch Nam Phong, thừa dịp Giản Chính lên lầu nghỉ ngơi, Dịch Nam Phong kéo Lâm Nhi đi một mạch, lấy lý do có một nơi rất đẹp muốn đưa Lâm Nhi tới đó. Giản Lâm Nhi rất hứng khởi tâm tình này nọ đều đặt ở nơi mà Dịch Nam Phong nói tới, cô rất thích đi đây đi đó, lần này ở trong doanh trại đã lâu, rốt cuộc là tâm tính con gái khiến cô vừa nghe đã muốn đi theo rồi.

Lân Nhi cảm thấy bên trong xe không khí là lạ, vừa lên xe Dịch Nam Phong đã không nói gì, chỉ có Giản Lâm Nhi lú lú kể chuyện đi bộ đội, kể từ trong ra ngoài. Nhưng ngoại trừ mấy từ đơn giản như “à” “ừm”, người này không đáp lấy nửa câu.

Lân Nhi tức giận, làm bộ không thèm để ý đến mình, cô cũng không cần để ý đến anh ta. Im lặng một hồi, cô không hề phát hiện ra hơi thở Dịch Nam Phong dồn dập hơn ngày thường vài phần, tốc độ xe cũng nhanh hơn hẳn.

Gò bó bên trong một không gian nhỏ, bên cạnh anh là cô gái lúc nào cũng tản ra hương vị mê người như vậy, Dịch Nam Phong còn có thể nhịn được, đã nói lên rằng năng lực tự kiểm chế của người đàn ông này là rất cao.

Rất nhanh xe đã ngừng lại trong gara, hai người xuống xe, vừa vào trong thang máy, Dịch Nam Phong lập tức vây lấy cô gái còn đang giận dữ chế trụ ở trên vách tường. Không đợi Giản Lâm Nhi phản ứng lại, cái miệng nhỏ nhắn đã bị chặn lại, xung quanh tất cả đều là hơi thở nóng bỏng của đàn ông.

“Ừm, anh làm sao...” hơi nghiêng đầu tránh đi, chưa kịp nói hai chữ cảm đã bị bóp chặt lại.

Dịch Nam Phong khống chế cô một cách triệt để, môi mỏng hoàn toàn bao quanh môi Lâm Nhi, hết cắn lại gặm, chỉ trong chốc lát Lâm Nhi đã cảm thấy môi mình bắt đầu run lên, chân nhũn ra đứng không nổi.

Cắn cắn môi dưới của Lâm Nhi kéo ra bên ngoài, đợi cho đến khi nghe thấy cô mê man mà kêu “ừ...” một tiếng. Dịch Nam Phong cười nhẹ, hôn chậm lại, mân mê trấn an.

“Đinh...” Thang máy mở, căn hộ đơn chỉ có mình Dịch Nam Phong ở đương nhiên cũng sẽ không sợ có người khác nhìn thấy. Môi vẫn không rời khỏi dù chỉ một chút, vẫn còn liếm liếm, anh ôm bồng Giản Lâm Nhi lên, hai người thân thể như một nhanh chóng tiến đến trước cửa.

Lấy cái chìa khóa ra mở cửa, “rầm...” một tiếng, Giản Lâm Nhi đã bị đặt trên ván cửa. Hai tay anh nâng hông cô lên ôm lấy, đợi khi cô đứng vững, hai người gắt gao dính lấy nhau, Dịch Nam Phong thấy không khí nóng lên càng nhanh, thăm quan sát phản ứng của tiểu nha đầu này.

Dịch Nam Phong lớn hơn Lâm Nhi tám tuổi, lúc Dịch Nam Phong có thể hô mưa gọi gió, thì không biết Giản Lâm Nhi còn đang chơi đùa ở nơi nào đâu. Ở trong lòng Dịch Nam Phong, Lâm Nhi cũng như là một con thú nhỏ, quật cường, không nghe lời, đúng rồi giống như mèo con.

Thấy đôi mắt to chớp chớp lúc này đã nhuộm một màn nước mỏng, tâm Dịch Nam Phong giống như bị cái tay nhỏ bé ngày xưa nắm lấy, vội vàng đem thân mình tiến vào nơi sâu nhất của cô, không chừa một lối thoát nào, hoàn toàn chiếm lĩnh nơi tư mật kia.

“Bảo bối, chân vòng lên thắt lưng anh.” Anh ôm chặt lấy Lâm Nhi, môi hôn dán tại bên ngực mềm mại, tiếng phát ra khi ma sát, mang đến cảm giác tê dại còn hơn so với cắn. Không tự chủ được, cô còn mặc nguyên quần hai chân vắt lên lưng Dịch Nam Phong.

“Ngoan...” giọng nói mang theo tiếng thở dốc, đầu lưỡi Dịch Nam Phong trườn vào trong khoang miệng Lâm Nhi, chinh chiến thảo phạt, cái lưỡi nhỏ thơm tho bên trong làm sao có thể là đối thủ của anh, dù có lắt léo trốn tránh đủ kiểu cô vẫn không thoát khỏi tay anh, càng trốn tránh lại càng hứng thú. Môi lưỡi Lâm Nhi thật ngọt, hai cái lưỡi chơi đùa trong miệng thật lâu.

Mọi việc giờ phút này không còn quan trọng nữa, chỉ có điều em là của anh và chỉ thuộc về mình anh.

23. Chương 23: Canh Một (18+)

Edit: Rika Nguyen

Cô ý thức được nơi tư mật của mình ướt át, Dịch Nam Phong rốt cuộc đã chơi đùa đủ với đôi môi mật ngọt của cô, khi buông môi cô ra thì cơ hồ cô đã mất hết không khí, thở dốc.

Đôi môi trượt theo hướng miệng cô lên vành tai cô mà nhắm nháp, vành tai cô ít thịt, người lớn nói như vậy là người có phúc. Lúc này vành tai bị Dịch Nam Phong cắn, cô có cảm giác có một bàn tay đang chạm lên quần áo cô, miệng anh tăng thêm lực đạo, làm cho cô rên lên một tiếng.

Âm thanh tinh khiết, trên đầu Dịch Nam Phong bắt đầu đổ mồ hôi, hai tay rút cuộc cũng rãnh rồi, kéo vạt áo sơ mi ở lưng quần của cô, một tay cho vào trong, một tay bắt đầu sờ soạng gỡ nút áo của cô. Trời ơi, sao áo của cô lại có nhiều nút như vậy, Dịch Nam Phong không kiên nhẫn, muốn xé cái áo ra, nhưng chút lý trí còn sót lại bảo anh không nên làm như thế. Vì thế, bàn tay to lớn lại nhẫn nại, cần mẫn gỡ từng nút từng nút một.

Cả người Lâm nhi lúc này mềm như bún, chỉ muốn trượt xuống, nhưng Dịch Nam Phong đã kiềm cô lại, cô nhướn cổ muốn cắn anh một cái nhưng không có khí lực.

Ôm lấy cô, để lưng cô dán lên tường, lúc này áo sơ mi xanh đã bị vứt trên sô pha, anh thuận tay cởi luôn áo ngực màu đen.

Vứt cái áo đi, hai đỉnh đồi đồ sộ xuất hiện trước mặt, Dịch Nam Phong kiềm chế tới mức sinh đau, nhưng anh vẫn phải làm từng bước. Hình dạng của đôi gò bông đào trắng trẻo, xinh xắn, đầy đặn, đỉnh đồi màu phấn hồng nhìn thật mê người. Dịch nam Phong đưa ngón tay ta chọt vào, anh liền cảm thấy ngón tay của mình như lún sâu vào trong đó.

“Tiểu bảo bối, Lâm nhi, Lâm nhi...” Miệng anh mơ hồ kêu lên, một phát cắn lên đỉnh đồi kia, anh há to miệng, một phát này đi xuống gần như nuốt lấy toàn bộ đỉnh đồi kia rồi. Lâm nhi hét lên một tiếng, eo nhỏ theo bản năng căng cứng lên, hai tay không tự chủ được đưa lên che ngực lại, ánh mắt không có tiêu cự nhìn trần nhà, cảm giác trước ngực quá mãnh liệt, tê dại làm cô không thể nào chịu được.

Miệng bắt đầu kêu “a a...” hiển nhiên là cô đã thích ứng được rồi. Từng chút từng chút một, đôi bàn tay anh đặt lên đôi gò bông đào của cô, đôi gò bông đào trắng nõn đã bị đôi bàn tay to lớn của anh bao phủ.

Hai tay anh xoa bóp đôi gò bông đào của cô, đôi tay ép cho chúng sát vào nhau, sau đó iện vào, ngậm lấy nhũ hoa, Lâm nhi bị kích thích mà thét lên.

Cô thở hắt ra, đôi chân căng thẳng dần buông lỏng, ôm lấy thắt lưng anh, nâng mông lên cao, hướng đến chỗ cứng cáp của anh, Dịch Nam Phong đưa tay giữ lại, không cho cô làm loạn.

“Ngoan, cởi quần áo giúp anh”. Đôi tay nhỏ bé bắt đầu gỡ từng cúc áo của Dịch Nam Phong, đợi đến lúc Dịch Nam Phong thôi không chơi đùa đôi gò bông đào của cô nữa, lúc này anh cười trầm thấp “Tiểu đệ, giờ mới được giải phóng”. Động tác của cô chợt dừng lại, sau đó dùng sức, kéo áo anh ra rồi vứt xuống sô pha.

Nửa người trên với làn da rám nắng lộ ra, anh khom người, đường cong và cơ bắp trên cơ thể lộ ra trước anh sáng, thân thể hình tam giác ngực tiêu chuẩn, bắp vai dày và rộng, đến thắt lưng thu lại, mũi nhọn chìa vào vạt quần của anh.

“Tiểu bảo bối, sờ anh ...” Anh nắm lấy tay cô kéo xuống dưới, đầu óc Lâm nhi mơ hồ đến quên cả phản ứng, thuận theo khát vọng trong lòng, hai tay bắt đầu hoạt động.

Hai người đã thoát hết nửa thân trên, một nam một nữ, một người mềm mại, một người cường tráng, kết hợp cùng một chỗ, làm lu mờ mọi thứ xung quanh. Hai tay bắt đầu đi xuống, miệng còn hôn lên bụng, đầu lưỡi vươn ra liếm lấy rốn cô. Cách lớp quần, anh bóp nhẹ mông cô, cặp mông căng tròn đầy, làm anh thở ra một ngụm khí thật dài.

Cởi bỏ thắt lưng của cô, quần lót còn chưa cởi ra, anh liền đưa tay kéo mạnh quần cô, quần của cô bị anh tụt tới đùi. Cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt Dịch Nam Phong nheo lại, đen, hồng, trắng, thật là một cảnh đẹp!

Anh phải cố gắng lắm mới kiềm chế được cơn khát vọng mãnh liệt của mình, anh đưa tay vuốt ve khắp cơ thể cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vùng đất bí ẩn của cô.

Phía dưới ướt át, hiển nhiên tiểu cô nương đã chuẩn bị sẵn sàng, nơi đó cũng ửng đỏ lên, màu đỏ kia như là liều thuốc kích thích Dịch Nam Phong. Anh mở lớn miệng, nhắm nháp hương vị mê người của cô, hai ngón tay cũng chậm rãi đi vào, nơi đó ẩm ướt mà ấm áp, toàn là thịt ôm trọn hai ngón tay anh.

Một tay ôm nửa người trên cô, một tay cởi quần ra, phía dưới quần là một cục long màu đen, Dịch Nam Phong giật mình, tiểu huynh đệ của anh thật vội vã muốn thân mật tiểu muội muội của cô, làm cho anh

thật không chịu được nữa.

Vội vàng gạt bỏ hết chương ngại vật, đưa tay ra ôm lấy hông cô, động một cái, liền vào được một nữa.

“A, to quá...” Vì đau nên nước mắt cô chảy ra, hông cô muốn dịch ra ngoài, tránh xa cái vật to lớn kia.

“Ngoan, đừng nhúc nhích...” Dịch Nam Phong kiềm chế cũng rất thống khổ, nguyên bản muốn để cho cô thật sự chuẩn bị tốt, nhưng anh không nhịn được, thời điểm tiến vào, huyết động bên trong chật chội, siết lại, làm cho anh thật sáng khoái nhưng cũng khá đau.

Bộ dạng sung sướng của Lâm Nhi làm cho anh càng bị kích thích, Dịch Nam Phong vừa đi vào liền bị nơi bí ẩn kia siết chặt, từng tầng thịt ôm chặt lấy cơ long của anh, làm cho từng lỗ chân lông trên người anh như co rút lại. Ha, chwangr lẽ đây chính là khuê nữ trong truyền thuyết sao?

“Không thoải mái, khó chịu quá...” Thanh âm nhẹ nhàng mà tinh tế, đôi mắt to tròn mở to nhìn xung quanh, nhìn lên mặt Dịch Nam Phong, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu phát ra tiếng rên khẽ.

Dịch Nam Phong cúi đầu, một lần nữa hôn lên môi cô, một lần nữa tay cũng bắt đầu sờ vào cái hạt đậu nhỏ ở nơi bí ẩn của cô, rồi lại làm động tác ra vào, cảm giác được cô đang kẹp chặt anh, tay ngừng động tác, miệng dừng lại, chỉ có tích cực ra vào mà thôi.

Hít một hơi thật dài, “ Phạch phạch...” âm thanh ẩm ướt vang lên, bên trong hoàn toàn bị bao phủ bởi lửa dục ẩm ập. Ngăn chặn tiếng thét chói tai của Lâm Nhi, Dịch Nam Phong không muốn chậm rãi mà làm nữa, anh bắt đầu tăng tốc, tay của cô ôm lấy lưng anh, miệng rên rỉ.

Ra vào nhiều lần, rốt cục anh cảm giác được phía dưới của cô đã ra nước, Dịch Nam Phong không thể kiềm chế được nữa, động tác thật mạnh và nhanh, buông miệng cô ra, không ngừng cắn lên hai đỉnh đồi của cô. Trong chốc lát, dường như cảm thấy khó chịu, anh đưa tay lên nắm bóp đỉnh đồi của cô, động tác ra vào mạnh mẽ vẫn tiếp tục.

Âm thanh ẩm ướt của thân thể vang lên “ Bành bịch, phành phành...” , làm cho người ta nghe thấy không thể không đỏ mặt xấu hổ được.

“A...” Đôi chân của cô đang buông lỏng bỗng thít chặt thắt lưng anh, làm cho thân dưới của anh không ngừng co rút, lúc này, anh lại tăng tốc tăng tốc ra vào thật nhanh, cơ bắp trên người căng cứng ra, trong phút bùng nổ, anh rút người ra, lấy tay xoa vài cái, liền bắn ra một dòng dịch trắng đục lên bụng cô.

Giản Lâm Nhi vừa trải qua một hồi vận động kịch liệt, toàn thân đỏ ửng, nằm trong lòng anh, nhiệt lượng ẩm ập trên bụng truyền tới, làm cô run rẩy, dựa vào bảo vai anh, Dịch Nam Phong thấy thể liền ôm cô vào phòng ngủ.

Quần tây màu đen của anh lúc này mới được cởi hết ra rồi vứt xuống sàn, đáng thương hơn nữa là bị anh dẫm lên một cước. Thời điểm cả người cô tiếp xúc với cái giường lạnh ngắt, cô chột cọ người lại, Dịch Nam Phong nằm lên giường, đem cô ôm chặt vào lòng, lấy chăn đắp lên che kín thân thể trần truồng của hai người, vụn trộm hôn lên trán cô một cái.

Thân thể lại bốc cháy, anh khắc chế chính mình không được động đậy, tiểu cô nương còn phải trở về quân doanh, lý trí nhắc anh phải biết kiềm chế dục vọng. Anh cười khổ, đưa mắt nhìn toàn thân cô, sau đó lập tức ôm cô thật mạnh.

Thân dưới của anh cứng rắn mà nóng rực, lúc này Lâm Nhi đang quay lưng về phía anh, hông của cô cao cao, nếu anh muốn liền có thể đi vào.

Bàn tay to phía trước nắm lại, “Lấy ra...” Lâm Nhi lấy tay gạt ra, Dịch Nam Phong không nói gì, lại đưa tay lên “Dừng tới em lần nữa em đánh anh đó!” Âm thanh cảnh cáo vang lên, phía sau gáy cô đột nhiên xuất hiện luồng khí nóng, Lâm Nhi không dám động đậy, Dịch Nam Phong vui vẻ thưởng thức biểu hiện này của cô.

Nằm một lát, mơ mơ màng màng thế nào cô ngủ thiếp đi, miệng còn chép chép, nói mơ làm cho tinh thần Dịch Nam Phong run lên. Ánh mắt chuẩn bị nhắm lại liền nghe cô nói nhỏ “ Em muốn tìm Thần Thần đi chơi vài ngày”

Dịch Nam Phong mở to mắt “Lân nhi, em được nghỉ mấy ngày phép?”

“A, không biết, mấy ngày nhỉ, tất cả do ông nọ quyết định” Nói dứt quãng trong mơ màng, tiểu Dịch của anh bắt đầu thăm dò đường đi, ánh mắt anh chợt lóe sáng, biểu hiện của một con sói sắp được ăn một bữa no nê.

“Ai da, anh làm sao thế?” Cảm giác một chân bị nâng lên, Lâm nhi ôn tồn nói, anh lập tức tiến vào, huyết động vẫn thít chặt làm cho động tác của anh dừng lại một chút.

Nửa ngày sau cô mới bị tiếng động làm cho phản ứng lại, nhưng tiểu đệ của anh đã ra vào nhịp nhàng trong cơ thể cô. Nguyên lai anh tưởng rằng cô sẽ trở về quân doanh ngay, nhưng vừa nãy trong cơn mơ màng cô đã nói tạm thời chưa trở về, anh làm sao mà bỏ qua cơ hội tốt như thế này được, lúc này anh không tranh thủ ăn cô cho no nê thì thật không phải là đàn ông.

“Đủ rồi...” Cô rất muốn đưa chân một cước đá bay tên cầm thú phía sau, nhưng cả cơ thể dường như mất hết khí lực, chỉ nhắc chân một tí đã cảm thấy đau, nhưng như thế lại làm cho anh thuận lợi ra vào mạnh mẽ hơn.

Hai tay Dịch Nam Phong nắm lấy thắt lưng của cô tới đỏ rực, thân thể trắng mịn của cô lúc này loang lổ dấu tay và dấu hôn, có cả chất lỏng từ màu trắng ngà đến trong suốt, cả người cô đầy chi chít dấu hiệu ám muội. Từ lúc bắt đầu đến giờ, cả hai người liền gạt bỏ mọi thứ, hai người làm từ lúc mặt trời còn rực rỡ tới lúc trăng đã lên cao trên ngọn cây, nhưng vẫn chưa kết thúc.

Thay đổi vài tư thế, nếu không phải trong mấy tháng vừa rồi cô huấn luyện thể lực, nâng cao sức khỏe, thì hiện tại không chừng trước mặt anh chính là một khối thi thể của cô mất.

Đợi đến lúc anh phóng ra một lần nữa, Lâm nhi đã trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, miệng liên tục mắng chửi người nào đó. Trên người toàn là mồ hôi, cảm giác thỏa mãn chạy khắp người, nhắc nhở Dịch Nam Phong rằng hôm nay anh đã được ăn một bữa “mỹ tiệc” no nê.

24. Chương 24: Canh Hai

Edit: Rika Nguyen

Bóng đêm đã đậm dần, Dịch Nam Phong nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy đi kéo rèm cửa sổ, sau đó quay người lại ôm tiểu cô nương đang nằm trên giường đi tới phòng tắm, xả nước vào bồn tắm, đặt cô vào đó rồi cẩn thận đánh giá cô.

Cho dù hàng ngày cô vẫn mặc quần áo, nhưng làn da nguyên thủy trắng hồng trước kia nay cũng đã đen dần, hai má cô vẫn trắng nõn, nhưng gáy, cánh tay thì đen một cách rõ rệt, da thịt có vẻ săn chắc hơn, một số nơi trên người da vẫn trắng vì không bị ánh mặt trời chiếu nào, nhưng hai màu sắc này thật đối lập, làm cho người nhìn thật khó chịu.

Anh nhăn mặt lại, đưa tay xoa xoa các đốt ngón tay của cô, Dịch Nam Phong bỗng có suy nghĩ khuyên cô trở về, không biết có được không, nhưng nhìn cô thế này, anh thật không chịu được.

Bồn tắm rất lớn, anh ôm cô ngồi trong đó, anh xếp đôi chân dài của mình lại, xả nước ấm ra, nước ấm vỗ về cả người, làm cho Lâm nhi chợt tỉnh giấc.

“Cầm thú, Dịch Nam Phong, anh...” Ngoài miệng tuy mắng chửi người nhưng không xả được giận dữ, đưa tay muốn đánh lên mặt anh một cái, đáng tiếc cả người cô mềm nhũn, không có sức lực, làm cô càng tức giận. A ô một hồi, nhân thể cô há miệng cắn lên bắp vai anh, tựa hồ như chưa hết giận, cô cắn thật mạnh, thời điểm anh kéo cô ra thì thấy một ít máu trào ra quanh bắp vai.

“Được rồi, ngoan, không nên của động, bang không...” Cô dùng ánh mắt không thể tin nhìn thoáng qua rồi cúi đầu xuống, chốc chốc lại có ý liếc nhìn nửa thân dưới của anh, a người đàn ông này hẳn không phải người đi. Cô đưa tay đi xuống, nói bằng giọng hơi, Dịch Nam Phong thấy cô hồ nháo, liền than thở. Vội vàng nắm lấy bàn tay cô “Còn dám động?” Tựa hồ như lời này có uy lực, cô không cam lòng mà lắc đầu, cả người mềm nhũn dựa vào vai anh, cảm giác được đôi tay to lớn của anh đang vuốt ve khắp người cô.

Acid lac-tic dư thừa bị bài trừ đi, độ ẩm thích hợp, lực đạo nhẹ nhàng, cô rút cuộc cũng mê man mà thiếp đi, trước khi ngủ còn nhủ trong lòng rằng không bao giờ cho anh chạm vào người mình.

Thời điểm tỉnh lại Dịch Nam Phong vẫn còn ngủ, mắt mở không lên, nhưng sinh vật xung quanh nhắc nhở cô rằng trời đã sáng, sức ảnh hưởng của kỷ luật trong quân đội đối với cô rất lớn.

Cô vận thất lưng, gạt bỏ bàn tay đang đặt trước ngực cô, nhìn trên người cô, bộ ngực cô toàn là dấu tay, Lân nhi ác ý nghĩ muốn phết bỏ tay của anh.

Động dậy một tí, cô lại cảm giác bàn tay trước ngực mình bắt đầu hoạt động, cô cố ý la to “Này, này...” Quả nhiên Dịch Nam Phong liền có động tĩnh.

“Làm sao vậy?” Vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói anh có chút khàn khàn, mang theo sự quyến rũ cực độ tiến vào màng nhĩ của cô.

“Đau, toàn thân em đau nhức..” Nhìn Dịch Nam Phong nhú mi lại, cô mới cảm thấy an ủi đôi chút, kỳ thật sự không thoải mái này cô có thể chịu được, lúc mới vừa bắt đầu huấn luyện, toàn thân cô đau nhức, đau gấp mấy trăm lần cái đau này, nhưng cô đều chịu được, huống chi hiện tại cô đã quen rồi, với lại Dịch Nam Phong đã dùng nước ấm lau người cho cô, cơ bắp cũng không còn đau nhức nữa, chẳng qua nghĩ lại lúc kịch liệt cảm thấy đau mà thôi.

Quả nhiên tham gia quân đội vẫn có điểm lợi, ít nhất có thể ứng phó được với thể lực của Dịch Nam Phong.

“Đau chỗ nào a, anh xoa bóp cho em...” Nói xong anh vén chăn ra bắt đầu vuốt ve, cô cũng không ngăn cản, để mặc anh xoa bóp, dù sao cô cũng cảm thấy anh xoa bóp rất thoải mái, huống hồ hôm qua anh ăn cô như sói đói, giờ đương nhiên anh phải phục vụ cô.

“Ừc...” Một tiếng nuốt nước miếng thật lớn, ánh mắt anh nhìn cô đầy vẻ kích động, đúng lúc này “Rột...rột” vài tiếng vang lên, đánh vỡ không khí ái muội. Lúc này Dịch Nam Phong mới để ý, từ chiều hôm qua tới giờ, hai người còn chưa có ăn gì, phỏng chừng cô đã đói lắm rồi.

Vội vàng thu lại tâm tình, kéo chăn đắp lên người cô, lúc này cô đang ngủ, anh bước xuống giường rồi đi xuống bếp. Dịch nam Phong là người rất chú trọng chất lượng sinh hoạt của mình, anh đặt nặng vấn đề riêng tư, cho nên trong nhà hầu như không có thuê người giúp việc, lúc Lân nhi còn đến trường, các đồ đạc trong nhà đều do anh chuẩn bị, nấu nướng đều do anh làm. Một đại thần như anh, người ta khó có thể tưởng tượng ra cảnh anh cầm chổi quét rác, vào bếp nấu ăn, nhưng khi nhìn thấy anh làm như vậy, chẳng những khí chất không giảm đi, mà còn tỏa ra hào khí bức người.

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh không nhiều lắm, từ ngày cô đi, anh cũng không thường xuyên mua đồ ăn về để sẵn, phần lớn thời gian anh đều ăn ở bên ngoài.

Bữa sáng cũng không có gì đặc biệt, trong tủ lạnh còn một ít thịt bò, anh liền làm hai bát mì thịt bò thiệt to. Sợi mì tinh tế, thịt bò cắt lát, hành thái nhỏ, kèm một ít tiêu, làm cho người khác nhìn vào là muốn ăn ngay.

Lúc vào phòng cô vẫn còn ngủ say, anh gọi cô mấy lần, cô lặn qua lặn lại không muốn dậy.

“Anh đã làm bữa sáng là mì thịt bò rồi, dậy ăn xong rồi ngủ tiếp” Cô mở mắt, nhưng thân thể vẫn bất động, ánh mắt sáng rực, nghe được anh đã làm bữa sáng, cô hít hít mũi, Dịch Nam Phong không có biện pháp, đành tìm áo khoát lên người cô rồi kéo cô ra ngoài.

“Ai nha, em còn chưa có đánh răng”

“Có gì đâu, bỏ một lần cũng không chết gì, ăn xong ngủ tiếp”

Ngồi xuống ghế, đưa cho cô một đôi đũa và một cái thìa, lúc đầu cô còn ồ ồ đòi đánh răng thì giờ lại thấy cô động đũa ăn ào ào.

Dịch Nam Phong lắc đầu cười cười, cũng bắt đầu ăn mì, sức ăn của cô không lớn lắm, lúc trước anh ăn được hai chén cơm, còn cô chỉ có thể ăn được nửa chén, nhưng lúc này đối bụng lâu như vậy, chỉ một lát mà cô đã ăn sạch veo.

“Cạch..” Đặt tô xuống bàn, cô hài lòng lau miệng, thấy trong tô của anh còn một ít thịt bò, liền vợ đưa gấp lấy cho vào miệng. Bụng đã no, cô không dám chọc tới anh, nếu còn lăn lộn trên giường vài lần nữa, hẳn mạng nhỏ của cô cũng sẽ không còn.

Cầm hai cái tô vào trong bếp, Dịch Nam Phong liếc mắt nhìn tiểu cô nương đang ưỡn người trên ghế, trong lòng cười cười, cảm thấy cái cảnh này sao giống vợ chồng son đến thế, vận động xong mới ăn. Nhưng mà Lân nhi của anh còn phải đi về lại quán doanh, anh còn phải đợi cô bao lâu nữa a?

Dịch Nam Phong cảm thấy thời gian sao mà trôi chậm thế, mỗi ngày anh đều nôn nóng, nhưng không có biện pháp nha, cô rất cứng đầu, nên anh đành đáp ứng cho cô đi bộ đội hai năm rồi tính sau, nhưng anh không hề đoán được rằng, anh đã đáp ứng cô một lần rồi, cô sẽ không bao giờ dừng lại mà đòi tiếp.

“Em gọi điện thoại cho ông nội đã, đều tại anh, khẳng định ông nội chắc đang phát hỏa rất lớn đây!” Lân nhi bỗng nhiên chợt nhớ, cô chưa nói với ông nội chuyện cô đi cả tối chưa về.

Nhanh chóng chạy tới sô pha, cầm điện thoại gọi cho ông nội, cô ngồi xuống, cặp môi trắng như tuyết lộ ra, góc đứng của Dịch Nam Phong vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh đẹp này, anh vội dời tầm mắt xuống chăm chú rửa chén, ánh mắt rõ ràng vẫn còn đang phát sáng.

Quả nhiên, đầu dây bên kia cô nghe được tiếng gầm gừ của ông “ Mau chóng cút vào bộ đội cho ông, cố gắng mà huấn luyện cho tốt. Có bản lĩnh, thành tích tốt mới được trở về”. “Cạch” một tiếng, điện thoại bị cắt đứt, Lân nhi bị tiếng rống giận của ông nội làm cho hoảng hồn, đưa tay vỗ vỗ ngực. Nhưng thật sự cô không sợ ông nội, cô có biện pháp ứng phó với ông, lời ông nói với cô chỉ là nhắc nhở, cô huấn luyện còn chưa tốt, điển hình là cái thành tích bắn súng kia của cô, chưa có tiến bộ gì.

Nhiều mày, cô đứng lên bắt đầu tưởng tượng lại cảnh cô đang bắn súng, lúc Dịch Nam Phong đi ra liền thấy cô đang ngồi chồm hổm trên sô pha, mặt mày sầu não, thoát nhìn thật đáng thương.

“Có chuyện gì vậy?” Anh ôm lấy cô hướng phòng ngủ đi tới, hai chân cô ngọ nguậy, chạy nhanh chui vào trong chăn, làm cho Dịch Nam Phong kinh ngạc ngẩn người.

“Ai nha, nói ra anh cũng không hiểu đâu” Giọng nói của cô có vẻ không kiên nhẫn.

“A, còn có chuyện gì mà anh không thể hiểu được ta?” Dịch Nam Phong nhếch nhếch khóe miệng.

“A, anh có biết bắn súng không? Em nhìn anh liền biết anh chỉ có trèo tường là giỏi” Ngữ khí của cô rất là khinh thường.

“Ai nha, bắn súng à, em có vấn đề gì với bắn súng sao?” Bỏ qua vấn đề anh có bắn súng được hay không, Dịch Nam Phong rất tò mò, rốt cuộc cô làm sao lại nhắc tới bắn súng có vẻ sầu não như thế?

“Haizzz, em vẫn không bắn được vào hồng tâm” Giọng nói lắp bắp, chán nản, vẻ mặt ngại ngùng xấu hổ.

“Nga, vấn đề là đây a?” Anh không để ý, buông lời chọc ghẹo cô, hai mắt cô nổi lửa, trừng trừng nhìn anh.

“Ngoan, ngủ một lát đi, ngủ dậy anh dẫn em đi tới nơi này” Anh dụ dỗ cô ngủ, bởi vì anh thấy cô dường như không mở mắt nổi, hiển nhiên là ngủ chưa đủ, căng da bụng trùng da mắt, cô ăn no rõ ràng là đã buồn ngủ rồi.

Dường như không chống nổi cơn buồn ngủ, Lân nhi cuộn chăn lại rồi ngủ, Dịch Nam Phong liền tới công ty làm việc, đến trưa trở lại, quả nhiên thấy cô vẫn ngủ say như chết.

Gọi cô dậy, thúc giục cô rửa mặt thay quần áo, sau đó anh và cô liền đi ra khỏi nhà.

Giữa trưa, mặt trời chói lọi, trên đường người người qua lại buôn bán tấp nập, Giản Lân Nhi ngồi ở ghế lái phụ lăm lăm, làm thế nào cô lại không phát hiện ra Bắc Kinh lại có những con ngõ nhỏ như thế này.

Dịch Nam Phong liếc nhìn cô, nở nụ cười bí hiểm, hạ cửa kính xe, dừng trước một ngõ nhỏ.

Giản Lân Nhi buồn bực bước theo, chỉ thấy anh đi đến một cái cửa gỗ màu đỏ thẫm, đưa tay chuẩn bị đẩy cửa ra, cô đưa tay kéo lại, cảm thấy cái này không giống cái cửa lắm “ Chỗ này là chỗ nào?” Dịch Nam Phong không nói, gạt tay cô ra rồi tiến vào.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy một hành lang thật dài, đen thui, đi một hồi, rút cuộc ra khỏi hành lang, nhưng lại chuẩn bị bước tới một cầu thang. Bậc thang được ánh sáng mờ nhạt phản chiếu, Giản Lân Nhi bước theo Dịch nam Phong, cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới, cô rùng mình, cảm giác rằng mình đã xuống dưới lòng đất.

Cước bộ Dịch Nam Phong không ngừng, gót giày đập vào sàn nhà rồi vang lại, ánh mắt Giản Lân Nhi tán loạn, sao Bắc Kinh vẫn còn tồn tại một nơi bí hiểm thế này?

Cuối bậc thang, bước vài bước, liền thấy một vùng rộng lớn và sáng rực bên trong.

Trên trần nhà có mấy trăm bóng đèn, chiếu sáng nơi này rõ như ban ngày. Cuối phòng là nơi nghỉ ngơi, có một bàn trà, sofa màu đỏ, còn có vài chậu hoa to lớn đem phân cách khu nghỉ ngơi thành những không gian riêng biệt. Phía sau không có người, nhưng cô cảm thấy trên bàn có một ấm trà, hiển nhiên nơi này vừa có người tới.

Mới đi hai bước, có một người đàn ông râu quai nón chạy ra “Lão đại, hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây thế?” Giọng nói của người này cực kì hưng phấn.

25. Chương 25: Về Lại Quân Doanh

Edit: Rika Nguyen

Dịch Nam Phong không trả lời câu hỏi của râu quai nón, ngược lại nói với Lân nhi “Đây là Lão Tứ” Giản Lân Nhi mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Râu ria xồm xoàng che kín mặt thật, nhưng người này có hốc mắt sâu, mũi cao thẳng, cô cảm thấy người này rất là mạnh mẽ.

Xem tuổi thì có thể anh ta lớn tuổi hơn cô, cô liền mỉm cười chào hỏi “Xin chào Tứ ca”. Râu quai nón cười đáp lễ, ánh mắt nhìn chằm chằm bàn tay Dịch Nam Phong đang nắm tay Lân nhi.

Sau khi chào hỏi xong, Dịch Nam Phong dẫn Lân nhi đi đến trước một cánh cửa, cô đưa mắt nhìn cánh cửa, trong đầu suy nghĩ, đây là cánh cửa cảm ứng được mở bằng mặt mã? Cánh cửa sau khi quét qua Dịch Nam Phong liền mở ra, hai người đi vào, cánh cửa đóng lại không một tiếng động.

Cô chưa kịp cảm thán chỉ mỗi cánh cửa mà phải dùng công nghệ cao như vậy, ngay lập tức cô liền hít một hơi dài, bên trong dĩ nhiên là một sân tập bắn nhỏ. Bên cạnh cửa thủy tinh là một dây súng ống mà cô chưa thấy bao giờ, có rất nhiều gậy dài, gậy ngắn, giống như một kho tàng chứa vũ khí, không phải đây là nơi buôn lậu vũ khí chứ? Cô tặc tặc lưỡi, áp chế đi cái suy nghĩ đến dọa người kia đi. Tất nhiên đây là một sân tập bắn tư nhân.

“Lão đại, như thế có được không?” Dịch Nam Phong thản nhiên gật đầu, còn phía sau, Giản Lân Nhi hoảng hốt tới mức không nói được lời nào, lúc đi vào trong ánh mắt có chút kỳ quái.

“Đây không phải là tập đoàn tội phạm của các anh chứ?”

“Em nghĩ mình đang đóng phim sao?”

Giản Lân Nhi bị câu nói của anh làm cho sợ hãi, cả nửa ngày mà cảm vẫn chưa khép lại. Dịch Nam Phong chọn một cây súng lục tinh xảo, đưa cho cô xem, loại súng này cô chưa từng thấy qua, sau đó thấy anh nheo một mắt lại, ngắm thẳng vào hồng tâm, quay đầu lại, không nhìn bia ngắm “Oàng, oành, oành...” “Mười phát bắn ra, mà cô chỉ có thể nhìn kỹ một cái. Trên loa thông báo kết quả bắn “Mười, mười, mười...”, sau khi loa phát xong, cô chạy đến cẩn thận quan sát.

“Mắt tập trung vào hồng tâm, chú ý hô hấp, điều chỉnh nhịp tim ổn định, sau khi chuẩn bị xong, liền bóp cò” Trong đầu cô hồi tưởng lại lời nói của Dịch nam Phong, cô không thể tin được, đây là kết quả bắn súng của anh ư, mười phát đều trúng hồng tâm, sao anh thần thánh đến như vậy, cô không tin, anh là thương nhân cơ mà?

“Tại sao anh lại bắn súng tốt như vậy?” Ngồi trên xe, Giản Lân Nhi vẫn hoàn toàn không dám tin vào những gì mà mình trông thấy.

Dịch Nam Phong chỉ cười mà không nói, anh nhớ tới thời gian trước kia, bốt tức giận đôi chút, lúc đó vì bảo vệ chính mình, còn bây giờ là thể hiện uy danh trước mặt Lâm Nhi.

Thấy ánh mắt anh chỉ chăm chăm nhìn phía trước, một bộ dạng chuyên tâm mà lái xe, cô bĩu môi “Không muốn nói thì đừng nói, đáng ghét”. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu ngôn ngang suy nghĩ, cô chợt nhận ra cô chưa bao giờ hiểu hết về Dịch Nam Phong.

Giản Lâm Nhi về nhà được bốn ngày, đã có hết ba ngày ở cùng một chỗ với Dịch Nam Phong, bởi vì mỗi lần cô muốn về nhà, đều là thời điểm cả người cô không còn tí sức lực nào cả, Dịch Nam Phong chính là một tên đại sắc lang, một tên cầm thú, Giản Lâm Nhi cảm thấy tức giận.

Trong đầu cô hiện lên những hình ảnh gần đây của hai người, chợt dạ, đưa mắt nhìn anh, cô cảm giác được mặt cô đang nóng bừng lên.

Buổi sáng hôm nay, Dịch Nam Phong rốt cục mở lòng từ bi, buông tha cô, đưa cô về nhà, Giản Chính trực tiếp bảo vệ sĩ đóng cổng, không cho cô vào nhà.

Giản Lâm Nhi cũng không nói gì, lặng lẽ núp đi, đợi đến lúc Giản Chính nhìn không được mà ra mở cổng, cô lập tức lủi nhanh vào, động tác mau lẹ, cô đã tập thành thói quen rồi.

Giản Chính cầm cây gậy chống người đứng lên, tức giận, ông mạnh mẽ dùng lực đánh tới, Giản Lâm Nhi thành khẩn nhận sai với ông, kết cục cuối cùng, đương nhiên là cô thắng. Ha ha!

Quần quýt với ông nội cả một ngày, Dịch Nam Phong rất thức thời không xuất hiện, lúc này, Giản Chính đang bảo lái xe đưa cô về lại quân đội.

Mang theo một bao thức ăn xuống xe, trải qua chốt kiểm tra, Giản Lâm Nhi liền bước về phòng của mình. Lấy đồ điểm tâm mà người giúp việc trong nhà đã làm ra, cô đi tìm Green, người mà hay làm khó cô trong khi tập luyện.

Cô cười hì hì, gõ cửa, lúc này đúng thời gian mọi người chuẩn bị ăn cơm, cũng là thời gian được nghỉ ngơi tự do.

“Đội trưởng, đây là một chút thức ăn mang từ nhà tới, mời mọi người và đội trưởng cùng dùng” Dem thức ăn đặt lên bàn, Giản Lâm Nhi mời Green trước để tỏ ra sự tôn trọng cấp trên.

Lúc mới bắt đầu Green cố ý làm khó cô, mấy tháng sau này toàn là Green mang cô theo, Lâm Nhi cảm thấy mặc dù bên ngoài Green ăn nói chua ngoa, tàn nhẫn, nhưng trong bụng cô rất mềm, cho nên cô cố ý để dành một phần này cho Green.

“A, thiệt là vui nha, về nhà rồi còn mang theo đồ ăn tới, thật giống lúc còn nhỏ quá đi” Trương Khiết cười nói, giọng nói có vẻ châm chọc.

“Về nhà thì về nhà, mang theo mấy thứ này đến làm gì?” Green trừng mắt liếc nhìn Trương Khiết một cái.

“Ai nha, ăn đi ăn đi, tôi đi đây” Không để cho Green từ chối, Giản Lâm Nhi liền bước đi, từ đầu tới cuối, cô cũng chưa từng liếc mắt nhìn lấy Trương Khiết một lần.

Đã tới thời điểm tuyển binh, nhưng thời điểm tân binh tới còn hai tháng nữa, Giản Lâm Nhi vẫn còn phải tiếp tục ngồi ở trong này.

Chủ nhật, toàn quân được nghỉ, Lâm Nhi tới kho vũ khí mượn đồ, sau đó một mình tới bãi tập bắn luyện tập. Tập trung tinh thần, cố gắng nghĩ đến các động tác trọng yếu của Dịch Nam Phong, trong hai tuần này cô đã có một bước tiến nhỏ, tuy động tác chưa thực ổn định, nhưng số lần bắn trúng hồng tâm đã nhiều hơn trước. Trong lòng cô hy vọng, đã có tiến bộ hơn trước rồi, hiện tại trong đầu cô toàn là tưởng tượng đến cảnh mình bắn súng một cách thuần thục, bởi chỉ còn hai tháng nữa, thời điểm tuyển chọn tân binh sẽ tới, cấp trên muốn tiến hành các trận đấu bắn bia, Giản Lâm Nhi hy vọng mình có thể tham gia cùng với nhóm Lão Binh, cho nên cô không ngừng luyện tập.

Cùng lúc đó, Tô Kham đang ngồi trước bàn làm việc. Mông đặt trên bàn, một chân vắt lên đùi, trong tay cầm một ống nhòm. Bên phía kia của bàn làm việc, có một người đang cầm điều thuốc hút.

Một thân trang phục dã chiến, mũ đội lệch sang một bên, bàn chân đã cởi cả giày lẫn tất, ngón chân trắng nõn không an phận mà lật lật giấy tờ trên bàn, nếu như không nhìn lầm, đồng giấy tờ kia và chỉ thị của cấp trên, của Đảng gửi xuống. Nhưng mà lúc này, cả hai người đều không quan tâm tới đồng giấy tờ này.

“Tôi nói nè, quả thật anh đã không nhìn lầm người!” Giọng nói phát ra, tuy có hơi thô một chút, nhưng rõ ràng đây là giọng nữ!!!

Đúng vậy, người ngồi trên bàn hiện lên hình ảnh tiêu chuẩn của một tên lưu manh thực chất là một người con gái, họ Ngưu tên Bảo Nhi. Hướng mắt lên trên, ông trời ơi, cái kẻ lưu manh này dĩ nhiên lại là một tuyệt sắc đại mỹ nhân.

Đôi chân dài, lộ ra dưới cái váy ngắn, thật là khêu gợi. Lên trên một chút, phía thắt lưng là một cái eo có đường cong hoàn mỹ. Cái cổ xinh đẹp, đôi mắt xinh đẹp hút hồn, bộ ngực cao ngất mê người, làn da màu mật ong, khuôn mặt lai Tây. Nếu mới nhìn thấy cô, ắt hẳn mọi người sẽ há hốc mồm, nhìn đến đôi môi mới phát ra lời nói, đôi môi quyến rũ, son môi đỏ rực, làm người nhìn cảm thấy nóng bỏng, khát khô cả người.

Nhưng, trọng điểm là, những từ này dùng để nói tới một mỹ nhân yêu kiều, chứ không phải là cái tiểu ác bá này đây, đây là suy nghĩ của Tô Kham.

Hiển nhiên, bộ dáng của Ngưu Bảo Nhi lúc này làm cho Tô Kham rất bức bối, bình tĩnh ngồi xuống quan sát, nửa ngày sau Ngưu Bảo Nhi mở miệng nói “ Tôi cần người có năng lực, anh có thể tìm được chứ?”

Ngưu Bảo Nhi ngồi xuống “Sẽ có một tân binh sắp đến đây, đến lúc đó, hắc hắc, em nhìn thì sẽ hiểu được” Nói xong, Tô Kham phát ra một ánh mắt mờ ám tới Ngưu Bảo Nhi.

“Đến lúc đó các đoàn chọn người, em không chọn được”

Đợi một chút, Ngưu Bảo Nhi ngồi xuống, đôi chân dài duỗi ra, gác lên bàn, cả người thuận lợi ngồi lên đùi Tô Kham.

“Anh để em tìm thì em sẽ không tìm đâu” Giọng nói lúc này không có chút mềm mại nào, trở nên rất là lưu manh.

Đôi tay bất động đặt ở eo nhỏ, đi lên trên rồi vuốt thẳng, nhìn vẻ mặt tức giận của Ngưu Bảo Nhi, lúc này Tô Kham mới chậm rì rì mở miệng “Em tự tìm đi”

Đây là đáp ứng rồi sao? Anh mà có thể nói chuyện tốt như vậy ư? Nhưng có ai quản được anh là cái thái gì, miễn đồng ý là được, ha ha, quả nhiên cô có chiêu lợi hại chế phục Tô Kham.

“Thời gian lâu như thế, cũng không thèm gọi một cú điện thoại nào cho ông xã gì hết?” Tay đã cởi được thắt lưng, thuận thế tiến lên.

Ngưu Bảo Nhi chớp mắt “Ai nha, lúc này là em đang bồi thường anh nè” Cô chủ động đưa đôi môi đỏ mọng lên, Tô Kham không khách khí mà hôn tới, hai người không để ý đây là văn phòng, quần áo vút tứ tung, dù sao ở văn phòng làm chuyện này, hai người đều tập mãi thành thói quen rồi.

Nói này giờ, nhưng vẫn chưa giới thiệu Ngưu Bảo Nhi là ai?

Ngưu Bảo Nhi, người Đông Bắc, bà nội trước kia là người Nga, vì thế Ngưu Bảo Nhi di truyền một phần tư huyết thống ngoại quốc, nhìn tựa như con lai. Là Liên trưởng của Liên quân độc lập. Bình thường, Đoàn độc lập, Liên độc lập mặc dù thuộc quân đội nhưng huấn luyện khác nhau. Lữ đoàn Liên độc lập, là nơi huấn luyện đặc biệt của quân đội, có một tác dụng đặc thù.

Ở đơn vị độc lập như vậy, số lượng người không nhiều lắm, hằng năm, Ngưu Bảo Nhi đều lựa chọn một số tân binh có năng lực về để huấn luyện đặc biệt.

Không cần các yếu tố gì đặc biệt, trước tiên, muốn ở lại bộ đội, các tân binh phải trải qua ba tháng huấn luyện, sau đó mới được phân vào từng đại đội, tiểu đội khác nhau. Năm nay tới phiên Tô Kham đảm nhận công việc này, vì thế mới diễn ra một màn kịch tình trên đây.

Lồng ngực phập phồng một cách kịch liệt, Ngưu Bảo Nhi ghé lên người Tô Kham, nhắm mắt lại thở, sự ám muội trong phòng vẫn chưa tan đi, cô vẫn còn cảm thấy choáng váng, như vậy có thể biết được trận vừa rồi hai người làm rất kịch liệt.

“Để em mặc quần áo vào đã, em muốn xuống dưới đi dạo” Ngưu Bảo Nhi thực sự sợ Tô Kham, sao anh lại khỏe thế, làm gì có cái biểu hiện của người sắp bốn mươi tuổi. Hừ!!!

Phát hiện thứ gì đó còn cấm tròn người cô đang rục rịch, cô quyết đoán đứng dậy, liền nghe âm thanh “Xoạt”, có một cái gì đó vừa được phóng ra, cô vội vàng né tránh, nhặt quần áo lên bước vài bước rồi mới bắt đầu mặc vào.

“Em đi dạo một chút, lát chờ em ăn cơm với” Lời vừa nói xong thì người cũng đã đi ra ngoài cửa.

Chăm chú nhìn vào hồng tâm, Giản Lâm Nhi luyện tập từ sáng tới giờ, mồ hôi túa ra như tắm, trong bãi tập bắn không ngừng truyền ra tiếng súng.

Ngưu Bảo Nhi đang đi phía xa xa, chợt nghe có tiếng súng truyền tới từ bãi tập, cô chậm rãi bước tới, đứng ở phía xa nhìn một hồi lâu, lắc lắc đầu, có thể vào đây huấn luyện chắc chắn không phải là tân binh, ít nhất là đã đi lính được một năm rồi.

Bộ dạng của binh sĩ đang tập bắn kia quả thật là một mỹ nhân, Ngưu Bảo Nhi vuốt vuốt cằm tưởng tượng, nếu như trong đội của cô có một tiểu mỹ nhân như thế, đám lang sói kia chắc sẽ gầm rú đến điên mất.

Giản Lâm Nhi chuyên tâm tập luyện, cô căn bản không phát hiện ra có người đang quan sát cô.

Đứng nhìn một hồi Ngưu Bảo Nhi liền xoay người đi, trong quân doanh này còn rất nhiều cô gái khác, đoàn văn công cũng có rất nhiều cô xinh đẹp, nhưng quả thật cô gái đằng xa kia quả thật rất xinh đẹp.

26. Chương 26: Bắn Súng

Edit: Rika Nguyen

Đây là lần đầu tiên Ngưu liên trưởng nhìn thấy Giản Lâm Nhi.

“A, binh sĩ ở đây thật đúng là khác khổ nha, thật vất vả mới có một ngày nghỉ, thế nhưng vẫn còn luyện tập”. Cô ngồi vào phía đối diện Tô Kham, binh lính xung quanh thấy cô liền chào, sau đó ngồi xuống ăn cơm như một thực nữ, mọi người nhìn thấy một đại mỹ nhân đang nhàn nhã ăn cơm, nhưng lại không để ý tới cái thìa kia xúc cơm thật nhiều tới mức nào nha.

“Sao thế?” Tô Kham cau mày, nhìn cô trên hoa ghẹo nguyệt, tùy ý hỏi một câu.

“Không có gì, chỉ tình cờ nhìn thấy một binh lính mà thôi”

Tô Kham nghe Ngưu Bảo Nhi nói như vậy, cũng không hỏi thêm gì, anh biết khẩu vị của cô, không phải là tân binh thì cô không bao giờ để vào trong mắt.

Ngưu Bảo Nhi tin tưởng rằng, chỉ có tân binh mới vào bộ đội mới có sức khỏe dẻo dai nhất, chứ những người đã làm lính nhiều năm, sớm đã dày dạn kinh nghiệm, cô không huấn luyện được.

Kỳ thật, cô có một thú vui khá ác đó là đem một cô tân binh mới toe cái gì cũng không biết, từ từ huấn luyện, nhào nặn thành một con người hoàn toàn khác.

Cô còn nói, có biết cảm giác này gọi là gì không, là cảm giác thành tựu đó, anh không hiểu đâu! Ngưu Bảo Nhi đã từng hếch cằm lên khiêu khích trước mặt Tô Kham, sau đó kêu gào Tô Kham không có thành tựu gì cả. Kết quả là, đồng chí Ngưu liên trưởng chân đi vòng kiềng mấy ngày.

“Báo cáo”

“Vào đi” Hách hồng ngẩng đầu, thấy người đến là Giản Lâm Nhi, thật có chút ngoài ý muốn, bởi vì Lâm Nhi rất ít tìm cô.

“Có chuyện gì không?” Hách Hồng đứng dậy rót cho Giản Lâm Nhi một ly nước, cô bé này rất tự giác, tự huấn luyện không cần người giám sát, bảo cô đi đá nghiêm chân 30 phút, tuyệt đối cô bé sẽ không đá thành hai mươi chín phẩy chín chín giây. Từ định kiến khi trước, bây giờ Hách Hồng đã nhìn cô thuận mắt hơn rất nhiều. Không phải thấy cô có gia thế mà khen ngợi, thật sự Giản Lâm Nhi có khí chất rất tốt, hơn nữa là một cô bé xinh đẹp, nhất định sẽ không yếu ớt như vẻ bề ngoài đâu.

“Liên trưởng, tuần sau có trận bắn súng, tôi muốn tham gia có được không?” Giản Lâm Nhi ánh mắt mang theo sự hy vọng, đầy mong chờ nhìn Hách Hồng.

“Chuyện này...” Hách Hồng khó xử, không phải là vì Giản Lâm Nhi nằm ngoài biên chế mà không thể tham gia, mà cô sợ Giản Lâm Nhi không đủ khả năng tham dự, trận thi đấu này, toàn là những người bắn súng tầm cỡ không thôi.

“Liên trưởng cứ yên tâm, tôi sẽ không làm phụ lòng Liên trưởng đâu” Giản Lâm Nhi biết người tham gia thi đấu rất cừ, một người chiến thắng chẳng khác gì toàn doanh chiến thắng, sẽ được cấp trên khen ngợi, ngoài ra còn có chụp ảnh lưu niệm, hơn nữa cô cũng muốn học tập kỹ thuật bắn súng của mọi người. Gia nhập quân đội, ai mà chẳng có lòng hiếu thắng, mọi người trong đơn vị đều không muốn mình là kẻ chiến bại, Giản Lâm Nhi biết Hách Hồng cũng đang khó xử.

“Àn, vậy cũng được, đến lúc đó cô hãy cùng với mọi người tham gia tuyển chọn đi” Không tìm được lý do phản đối, Hách Hồng đành phải đồng ý.

“Cảm ơn Liên trưởng” Lâm nhi cúi gập người tiêu chuẩn bốn lăm độ.

Bụi đất bay đầy trời, toàn trường đông nghìn nghịt người nhưng cũng rất an tĩnh, chỉ có tiếng hô đồng thanh vang lên theo nhịp mà thôi, hiện tại các binh sĩ đang biểu diễn đấu võ, còn các cô gái đang cố gắng ổn định, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đấu sắp tới.

Có một người đến võ vai Ngưu Bảo Nhi, cô rất vui, vì hiển nhiên người đến là Tư lệnh viên, cô bồn chồn, chỉ là một trận đấu nhỏ mà sao Tư lệnh viên cũng đến nhỉ? Cô lặng lẽ tới trước mặt Tô Kham “Sao Tư lệnh viên lại đến đây?” Hai người lúc này đang ngồi trước một cái bàn, Tô Kham không nói gì, đưa mắt nhìn Giản Lâm Nhi, trong lòng rõ ràng biết nguyên nhân vì sao Tư lệnh viên lại tới, nhưng lời này không thể nói ra cho Ngưu Bảo Nhi biết, bằng không lại có chuyện gì đó xảy ra.

Lắc lắc đầu, Tô Kham thực chờ mong biểu hiện của Giản Lâm Nhi.

Hít một hơi thật sâu, Giản Lâm Nhi hạ súng xuống, xung quanh đang an tĩnh bỗng vang lên những tiếng bộp bộp, mười cái trúng hồng tâm. Mặc dù trước đó cũng có người bắn được mười phát, nhưng đó là người có kinh nghiệm bắn súng lâu năm rồi. Còn Giản Lâm Nhi, một gương mặt non nớt như búng ra sữa, từng động tác của cô, nhanh gọn dứt khoát, bắn mười phát liền trúng hồng tâm.

Phía sau có người nhỏ giọng nói cô mới vào bộ đội nửa năm thôi, hơn nữa chỉ mới có mười tám tuổi. Trong lúc nhất thời, những lời bàn tán truyền đi xung quanh, rồi lọt vào tai của Ngưu Bảo Nhi.

Tư lệnh viên, cũng chính là bác hai của Giản Lâm Nhi, vẻ mặt tươi cười, vỗ vỗ tay, trên mặt hiện lên sự kiêu ngạo cùng hãnh diện. Ngưu Bảo Nhi híp mắt quan sát Lâm nhi, quả nhiên là cô nhóc xinh đẹp mà cô gặp ngoài bãi tập bắn. Giật mình, trên mặt Ngưu Bảo Nhi hiện lên vẻ tươi cười quỷ dị, vỗ vỗ bàn tay, còn lớn tiếng khen hay, một vài vị tai to mặt lớn đã quen thuộc với tính cách của đại mỹ nhân này, nên cũng không ai nói gì cả.

Đợi cho âm thanh khen ngợi qua đi, Giản Lâm Nhi vẫn còn chút mơ hồ, chừng vài giây sau, cô lấy lại tinh thần, giật mình phát hiện toàn bộ mọi người đang hướng mắt nhìn cô, cô nhìn nhìn xung quanh, kinh ngạc, chỉ có một mình cô đứng ngây ngốc tại đây mà thôi.

Bắn súng xong, hạng mục cuối cùng là tháo lắp súng, mục này cô cũng làm rất tốt, quả nhiên, kết quả cuối cùng là cô xếp hạng thứ ba, kết quả thế này cô cũng thật vừa lòng, nếu như cho thêm một chút thời gian

nữa, hạng mục tháo lắp súng chắc hẳn cô sẽ làm rất tốt. Nếu như bắn súng cần có thiên phú trời cho, đối với cô chỉ cần có thời gian tập luyện, cho nên cô rất tự tin.

Sau đó, Tư lệnh viên lên tiếng nói mời các binh lính dự thi bắn súng ăn cơm ở căn tin thứ hai. Toàn bộ hội trường to lớn bỗng chốc hô vang, sau đó mọi người tản đi, Lân nhi đang chuẩn bị đi tới căn tin, mới vừa đi tới ngã rẽ, liền nghe một giọng nói chua ngoa vang lên sau lưng.

“A, đây không phải là Giản Lân Nhi sao?”

Lân nhi quay đầu lại nhìn, thấy Trương Khiết và một người nữa đang đi tới. Cô thầm mắng trong lòng, nhàm chán, sau đó xoay người bước đi.

“Nha, trình độ này mà cũng đòi thi đấu ha, tôi cũng chưa xem toàn bộ quá trình lựa chọn, nay ở đây còn nhìn thấy cả Tư lệnh viện, không phải là...?” Một trận cười truyền tới, Giản Lân Nhi hít sâu một, sau đó nhanh chóng bước tới trước.

“Ba...” Một tiếng, một cái tát vào mặt Trương Khiết, mấy người xung quanh há hốc miệng, từ trước tới giờ, họ chưa bao giờ thấy Giản Lân Nhi tức giận, lần này thật sự kinh khủng nha.

“Cô dám đánh tôi?” Đưa tay ôm một bên mặt, Trương Khiết không thể tin được, bên cạnh cô còn có cả một đám người, vậy mà Giản Lân Nhi dám đánh mình?”

“Ba...” Lại thêm một cái tát nữa “Lúc này cô đã tin là tôi đánh cô rồi chứ, có muốn xác định lại lần nữa không?” Trên mặt Giản Lân Nhi không có chút cười đùa nào, lạnh lùng hỏi.

Trương Khiết bị đánh đến choáng váng, cả nửa ngày không nói được gì “Nhớ cho kỹ, có bản lĩnh thì tìm tôi mà thách đấu, không có thì lạng lẽ mà rút lui, về sau mà tôi còn nghe nói cô nói bậy bạ về người nhà tôi, thì cô tới số rồi đó” Cô cũng không cao hơn Trương Khiết bao nhiêu, nhưng cái khí thế này, làm cho Trương Khiết sợ tới mức phải lùi ra mấy bước.

Giản Lân Nhi nghe tiếng bọn họ đang nói nhỏ xung quanh, liền cố gắng nhin xuống, những người này dường như đã quên việc cô nhờ mối quan hệ mà vào đây, nhưng hôm nay khi thấy bác hai vào, bọn họ liền bàn tán, nói xấu cô và bác hai. Cô cũng chẳng phải là người hiền lành gì cho cam, nhưng cô đã nhịn rất lâu rồi, không muốn gây xích mích trong tập thể, nhưng hôm nay cô ta nói những lời xúc phạm như thế, quả thật cô hết chịu nổi rồi.

Hội trường rất lớn, mà các cô lại ở trong một khúc cua, xung quanh không có ai, cho dù có vài người đi ngang qua cũng không để ý có gì bất thường ở chỗ này cả.

Trương Khiết đưa hai tay ôm mặt, nhìn Lân nhi, người ta xuất thân nhà giàu, không thể so sánh với tầng lớp nghèo hèn, tuy Lân nhi tuổi nhỏ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng kiêu căng của cô cũng khiến người khác sợ hãi.

“Cô, cô, tôi muốn báo cáo với Liên trưởng, cô dám đánh đồng đội...” Giọng nói the thé, hỗn hển của Trương Khiết vang lên. Giản Lân Nhi vẫn bình tĩnh, nghe câu nói của Trương Khiết, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên, đầu óc thanh tỉnh, chợt nhớ ra đây là trong quân ngũ, không thể tùy tiện đánh người, nếu làm vậy thì sẽ bị báo cáo lên cấp trên.

Kỳ thật trong quân doanh cũng có những trường hợp ma cũ bắt nạt ma mới, cấp trên biết nếu nhẹ thì cho qua, nặng thì khiển trách một chút, không cho phép lính gây náo loạn tới lãnh đạo.

Đang lúc Lân nhi nghe Trương Khiết gào thét, chợt trong góc, có một bóng người bước ra.

“Khụ khu... đây là chuyện gì nha?” Người vừa bước ra, mọi người đều không biết, chỉ có mình Trương Khiết biết, cô ấy là đại mỹ nhân của quân doanh, là một nhân vật rất tầm cỡ.

Ngưu Bảo Nhi đã xem diễn cả nửa ngày, vốn định chặn Giản Lân Nhi lại nói chuyện, kết quả là bị mấy cô nhóc này kìm chân giữ lại đây. Ngửi được mùi vị của trò hay, Ngưu Bảo Nhi hưng phấn núp trong góc xem kịch, liền nghe được câu đầu tiên mà Trương Khiết nói là có gì gì đó liên quan tới Tư lệnh viện.

Rồi sau đó, bị ăn hai cái tát của Lân nhi, hơn nữa lời nói cũng rất lạnh lùng. Ngưu Bảo Nhi hưng phấn, sút chút nữa đã nhảy ra mà kêu gào “Hay, hay quá!”. Thế nhưng cô đã kiềm chế cảm xúc của mình, đến

lúc Giản Lâm Nhi im lặng không nói vì Trương Khiết muốn tố cáo, Ngưu Bảo Nhi biết mình nên xuất đầu lộ diện.

“Ngưu liên trưởng, Giản Lâm Nhi đánh đồng đội, Liên trưởng xem này” Trương Khiết vừa thấy Ngưu Bảo Nhi, nước mắt chảy xuống, để ý sẽ thấy một cô gái với mái tóc ngắn, da ngăm đen, đang làm bộ đáng lẽ hoa đài vũ, trong lòng Ngưu Bảo Nhi than thở, nhưng không có hảo cảm tốt với Trương Khiết.

“Ây, không vội, kể cho tôi nghe đầu đuôi câu chuyện đi” Ánh mắt chuyển sang Lâm nhi “Cô bé này, nói trước đi” Giản Lâm Nhi mím môi không nói, trong lòng kiềm nén sự xúc động lại.

“Cô đánh cô ta?” Ngưu Bảo Nhi hỏi, giọng nói nghiêm túc, Giản Lâm Nhi gật gật đầu.

“Không vì mình mà nói vài câu bào chữa ư?”

“Đánh thì đánh, có gì mà phải nói”

Ngưu Bảo Nhi nghiêm túc, mở miệng nói “Ai nha, cô nhóc này, đáng đánh!”

Xoay người lại, đối diện với đám người Trương Khiết “Chuyện khi nãy tôi đã chứng kiến hết, cô” đưa tay nâng cằm Trương Khiết “Không phục đồng đội hơn mình, có thể quang minh chính đại mà đi thách đấu, còn có, chuyện của Tư lệnh viên khi nào đến phiên cô được bàn tán. Lần sau, các cô mà cho tôi thấy được chuyện tương tự như thế này xảy ra, cô biết tính tình của tôi rồi đấy, hai cái tát này chẳng tính là gì cả.” Ánh mắt đảo qua xung quanh, nói tiếp “Thôi, tôi đi tìm Hách liên trưởng của các người uống trà đây”.

Mấy người nhóm Trương Khiết tròn mắt, Giản Lâm Nhi ngây ngốc, chuyện đi theo hướng như thế này, thật là ngoài dự đoán của mọi người, đây là đang chiếu phim truyền hình TVB ư?

27. Chương 27: Dụ Dỗ

Edit: Rika

“Đã hiểu?” Đặt tay ra phía sau, cố ý đè thấp giọng mà hỏi một câu.

Mặc kệ biết hay không biết, dù sao cũng gật đầu đại đi, Ngưu Bảo Nhi vừa lòng, quay đầu lại “Không phải còn đi ăn cơm sao? Đi thôi”. Ngưu khí kia, chắc chắn, thật khác xa với lúc nãy quá.

Giản Lâm Nhi bước theo, Ngưu Bảo Nhi so với Giản Lâm Nhi cao hơn một chút, nhìn tiểu cô nương nhu thuận bên cạnh, Ngưu Bảo Nhi càng ngày càng vừa lòng.

“Tiểu huynh đệ là Giản Lâm Nhi?”

“Vâng” Thời điểm bắn bia, Ngưu Bảo Nhi nghe được loa thông báo tên, lúc ấy cô không để ý lắm, giờ ngẫm lại thấy hình như Tư lệnh viên cũng họ Giản, xem ra là người một nhà.

“Tôi nói nè tiểu huynh đệ, biểu hiện của đồng chí hôm nay rất tốt”

Giản Lâm Nhi nhìn trước ngực mình, mặt quân phục vào nhưng vẫn có độ cong cơ mà, sao đại mỹ nữ lại kêu mình là tiểu huynh đệ? Haizzzzz, đây là thói quen của Ngưu Bảo Nhi, gặp ai cũng đều kêu là tiểu huynh đệ.

“Vâng”

Trên mặt Ngưu Bảo Nhi hiện lên vẻ si mê, làm sao bây giờ, cô càng ngày càng thích cô nhóc này rồi, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không tranh công, người này, nhất định cô phải có.

“Vào quân ngũ lúc nào thế?” Giản Lâm Nhi đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Ngưu Bảo Nhi, một đại mỹ nhân như, nhìn không giống như là người tầm thường (Lâm nhi chưa biết được thân phận Ngưu Bảo Nhi), cho nên cô nói thật.

“Uhm, bảy tháng thì quá nhiều, còn chưa đến nửa năm”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tới căn tin, Giản Lâm Nhi đi thẳng vào một cái bàn lớn, thấy bác hai đang cười cười nhìn cô. Ngưu Bảo Nhi tính đi qua cùng, liền bị Tô Kham đưa tay kéo lại, trời ơi, bà cô này da mặt dày tới cỡ nào a???

“ Anh có thấy tiểu cô nương bên cạnh Tư lệnh viên không? Như thế nào?” Ngưu Bảo Nhi ngất eo Tô Kham, thần thần bí bí hỏi một cau.

Tô Kham cứng ngắc nhìn Ngưu Bảo Nhi “ Rất tốt, là một nhân tài” Tô Kham bị biểu hiện của Giản Lâm Nhi làm cho chấn động, cô nhóc này thật có thiên phú, quả là một tay súng thượng hạng.

“Anh cũng nói tiểu nha đầu đó tốt, vậy em mang cô nhóc đi, có ai phản đối không?”

“Cái gì?!” Tô Kham không kiềm chế được, lớn giọng nói.

“Em nói là năm nay em chăm cô nhóc này, anh sao thế?”

“Nhưng không phải là em tìm tân binh sao? Giản Lâm Nhi đã tới đây lâu rồi?” Tô Kham lắp bắp nói, ánh mắt dao động, đang cố gắng nghĩ biện pháp ngăn chặn Ngưu Bảo Nhi.

“Cô nhóc là tân binh anh, em thấy cô bé còn chưa dính vào các tật xấu của bộ đội, em nhận định cô bé rồi, lát nữa em sẽ tìm Hách Hồng nói chuyện” Ngưu Bảo Nhi càng nói càng hưng phấn.

“Hách Hồng không làm chủ được, em thất không, Giản Lâm Nhi là cháu của Tư lệnh, bắt cháu của người ta thì cần phải được sự đồng ý của Tư lệnh”. Không có biện pháp, Tô Kham đẩy lên người Tư lệnh, mong có thể đẩy lùi cái tư tưởng kia của Ngưu Bảo Nhi.

“Gi, thật sự là người nhà sao? Không có việc gì đâu, em đi nói chuyện cùng Tư lệnh, nếu không được....a em nhất định phải có được cô bé này” Lúc này, thật sự không có gì có thể ngăn cản được quyết định của Ngưu Bảo Nhi.

Tô Kham âm thầm kêu thảm, Dịch Nam Phong tuyệt đối sẽ không đáp ứng cho Ngưu Bảo Nhi mang bảo bối của cậu ta đi tới nơi đó, Ngưu Bảo Nhi là một phụ nữ cường hãn, anh còn không yên tâm, huống chi là một cô bé chưa trải qua gian khổ, một tiểu công chúa đáng yêu, Dịch Nam Phong tuyệt đối sẽ làm thiệt anh cho coi.

Cảm giác được đau đớn trong tương lai, Tô Kham giãy dụa ngăn cản “ Ông nội của cô bé sẽ không đồng ý đâu, nơi đó không thích hợp với cô bé”

“Tại sao gia đình cô bé không đồng ý a, để cho cô bé đi bộ đội không phải là điều tốt sao, xem tính cách cô bé, không phải là bị ép đi bộ đội, dường như còn rất thích, chỉ cần vào bộ đội, ai lại không muốn đi tới nơi đó?”

“Anh cũng không muốn đi” Tô Kham nói trong lòng, cho tới bây giờ anh đều không nói được với cô, giờ phải làm sao đây.

Cơm nước xong, Ngưu Bảo Nhi như hổ rình mồi, nhanh chóng muốn chạy tới bên cạnh Giản Lâm Nhi. Thấy Tư lệnh viên ra hiệu cho Giản Lâm Nhi rời đi, lập tức cô chạy tới trước cửa căn tin chờ Giản Lâm Nhi.

Vừa vén rèm cửa căn tin lên, liền thấy một khuôn mặt diễm lệ, cười tí mắt hướng đến trước mặt. Giản Lâm Nhi giật mình, đứng ngốc một chỗ.

“Ai nha, Lâm nhi ăn xong rồi à” Ngưu Bảo Nhi tiến đến nắm tay Lâm nhi “Nào đến, đến đây, đến nói chuyện một chút với chị nào”

“Nhưng, chiều này tôi còn muốn đi huấn luyện” Giản Lâm Nhi cảm thấy đại mỹ nữ cười thật không bình thường, nói như thế nào ta, sao cô cảm thấy có hương vị lừa gạt ở đây????

“Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu, đi một chút thôi

, đến lúc đó chị sẽ nói với Hách liên trưởng giúp em”. Ngưu Bảo Nhi lôi lôi kéo kéo Lâm nhi, chọn một con đường nhỏ mà đi.

Đầu bên này, Tô Kham nhanh chóng gọi điện thoại , Dịch Nam Phong đang họp, trong phòng hội nghị, không khí thật nghiêm túc. Gần đây vì vừa mới xác nhập Trần thị vào, toàn bộ mọi người trong công ty đều bận rộn, Dịch Nam Phong có mấy ngày liền không trở về nhà, ở văn phòng xem tài liệu rồi sẵn tiện vào phòng nghỉ qua đêm luôn.

Sát nhập một công ty, không phải ký hợp đồng là xong, còn phải định ra hướng đi, điều động nhân sự, phân phối nguồn vốn. Phòng kế hoạch làm báo cáo lên, Dịch Nam Phong đều không hài lòng, hôm nay mở cuộc họp công bố dự án mới, thuận tiện đưa ra hướng đi tiếp theo cho công ty.

Gác đôi chân dài, mặt Dịch Nam Phong không thay đổi nghe cấp dưới báo cáo, một đám người đều là giám đốc sắc mặt nghiêm trọng, ngồi im không nhúc nhích, sợ chỉ một tác động nhỏ liền chọc giận vị lãnh đạo kia.

Điện thoại trên bàn vang lên, tất cả mọi người dừng động tác, nhìn màn hình hiển thị tên, Dịch Nam Phong liền bắt điện thoại.

“Cái gì?! Không được!!!” Có một vài người trên trán chảy mồ hôi, bởi vì sắc mặt hiện tại của Dịch Nam Phong cực kỳ khủng bố, mặt đen như đáy nồi, bọn họ chưa bao giờ thấy qua nét mặt cực kỳ khủng bố này của lão đại.

“Không được” Từ hai hàm răng bật ra hai chữ này, Dịch Nam Phong đứng lên “Tan họp”. Nói xong hai chữ này, người đã bước ra khỏi phòng họp, mọi người đưa mắt nhìn nhau, lão đại làm sao vậy???

“Ô Kham, người phụ nữ của mình nên quản cho tốt, đừng để cho tôi tới thu thập cô ta”. Điện thoại thông suốt, Dịch Nam Phong đập chân ga, xe lao vút ra ngoài.

“Tôi nói không được, hiện tại tôi đang trên đường tới, anh ra ngoài đón tôi” Cẩn rằng, Dịch Nam Phong tuyệt đối không đồng ý để cho Giản Lâm Nhi đi theo Ngưu Bảo Nhi.

Quay trở lại bên phía Giản Lâm Nhi.

Ngưu Bảo Nhi cùng Giản Lâm Nhi đã đi dọc theo cái vườn hao này ba lần rồi, nhưng Ngưu Bảo Nhi vẫn giống như đến đây lần đầu, hào hứng kéo Lâm nhi đi, rồi hỏi cô có sở thích gì, thích ăn gì, có thích đi dạo phố không, có bạn trai chưa.... Giản Lâm Nhi thật sự trả lời không kịp.

“Ngưu liên trưởng, cô có ý gì a...?” Lâm nhi rất cuộc không nhịn được, thử thăm hỏi một câu, không có biện pháp a, nếu phía trước không có người qua lại đông đúc, khẳng định cô đã sớm chuẩn bị rồi. Nhưng hiện tại, nhìn thấy quân hàm người ta cao hơn mình, Lâm nhi không dám đắc tội với cấp trên, tránh cho đám Trương Khiết nắm được điểm yếu của cô.

Còn Ngưu Bảo Nhi vẫn hung hung hổ hổ thao thao bất tuyệt.

“Giản Lâm Nhi, nói cho tôi biết là em có thích bộ đội không, cứ nói thật lòng”

Từ khi gặp Ngưu Bảo Nhi, thấy đại mỹ nữ vẫn là một bộ dạng cười nói vui vẻ, đột nhiên nghiêm túc như thế, Giản Lâm Nhi cũng tự giác nghiêm túc theo.

Suy nghĩ một hồi, Giản Lâm Nhi ngẩng đầu nhìn Ngưu Bảo Nhi, gật gật đầu. Cô rất thích nơi này, không có gì cả, chỉ toàn là người, nơi này hết sức đơn thuần, tự mình luyện tập, tự mình tiến bộ, trong lúc nhàn thời, Giản Lâm Nhi nghĩ mình không thể rời xa bộ đội để về trường đi học, cuộc sống không quân ngũ của cô lúc đó sẽ như thế nào, nhưng cô biết rằng mình sẽ không thích, bởi vì mười mấy năm trời cô đã sống như vậy, mấy tháng nay sống trong một môi trường khác, cô cảm giác lựa chọn đi bộ đội của cô là đúng đắn.

“Được, như vậy. nói cho tôi biết em có sợ khổ không?”

“Không sợ” Là người của Giản gia, mặc dù từ nhỏ được mọi người cưng chiều, nhưng ăn sâu trong xương tủy là cốt cách cao ngạo của Giản gia.

“Tốt lắm, vậy em có biết, tân binh sau ba tháng huấn luyện sẽ được đi đâu không?”

“Không biết, nghe nói sẽ có các Liên trưởng đến chọn người”

Bỏ qua điều này, Ngưu Bảo Nhi đột nhiên hỏi Lâm nhi “Vậy em có biết tôi đang làm gì không?”

“Chị không phải cũng là quân nhân sao?” Giản Lâm Nhi khó hiểu.

“Đúng, tôi là quân nhân, nhưng không giống em và đoàn Liên nữ binh”. Tạm dừng một chút, Ngưu Bảo Nhi nói tiếp “Em đã nghe tới chưa?”

Giản Lâm Nhi hít một hơi dài “Xích Luyện” cô đương nhiên có nghe qua, mới đầu học kỷ luật, các giáo viên có nói sơ qua đó là quân khu binh chủng.

“Xích Luyện” là một quân đoàn độc lập, được tách ra từ một nhóm Liên nữ binh, tuy là biên chế của quân khu, nhưng ở đó có thể không cần ký tên hay xin cấp trên, mà hoàn toàn có thể tự độc lập tác chiến. Đợt trước về nhà, Giản Lâm Nhi có lên mạng tìm hiểu một chút tin tức, nhưng có rất ít, ngẫu nhiên chỉ có đôi ba câu nhắc tới, sàng lọc từ tin tức ra thì cô tạm hiểu đó là nơi đặc vụ cùng bộ đội đặc chủng hợp lại làm một.

Khí đó, Giản Lâm Nhi thực sự hâm mộ, một đội ngũ ưu tú như thế, ai mới có thể đi vào được, đây tượng trưng cho năng lực nha, nếu như cô có thể gia nhập, như vậy có thể hãnh diện trước mặt ông nội và Dịch Nam Phong.

“Chị ở Xích Luyện sao?” Giọng nói của cô hơi biến đổi.

“Uhm, người biết tôi ở Xích Luyện không nhiều lắm, đừng ồn ào”. Ngưu Bảo Nhi vội vàng nói, nhìn phản ứng của Lâm Nhi, trên mặt hiện lên sự hưng phấn cùng sùng bái.

Rất nhiều người không biết Xích Luyện là gì, chính là hai năm trở lại đây, mọi người thảo luận rất nhiều, cho nên mới quyết định thông báo với bên ngoài biết một chút, dù sao chiến sĩ chết trong Xích Luyện cũng khá nhiều, tên của mọi người trong đó không thể nói ra bên ngoài, bởi vì không thể công bố với bên ngoài là quân đội đang âm thầm huấn luyện nữ đặc vụ. Nhưng vài năm gần đây, Ngưu Bảo Nhi mãnh liệt kháng nghị, làm anh hưng một cách như vậy thì ai mà tôn sùng, sau đó mới lộ ra một ít tin tức như thế.

Cho nên ở quân đội, gần hai năm nay, cụm từ “Xích Luyện” dần được công nhân, nhưng họ lại giữ bí mật cách tuyển chọn người. Nếu không trải qua sự đồng ý của cấp trên, dưới bất kỳ tình huống nào, tuyệt đối không cho ai biết tin tức về “Xích luyện”. Tuy rằng các chiến sĩ chỉ biết “Xích Luyện” là nơi huấn luyện đặc biệt, buổi tối khi đi ngủ, cao hứng lên thì thảo luận này nọ, cho nên “Xích Luyện” đã trở thành truyền thuyết.

“A” Giản Lâm Nhi đưa tay ôm miệng, mãnh liệt gật đầu, đôi mắt to nhìn có vẻ sợ hãi.

“Lần này, tôi đến đây, chính là tuyển người, đội của chúng tôi không ngừng bổ sung lực lượng”

Giản Lâm Nhi tựa hồ hiểu ra, nhưng không thể tin được, chính mình có cái gì xuất sắc, có thể làm cho người tuyển quân của Xích Luyện nhìn trúng?

“Như vậy, tôi muốn chọn em gia nhập vào đội, em có nguyện ý không?”

Giản Lâm Nhi ngẩn người, đầu óc lộn xộn, trong lúc nhất thời không rõ ràng được, đây hiển nhiên là một cơ hội tốt, dù sao cô cũng không có cự tuyệt, nhưng...

Bên kia, Dịch Nam Phong đã đi tới cổng quân khu, nhanh chóng chạy vào, vì muốn ngăn cản Ngưu Bảo Nhi bắt cóc Lâm Nhi đi, nhưng, kết quả là gì????

28. Chương 28: Ngăn Cản

Edit: Rika Nguyen

“Vậy nhóm của chị thật sự là huấn luyện đặc vụ sao? Giản Lâm Nhi cẩn thận hỏi.

“Có lẽ, gọi gián điệp là tốt hơn, đặc vụ nghe cứ như thế nào ấy?” Ngưu Bảo Nhi nói.

Giản Lâm Nhi động tâm, nhưng còn do dự, chính mình vì sao lại được chọn a, cô liền mở miệng “Vì sao lại là tôi?”

Ngưu Bảo Nhi nở nụ cười “Vì em thích hợp”. Kỳ thật cô muốn nói là “Nhìn em rất thuận mắt”, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến hình tượng cùng quyết định của cô nhóc, mới nhịn xuống những lời này.

“Chị để em suy nghĩ một chút” Giản Lâm Nhi cúi đầu, cô không hề nghĩ phải thương lượng với Giản gia hay Dịch Nam Phong, vì cô cho rằng đây là chuyện của bản thân cô, chính mình quyết định là tốt rồi.

“Em phải biết rằng, đây là giấc mộng của nữ binh, em cam tâm ở lại nơi này sao? Chúng ta tới nơi đó là vì tổ quốc, vì nhân dân, vì danh dự mà chiến đấu”

Đầu Giản Lâm Nhi nóng lên, mọi người mặc kệ nam hay nữ, đều có ước mơ, Giản Lâm Nhi đương nhiên cũng không ngoại lệ “Được, em sẽ đi”

Thời điểm Dịch Nam Phong và Tô Kham chạy tới, xa xa thấy Lâm nhi đang cúi đầu, vội chạy lại gần liền nghe được câu cuối cùng của cô.

“Không cho phép đi”, hai người quay đầu lại, liền thấy hai người đàn ông đang thở hổn hển chạy tới.

Tô Kham chạy tới sau Dịch Nam Phong một chút, vội vàng hướng tới Ngưu Bảo Nhi, Dịch Nam Phong vui vẻ, trên đường anh cứ lo sợ Lâm nhi bị Ngưu Bảo Nhi bắt đi rồi.

Nhưng khi chạy đến đây, thời điểm nghe được câu mấu chốt kia, hai người đàn ông nhất thời đen mặt.

“Sao anh lại tới đây?” Lâm nhi khó hiểu, không phải anh đã nói trong thời gian này sẽ không đến sao?

Ngưu Bảo Nhi vừa thấy Dịch Nam Phong đến, lại thấy Giản Lâm Nhi có vẻ quen biết Dịch Nam Phong, trong lòng bắt đầu dâng lên dự cảm không tốt.

“Ngưu Bảo Nhi, cô trở về Hải Nam đi” Dịch Nam Phong trừng mắt nhìn Ngưu Bảo Nhi, thuận tiện đưa tay ôm Giản Lâm Nhi vào lòng.

“Tiểu Phong Phong, một thời gian không gặp rồi mà cậu vẫn không đáng yêu như vậy, sao cậu lại ôm Lâm nhi của tôi thế, hai người biết nhau a?” Tô Kham đưa tay vỗ vỗ trán mình, nói không nên lời, người phụ nữ của anh bị Dịch Nam Phong giáo huấn không chỉ một hai lần, sao không khôn lên tí nào hết vậy trời?

Giản Lâm Nhi muốn thoát ra, nơi này nhiều người như vậy, cô còn đang mặc quân trang. “Không được cử động!!” giọng nói Dịch Nam Phong lạnh lẽo, quát cô. Giản Lâm Nhi khó hiểu, người này làm sao vậy, làm gì mà nóng giận thế nhỉ?

“Ngưu Bảo Nhi, tôi nói với cô một lần nữa, đừng có vọng tưởng mang Giản Lâm Nhi tới nơi đó, không có khả năng đâu”

“Vì sao a, cô bé cũng đã đồng ý rồi, cậu nói thì có lợi ích gì?”

“Tôi không đồng ý!”

“Vì sao?” Hai câu hỏi đồng thời vang lên, một cái là của Giản Lâm Nhi, một cái là của Ngưu Bảo Nhi.

“Không tại sao hết, đi” Dịch Nam Phong kéo tay Lâm nhi, định kéo cô đi.

Ngưu Bảo Nhi ở phía sau cản lại “Dịch Nam Phong, cô bé này, tôi nhất định phải có”

Dịch Nam Phong dừng lại, quay đầu “Cô dám!” Nói xong liền kéo Giản Lâm Nhi vẫn đang giãy dụa đi.

Bị Dịch Nam Phong nói ra hai chữ đó, cô sợ tới mức co rúm lại, Ngưu Bảo Nhi đưa mắt nhìn Tô Kham, Tô Kham lắc đầu, Ngưu Bảo Nhi không cam lòng, nhưng nhớ lại Dịch Nam Phong từng đá gãy hai cái xương sườn của cô, đến bây giờ nghĩ lại cô vẫn cảm thấy đau, người đàn ông này, không cần biết bạn là nam hay nữ, chọc tới anh ta, thì đợi mà trừng phạt đi.

“Anh bị sao vậy?!! Buông ra...” Dịch Nam Phong không nói gì, mạnh mẽ mang Lâm nhi tới ký túc xá, không để ý tới lính gác cổng, Dịch Nam Phong vẫn bình tĩnh kéo Lâm nhi đi.

“Dịch Nam Phong, buông ra!” Giản Lâm Nhi hét to, giãy dụa nhưng Dịch Nam Phong vẫn không buông tay cô ra.

Ánh mắt anh rực lửa, nhưng cô không thấy được.

“Được lắm, dám phản kháng với anh” Dịch Nam Phong nở nụ cười, kéo Lâm Nhi nhanh chóng hướng tới phòng cô.

Giản Lâm Nhi thấy tình hình không ổn, la to, bởi vì dọc đường, qua mấy trạm gác, họ đã không chào lính gác, da mặt Dịch Nam Phong day, làm xong còn có thể vỗ mông chạy lấy người, nhưng còn cô, muốn sống yên ổn ở đây cũng không được.

Một cước đá văng cánh cửa ký túc xá.

“Em muốn đi theo Ngưu Bảo Nhi tới Hải Nam?”

“Vâng” Giản Lâm Nhi vẫn còn tức giận vì hành động của Dịch Nam Phong, cô quay đầu, không thèm nhìn anh.

“Em nghĩ mình giỏi lắm sao?”

“Đúng”

Dịch Nam Phong bị cô chọc tức, trừng mắt nhìn cô, cô thấp hơn anh một cái đầu, nhưng đôi mắt to của cô tràn ngập sự kiên định, quật cường.

“Em thích làm anh hùng à?” Hiển nhiên Dịch Nam Phong biết là nơi như thế nào, khoe miệng cùng giọng nói anh hiện lên sự mỉa mai.

Giản Lâm Nhi quay đầu, giọng nói khinh thường cùng thái độ bất cần của anh, rõ ràng dễ dàng khơi dậy sự phản kháng của cô.

“Đúng vậy, tôi muốn làm anh hùng, có liên quan gì tới anh?”

Dịch Nam Phong nhìn cô không hiểu chuyện như vậy, thái dương nổi lên gân xanh “Em không nghĩ tới ông nội sao?”

“Chuyện này không liên quan tới ông nội”

“Em đi nơi đó, mạng sống của em không còn do em quyết định nữa” Lời vừa nói ra, Dịch Nam Phong cố gắng lắm mới không ra tay đánh cô bất tỉnh rồi khiêng đi.

Giản Lâm Nhi trầm mặc “Em biết, nhưng em muốn đi”

Trong phòng im lặng “Giản Lâm Nhi, em thật sự là người vô lương tâm” Giọng nói phẫn nộ, lúc này Dịch Nam Phong cảm thấy đau đớn, bởi vì chính anh chờ đợi cô lớn lên từng ngày, mà nay anh lại không thể bảo bọc cô tránh xa nguy hiểm.

Nghe được lời nói của Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi nghĩ tới ông nội, thậm chí cũng nghĩ tới anh, nhưng đối với là cao hơn cả. Thời điểm khi chúng ta còn trẻ, dám đi theo và thực hiện giấc mơ của mình, có thể giấc mơ đó người thân của mình không đồng ý, nhưng không thử làm sao biết được, nếu không sau này sẽ rất hối hận. Nhân sinh đều như vậy, tư tưởng của tuổi trẻ, ai mà chẳng có một thời trải qua rồi mới trưởng thành, cho nên suy nghĩ của cô cũng thế, bởi vì cô đi theo lý tưởng, theo khát vọng của chính bản thân mình.

Giản Lâm Nhi vừa bước qua tuổi mười tám, Xích Luyện đối với cô vừa xa lạ, vừa thần bí, Giản Lâm Nhi chắc chắn sẽ không an phận làm một binh lính bình thường, cho nên khát vọng mãnh liệt của cô là có thể đi vào Xích Luyện, vì thế, Dịch Nam Phong rất tức giận.

“Em có biết anh mong muốn gì không, Giản Lâm Nhi?” Dịch Nam Phong hiện giờ rất muốn biết suy nghĩ trong lòng của cô, anh cảm thấy, chỉ một mình anh yêu cô thì không đủ.

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, cô biết rõ ràng anh mong đợi gì ở cô, bởi vì cô chỉ cần nghĩ về sau mình ngủ trên giường với một người đàn ông khác không phải là anh, cô đã buồn nôn không chịu được, đây là suy nghĩ tồn tại trong cô đã nhiều năm rồi. Từ lúc hiểu chuyện cho tới sau này vẫn luôn muốn chiếm anh làm của riêng mình, nhưng cô lại không nói nên lời. Có lẽ là vì sắc mặt của anh, có lẽ cũng vì một vài nguyên nhân khác, trong lòng cô, nếu như cô nói rõ với anh từ trước, hẳn đã không có chuyện hôm nay.

“Haizz, là do anh nhiều chuyện, anh không xen vào chuyện của em nữa, em thấy đúng thì làm đi” Không hỏi nữa, Dịch nam Phong cảm thấy mệt mỏi, nhìn cô bất động không trả lời, Dịch Nam Phong cảm thấy

đầu đau như có ai lấy búa bổ vào, cảm giác này thật tệ hại, nhân vật cường đại như anh lúc này lại không biết phải phản ứng như thế nào.

Trong thương trường, Dịch Nam Phong mây mưa thất thường, là một lão hồ ly, nhưng trên phương diện tình cảm, anh vẫn còn rất non nớt. Dừng tới Giản Lâm Nhi quật cường như vậy, anh tựa hồ không dùng đúng cách, còn áp đặt tư tưởng của trưởng bối lên một cô bé, lại còn tự tay muốn chăm sóc, nuôi nấng cô.

Giản Lâm Nhi mở to mắt nhìn anh, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô thấy anh dùng ngữ khí xa lạ nói với cô, môi giật giật muốn nói rồi thôi, lúc này Dịch Nam Phong đã xoay người bước đi, bóng dáng cô độc.

Thuyết phục Giản Chính không khó, ít nhất không có cái vớ to tiếng như với Dịch Nam Phong, vì thế, chỉ trong vài ngày, Ngưu Bảo Nhi đã mang theo Giản Lâm Nhi lên máy bay rời đi.

“Xích Luyện” có tổng bộ được đặt ở Hải Nam*, bởi vì nơi này thích hợp cho việc huấn luyện Hải – Lục – Không, nhưng bởi vì đường xá xa xôi, phi cơ quân dụng không có khả năng áp dụng, cho nên hai người đã đi hàng không dân dụng.

* Hải Nam (chữ Hán: 海南, bính âm: Hǎinán) là tỉnh cực nam của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Tỉnh gồm nhiều đảo, trong đó đảo lớn nhất được gọi là đảo Hải Nam. Tỉnh lỵ là thành phố Hải Khẩu.

Đảo Hải Nam dài 155 kilômét (96 mi) và rộng 169 km (105 mi). Hải Nam tách biệt với bán đảo Lô Châu tại đại lục Trung Quốc qua eo biển Quỳnh Châu, đảo Hải Nam là hòn đảo lớn nhất nằm dưới quyền kiểm soát của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Diện tích của đảo Hải Nam là (32.900 km² (12.700 sq mi), chiếm 99,7% diện tích toàn tỉnh) và gần tương đương với Đồng bằng sông Cửu Long của Việt Nam. Ở phía tây đảo Hải Nam là vịnh Bắc Bộ. Hải Nam là tỉnh cực nam của Trung Quốc, nằm ở phía nam của chí tuyến bắc, lượng nhiệt và lượng mưa phong phú. (Nguồn: Wikipedia)

Trong sân bay, hai nữ binh sĩ mặc quân phục thật dị thường chói mắt. Các nữ quân nhân xinh đẹp không khác gì các minh tinh, làm cho xung quanh xôn xao, ồn ào.

Toàn bộ ánh mắt mọi người không tự chủ rơi lên người Ngưu Bảo Nhi và Giản Lâm Nhi.

Ngưu Bảo Nhi đối với loại ánh mắt như vậy tựa hồ đã miễn dịch, còn Giản Lâm Nhi vẫn thả trôi theo những suy nghĩ của mình, cho nên động tĩnh lớn như vậy vẫn không ảnh hưởng gì tới hai người.

Nhưng động tĩnh này lại giúp cho Dịch Nam Phong lập tức tìm được cô, anh không bước tới, chỉ đứng xa xa nhìn cô, đợi đến khi hai người lên máy bay anh mới xoay người rời đi (Edit đoạn này thấy thương Phong ca quá)

Ngày đó, sau khi trở về, anh đã phá tan mọi thứ trong văn phòng, suy sút dựa người vào tường, ngồi tới nửa đêm, sau đó ngửa đầu nhìn ánh trăng bên ngoài, thần sắc dần bình tĩnh trở lại.

Bước vào phòng nghỉ ngủ mấy giờ, hôn sau thư ký tiến vào văn phòng tổng tài liền bị cảnh tượng bên trong làm giật mình, nhưng Dịch Nam Phong vẫn không nói gì, chỉ kêu sửa soạn một chút.

Xử lý hết toàn bộ mọi chuyện, Dịch Nam Phong chạy xe tới đại viện, khi đó Giản Lâm Nhi đang nói chuyện cùng với Giản Chính về việc cô muốn tới Xích Luyện.

Dịch Nam Phong thấy Giản Chính râu rĩ ngồi trên sofa, anh liền hiểu ngay tâm trạng của ông.

Vài năm trước, cũng trong thư phòng này, anh đã nói với Giản Chính chuyện anh yêu Lâm nhi, cách xa một thời gian dài như vậy, anh vẫn luôn giữ ý định cưới cô làm vợ. Giản Chính cũng không nói gì, bởi vì thời gian dài như thế, ông dường như đã chấp nhận quan hệ của hai người.

Dịch Nam Phong trước giờ không dễ dàng nhận thua, một khi anh đã muốn gì thì nhất định phải có cho bằng được. Anh quyết định để cho cô thời gian, để thỏa mãn lý tưởng của cô, sau đó anh sẽ tìm cô, kiểm chế cô lại. Và để củng cố thêm hậu phương, anh đã đi tìm Giản Chính.

Cho nên, lúc này đây, khi ở sân bay, anh chỉ đứng nhìn cô bước đi, vô phương, cho em thời gian, anh sẽ đợi.

Một năm sau.

“Ba” Lại một lần nữa đem người khác đẩy ngã xuống bùn lầy, huấn luyện của hôm nay đã xong.

Cả người toàn bùn lầy, trên mặt chỉ hiện ra hàm răng trắng bóc, còn tất cả đều bùn với bùn không thôi.

“Tiểu Kỳ Lân, cô là một tên quái vật, tại sao lại dùng lực lớn như vậy, lỡ chết người sao?” Giản Lâm Nhi đứng lên, cả người vùi trong bùn lầy đứng dậy, sau đó đưa tay nắm cổ/

“Ha, ai kêu cô đấu với tôi” Giản Lâm Nhi cười cười.

“Không đấu nữa” Hầu Tranh kêu lên “Cho cô làm tỷ tỷ đó, thiệt là mệt quá đi mà”

Hai người hi hi ha ha hướng phía trước bước tới, một đám người cũng đi theo, tiếp tục cãi nhau âm ỉ. Ai có thể đem cả đám người vô tổ chức, vô kỷ luật này liên tưởng tới một nơi nghiêm túc như Xích Luyện được không?

Đến Xích Luyện mới phát hiện ra, Ngưu Bảo Nhi không phải là người bình thường, bởi vì nơi này không thật sự giống quân đội, trừ bỏ huấn luyện để thi hành nhiệm vụ, nơi này mỗi người đều tự do.

Không có kỷ luật thép của quân đội, huấn luyện cũng có thể chịu được, không quá khó khăn. Lúc mới tới huấn luyện, Giản Lâm Nhi vẫn nghĩ trong lòng là hãy cứ nghĩ mọi chuyện thật đơn giản.

Bộ dạng của Giản Lâm Nhi cũng tốt, vừa tới Xích Luyện, là người nhỏ tuổi nhất, tất cả mọi người ở đây đều có cá tính riêng, chỉ có một đặc điểm giống nhau, đó là tất cả mọi người đều rất hào sảng*

* Hào sảng: là tính từ chỉ sự thanh thoát, rộng rãi, không gò bó

29. Chương 29: Xích Luyện Trong Truyền Thuyết

Edit: Rika Nguyen

Giản Lâm Nhi còn nhớ rõ, khi ngồi trên máy bay sau đó đổi sang thuyền, xóc nảy nửa ngày tới căn cứ, trong lòng rất cực cũng dâng lên loại cảm giác cứu trợ.

Người phương Bắc lần đầu tiên đi trên thuyền, đa số đều bị say sóng, may mắn cho Giản Lâm Nhi là có Dịch Nam Phong, anh dẫn cô đi khắp nơi, phương tiện nào cũng đã ngồi qua, nhưng không có ngồi trên chiếc thuyền cũ, dùng dầu ma – dút, mô – tơ ồn ào.

Người đi chung trên thuyền không có phản ứng, nên cô cũng cố nén cảm giác buồn nôn lại, nhưng nó có gì trong cổ họng cứ muốn trào ra, cô không định nhổ ra, vì thế, cố gắng đem nuốt xuống lại.

Rất cực chịu đủ xóc nảy, thuyền cũng cập bến.

“Nơi này là doanh trại của chúng ta?” Giản Lâm Nhi không dám tin.

Trước mắt quả thực chỉ là một ngôi nhà dân, một dãy nhà trệt, trước cửa còn có mấy cây đại thụ, nếu cách đó không xa có sân huấn luyện, có hai chốt gác, Giản Lâm Nhi còn nghĩ mình lạc tới một hộ gia đình làm nông cơ.

“Đúng vậy, đây là địa bàn của chúng ta” Ngưu Bảo Nhi đứng ở trước cửa sắt lớn rồi quát một tiếng “Các cô nương, xuất hiện đi”

Vừa dứt lời, liền rầm rầm rộ rộ xuất hiện hai, ba mươi cô gái xuất hiện.

Người xông tới trước nhất kia, nhìn thật giống một con khỉ, đứng trước mặt Giản Lâm Nhi, lời chào hỏi còn chưa kịp xuất ra liền bị chặn lại “Oa, người tới là một cô em xinh đẹp a, lão đại, ánh mắt lần này thật sự rất tốt nha, ôi tiểu muội muội này nhìn cứ như búp bê á”. Nói xong, một đôi tay liền sờ nắn khắp mặt Giản Lâm Nhi.

“Chắc chắc, làn da thật tốt, sao lại trắng mịn tới mức này cơ chứ?”

“Đâu đâu, tôi cũng muốn sờ...” “Tôi cũng muốn...” “Tôi...”

Mấy chục cánh tay đồng thời vươn tới sờ lên mặt Giản Lâm Nhi, thậm chí, có người còn sờ tay, chân cô nữa.

“Quả nhiên là mịn màng...”

Giản Lâm Nhi khóc không ra nước mắt, đây là cái tình huống gì a, cô đưa ánh mắt cầu cứu chuyển lên người Ngư Bảo Nhi. Ngư Bảo Nhi hiển nhiên là rất hài lòng với biểu hiện nhiệt tình của mọi người, đối với ánh mắt cầu cứu của Giản Lâm Nhi tất nhiên lơ đi coi như không thấy.

“Á, cô làm gì vậy?!” Giản Lâm Nhi sợ hãi kêu lên, thế mà có cánh tay ai vờn về bộ ngực cô nha??

Nhìn kỹ hóa ra là kiệt tác của cô nàng giống khỉ kia “Ồi, em gái, ngực em sờ thật sự sướng tay nha”. Giản Lâm Nhi chịu không nổi, nguyên bản sắc mặt tái nhợt bỗng chốc đỏ bừng. A, mấy người này là sao a, sao giống như cô đã rơi vào hang sói, hang hổ vậy trời.

Nghĩ đến sau này cô phải ở chung với những nữ đồng đội bất thường này, Giản Lâm Nhi cảm giác da đầu tê tê.

“Em gái, năm nay bao nhiêu tuổi rồi, lão đại, đừng nói là cô mang trẻ vị thành niên tới đây nha?”. Ngư Bảo Nhi nói cô năm nay mười tám tuổi, kết quả là đám người kia hoàn toàn nổ tung

“Mới mười tám ư, trời ơi, tôi không muốn sống nữa, những người hai ba, hai bốn tuổi như tôi sống không nổi nữa, a a a”

Rốt cuộc không chịu được sức công phá của cả đám người, hơn nữa khi này ngồi thuyền xóc nảy, Giản Lâm Nhi hoa hoa lệ lệ nôn ra, vừa vặn phun hết lên người cô gái khi này sờ lên ngực cô, Giản Lâm Nhi thừa nhận, cô tuyệt đối không có cố ý.

Hầu Tranh, biệt danh của cô ấy, cúi đầu nhìn đồng vàng vàng, nhảy nhảy trên bụng và đùi mình, rồi lại nhìn Giản Lâm Nhi, há hốc mồm, không nói gì. Lúc này Giản Lâm Nhi đã bị mọi người kéo ra xa, Hầu Tranh hét to rồi nhảy xuống nước, miệng lầm bầm “Tuyệt đối là cô nhóc cô ý

” rồi sau đó, giọng nói và cả người biến mất trong nước.

“Xích Luyện” được xây dựng ở phía Tây Nam của đảo Hải Nam, nơi đó vừa vặn có 4 cảng biển, bốn phía có núi vây quanh, tạo thành địa thế như một cái ao khổng lồ, vì thế Xích Luyện đã chọn nơi này đặt căn cứ.

Bởi vì hoàn cảnh hạn chế, hơn nữa căn cứ tuyệt đối phải được giữ bí mật, cho nên không xây dựng các kiến trúc đặc biệt của quân đội, mà lại nhập gia tùy tục, xây dựng nhiều dãy phòng, bên ngoài xây tường cao thật dài, bao bọc lại, chỉ chừa một cánh cửa sắt to lớn. Đi vào trong, liền thấy ba dãy nhà thẳng hàng, phía trước là khu nhà công cộng gồm căng tin, nhà tắm, phòng tập thể dục thể thao, dãy thứ hai là ký túc xá, cuối cùng là dãy mới nhất, nơi đây lưu giữ vũ khí cùng công nghệ tối tân, vì muốn cho các loại vũ khí hiện đại này tách rời cuộc sống của quân khu, cho nên cố ý đặt chúng ở nơi xa nhất.

Nói nơi này là doanh trại quân đội, còn không bằng nói đây là một đại gia đình lớn thì đúng hơn. Ban đầu, mỗi người tới đây đều có một tuyệt kỹ riêng, Giản Lâm Nhi cảm thấy mình không có cái gì hết, vì muốn đuổi kịp người ta, Giản Lâm Nhi cắn răng cố gắng hoàn thành các bài tập luyện mỗi ngày.

Chương trình huấn luyện của Xích Luyện không giống với nơi khác, khối lượng lớn hơn rất nhiều. Mỗi người đến đây, từ làn da trắng nõn, đã dần dần thay đổi, Giản Lâm Nhi cũng không ngoại lệ, tróc da, trầy vẩy, chảy máu rồi sau đó lành, rồi lại tiếp tục như thế.

Thời điểm toàn thân đau nhức ngủ không được, có thể đến ký túc xá, bởi vì không có ai rảnh mà đi quản lý các cô có ngủ hay không, bởi vì không chừng, nửa đêm có nhiệm vụ tới, nơi này không giống như quân đội chỉ có diễn tập mà không có thực chiến.

Mọi người ở khắp nơi tụ tập lại đây nhưng lại không giống như người xa lạ, tại Xích Luyện, khoảng cách giữa mọi người rất gần, ở trong này cô còn được học rất nhiều, củng cố thêm niềm lạc quan, hy vọng.

Thời điểm cô vừa mới tới đây, học lặn, cô uống nước thiếu chút nữa dẫn tới chết đuối, sau khi lên bờ ngồi trên bãi cát, nằm bên cạnh Hắc cô nương Hầu Tranh. Hầu Tranh lúc ở dưới nước bị cô nhấn chìm mấy lần, nhưng sau khi lên bờ vẫn vui vẻ nói chuyện cùng cô và mọi người. Giản Lâm Nhi có hỏi Hầu tranh vì sao ở nơi này, mọi người đều vui vẻ như vậy, Hầu Tranh đưa mắt nhìn cô trầm mặc thật lâu, sau đó mới mở

miệng nói “Ồ Xích Luyện, nếu như không vui vẻ nói cười trong hiện tại, ai cũng không biết chính bản thân mình ngày mai có còn nói cười được không?”

Giản Lâm Nhi nghe Hầu Tranh nói, liền chảy nước mắt, rồi sau đó cô liền đùa giỡn với mọi người.

Mỗi người ở Xích Luyện đều toàn năng, nhưng mỗi người đều có một kỹ năng tinh thông nhất, có người thích hợp để điều tra, có người thích hợp để cải trang, có người có khả năng làm gián điệp. Ngưu Bảo Nhi huấn luyện cô trong ba tháng, sau đó quyết định để cô xuống biển tập lặn, tập thành thạo các loại kỹ năng dưới nước và bao gồm cả kỹ năng giết người.

Vì thế, lúc đầu còn choáng váng say sóng, nhưng bây giờ thân thể cô bắt đầu đột phá cực hạn. Một năm sau, nguyên bản một cô búp bê sứ đã biến mất, thay vào đó là một đại mỹ nhân có làn da màu chocolate, từ một cô tiểu thư nhà giàu nhút nhát rụt rè, khi vào Xích Luyện đã trở thành một cô gái hào sảng.

Một nơi chỉ có trong truyền thuyết, bồi dưỡng ra nhân tài ưu tú có khác, cho nên tại Xích Luyện này, mỗi cô gái đều có tính cách hào sảng không giống như các cô gái bình thường khác.

Giản Lâm Nhi ở Xích Luyện rất tốt, thành tích của cô vô cùng xuất sắc. Ở Xích Luyện, phải bốn năm quân sự mới được cho đi thực chiến, nhưng Giản Lâm Nhi chỉ cần một năm, các kỹ năng tác chiến đã thành thạo như người đã được huấn luyện nhiều năm. Thêm nữa, các lãnh đạo đều biết được bối cảnh gia đình cô, nhưng cô lại không tỏ vẻ yếu ớt, tập các bài huấn luyện điên cuồng như không muốn sống nữa, tuổi tác tuy nhỏ, nhưng tướng mạo tốt, không câu nệ gì hết, tính cách cũng tốt, mọi người đều gọi cô là “Tiểu Kỳ Lâm”, có được thứ gì tốt liền để dành cho cô một phần, cho nên trong một năm này, trừ bỏ huấn luyện, Giản Lâm Nhi được mọi người quan tâm rất nhiều.

Chính là, trong một năm này, cô chưa bao giờ gặp qua Dịch Nam Phong.

“Tiểu quái vật, chờ chị với” Giản Lâm Nhi “phi” một tiếng, cô với Hầu Tranh thiệt là nghiệt duyên mà, từ ngày đó tới nay, Hầu Tranh bên cô một bước không rời, chỉ còn thiếu ôm nhau mà chui vào ổ chăn ngủ chung mà thôi. Lúc mới bắt đầu tập luyện, Hầu Tranh là người mang cô đi, Hầu Tranh không để ý tới cô có làm được hay không, cứ dần thân tới, làm cho cô mấy lần ngã đau chết lên chết xuống, và cũng vì Giản Lâm Nhi trưởng thành trong từng đợt huấn luyện một cách thần tốc, cho nên Hầu Tranh liền gọi cô là Tiểu quái vật.

“Không đợi, nghe Đại Lý nói hôm nay có thịt bò mới chuyển tới, tôi muốn ăn thịt bò”. Giản Lâm Nhi đưa tay lau bùn trên mắt, còn chân thì đá luân phiên cho bùn rơi bớt xuống, vừa làm vừa chạy, chỉ để là một giọng nói văng vẳng vang lên bên tai Hầu Tranh.

“Đồ không có lương tâm, đồ độc ác!!” Giản Lâm Nhi mặc kệ, cố biết Hầu Tranh sẽ không bao giờ để bụng.

“Đại Lý a, ta đến đây, thịt bò a thịt bò, ta đến đây

” Vừa mới chạy đến cửa doanh trại, Giản Lâm Nhi đã hét to, nhưng rất là kỳ quái, thường ngày huấn luyện xong mọi người tùm nập năm tụm bảy nói chuyện, hôm nay thật im ắng, Giản Lâm Nhi nghi hoặc trong lòng.

Chẳng lẽ mọi người còn chưa về? Nhưng quần áo ướt phơi đằng kia đã chứng minh mọi người chẳng những đã về, mà còn tắm rửa, giặt quần áo sạch sẽ.

Đi thẳng đến căn – tin, cũng không một bóng người “Đại Lý ơi, Dưa Chuột ơi, mọi người ở đây sao?” Lúc này, phía sau đi ra một đầu bếp nhỏ bé.

“Không cần ầm ỹ, hôm nay lãnh đạo đến đây, chúng ta cần phải thể hiện tài năng của mình cho thật tốt, thời gian ăn cơm còn không có, cho cô quả dưa chuột ăn cho đỡ đói nè”.

Tiểu tử này chính là Đại Lý trong miệng của Lâm Nhi, là sĩ quan hậu cần của Xích Luyện. Ở Xích Luyện này hầu hết là nữ, chỉ có ở căn – tin mới có vài bóng dáng đàn ông, nhưng mọi người đều coi bọn họ như là phụ nữ, bất chợt có một tiểu cô nương mang tên Lâm nhi đến, mấy tên đàn ông kia đối với cô rất chăm sóc.

“Cái gì, lãnh đạo đến?” Giản Lâm Nhi buồn bực, tới nơi này một năm còn chưa được gặp người nào có quân hàm cao hơn Ngưu Bảo Nhi tới, là ai đến nơi này, toàn bộ mọi người đều coi trọng, rau dưa rượu thịt đều

là đồ mới, đem tới làm đồ ăn cho lãnh đạo.

Một thân dính bùn, cô đưa tay xuống vòi nước rửa sạch, tiếp nhận quả dưa chuột rồi đưa lên miệng ăn.

“Đi tắm rửa sạch sẽ rồi xuống ăn cơm, chờ cho cô một chút thịt bò, tôi có việc phải đi trước”

Xem người ta bận rộn nhiều việc, Giản Lâm Nhi đánh vỡ cái ý định ăn vụng trong đầu, ra căn – tin, ăn hết nửa quả dưa chuột liền nhìn thấy Hầu Tranh đang tới.

một đôi giày dính đầy bùn quăng tới trong sân, Giản Lâm Nhi cười hì hì, tiêu sái đi qua, đưa nửa quả dưa chuột còn lại chặn miệng Hầu Tranh, ngăn chặn những lời sắp bay ra khỏi miệng của Hầu Tranh.

Hầu Tranh phát hiện ra có một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Giản Lâm Nhi từ cửa sổ thủy tinh phía sau, Hầu Tranh am hiểu trinh sát, cho dù ở một nơi quen thuộc, nhưng cô vẫn phát hiện được điểm bất thường.

“Thịt bò còn chưa kịp ăn, nghe nói có lãnh đạo đến, đi thôi, chúng ta đi tắm” Giản Lâm Nhi đưa tay choàng qua cổ Hầu Tranh, lúc Hầu Tranh quay đầu lại, ánh mắt bên cửa sổ đã không còn nữa.

Dịch Nam Phong mặc một thân thường phục của quân đội, đi theo Giản Khiêm Hải tới đây. Thời điểm Ngưu Bảo Nhi nhìn thấy Dịch Nam Phong, miệng há hốc, nghĩ biện pháp tìm người thông báo cho Giản Lâm Nhi tập luyện xong không cần trở về, nhưng... Giản Lâm Nhi tham ăn thịt bò, đã đi trở về, đã vậy, khi vào cửa còn oang oang hô to gọi nhỏ, để cho Dịch Nam Phong nhìn thấy, ôi thôi, xong rồi.

Cô gái vừa mới vào cửa hô to gọi nhỏ thật xa lạ, thân hình cao ráo, ngũ quan khắc sâu, ngực và bắp tay thậm chí còn có cơ bắp, giọng nói cũng thô hơn, nhưng Dịch Nam Phong vẫn nhận ra cô.

Anh uy hiếp Ngưu Bảo Nhi đưa cho anh các hình ảnh huấn luyện của Lâm nhi, Dịch Nam Phong cảm thấy trong một năm này, cô đã xảy ra một sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trên máy tính có ghi chép lại tư liệu của Lâm nhi trong một năm qua, thật là có nhiều thay đổi, anh hẳn là phải quen thuộc với hình ảnh của cô, nhưng khi nhìn vào, anh vẫn không tin người đó là cô.

30. Chương 30

Edit: Trần Huyền Vũ

Beta: Rika Nguyen

“Theo lời các người nói thì hôm nay sẽ có hai đại soái ca đến đây.” Giản Lâm Nhi và Hầu Tranh vừa mới bước đến phía sau nhà tắm, chợt nghe thấy tiếng cô chim sẻ nhỏ hào hứng gào lên bằng cổ họng, trong giọng nói kia chứa đựng đầy sự hưng phấn, làm như là hai soái ca kia chính là vì cô ấy mà đến.

Thanh âm vừa to lại còn lên giọng “Thật đấy, nếu không chúng ta cùng đi xem”

“Không được, liên trưởng nói hôm nay ai chạy loạn mà không có sự đồng ý, phải lặn xuống nước năm mươi mét.”

“Năm mươi mét? Không phải chỉ là hai người đàn ông sao, năm mươi mét muốn lấy mạng luôn a...”

Giản Lâm Nhi và Hầu Tranh hai người liếc nhau một cái, cởi quần áo rồi đi vào.

“Tiểu Kỳ Lân, tắm cho nhanh nhanh lên, lát nữa chị đây dẫn em đi ngắm trai đẹp.”

Trong nhà tắm, hơi nước bao quanh, mới đi vào mặt đã bị hun đỏ, nhất là cái người phụ nữ không mặc gì kia thấy Lâm Nhi hai má hồng hồng, bắt đầu trêu ghẹo.

“Ôi, Tiểu Kỳ Lân của chúng ta còn rất “ngây thơ”, đừng dạy hư đứa trẻ này chứ.”

Giản Lâm Nhi lóng ngóng, nếu biết mình chẳng còn “ngây thơ” từ một năm trước, hơn nữa còn bị lặn qua lặn lại N lần, cái nhóm người này liệu sẽ có biểu tình gì, nhất thời không thể tưởng tượng ra. Giản Lâm Nhi lại không thể kiềm chế nhớ tới Dịch Nam Phong rồi.

Người đàn ông này quả thật một năm không hề xuất hiện, không biết tình cảnh hai người gặp mặt sẽ như thế nào, Giản Lâm Nhi lắc đầu, ha, người ta thì ở thủ đô, mình lại ở một cái xó nhỏ như vậy, chạm mặt nhau thật đúng là so với gặp một chuyện cầu huyết tỷ lệ lớn hơn không được bao nhiêu.

“Tiểu quái vật, em nói cho chị biết, có phải em đã từng thưởng thức qua mùi vị đàn ông rồi đúng không ?” Hầu Tranh bên cạnh như nhìn thấu tất cả.

Giản Lâm Nhi kinh ngạc, ánh mắt trừng to nhìn Hầu Tranh, cái này làm sao mà chị ấy biết được?

“Nếu chưa từng qua tay đàn ông, mấy nơi này nọ của cơ thể làm sao có thể lớn như vậy?”

Giản Lâm Nhi nhanh chóng xoay người tránh bàn tay Hầu Tranh đang vươn tới, cúi đầu nhìn ngực mình, khá đẹp, nhìn lại những người khác, đúng thật là của mình lớn hơn, chẳng lẽ thật sự cái này cùng với vấn đề kia có liên quan đến nhau?

Thử chạm vào chỗ đầy đặn này một cái, tay run run vội vàng buông ra, cô ra vẻ trấn định tiếp tục tắm. Hầu Tranh ở bên cạnh nhìn dáng người Lâm Nhi mà hâm mộ không thôi, người ta nói tuổi trẻ chính là cái gì cũng tốt, làn da mịn màng, chỗ nào ra chỗ nấy, đều không hề ăn bớt ăn xén nguyên liệu, rất đầy đặn, người ta nơi này nơi kia lớn như vậy, chắc cũng không chịu sức hút của trái đất đâu, chính xác phải gọi là nhũ, phong, mông, kiêu a.

Kỳ thật Lâm Nhi nhìn xa không đẹp như vậy, nhưng nhìn là thẳng thì dáng người rất tốt, rất yêu kiều so với những người khác, đương nhiên là khiến người ta hâm mộ rồi.

Ngồi vuốt tóc, Giản Lâm Nhi nuốt nuốt nước miếng, từ căn tin truyền đến mùi thơm mê người khiến Giản Lâm Nhi đứng ngồi không yên.

“Chị Tranh, em muốn đi...” cô tất nhiên muốn xông vào căn tin, Giản Lâm Nhi thì thầm với Hầu Tranh nói “Chị có đi không?”

Hầu Tranh nhìn quanh xem có ai chú ý hai người không, gật gật đầu, vòng ra đường phía trước, lại vòng tiếp từ phía sau phòng bày đồ ăn sáng đi qua, lúc này Dịch Nam Phong đang đứng ở phía trước cửa phòng, ngồi nghiêng cứu một đôi giày của Giản Lâm Nhi.

P phía trước chỗ này là phòng ở, đầu bên kia là căn tin, đầu còn lại là văn phòng, cũng chính vào lúc Dịch Nam Phong vừa mới bắt đầu sang tòa bên này, trong căn tin thò ra hai cái đầu lén lút nhìn quanh như hai tên trộm đi giật lù.

Hai người vừa quan sát, mắt thấy cửa căn tin chỉ còn vài bước là có thể đi vào, đúng lúc này tiếng Ngưu Bảo Nhi vang lên.

“Tôi nói anh ngồi im một chỗ thì có chết gì đâu, người anh muốn tìm không có ở đây, anh rút cuộc muốn gì mới chịu đi đây!”

Giản Lâm Nhi và Hầu Tranh đồng thời cứng đờ, ở trong mắt đối phương nhìn thấy tai và sắp đến tới nơi rồi, cúi gập thắt lưng, thấp cổ xuống, từng bước lùi về sau.

P phía sau Ngưu Bảo Nhi mới vừa bước ra khỏi văn phòng, ánh mắt tùy ý đảo qua, Giản Lâm Nhi thấy mặt liền trắng trẻo xuống, trong lòng âm thầm kêu khổ, cô không hề phát hiện Dịch Nam Phong đã chuẩn bị đứng lên.

Thu hồi ánh mắt, Ngưu Bảo Nhi không để ý tới hai người kia, vẫn quay qua chỗ Dịch Nam Phong. Lúc này Dịch Nam Phong trong tay cầm theo hai chiếc giày đang định xoay người vào nhà, đột nhiên phát hiện hướng mười một giờ có tiếng gì đó, sau đó đồng tử anh liền chuyển thâm trầm.

Giản Lâm Nhi vẫn còn duy trì động tác buồn cười kia, thấy vậy đành chậm rãi nhún vai, đứng thẳng. Hầu Tranh cách đó vài mét không nhìn rõ động tác của Lâm Nhi.

Nhìn chằm chằm vào Dịch Nam Phong, mặt người kia không chút thay đổi, Giản Lâm Nhi như trước vẫn không nhúc nhích, thời gian lúc này như ngưng lại. Rất muốn nói lời gì đó, hoặc là xả hết buồn bực ra, nhưng khi đôi môi mấp máy, Giản Lâm Nhi phát hiện cơ thể mình không nghe cô chỉ huy.

Nếu như nói ẩn tượng đầu tiên khi nhìn thấy người này, người ta thường vì khí thế diện mạo mà xem nhẹ sự sắc sảo trong lời nói của anh, người này trên người phải tập trung bao nhiêu sức hút mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy. Một năm không gặp, Giản Lâm Nhi nhận ra chỉ đứng cách nhau mười thước mà như có chút xa lạ, bởi vì người đàn ông này làm như không thấy gì, cái gì cũng không làm nhưng trên người luôn có một loại khí chất trời sinh, đứng bất động mà như trung tâm của tất cả.

“Đứng ở đó làm gì? !” Ngư Bảo Nhi lúc này thật không biết nói gì cho phải, cách mười thước đôi nam nữ kia không coi ai ra gì, hiện tại đã nháo loạn đến mức nào khiến cô bất đắc dĩ phải lớn tiếng quát như vậy mà vẫn si ngốc đứng đó không cả nhúc nhích. Ngư Bảo Nhi thật sự có dự cảm không lành.

Dịch Nam Phong vẫn im lặng, Giản Lâm Nhi bất giác cắn môi dưới, xoay người chạy như điên. Gió xẹt qua người Hầu Tranh, đến cả cô cũng thấy bồn chồn.

Lao ngay vào ký túc xá, chui thẳng lên giường, Giản Lâm Nhi cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hay là nằm mơ, không phải nói không bao giờ gặp lại nhau nữa sao?

Không được, rốt cuộc ngồi không yên, Giản Lâm Nhi xốc áo chạy ra cửa, Hầu Tranh còn chưa vào đến cửa thấy vậy khó hiểu nhìn Giản Lâm Nhi đang chạy như điên kêu lên “Này , tiểu Kỳ Lâm, đi đâu thế, này ...”

Hầu Tranh nhìn Giản Lâm Nhi chẳng hiểu sao lại chạy hướng cổng chính, vội vàng theo sau. “Tiểu Kỳ Lâm, em...”

Bên tai gió tạt “Vù vù”, đích đến của Giản Lâm Nhi là bờ biển, một năm rồi, chỉ có ngậm mình chôn ngập dưới nước đầu óc mới không loạn tưởng, bởi vì đường khí đều dùng để duy trì sinh mệnh nên sẽ không có cơ hội miên man suy nghĩ.

“Ừm...” Một người mạnh bạo nhảy vào trong nước biển, đầu óc nóng bừng chậm rãi hạ nhiệt độ, đợi cho đến lúc Hầu Tranh tới, làm sao còn nhìn thấy hình bóng Giản Lâm Nhi, cô vội cởi giày nhảy xuống chậm lặn sâu, căn khoảng độ sâu hai mươi mét vẫn không thấy Giản Lâm Nhi, Hầu Tranh rất lo lắng.

“Muốn chết cũng không nên chết kiểu này chứ, lặn gì mà tới tận ba mươi lăm mét ! !” Lau đi nước trên mặt, Hầu Tranh mở miệng quát tháo cô gái nằm ở trên bờ cát.

Giản Lâm vẫn không nhúc nhích.

Tim Hầu Tranh lúc này như muốn nhảy ra ngoài rồi, Giản Lâm Nhi giống như không muốn sống vẫn tiếp tục lặn, nếu không kéo cô ấy lên, phỏng chừng vài phút sau chỉ có thể vớt xác.

Nhìn tiểu quái vật như vậy cô thật không quen, Hầu Tranh ngồi xổm xuống: “Tiểu Kỳ Lâm, làm sao vậy?”

Lỗi tai Giản Lâm Nhi còn đang “Ong ong”, người ta nói lặn xuống nước biển quá sâu, áp suất quá lớn, nếu chưa từng trải qua khóa huấn luyện người thường quả thật không dám thử.

Trông mắt giật giật, Giản Lâm Nhi tạm thời nói không nên lời, Hầu Tranh thấy Lâm Nhi im lặng thì quyết định đi về trước rồi nói sau, khiêng cái người này lên rồi mang thẳng hướng doanh trại mà đi.

“Ăn cơm!” Lần này tốc độ tập hợp so với trước đây nhanh hơn rất nhiều, mỗi người trên mặt đều mang theo vẻ hưng phấn bí ẩn, tuy nhiên ai nấy đều giả bộ bình tĩnh.

Giản Lâm Nhi đứng ở đội ngũ phía cuối, cúi đầu vào căn tin, chọn vị trí gần cửa ngồi xuống, lúc ăn không hề ngẩng đầu lên chỉ cắm mặt vào bát cơm. Sau khu vực của nữ là đến khu bàn tròn lớn, trên chiếc bàn đó có hai người đàn ông đang ngồi nhưng ngay cả động đũa cũng rất ít, Giản Lâm Nhi im lặng nhìn động tác đó thấy có phần chói mắt.

“Ăn no đi, sau đó đi ra ngoài!” Hầu Tranh liếc mắt thấy cô chỉ ăn mỗi chén cơm không, miếng thịt bò trước mặt không hề dịch chuyển, cô chỉ biết há hốc mồm nhìn tiểu quái vật buông đũa bước ra ngoài.

Ăn rất ít cơm, lại hít từng đợt không khí lạnh nên Lâm Nhi thấy hoa mắt.

Có một người lại đi ra ngoài, Hầu Tranh tập trung nhìn thì thấy bàn tròn lớn bây giờ chỉ có một người đàn ông.

Cúi đầu, Giản Lâm Nhi bước ra ngoài cửa, ở “Xích Luyện” cũng không có quy định không có giấy thông hành thì không thể ra khỏi cổng chính, bởi vì tùy lúc đều sẽ có người ra ngoài huấn luyện. Càng chạy càng nhanh, Giản Lâm Nhi bắt đầu chán ghét chính mình lúc này. Thấy Dịch Nam Phong, ý niệm đầu tiên tràn ngập trong đầu óc cô chính là tránh né.

Phía sau có tiếng bước chân, Giản Lâm Nhi tưởng là Hầu Tranh nên tạm thời không để ý tới, chuyển hướng sang sân huấn luyện, tựa vào một gốc cây liễu, nhìn mặt trời đang lặn dần xuống lòng biển.

Đột nhiên, trước mắt tối sầm lại, thân thể bị kéo mạnh khiến Giản Lâm Nhi theo phản xạ đẩy ra nhưng hai cánh tay lập tức bị nắm lấy, Giản Lâm Nhi ngẩng đầu, bắt gặp một đôi sâu thẳm. Hô hấp đột nhiên dồn dập, hai người ánh mắt giao nhau, không ai lên tiếng.

Sau một lúc lâu tinh tế quan sát Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi chủ động vịn gáy Dịch Nam Phong xuống, đưa miệng lên. Bốn phiến môi chạm nhau, ánh mắt Dịch Nam Phong càng thêm sâu, lập tức tăng lực mạnh hơn so với Giản Lâm Nhi mà cần cần, toàn bộ thân thể ngã về phía trước, hận toàn thân không thể cảm thụ hết cảm giác tuyệt vời này.

Hai người hôn nhau, ai cũng mê mẩn, càng lúc càng say, đầu lưỡi Giản Lâm Nhi trượt lên môi Dịch Nam Phong còn không ngại liếm đầu lưỡi, chặt chẽ hấp trụ mà uyển chuyển, “ực” nuốt xuống nước miếng.

Rốt cục đến lúc buông ra, cả hai người đều thở phà phò, trán tỳ vào trán, Dịch Nam Phong hơi cúi xuống nhìn cái miệng nhỏ nhắn có chút sưng đỏ.

“Sao lại đen đi nhiều như vậy?” Thanh âm khàn khàn, tăng thêm chút gợi cảm.

“Anh thấy em vì sao mặt không chút biểu tình gì, làm hại em ...” trong ánh mắt Giản Lâm Nhi ngân ngấn nước.

Dịch Nam Phong cười nhẹ “Làm hại em như thế nào?” Miệng vẫn là giả hoạt như thế, nói chuyện lúc nào cũng không buông tha người khác.

Giản Lâm Nhi chép miệng, thôi, còn kể lể làm cái gì nữa.

Một lần nữa hé miệng, đầu lưỡi Dịch Nam Phong lại đi vào, lúc này không gấp gáp như ban nãy mà chậm rãi, một tắc một tắc liếm, Giản Lâm Nhi cảm giác như đầu lưỡi Dịch Nam Phong như đi sâu vào trong cổ họng mình, cả người run run không kìm lòng được phát ra một tiếng rên nhẹ, Dịch Nam Phong dừng một chút rồi lại siết chặt Lâm Nhi.

Vốn đang mặc quần áo quân dụng, rộng thùng thình thực tiện lợi cho bàn tay to lớn của Dịch Nam Phong tiến vào, “Không mặc nội y sao?” chạm vào da thịt mềm mại làm cho lông mi Dịch Nam Phong dương lên ngạc nhiên.

“Ừm..” Giản Lâm Nhi giương cái miệng nhỏ nhắn không nói nên lời, lúc huấn luyện xong đi tắm rửa, ai còn nhớ phải mặc nội y chứ, bình thường cơm nước xong đều là tập kỹ thuật nhẹ, bởi vì tại nơi huấn luyện toàn phụ nữ, cho nên tắm rửa xong chẳng ai nguyện ý lại tự trói mình vào mấy bộ nội y chật hẹp ấy cả. Giản Lâm Nhi chịu ảnh hưởng của mọi người, cũng bắt đầu như vậy.

“Lần sau nhớ phải mặc vào.” Dịch Nam Phong thấy trong căn tin có bóng dáng mấy người đàn ông, nơi này cũng không phải tất cả đều là phụ nữ.

Ngón tay anh lần vào xoa bóp xung quanh nhưng không dám chạm vào đỉnh nhọn, mặt Giản Lâm Nhi mặt bắt đầu đỏ lên, ngực như có lửa bắt đầu thiêu cháy.

Giản Lâm Nhi cảm thấy xấu hổ khi phát hiện bản thân thực sự khao khát Dịch Nam Phong. Tay bắt đầu sờ soạng, cách một lớp quần áo, Giản Lâm Nhi cởi nút áo quân phục của Dịch Nam Phong, cái tay nhỏ bé trượt vào.

Rốt cục cũng sờ được bộ ngực dày dặn cơ bắp, nắm ngón tay mở ra, chậm rãi vuốt ve, miệng thở dường như gấp rút. Cơ bắp cả người Dịch Nam Phong như căng lên, hai tay đều thuôn vào trong quần áo Lâm Nhi, nắm lấy hai bên ngực, mềm mại, trắng mịn. Nước bọt trong miệng liên tục tiết ra, môi rơi xuống bên cổ Lâm Nhi, hôn lên da thịt màu mật ong.

Hoàng hôn ánh chiều tà yếu ớt chiếu xuống, Dịch Nam Phong một ngụm cắn lại cắn.

31. Chương 31: Nhớ (18+)

Edit: Trần Huyền Vũ, Rika Nguyen

Beta: Rika Nguyen

“A...” Có thể tưởng tượng là lúc này mọi loại tế bào của toàn cơ thể trở nên tê dại run rẩy, đột nhiên bị một ngoại cảm cắn xé, cảm giác tê dại cực hạn và run rẩy cùng lúc xuất hiện thì sẽ thành cái dạng gì đây?

Ngực Giản Lâm Nhi liên tục phập phồng, ánh mắt không có điểm dừng cố định cứ mông lung rồi bất chợt dừng lại trên cơ ngực rắn chắc của Dịch Nam Phong, nửa ngày mới hít một hơi.

“Đừng cắn...” giọng nói đã chuyển sang khàn khàn, cô nghiêng đầu nhìn về một phía, liền đụng ngay lúc Dịch Nam Phong vừa mới ngẩng đầu. Đôi mắt hẹp dài sâu thăm thẳm, ánh nhìn lóe sáng như mắt một con mèo, hai bên lông mày nhíu lại chạm vào cùng một chỗ, một trời đầy sao nổ tung trước mắt hai người.

“Thật vô lương tâm!” Giản Lâm Nhi cảm thấy Dịch Nam Phong hình như là hận mình, bởi vì người ta thường nói khi ánh mắt nhìn chằm chằm như thế này chỉ có thể dành cho kẻ thù, cuồng nhiệt mang theo mê loạn ẩn hận. Làm sao bây giờ? Có thể làm sao bây giờ, trong đầu đã sớm không tồn tại tí lý trí nào nữa, chỉ biết rằng thân thể mình và người kia vẫn gần sát lại gần sát.

Giản Lâm Nhi nói lỏng cúc áo một chút, ánh mắt Dịch Nam Phong càng cuồng nhiệt, tựa như càng thêm hận, người này vậy mà lại có thể hận mình?

Dồn dập thở dốc, tay Dịch Nam Phong vẫn hoạt động, ánh mắt giống như con sói đói nhìn Giản Lâm Nhi một lúc lâu, cũng không biết mình muốn gì lại cúi đầu xuống cắn cắn, hận không thể lập tức cắn mấy mảng thịt mềm này ăn sạch luôn, hoặc là đem cái núm nhỏ đó một ngụm nuốt vào, như vậy hai người có thể nghe thấy cùng một nhịp tim đập.

“Khụ...” có tiếng người đi xuống, Dịch Nam Phong vội ấn đầu Giản Lâm Nhi giấu ở trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên cái nơi có tiếng giả ho khan ấy.

Ngưu Bảo Nhi hai tay rút túi quần đứng ở cách đó không xa “Tôi nói nơi này tốt xấu gì cũng là quân doanh!”

“Biến!” Trong ánh mắt Dịch Nam Phong còn sót lại một tia kích tình tản ra màu đỏ tươi, ánh mắt mị hoặc lời ít ý nhiều.

Giản Lâm Nhi nghe thấy tiếng Liên trưởng nhà mình, hận không thể ngay lúc này ngấm mình ở dưới nước hai trăm mét, giật mình muốn đứng vững, Dịch Nam Phong lại ấn không cho cô động.

“Chỗ anh đứng hiện tại là địa bàn của tôi, muốn làm rõ ràng có được không.” Ngưu Bảo Nhi nhìn ánh mắt của Dịch Nam Phong như dao phóng tới thật sự thực sắc bén, vẫn kiên trì nói hết câu. Dịch Nam Phong không nói lời nào “Người trong lòng kia hình như là người của tôi nha.” Ngưu Bảo Nhi không biết sống chết lại thêm vào câu.

Người phụ nữ này? Dịch Nam Phong miệng phát ra một âm thanh dường như thở dài, lười cùng Ngưu Bảo Nhi đối đáp vô nghĩa, anh quay lại ôm lấy cô gái nhỏ đang bất an xoay người bước đi “Ngày mai lập tức quay về, tôi sẽ nói chuyện lại với Giản lão gia.”

Ngưu Bảo Nhi ghen hờn nhìn trần trời, người đàn ông này hoàn toàn không thèm nhìn cô lấy một cái đã đi rồi? !! Mẹ nó, bà đây đánh không lại anh, bằng không, thật muốn... Đẳng sau tính lược một ngàn chữ. Ngưu Bảo Nhi trong đầu thầm chửi rửa Dịch Nam Phong vô số kiểu. Người của mình bị ôm đi lại không có can đảm đi đoạt về, Ngưu Bảo Nhi hùng hùng hổ hổ tức giận trở về.

Giản Lâm Nhi bây giờ còn đang giãy dụa “Anh làm sao vậy, em muốn xuống, ngày mai em còn phải huấn luyện.” Tuy nói là thấy người thật mới biết mình trước giờ nhớ nhung người này như thế nào, nhưng vừa này bị Liên trưởng nhìn thấy, Ngưu Bảo Nhi tuy rằng ngày thường vẫn cùng các cô nói năng đùa giỡn, nhưng đến lúc huấn luyện cơ bản chính là họ hàng cũng không nhận, thật sự là phiền phức rồi mà.

“Em, cảm mến! ! !”

Giản Lâm Nhi hoài nghi chính mình nghe lầm, hai chữ này tuyệt đối không thể là Dịch Nam Phong nói ra, miệng người này sao có thể nói ra loại lời thô tục như vậy? Gấp rút đi về phía trước, Dịch Nam Phong tình tứ cảm thụ xúc cảm của cô gái trong lòng, vừa nảy tình ý đang lên thì bị gián đoạn, bây giờ chỉ cần nghĩ đến mình đang chân thật chạm vào cô ấy thì rõ ràng một sự ấm áp từ sâu cơ thể nóng lên rất nhanh, không còn cảm giác lạnh như băng khi nhìn bằng ảnh chụp nữa, trong lòng anh lửa cháy lan toả.

Vùng trộm vươn đầu nhìn về hướng Ngưu Bảo Nhi vừa đi, liên tưởng nhìn thấy mình bị ôm đi hình như cũng không có thái độ gì lớn lắm, Giản Lâm Nhi nguyên im lặng, liên tưởng còn không nói thì mình còn cần nói thêm cái gì nữa, vừa mới rồi nếu như không có người tới, nói không chừng khoảng cách giữa hai người đã...

Đằng xa có một chiếc trực thăng nhỏ màu trắng “Oành” một tiếng, Giản Lâm Nhi bị lôi vào trong, theo sau là một bóng đen đè ép áp sát. “Ồ...” Chân và tay đều bị ghì chặt, Giản Lâm Nhi đau đến co rút lại, dù có cố ý hô đau, nhưng Dịch Nam Phong cũng nhất quyết chèn ép.

Miệng mới bị hôn xuống hai đợt, chỗ hơi đau trên đùi kia cũng đã biến mất khiến đầu óc Giản Lâm Nhi lại một lần nữa mơ hồ.

Rốt cục không cần bận tâm có phải ở bên ngoài hay không, Dịch Nam Phong miệng thì cắn cuồng nhiệt, tay thì kéo vạt áo, một tay ôm lấy người kia trực tiếp cưỡi, hai bên ngực với hai điểm nhỏ theo quần áo hiện ra lác lác nóng bỏng gợn sóng.

“Cho anh... Lâm Nhi cho anh...” Thanh âm gần như khàn khàn, Dịch Nam Phong thở gấp, thấy Lâm Nhi lộ thể lộ ra cả nửa người trên, trên mặt anh xuất hiện thần sắc điên cuồng.

Người đàn ông này, có lẽ một năm trước Giản Lâm Nhi sẽ sợ hãi, nhưng một năm về sau Giản Lâm Nhi ngược lại bắt đầu hưng phấn theo. Trải qua cảm giác này với người mình yêu hoặc là người yêu đã rất lâu không gặp, đợi đến lúc chúng ta gặp lại, lúc da thịt chạm vào nhau, phản ứng hoá học đương nhiên nổ ra ngay lập tức, điều duy nhất ta muốn làm hoặc là khát vọng gặt gao giao hòa cùng một chỗ, nếu như điều kiện cho phép, chắc chắn còn muốn đem cả linh hồn ra trao đổi. Thời điểm đó chẳng sợ dù cho có án mạng, trong mắt ngoại trừ hình ảnh của nhau ra, bạn sẽ tuyệt đối sẽ không nghĩ bất cứ điều gì khác.

Cái phi cơ trực thăng này rất nhỏ, chỉ có hai chỗ ngồi, vừa thấy đã biết là máy bay tư nhân, chỉ vừa đủ hai người ngồi xuống, lúc này Giản Lâm Nhi nửa nằm ở trên ghế điều khiển còn Dịch Nam Phong thì nửa cúi thắt lưng, thân thể tạo thành một tư thế vận vẹo kì lạ trên người Giản Lâm Nhi, không khí phủ kín không gian, trong cabin nhỏ chỉ nghe thấy tiếng tim đập cuồng loạn cùng hô hấp dồn dập.

Càng là không gian nhỏ hẹp, càng là hoàn cảnh nguy hiểm, trong cơ thể mê loạn, một người thở kéo một người khác thở theo, tần suất Giản Lâm Nhi thở nhanh hơn, ban đầu cắn cắn điểm trước ngực rồi tìm được đường cong, dần dần cắn lên đến môi, chỉ có gấn bó một khắc cũng không chia lìa, Giản Lâm Nhi mới cảm thấy miệng sẽ không trống rỗng.

Vươn tay cưỡi nút quân phục của Dịch Nam Phong thật không hề dễ nhưng cô là dùng tiểu xảo, cưỡi nửa người dưới trước, không ngờ như thế Giản Lâm Nhi rất nhanh đã cưỡi bỏ được một Dịch Nam Phong ăn mặc chỉnh tề.

Buông ra tìm lên cái miệng nhỏ nhắn, một đường xuống phía dưới, cắn lên cái nơi mà thân thể nhúc nhích hây còn run rẩy “A...” Giản Lâm Nhi thét chói tai, chỉ cảm thấy trong cơ thể mình chỗ sâu nhất bị Dịch Nam Phong lấp đầy.

Mềm nhũn, hoàn toàn vô lực, tính cả cánh tay cũng chỉ để tự mình cưỡi nút áo, cưỡi quần áo người ta, nhưng toàn thân bây giờ khát vọng hòa cùng người này thật mạnh, miệng bắt đầu ô ô thở gấp.

Hai cổ chân vô thức phủ kín vây lấy thắt lưng Dịch Nam Phong, sớm đã có chuẩn bị như thế nhưng khi Dịch Nam Phong tiến đến vẫn không tự chủ được gặt gao túm chặt dây nịt. Mặt mày cô nhăn lại, bên trong con mắt choáng váng ẩm ướt hơi nước đọng lại trên lông mi, thần sắc lúc này quyết rũ chết người.

Dịch Nam Phong gầm nhẹ một tiếng, đứng lên, thiếu chút nữa đỉnh đầu đụng trúng nắp cabin, nhanh tay cởi cả áo cả quần lót, tất cả đồng loạt cởi hết, cởi luôn cả dây nịt còn sót lại trên người Lâm Nhi, nâng mông

nhỏ lên tức thì lột luôn cái quần quân phục.

Cắn răng nhìn trên bàn điều khiển, đôi chân màu mật ong quần lấy cái eo anh, người đàn ông thì có tư thế nằm phía trên cô. Cơ bắp Dịch Nam Phong căng lên, lấy chân đá hết quần áo vướng víu phía dưới ra, đưa tay ôm lấy hông cô, để chân cô quắp lấy eo anh, còn anh thì ngồi lên bàn điều khiển, không đợi Dịch Nam Phong hành động, Giản Lâm Nhi dùng một chút sức lực, nhẹ nhàng ngồi lên chỗ của anh, Dịch Nam Phong liền ôm lấy cô.

Cô cảm nhận phần dưới cơ thể mình chảy ra một dòng nước ấm, hai tay cô khoát lên vai anh, mê muội ngắm nhìn cơ ngực rắn chắc của anh.

“Ách...” Bàn tay to trên lưng vừa nhấc, đỉnh đầu cự long của anh vừa vịn đặt ngay cửa động của cô, nhẹ buông tay, tiếng thét chói tai của cô vang lên.

Sâu trong người cô, nơi cửa động tiếp nhận anh trơn trượt, ướt át, động tác ra vào, nhưng cô vẫn thấy rất chặt, vừa chặt vừa nóng, cô lắc lư cái đầu, không tự chủ mà thút thít khóc “Hỗn đản, ta chưa kịp chuẩn bị...liền...xông vào...” Dịch Nam Phong khó chịu, cũng không biết làm gì cả, chỉ có thể đem chính mình sấp vào, ra vào đều đặn, trong lòng nôn nóng nhưng sợ làm cô đau nên anh làm chậm lại.

Hít vào một hơi thật sâu, anh nói “Anh nhịn không được, ngoan, cho anh...” Không gian thực sự nhỏ hẹp, không tiện để cho Dịch Nam Phong phát tiết, tay anh vẫn đang nắm chặt ngực cô, may mắn nơi này vẫn mềm mại, không vì cường độ luyện tập của cô làm cho cứng rắn.

Miệng a a rên rỉ theo động tác ra vào của Dịch Nam Phong, người đàn ông này tinh lực thật dư thừa, mỗi động tác ra vào làm cô thật điên loạn, lúc thì tựa như sắp rút ra ngoài, lúc thì lập tức đâm mạnh vào, ra ra vào vào, chạm vào nơi sâu nhất trong con người cô.

Miệng nhắm nháp một bên ngực cô, bên kia thì dùng một tay vân vê, để lại những dấu xanh đỏ trên người cô. Nhìn vào cảnh tượng trong này, đôi chân quần lấy nhau, phía trên là cái bụng trắng trắng, xuống người phía dưới thì hồng hào, trung tâm ở giữa có một vật đang ra vào vào, chặc chặc, Giản Lâm Nhi nhìn thấy vật của anh càng to lớn gấp bội.

Từ bên ngoài nhìn vào, qua cửa thủy tinh, có thể thấy hai làn da màu mật ong, nếu nhìn chệch xuống dưới, sẽ thấy một cánh rừng rậm đen mượt, đó là một cô gái đang bị khóa dưới thân một người đàn ông, hai tay đang ôm chặt lấy hông cô gái đó.

Dịch Nam Phong cấp tốc ra vào, thời điểm cự vật chạm vào tầng sâu nhất trong huyết động của cô, anh hít mạnh một hơi thật dài.

Dường như khoogn hài lòng với tốc độ như thế, hai tay cầm lấy hông cô, bắt đầu mãnh liệt vận động.

“Chậm...a..chậm thôi..ách...a” Giọng nói Giản Lâm Nhi mang theo tiếng khóc, càng tăng thêm sự kích thích đối với Dịch Nam Phong, anh ngửa cổ ra sau, phóng thích chính mình vào trong người cô.

Vả người vô lực, mềm nhũn, không nhúc nhích, Dịch Nam Phong áp mặt vào cổ cô, run rẩy, Giản Lâm Nhi có thể cảm nhận được dòng nước ấm nóng đang phun trào trong người cô.

Dịch Nam Phong thở hồng hộc, sau đó rút cự vật ra khỏi người cô, để cho cô ngồi lên đùi anh, nhắm mắt lại, cảm nhận dòng dung dịch nóng ấm chảy ra từ huyết động của cô lên đùi anh.

Hai người thở gấp gấp, thở hồng hộc, trận này quá sức mãnh liệt, mặc dù cơ thể đã trải qua huấn luyện cường độ cao, nhưng Giản Lâm Nhi vẫn thấy mệt mỏi muốn chết đi.

Cảm giác được anh đang xoay người, Giản Lâm Nhi trợn mắt, nhìn thấy anh cầm ra một bịch nhỏ.

(Rika: trời ơi, khi edit và beta chương này là đang đói bụng, 5 giờ chiều, a a a)

32. Chương 32: Cuồng Nhiệt (18+)

Edit: Rika Nguyen

Hoàng hôn dần dần khép lại, tiếng ồn ào náo động ban ngày dần tan biến, bốn phía bắt đầu yên tĩnh, xa xa, sóng biển bị gió đêm trên chọc, từng đợt từng đợt tấp vào bờ tạo nên một khúc nhạc êm ả, đêm tối, ánh trăng lên cao.

Tại trực thăng.

Quần áo rơi tùy ý, trong không khí có một mùi vị đặc biệt, zoom lên, nhìn gần sẽ thấy, một cái đầu tóc ngắn đã ướt đầm mồ hôi, đen bóng, Giản Lâm Nhi thấp giọng than, rên, làm mau, thần kinh hưng phấn, nhanh, nhanh lên. Giản Lâm Nhi cảm thấy phía dưới của mình bắt đầu sưng, đau.

Lúc này, hai người nằm dưới sàn cabin trực thăng, Giản Lâm Nhi nghiêng người, một chân đặt trên vai Dịch Nam Phong, hai người hình thành tư thế hình chữ thập.

Trên người, mồ hôi túa ra ầm ướt, từng lỗ chân lông đều toát ra mồ hôi, mặt Giản Lâm Nhi biến đổi liên tục, đó là biểu hiện của nhiều trạng thái cảm xúc.

Xung quanh đã có vài cái “áo mưa” (BCS á, đừng nói không biết là gì nhá, ta đổ mặt a), thất lưng Dịch Nam Phong vẫn không biết một mả đong đưa theo từng nhịp điệu, đợi cho ánh trăng lên cao, chiếc máy bay trực thăng mới ngừng động đậy.

Bão táp trôi qua, đầu óc trống rỗng, đợi cho ý thức trở lại, Giản Lâm Nhi vẫn còn nằm trong lòng của Dịch Nam Phong, cả người trơn bóng, nhưng không ai động đậy, dù sao vừa mới chấm dứt cuộc vận động kịch liệt, ai cũng hao tổn thể lực.

Cổ họng vừa động, Giản Lâm Nhi phát hiện nơi cổ họng đau rát, xem ra là vừa nãy cô la hét quá lợi hại, cô dán chặt vào người Dịch Nam Phong, lắc lắc vài cái nhắc nhở người phía sau tỉnh lại, cả người ầm ướt, cô xoay lại tinh tế nhìn Dịch Nam Phong.

Trong phi cơ không bật đèn, cô nương theo ánh trăng bên ngoài mà đánh giá Dịch Nam Phong. Ánh sáng không rõ lắm, cô phát hiện một năm không gặp, anh vẫn thế, vẫn đẹp, ngũ quan tinh tế, bạc môi rõ ràng đập vào trong mắt cô, trên người da thịt rắn chắc.

Dịch Nam Phong nhắm mắt, anh biết cô đang nhìn mình, cho nên im lặng để cho cô đánh giá anh.

“Anh...” Chần chờ miệng nói, Giản Lâm Nhi phát hiện giọng nói mình khản đặc, cô hoảng sợ, ngậm miệng lại, là vừa nãy cô la quá to sao?

Dịch Nam Phong mở mắt ra, với tay lấy bình nước đưa cho cô, rồi sau đó anh cũng uống hai ngụm lớn, đóng nắp chai lại, một loạt động tác, từ đầu đến cuối anh cũng không nói lời nào, bạc môi mím chặt lại.

Giản Lâm Nhi nhìn Dịch Nam Phong, bỗng dưng cảm thấy sợ hãi, hai người mới vừa rồi quần quít thân thiết, vậy mà giờ anh liền có thái độ như vậy, giống như, chuyện vừa rồi, đơn thuần là chuyện rất bình thường?

Khi huấn luyện đi đứng, huấn luyện dưới nước, tập quyền anh, tập đánh nhau, tập ả nấp,...vân vân vân các loại luyện tập, bận bịu tới mức cô không có thời gian nghĩ tới anh, hôm nay vừa nhìn thấy, nguyên lai chính bản thân cô lại mong muốn gặp anh như vậy, nhưng anh lại...?

Giản Lâm Nhi đau khổ một hồi liền khôi phục lại sự phấn nộ, hiện tại là như thế nào a? Chạy một đường thật xa đến đây, tiêu hao nhiều tinh lực như vậy, làm xong liền muốn phải mông đi sao?

“Sao anh lại tới đây?”

“Ông nội kêu anh đến xem em như thế nào?”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, ông nội cô mà bảo anh đi làm chuyện này ư? Kỳ thật là Dịch Nam Phong đã nói với Giản Chính bảo Giản Khiêm Hải lấy lý do công việc nên tới đây, trực thăng này là của anh, bởi vì anh ngại trực thăng quân dụng có tốc độ quá chậm.

Lúc trước tưởng tượng ra nơi mà cô đã sống trong một năm nay, từ lúc cô đi, anh chỉ biết cô thích ứng với nơi này khá nhanh, giờ nhìn thấy cô như thế này, anh nhẹ thở ra một hơi, đồng thời thấy mất mát trong lòng, bởi vì anh không được nhìn thấy cô tiến bộ từng ngày, mà huấn luyện nơi này rất khắc nghiệt, nghe Tô Kham nói lại, anh cảm thấy một phần tự hào, một phần mất mát.

Giản Lâm Nhi rất muốn hỏi một câu, hiện tại là cái tình huống gì a, vừa thấy mặt liền như vậy, nhưng cô nghe được trong lời nói của anh có sự thương tâm, thật là quái lạ.

Ở “Xích Luyện” một thời gian, Giản Lâm Nhi đã có những biến đổi không hề nhỏ, nếu là trước kia, cô không dễ dàng gì phát hiện được tâm tình của Dịch Nam Phong.

“Thời gian vừa rồi chắc anh cũng có nhiều người lắm nhỉ?”

Nghe những lời này, trên mặt Dịch Nam Phong biểu hiện sự phức tạp, im lặng một lúc rồi nói “Không có”

“Vậy có ai đã đụng tới nơi này?” Cánh tay nhỏ bé đi xuống phải dưới, nắm nắm, kéo kéo cái vật đã khôi phục hiện trạng vốn có.

Khóe miệng Dịch Nam Phong câu lên “Không có, trừ tay phải của em ra thì chẳng có ai!”

Vì thế, Giản Lâm Nhi chẳng thèm so đo nữa, cứ như vậy đi, không hỏi nữa, cô ngồi xuống nhặt lại quần áo của mình, lộn mặt trái sang phải, chỉ cần hai từ “Không có” này là tốt rồi, trước kia có mấy cô gái cứ quần lấy anh, dù sao hiện giờ cô cũng đi xa, cho nên...

Ánh mắt Dịch Nam Phong ảm lại, buổi chiều khi Giản Lâm Nhi nhìn thấy anh trên mặt chỉ có sự khiếp sợ mà không có sự vui sướng, Dịch Nam Phong còn tưởng rằng cô đã quên anh, nhưng lại đâu biết đó là biểu hiện vui sướng tột độ của cô.

Lúc này thấy cô đặt ra câu hỏi, Dịch Nam Phong vốn định rên sất khi còn nóng, hỏi cô lấy thân phận gì mà hỏi anh, nhưng lại sợ cô hiểu nhầm, cho nên anh chỉ nói với cô hai chữ, không vội, chuyện gì đến sẽ đến, anh có thời gian, hướng chỉ anh một lòng chỉ hướng về cô mà thôi.

Rốt cuộc bỏ tâm tư sang một bên, áp chế các loại ý tưởng, Giản Lâm Nhi bỗng cảm thấy lạnh, hơn nữa còn đói bụng.

Vì thế, lúc này không còn bộ dáng của một chiến sĩ được Ngưu Bảo Nhi huấn luyện trong một năm qua, mà lại khôi phục bộ dáng một tiểu cô nương bị Dịch Nam Phong nuông chiều.

“Đói bụng” Ngắc đầu nhìn Dịch Nam Phong, nhìn đến cái cằm khêu gợi kia, cô liền há mồm cắn một phát.

“Tê...” Một phát cắn này, lực đạo cũng không nhẹ, bao nhiêu phần uất cô đều dồn vào đây. Dịch Nam Phong hít một ngụm khí lạnh, đồng thời đưa tay lên vỗ một cái vào mông cô, Giản Lâm Nhi đang muốn cắn thêm phát nữa liền ngưng lại.

“Sao anh lại đánh em, em trước kia đã chết rồi” Giản Lâm Nhi huých khủy tay vào hông anh, kỳ thật, đối với Dịch Nam Phong, anh có thể nuông chiều con người trước kia của cô, nhưng bây giờ cô lại làm nũng với anh, anh cũng không biết làm gì được, cơ bản điều này đã là thói quen thâm căn cố đế mất tiu rồi.

* Thâm căn cố đế: đã ăn rất sâu, ảnh hưởng rất nặng nên khó có thể thay đổi (Nguồn: tratu.soha.com)

Anh nhú mi lại “Em vừa nói cái gì?”

Giản Lâm Nhi khó hiểu, lập lại lời vừa rồi, không ngờ mông lại bị ăn thêm một phát nữa.

“Nói chuyện cho đàng hoàng, nếu để cho anh nghe được từ không hay, cẩn thận anh xử lý em”

Gì, cái gì, nguyên lai là cái này?!!!

“Mọi người đều nói như vậy mà!”

“Mọi người là mọi người, em là em, từ nhỏ anh đã cho em vào trường quý tộc học hành đàng hoàng, mọi thứ lễ phép em vứt cho chó ăn rồi à?” Giản Lâm Nhi bĩu môi, không nói lời nào, ai muốn như vậy a, hiện tại ở trong quân đội, còn có người nào là thiên kim tiểu thư nữa đâu, Giản Lâm Nhi tự ký oán trách.

“Không được học các thói hư tật xấu đó, nghe chưa?” Dịch Nam Phong nghĩ nghĩ, sau này chắc chắn cô sẽ bị cái thói quen này mà làm hỏng mất, ở bộ đội học một đồng thói hư.

Nhưng Giản Lâm Nhi còn chưa hiểu hết, liền nói “Em đói bụng, còn khát nước nữa!” Rõ ràng cô lảng sang chuyện khác, Dịch Nam Phong bực bội.

Đứng dậy, cả người trần truồng, anh tiêu sái đi nhặt quần áo “Đây, mặc vào”. Tiếp nhận quần áo, Giản Lâm Nhi đứng dậy, nhe răng nhếch miệng, biểu đạt tình trạng thân thể của mình bị ai đó cực kỳ tàn ác mà chà đạp, kháng nghị một phen, Dịch Nam Phong mở miệng, ôn hòa nói “Lại đây ngồi nè”

Giản Lâm Nhi nghe lời ngồi xuống, nhìn Dịch Nam Phong bắt đầu thuần thục khởi động máy “Uy, em không thể ra khỏi căn cứ a, mau, mau dừng lại!”

Dịch Nam Phong liếc Giản Lâm Nhi một cái “Ngồi xuống, anh sẽ nói rõ sau”

Trực thăng vững vàng bay lên, Giản Lâm Nhi hoàn toàn không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy Dịch Nam Phong mang cô bay lượn trên bầu trời, sau đó bắt đầu bay thẳng.

“Xích Luyến”

“Liên trưởng, nhìn kia, máy bay”

Ngư Bảo Nhi nhận được tin tức qua điện thoại, liền rống lên “Dịch Nam Phong, tên Vương bát đản”

* –Vương bát đản: từ này thì có hai kiểu mắng người

Nếu theo kiểu phỉ nhổ thì chính là mắng là đồ “trứng rùa” vì ‘Vương bát’ là rùa *nhìn lên trên* và ‘đản’ thì nghĩa là “trứng”, ý chữ là “cái đồ ngay cả rùa cũng hơn người!”

Nếu theo kiểu chữ ngoáy hau thì thỉnh mọi người xem ảnh minh họa (có lẽ Trà vẽ ko đẹp nh dễ hiểu thôi hà :”>)vc6b0c6a1ng-bc3a1t-c491e1baa3n

Các bạn đã nhìn ra chưa? Đây chính là hình dạng của cái mai rùa a :”> Ý chữ của câu này chính là chữ “Đồ rùa rụt cổ!” Ý chỉ người không dám đương đầu với chuyện khó khăn, thích trốn tránh, etc...

(Nguồn: trahoanulove.wordpress.com)

“A, mau bắt sóng, gọi nó quay trở lại ngay, mau làm báo cáo gửi cho tôi” Nhìn máy tính hiện lên một chấm đỏ nhấp nháy, tổng đài viên liền trực tiếp báo cáo với Ngư Bảo Nhi.

“Đã biết, sẽ có báo cáo trong ngày mai”. Madeleine, đừng có mà bắt cóc tiểu Kỳ Lâm của chúng tôi a.

Trực thăng cá nhân dừng ở một cửa biển ngoại ô thành phố, Giản Lâm Nhi đi cùng Dịch Nam Phong xuống dưới, nhìn thấy bên đường có một chiếc Cadillac màu đen đang đậu, cô âm thầm chặc lưỡi, đàn ông ở đảo Hải Nam này cũng thật có tiền a. Cô không ngờ Dịch Nam Phong lại tiêu sái bước tới, mở cửa xe, hướng tới cô đang ngây ngốc há hốc miệng, ý bảo cô mau lên xe.

Mới vào trong xe, Giản Lâm Nhi liền phát hiện ghế trước có tài xế, này, rốt cuộc người đàn ông này có bao nhiêu sự bố trí a.

“Đi khách sạn” Dịch Nam Phong đơn giản hạ lệnh.

Vào phòng tổng thống, Giản Lâm Nhi liền ồn ào mở miệng nói “Trên người còn mặc quân trang, thật là hủ bại, phá hư hình tượng quân nhân”

* Hủ bại: Nát, hỏng, tồi tệ (Nguồn: vi.wiktionary.org)

Dịch Nam Phong không nói gì, gọi điện thoại đặt cơm, thừa dịp còn dư thời gian, Giản Lâm Nhi đi tắm rửa, lúc đi ra đã thấy cơm nước đầy đủ, ăn uống no nê, cô liền buồn ngủ.

Cũng không quản Dịch Nam Phong, cô thẳng tiến vào phòng, trèo lên giường ngủ, trong khi ngủ, cô mơ mơ màng màng cảm giác được có người kéo chăn ra, áo ngủ đều bị cởi.

“Ngô, không cần, phía dưới không thoải mái” Giản Lâm Nhi nghĩ Dịch Nam Phong là một tên cầm thú a, vội vàng mở mắt ngăn cản. Thói quen ngủ sớm, chỉ có ngủ đủ giấc mới có thể đạt chất lượng huấn luyện thật tốt, bình thường cô cũng ít tới các nơi giải trí trong ký túc xá, cơm nước tắm rửa xong liền ngủ ngay.

“Không được cử động, để anh nhìn xem”

Ngọn đèn sáng rực, mọi vật không thể che giấu, trên giường lớn có một cô gái đang nằm sấp, tư thế dang hai chân ra.

Giản Lâm Nhi trần truồng nằm trên giường, các vật có thể che đậy thân thể đều bị Dịch Nam Phong vắt đi hết “Không cần, xem cái gì mà xem, em muốn ngủ”

Cái cổ thon dài, hướng về phía trước tạo thành đường cong tuyệt đẹp, nhưng hơi gầy, ôm vào trong ngực rõ ràng ít thịt hẳn đi, lúc trước không quan sát kỹ, giờ nhìn cô, anh nói không nên lời.

Đen đi rất nhiều, đôi chân mặc quần dài vẫn rất trắng mịn, ở vị trí mẫn cảm, màu mật ong cùng màu trắng đối lập nhau làm cho hô hấp của Dịch Nam Phong rối loạn, chân cô hình như dài thêm, cô có vẻ cao lên một chút. Đưa tay mơn trớn lên vết sẹo nhỏ trên người cô, Dịch Nam Phong biết huấn luyện khó tránh khỏi gây thương tích, nhưng nó xuất hiện trên người cô, làm anh không thể tiếp nhận được, huống chi sau này cô còn có thể đi thực hiện nhiệm vụ, nguy hiểm hơn tập luyện nhiều.

Nhìn cô ước chừng vài phút, sau đó nằm xuống, nghiêng người nhìn vào một bên mặt của cô “Em thích Xích Luyện?”

“Vâng, ở đó, mọi người tốt lắm”

Dịch Nam Phong không nói lời nào, nghĩ muốn mua một căn phòng ở đây.

33. Chương 33: Một Tháng

Edit: Snow

Beta: Rika Nguyen

“Oa, tiểu Kỳ Lâm, anh chàng ấy lại tới nữa, mọi người hiện đang đó, trăm ngàn lần đừng có phát cáu nha.”

Hầu Tranh vừa cười vừa đi đến, ở Xích Luyện, mười ngày thì sẽ có một ngày nghỉ, hiện tại đang thời gian nghỉ ngơi, nhìn về phía bờ cát cách đó không xa, Giản Lâm Nhi liền nhìn thấy phía xa xa có hai thân ảnh đang bước về phía này.

“Cái gì mà anh chàng này anh chàng nọ, nói chuyện khó nghe muốn chết.” Giản Lâm Nhi liếc mắt nhìn Hầu Tranh một cái, không đứng dậy, cô tuyệt đối không đi ra, lần trước cô xung phong đi ra đầu tiên kết quả bị thương ở đùi, một thời gian dài không dám gặp Dịch Nam Phong.

“Ha ha ha, ôi, ước gì cũng có người đến thăm mình a” Hầu Tranh ở bên cạnh vừa nói vừa đưa mắt nhìn trời.

Một năm trước, sau khi huấn luyện xong liền không gặp Dịch Nam Phong, bây giờ quay lại thời điểm ấy nghĩ đến lại thấy có chút buồn. Qua một tháng cũng không thấy Dịch Nam Phong, Hầu Tranh chỉ có thể tỏ ra là mình không biết cái gì.

Vì thế khi gặp Giản Lâm Nhi ở trên bờ cát liền nhanh chóng một chút gặng hỏi, Giản Lâm Nhi đại khái nói qua tình huống nhưng cũng đủ làm cho Hầu Tranh tức giận đến ngực phập phồng.

“Giản Lâm Nhi, cô chính là thích bị ngược nha, điều kiện của cô tốt như thế tại sao lại phải chạy đến nơi này, mà đã đến rồi thì thôi, người ta chạy đến tìm cô, cô xem cô đã làm gì, trời ơi, tôi cũng không biết phải nói với cô thể nào, quả thực muốn tức chết.”

Hầu Tranh nhìn Giản Lâm Nhi càng thêm tức giận, đá Lâm Nhi một cái “Việc là do cô làm ra, cô còn buồn bực cái gì chứ.”

Nghe Giản Lâm Nhi nói chính mình làm sao có tư cách đứng bên người ta gì gì đó mà Hầu Tranh có cảm giác sao giữa người với người lại có tư tưởng chênh lệch nhau lớn như thế không biết.

Hầu Tranh không biết thế nào lại mắng, cô muốn đến “Xích Luyện”, hiện tại Giản Lâm Nhi lại còn là đối tượng trọng điểm đang được bồi dưỡng, nói cô rời đi hẳn là không có khả năng.

Nhìn mặt Giản Lâm Nhi, Hầu Tranh liền không mắng nữa “Này, người ta từ xa đến đây, coi như thả lỏng đi, có người hầu hạ lại và tâm sự, thôi cứ từ từ mà hưởng thụ đi.”

Hầu Tranh vừa đã thông tư tưởng cho Giản Lâm Nhi xong, Giản Lâm Nhi mơ hồ nghe trong lời nói của Hầu Tranh là Dịch Nam Phong sẽ đến. Quả nhiên, chẳng lâu sau Dịch Nam Phong đến, hai người theo thói quen đi ra phía cổng. Một năm nay, Dịch Nam Phong cảm thấy lúc nào mình cũng nhớ tới cô, tác phong trên giường cũng đã hưng hân rất nhiều, cả hai thường đại chiến đến rạng sáng không hết ồn ào.

Mà ở “Xích Luyện” người biết thân phận của Dịch Nam Phong cũng chỉ có ba người, Dịch Nam Phong trong mắt của những người khác luôn luôn thần thần bí bí, mặc quân phục đại tá, cứ thỉnh thoảng lại xuống thị sát, nhưng mọi người vẫn không hiểu vị đại tá này thuộc bộ phận nào.

Có đôi khi Dịch Nam Phong đến nhưng lại không lộ diện, chờ Giản Lâm Nhi đến chỗ anh, bởi vì Giản Lâm Nhi ngại Dịch Nam Phong đến nhiều quá sẽ khiến ọi người nghi ngờ. Suy nghĩ này của cô khiến Dịch Nam Phong bật cười, nghi ngờ gì chứ, nghi ngờ anh là bạn trai của cô, Dịch Nam Phong cảm thấy chính mình đang chơi trò chơi ái tình ám muội.

Thấy Giản Lâm Nhi kiên trì, Dịch Nam Phong cũng không bắt buộc, ai bảo anh yêu chiều cô chứ.

Giản Lâm Nhi không nói với bất cứ ai qua về việc mình vì sao lại kiên trì muốn tới huấn luyện như vậy, hoặc là nói chính mình phải làm được một chuyện gì to tát gì gì đó. Người ở bên ngoài nhìn vào thì nghĩ đây là một cô gái cứng đầu, kiên trì.

Không có ai biết Giản Lâm Nhi có trí nhớ rất tốt, chuyện xảy ra lúc còn nhỏ cho đến bây giờ cô vẫn còn có thể nhớ rất rõ từng chi tiết, trong trí nhớ của cô, cha cô luôn luôn bề bộn nhiều việc, mẹ thì luôn luôn ở nhà...

An ủi chính mình phải bình tĩnh, Giản Lâm Nhi không muốn thừa nhận bản thân mình đang cảm thấy bất an, nhìn Dịch Nam Phong đang từ từ đi đến.

“Em hôm nay không muốn ra ngoài”

Sắc mặt Dịch Nam Phong bỗng trầm xuống “Vì sao?”

“Không vì sao cả, chỉ là em không muốn ra ngoài.” Giản Lâm Nhi theo bản năng xoa đùi.

Dịch Nam Phong không nói chuyện, xoay người đi đến phía doanh trại, Giản Lâm Nhi âm thầm cảm thấy nguy hiểm, người này không có tốt được như thế, từ lần trước anh đến cho đến nay đã là một tháng rồi.

Ngưu Bảo Nhi đang ở văn phòng viết báo cáo, cô cảm thấy vô cùng phiền hà, người này nói đến liền đến, đi liền đi.

Trên cửa truyền đến hai tiếng gõ nhẹ, ngẩng đầu bắt gặp Dịch Nam Phong đứng ở cửa, người này sao bỗng dưng lại có ý tứ thế nhỉ?

“Chuyện gì?”

“Đêm nay tôi ở đây, cô thu xếp cho tôi một phòng.” Dịch Nam Phong thần nhiên nói.

“Cậu có vấn đề hả, khách sạn không ở lại muốn ở nơi này, chúng tôi ở đây miếu nhỏ không dám tiếp đón đại Phật đâu.” Ngưu Bảo Nhi lạnh lùng nói.

“Lâm Nhi nói không muốn rời nơi này nên tôi liền ở nơi này thôi.”

Ngưu Bảo Nhi chán nản “Việc nhà cậu sao lại muốn đến nơi này bắt chúng tôi can thiệp thế.” Vừa nói vừa nổi giận đùng đùng lao đi.

Giản Lâm Nhi vừa trở về đã bắt gặp Ngưu Bảo Nhi đi tới, bèn chào hỏi “Chào Liên trưởng.”

“Cô chạy nhanh đi dọn dẹp một chút rồi đi ra ngoài, tôi chờ trước thiếu các người sao?”

Giản Lâm Nhi thấy Dịch Nam Phong đang đứng cách đó không xa bèn biết ngay là anh ta đã cùng Liên trưởng nói cái gì, cuối cùng vẫn là không tình nguyện đi theo Dịch Nam Phong ra ngoài.

Đêm nay hai người không có loạn phượng diên cuồng bởi vì Dịch Nam Phong vô tình phát hiện ra trên đùi Giản Lâm Nhi có một vết thương. Tuy rằng vết thương đã đóng vảy nhưng hiện tại nhìn vẫn thấy thực dọa người.

“ Tại sao lại có vết thương này vậy?”

Dưới ánh đèn sáng ngời, sắc mặt Dịch Nam Phong thâm trầm trông thực là dọa người.

Hai người hiện tại đang ở tại căn nhà của Dịch Nam Phong.

Vừa ăn cơm xong, Giản Lâm Nhi liền đi tắm rửa, sau khi Dịch Nam Phong thu dọn xong xuôi đi vào phòng đã thấy Giản Lâm Nhi quần chăn kín mít nằm trên giường.

Dịch Nam Phong cũng không suy nghĩ gì, đi tắm rửa một cái.

Lúc quay lại, Dịch Nam Phong tiện tay ném khăn tắm quần quanh người tiến vào trong chăn. Cả người Giản Lâm Nhi bỗng cứng ngắc, cô còn không quên trên người cô có vết thương không thể để cho Dịch Nam Phong nhìn thấy.

“ Không cần, hôm nay em không muốn làm gì cả, chúng ta ngủ có được không?” Giản Lâm Nhi chớp đôi mắt to hướng Dịch Nam Phong cầu khẩn.

Anh híp mắt lại, vô cùng quái dị, Dịch Nam Phong bây giờ là không phải là Dịch Nam Phong mà Giản Lâm Nhi biết, cách nói chuyện này từ ngày Giản Lâm Nhi đến “Xích Luyện” anh chưa từng được nghe qua.

Trong lòng vẫn cảm thấy thực hưởng thụ, Dịch Nam Phong không nói lời nào, Giản Lâm Nhi gối đầu lên cánh tay Dịch Nam Phong, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh. Dịch Nam Phong dịch nhẹ cánh tay Giản Lâm Nhi đang gối lên, tay bên kia chống đầu, nhìn Giản Lâm Nhi một lúc, sau đó không nói một lời nào cúi xuống hôn cô. Cái gì mà cứ thế đi ngủ chứ, nói giỡn hay sao, anh đã bị ghen cả tháng nay rồi, đã là thương nhân thì đều biết mua bán có lời, huống hồ Dịch Nam trong thương nhân bên có gian thương, trong gian thương là nhân tài kiệt xuất. Làm sao anh có thể chịu khuất phục được chứ.

Dịch Nam Phong hôn từ môi đến mắt, các loại góc độ khiến Giản Lâm Nhi quên hết mọi chuyện và cũng quên luôn việc mình phải nhớ kỹ.

Sóng mắt lấp lánh, cánh môi bị hôn nhanh chóng sưng đỏ, mọi phòng vệ của Lâm Nhi đã đều bị trút sạch, quần áo cũng nhanh chóng bị cởi ra.

Sau đó, Dịch Nam Phong liền phát hiện ra vết thương trên đùi của Lâm Nhi, ánh mắt muốn ăn thịt cô lúc này nháy mắt liên thay đổi.

Bỗng nhiên nghe được lời nói của Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi mở mắt phát hiện hai người đều không mặc gì, trừng to mắt chỉ biết âm thầm cầu nguyện, cô biết mình không xong rồi.

Kéo chăn che vết thương trên đùi “ Lúc huấn luyện không cẩn thận bị móc vào.”

Dịch Nam Phong biết vết thương đó là do đâu, loại huấn luyện này anh cũng đã từng trải qua, anh biết nó nguy hiểm thế nào.

Giản Lâm Nhi biết đó mới chỉ là huấn luyện, tuy rằng đó là ở trong khu vực an toàn, nhưng mọi người tham gia khảo nghiệm đều phải vượt qua yêu cầu.

Dịch Nam Phong cảm thấy mình sẽ sớm già đi mất bởi vì cô gái nhỏ này lúc nào cũng khảo nghiệm trái tim của anh.

Chính vì có chuyện như thế, mà Dịch Nam Phong mang theo cơn tức giận đi ngủ, Giản Lâm Nhi cười trộm một chút, nằm nửa ngày đưa tay xuống hạ thân Dịch Nam Phong, mân mê một lát, đợi cho trong tay ẩm ướt dính dính, liền xoa xoa tay vào chăn, cũng không có ý định buông tay ra, lăn ra ngủ. Dịch Nam Phong không thể làm gì, đây là thói quen của Lâm Nhi, hạ thân phía dưới cương cứng, làm sao có thể ngủ được? Dịch Nam Phong cảm thấy Giản Lâm Nhi là đang tra tấn mình, động đậy một hồi không thấy cô nói gì liền từ bỏ ý định đi ngủ.

“ Tiểu Kỳ Lâm, chuẩn bị chuẩn bị, cô có khả năng được về thành phố nha.” Ngưu Bảo Nhi nhận được thông tin, một mặt coi trọng Giản Lâm Nhi, Giản Lâm Nhi là một trong số ít người ở “Xích Luyện” có thể chịu khổ được, khi đối mặt với khó khăn còn có dũng có mưu, hơn nữa khi huấn luyện thành tích lại cực kỳ tốt,

một mặt muốn giới thiệu “Xích Luyện” là có thật, vì thế, Giản Lâm Nhi vô cùng vinh quang sẽ đảm nhiệm việc này.

“Sao?” Phản ứng đầu tiên của Giản Lâm Nhi chính là nghĩ ông nội hoặc Dịch Nam Phong nhúng tay vào.

Ngưu Bảo Nhi đơn giản giải thích, Giản Lâm Nhi mới biết khả năng của mình phải lộ diện cho tất cả mọi người biết, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo.

Không thể ngờ được, vào thời điểm cô mới đến đây, thành tích học tập là rất kém cỏi, không thể tưởng được khi mình tham gia vào quân ngũ lại có cơ hội tốt thế này.

Cô dường như sinh ra để vào quân ngũ, phục vụ cho quân đội, Giản Lâm Nhi vẫn còn trẻ tuổi, thế mà đã được chỉ đích danh đảm nhận một nhiệm vụ vinh quang thế này, cô cảm thấy hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là muốn nói cho Dịch Nam Phong biết.

Nhưng khi đi được hai bước cô liền bình tĩnh, thế này thì tính là gì, cô chưa bao giờ tham gia thực chiến, ở “Xích Luyện” mà không được làm nhiệm vụ thì quả thực là tiếc nuối, bởi vì để thực hành những cái mà mình học được thì chỉ có tham gia thực chiến. Cho nên suy đi nghĩ lại Giản Lâm Nhi không còn chần chừ gì nữa mà quyết định luôn việc này, chắc chắn phải tham gia.

Ngưu Bảo Nhi nghĩ mình cố gắng nhiều năm như thế, đội ngũ của mình rốt cuộc cũng có vũ khí bí mật, trong lòng bắt đầu không bình tĩnh, lôi kéo Giản Lâm Nhi giảng lịch sử “Xích Luyện”. Giản Lâm Nhi dở khóc dở cười, Liên trưởng sao thế này, đại hội còn hai tháng nữa mới tới, hiện tại sao lại gấp như thế cơ chứ?

Giản Lâm Nhi bây giờ không còn là tiểu nha đầu lúc nào cũng tùy hứng nữa, Dịch Nam Phong mỗi khi thấy Giản Lâm Nhi ngủ, thường xuyên nhìn chăm chăm cô cả nửa ngày, cô gái này tựa hồ sắp giương cánh, thần thái cô bắt đầu có điểm bất đồng.

34. Chương 34: Đại Hội

Edit: Belieber

Beta: Rika Nguyen

Bên ngoài hội trường Đại hội, các xe quân dụng lớn nhỏ đậu ở bên ngoài. Giản Lâm Nhi sớm đã ngồi ở vị trí VIP, trong lòng thấp thỏm không yên.

Ngưu Bảo Nhi đi cùng với cô đến đây, sau đó quăng lại một câu “Nói cho tốt vào, cho bọn họ ngây ngốc luôn, cấp mặt mũi cho “Xích Luyện” nghe không?”

Bởi vì Ngưu Bảo Nhi vừa mới tới đây, liền thấy xe của Tô Kham cách đó không xa, thế là vội vàng chạy tới lủi vào trong xe đi mất.

Dịch Nam Phong vừa xuống máy bay, cửa biển có gió rất lớn, anh một thân đồ đen, gió thổi vào tóc và áo bay lất phất càng làm tăng thêm vẻ tuấn mỹ, nhưng sắc thái trên mặt lại như ngàn dặm xa cách, mặt mũi hằm hằm, nhìn sâu không lường được.

Ba tháng gần đây, công ty có rất nhiều việc, cho nên anh khá bận bịu, nhưng trong mấy tháng này, anh thấy mình như mây năm rồi chưa gặp cô, anh có suy nghĩ có nên nói với Ngưu Bảo Nhi cho Giản Lâm Nhi nghỉ một ngày?

Bước chân về phía trước, người đàn ông cao gầy, tay áo tung bay, trong đầu vui sướng vì nghĩ sắp gặp được bảo bối của mình, Dịch Nam Phong có chút vội vàng, điện thoại liền vang lên, đầu bên kia truyền đến tiếng nam nữ thở dốc, Dịch Nam Phong nhướn mi

“Alo...”

“Ở đâu? Đã tới nơi chưa?” Giọng nói Tô Kham phát ra từ kẽ răng, trong chiếc xe nhỏ, Ngưu Bảo Nhi đang ngồi trên người anh mà vịn vịn, hai người thiết là bất chấp mọi lúc mọi nơi, tùy tiện tìm một cái ngõ nhỏ, cho đậu xe bên đường rồi “làm việc chính”

“Tôi ở Hải Nam” Dịch Nam Phong nhẩn nại nói chuyện, chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng hiểu được hai người bên kia đang làm gì?

“Người phụ nữ của tôi ở đây, còn dẫn theo người nhà của anh nữa” Dịch Nam Phong dừng bước.

“Đáng chết” Tắt điện thoại, anh liền gọi trực tiếp cho thư ký đặt vé máy bay trở về ngay, thật là vất vả cho thư ký, tầm ba tiếng sau, Dịch Nam Phong chạy như bay tới hội trường Đại hội Nhân dân.

Gọi điện thoại cho Tô Kham, Tô Kham đã sớm chờ sẵn, vừa mới vào cửa, Dịch Nam Phong liền nhìn thấy cô.

Trên sân khấu, một cô gái mặc thường phục, mái tóc đen ngắn bóng mượt, một đồng chí nhìn khắp người cô rồi nói nhỏ với người bên cạnh “Tôi tin tưởng nhóm này sẽ thành công...”

Dịch Nam Phong nghe được giọng nói của cô, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, người đang diễn thuyết trên sân khấu kia là cô sao?

Hùng biện rất tự tin, nói các phương thức huấn luyện ở “Xích Luyện” rất rành rọt, đôi môi đỏ xinh đẹp, hai gò má bóng loáng, tinh thần rất phấn chấn. Một vài người ngồi ở vị trí lãnh đạo không ngừng gật đầu, trao đổi ánh mắt với nhau, cô gái nhỏ bé này, rất hợp với yêu cầu của bọn họ.

“Cảm ơn mọi người” Giản Lâm Nhi khom người chào rồi bước xuống, dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt. Dịch Nam Phong thấy có nhiều ánh mắt mơ ước tới bảo bối của mình, anh hừ lạnh một tiếng, mọi người đều chăm chú nhìn cô, không có ai phát hiện được nơi này có người lạ xâm nhập.

Trong này, cũng có một người đàn ông rất giỏi, là Giản Khiêm Trạch, mọi người vây quanh, anh nói đây là em gái của mình, lập tức đẩy lên một tin tức động trời, Giản Khiêm Trạch có em gái, là cô gái xinh đẹp tài năng vừa rồi, mọi người không quản phía trước còn có lãnh đạo, liền xúm xít đứng vây quanh chỗ cho cô.

Dịch Nam Phong hí mắt lạng, đưa tay chỉ về phía trước “Mang cô ấy lại đây”

Tô Kham bất động, nói giỡn sao, nhiều người đang nhìn như vậy, anh làm sao có thể mang ngôi sao sáng của hôm nay đi được a?

“Đi!” Giọng nói lạnh đi vài lần, lãnh khí trên người Dịch Nam Phong tỏa ra tứ phía, Tô Kham đưa tay vuốt vuốt cái mũi, chậm chạp bước đi. Trong quân đội đều coi trọng kỷ luật, mà ở Đại hội này càng kỷ luật hơn nữa.

Tô Kham tận lực tránh mặt các vị lãnh đạo cấp trên, lạng lẽ bước tới bên cạnh Giản Lâm Nhi.

Sau đó, không quay đầu lại nhìn nữa.

Dịch Nam Phong mặt đen thui đến dọa người, tìm một vị trí khuất ngồi xuống.

Từ lúc Dịch Nam Phong tiến vào, Dịch Hàn Sơn đã nhìn thấy anh, ông đưa mắt nhìn tài liệu cả nửa ngày, sau đó đưa mắt nhìn Giản Lâm Nhi, cân nhắc lại cân nhắc, vẫn là tiếp tục nhìn tài liệu a.

“Tốt, Hội nghị hôm nay tạm dừng tại đây, mọi người nghỉ ngơi trong chốc lát” Rốt cục trên đài cũng có người nói, vì thế ánh mắt mọi người dời khỏi Hướng Giản Lâm Nhi.

Dịch Nam Phong ngồi ở phía sau, ánh mắt rõ ràng nhìn ra sự chết chóc. Giản Lâm Nhi vừa định đứng dậy đi ra phía sau, kết quả là giả trẻ lớn bé Giản gia đều chạy tới, ở trong quân đội, Giản gia coi như là một nửa chủ nhân, vì thế có rất nhiều người vây quanh.

Hai năm qua, Giản Lâm Nhi cũng chưa có trở về, nhìn thấy mọi người, bác cả bác hai cùng anh trai thì rất cao hứng. Vì thế Giản Lâm Nhi bị vây ở bên trong.

“Nha đầu, ăn không ít khổ đi?” Đây là bác cả hỏi.

“Không có, không khổ, cháu rất thích huấn luyện.” Giản Lâm Nhi mắt to nhìn mọi người, cùng bác cả nói chuyện tự nhiên thiếu đi vài phần quý củ bộ đội, cô sợ chính mình toát ra một chút bộ dáng chịu khổ làm ọi người lo lắng.

Lúc này thấy Dịch Nam Phong ở phía sau, Giản Lâm Nhi có kiên cường tới đâu vẫn thấy không yên tâm, gặp Dịch Nam Phong trong tay mang theo hành lý, người này sẽ không tính đến thăm mình chút. Quên đi, cô đưa mắt nhìn mọi người, trong lòng thấp thỏm không yên, trên mặt hiện lên sự không bình tĩnh, cô sợ mọi người không cho cô đi Hải Nam nữa. Một thời gian dài không gặp, cô có thể nói là cô rất nhớ anh, nhưng giờ lại gặp anh trong thời khắc vinh quang của chính mình như thế này, bỗng dưng, trong lòng cô trào dâng lên cảm giác muốn chia sẻ.

“Oa, đen đi nha, sao lại đen như thế này, ông nội mà thấy liền không nhận ra cháu gái bảo bối của mình đâu” Giản Khiêm Trạch nắm thời cơ néo khuôn mặt Giản Lâm Nhi một chút.

“Em đang mệt, chán ghét...” Giản Lâm Nhi hàm hồ nói với Giản Khiêm Trạch, Giản Khiêm Trạch buông tay không néo nữa, Lâm nhi nhìn nhiều người như vậy, tròn mắt vòng vo chuyển lạng lẽ, kiễng gót chân tới gần tai Giản Khiêm Trạch nói “Anh, đại ca phía sau kia.” Giản Khiêm Trạch cả kinh, lập tức đứng thẳng.

Thừa dịp mọi người không chú ý, đảo ánh mắt xem xét xung quanh, thấy ánh mắt Dịch Nam Phong hung ác nham hiểm, vội vàng chuyển lại đây, trên mặt liền nở nụ cười “Đến đến đến, Lâm nhi vừa nói muốn đi toilet, giờ anh dẫn em đi nha, haha.” Nói xong xoay người lôi kéo Giản Lâm Nhi đi.

Giản Khiêm Trạch kêu Dịch Nam Phong cùng anh em trong nhà dời đi nơi khác, gọi các anh theo thứ tự cấp bậc, riêng Dịch Nam Phong thì gọi là đại ca.

Mắt thấy đại ca ở ngay phía sau, xem ra cũng không phải là chờ mình, khẳng định là có liên quan tới tiểu công chúa.

Nhiều người đang nhìn như vậy, Giản Khiêm Trạch định dẫn Lâm nhi đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì.

“Nha đầu, anh nói với em nè, anh nhận được tin tức, có người muốn đưa em tới “Trường học thợ săn” trong truyền thuyết nha, nơi này không phải là nơi mà người bình thường có thể đi.

Giản Lâm Nhi dừng chân “Gì, làm sao có thể, không có người con gái nào có thể đi tới nơi này a?” Cô nghĩ chắc là Giản Khiêm Trạch đang đùa giỡn cô.

Giản Khiêm Trạch cười thần bí “Anh nói với em nè, chuyện này ba ba anh đã sớm thu thập đầy đủ tin tức rồi, anh không cần thận nhìn thấy lúc ba ba đang bàn công tác, em cũng không nên để lộ ra a.”

Giản Lâm Nhi ngây dại, vẫn là cảm thấy không có khả năng

“Anh nói nè, hình như là do sách lược của Bộ ngoại giao, bởi vì nước Mỹ cũng đã có con gái đi tới nơi này.” Giọng nói đè ép xuống vài độ, nhìn nhìn bốn phía, Giản Khiêm Trạch mới nói.

Trong lúc nhất thời, Giản Lâm Nhi không biết phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy đây là một cái cơ hội, một cơ hội rất lớn a, có thể tới được “Trường học thợ săn”, ở trong quân đội này có mấy người đâu?

Dịch Nam Phong đã tới hội trường nhân dân này vài lần, tham gia các sự kiện “Thanh niên xuất sắc”, “Giám đốc trẻ tài năng”.... Cho nên anh rất quen đường lối ở đây, nhìn Giản Khiêm Trạch đưa Lâm nhi đi ra ngoài, lập tức đi theo, chờ Giản Lâm Nhi đi ra.

Anh ra ngoài, ngồi vào xe, đợi cô đi ra, nhưng đợi hoài mà không thấy.

Nguyên nhân là do Giản Lâm Nhi nghe Giản Khiêm Trạch nói chuyện này, nghĩ có phải là do tác động của buổi diễn thuyết hôm nay không, bởi vì Đại hội hôm nay có nội dung chính đó là “Xu hướng phát triển toàn diện của Quân đội”. Cho nên sau khi đi toilet về lại chỗ ngồi, cô cảm thấy vẫn có chút không tin tưởng.

Rốt cục cũng có năm ba nhóm người đi ra, một đám dừng ở bên ngoài xe rồi chạy đi, Dịch Nam Phong nhìn chăm chăm vào cửa ra vào, rốt cục cũng thấy Giản Lâm Nhi cùng Giản Khiêm Trạch sóng vai đi ra, đưa tay nhấn nhấn kèn xe, Giản Khiêm Trạch nhìn một chút rồi chạy nhanh tới chỗ Lâm nhi, đằng sau có vài vị đại lãnh đạo, ra vẻ là tụ tập bàn chuyện.

“Đại ca, xin chào.”

Dịch Nam Phong không nói lời nào, đợi một thời gian dài như vậy, ai có thể có tâm tình tốt được. Huống hồ Dịch Nam Phong còn đang tức giận, vì Giản Lâm Nhi đến Bắc Kinh, thế nhưng không nói với mình, làm cho anh không nhận được tin tức gì, anh cảm thấy thực là khó chịu.

Giản Khiêm Trạch thức thời không nói nữa, Giản Lâm Nhi đi lên phía trước, bởi vì cô thấy mặt Dịch Nam Phong thật là đen. Vì thế Giản Khiêm Trạch liền mau chóng lên xe.

Vừa mới rẽ qua con đường ở phía tây hội trường, Dịch Nam Phong tìm vị trí dừng xe “Lão Nhi, đi xuống.”

“Gì, mình đi cái gì về đây?”

Dịch Nam Phong chuyển ánh mắt qua Giản Khiêm Trạch làm cho anh tự động đầu hàng “Tốt tốt, mình xuống.”

Giản Khiêm Trạch đi xuống, xe “Sưu” một tiếng liền chạy đi, Dịch Nam Phong điều khiển xe chạy về hướng biệt thự của mình.

Tử Ngọc sơn trang, phong cảnh hữu tình, là nơi mà người giàu có tụ tập ở đây, các biệt thự cách nhau rất xa.

Xe dừng thật lâu mà người trong xe đều không có ý định xuống xe

“Dịch Nam Phong?” Cuối cùng vẫn là Giản Lâm Nhi mở miệng .

Dịch Nam Phong không nói, Giản Lâm Nhi cắn cắn môi, xuống xe , mở cửa xe của Dịch Nam Phong, nói “Anh tới Hải Nam “

Con người đen của anh hít lại, nhìn Giản Lâm Nhi một cái rồi nói “Vì sao không nói với anh?”

Cô chủ động đưa tay ra với Dịch Nam Phong “Đi quá mau ,em lại không mang điện thoại, cho nên không kịp nói với anh .” Giản Lâm Nhi biết Dịch Nam Phong từ Bắc Kinh đến Hải Nam rồi lại từ Hải Nam trở về Bắc Kinh, còn chờ mình , tuy rằng cô vô tâm vô phách (không tim không phổi), nhưng cũng bắt đầu đau lòng cho Dịch Nam Phong. Thời gian dài không gặp, nhìn anh gầy không ít.

Đầu đội mũ, nhìn gương mặt cô càng nhỏ nhắn, lúc này biểu hiện trên mặt thực ngoan ngoãn, mở miệng giải thích với anh, tức giận trong lòng Dịch Nam Phong vơi đi không ít, nhưng sắc mặt vẫn không tốt lắm.

35. Chương 35: Trừng Phạt (18+)

Edit: Snow, Rika Nguyen

Beta: Rika Nguyen

Trên mặt Dịch Nam Phong không có chút biến hóa gì cả, Giản Lâm Nhi lặng lẽ thở dài, không biết anh chàng này có phải đang muốn cô đến để dành một chút hay không đây?

Cô dường như đoán ra phạm là đàn ông thì hình dáng đều có phần giống nhau, ngây thơ, kiêu gì người có quyền quyết định vẫn là họ.

Giống như lần kia vậy.

Lần trước Dịch Nam Phong thấy Giản Lâm Nhi huấn luyện vất vả như vậy, mỗi lần đến đều mang theo những loại thuốc tốt nhất, yêu cầu Lâm nhi cầm lại nhưng cô gái này lại nghĩ những người khác huấn luyện còn không cần dùng mà mình lại dùng thì không được, vì vậy trong giai đoạn huấn luyện cô kiên quyết muốn tự khẳng định mình, không cần dùng những bình thuốc kia của Dịch Nam Phong. Dịch Nam Phong sau khi biết chuyện mặt không có chút thay đổi nhưng ánh mắt thì tối sầm lại.

Hơn nửa năm liền, Giản Lâm Nhi lại một lần chọc tức Dịch Nam Phong, khi rời khỏi, lúc trở về liền bị Hầu Tranh chế nhạo.

“ Tại sao mình lại không gặp được một người con trai tốt như thế nha, mà em có chàng trai tốt quan tâm thì lại không cần. Ôi ông trời đúng là không chiều lòng người mà.” Khẽ ném hòn đá trên mặt nước biển, Hầu Tranh liếc mắt nhìn tay chân của Lâm Nhi, da mặt nhìn non mịn, bóng loáng, còn hiện lên một vẻ đẹp rạng ngời.

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, mỗi lần nhắc đến Dịch Nam Phong cô đều không dám hé răng, mặc người khác có biểu hiện điều gì, dù có thế nào cô vẫn một mực trầm mặc.

“ Có phải anh chàng này yêu em đến chết mất không?”

“ Người ta đâu có thương em chứ”.

“ Mình muốn chết nha, tiểu Kỳ Lân em dựa vào đâu mà nói anh ta không thương em? Em nhìn lại xem, có anh chàng nào không thương mà lại chạy từ xa đến mang theo bao nhiêu loại thuốc rồi mỗi lần đi ra ngoài đều ân cần chăm sóc hay không? Em mau nhìn lại đi nha, đầu em đúng là bị đập trúng rồi, em đã gặp qua có người con trai nào tình nguyện đi hầu hạ người khác hay không?” Hầu Tranh nhẹ nhàng dạy bảo Lân Nhi.

Giản Lân Nhi ngẩn người “Chẳng phải là chúng ta vẫn như thế hay sao?”

Hầu Tranh dừng một lúc lâu sau mới ầm ầm nói “ Chị thấy ghen tị với em, em thật là không biết tốt xấu gì hết.” Cuối cùng lại hét lên một hồi “ Aaaaaaaaaa...”

“ Nói như chị có phải là Dịch Nam Phong yêu em, là tình cảm nam nữ yêu nhau sao?” Giản Lân Nhi không khỏi nhớ tới từ lúc cô bắt đầu hiểu biết tới nay, bên người Dịch Nam Phong lúc nào cũng vây quanh toàn là con gái, như vậy mà lại yêu cô? Giản Lân Nhi thực sự cảm thấy hoài nghi.

“ Em nói vớ vẩn gì vậy?” Hầu Tranh thực sự kích động. “ Nói đến thế rồi mà em vẫn hoài nghi Dịch Nam Phong không yêu em hả? Ôi trời ơi, thật là tức chết mất thôi, chị cũng cảm thấy đồng tình với hoàn cảnh của anh ta nha!!!”

Giản Lân Nhi không nói lời nào, có lẽ những điều Hầu Tranh nói là sự thật, người như Dịch Nam Phong có thể bỏ ra nhiều tâm tư như thế trong chuyện tình cảm, cô bị thương anh liền chạy ngay tới bên cạnh đưa cô đi vật lý trị liệu, tuy mỗi lần cùng nhau đều tỏ ra vô cùng cảm thú nhưng sau đó vẫn tận tình chăm sóc cô. Nhưng là cô vẫn không hiểu vì sao, anh có nhiều đối tượng như thế, tại sao lại tự mình tình nguyện đi hầu hạ người khác cơ chứ.

Nhưng là mỗi lần cô muốn hỏi, khuôn mặt Dịch Nam Phong đều không một chút thay đổi, lời nói đến miệng lại không thể thốt ra được, có vài thứ Giản Lân Nhi cũng không thể tự nói ra được, vừa có chút xác định tình cảm của anh thì anh lại nhanh chóng thay đổi làm cho cô cảm thấy như trong chuyện này chỉ có chính mình tự đa tình, vì thế, vài lần sau cô liền cho là bình thường, hàng tháng anh đến thăm cô một lần chỉ là chuyện bình thường.

Giản Lân Nhi không biết mỗi lần sắc mặt Dịch Nam Phong không tốt liền tỏ ra biểu tình chớ có lại gần, như thế cô liền khẳng định cô đã nói gì chọc tức đến anh hoặc là làm sai chuyện gì đó.

Con gái là thế, mỗi khi đã quyết định chuyện gì liền cứ khẳng khẳng cho là như thế, mặc kệ cho người ta có làm gì đi chăng nữa thì cũng phải muốn nghe chính miệng họ nói là yêu hay không yêu thì mới tin được.

Bàn tay nhỏ bé ở trong tay Dịch Nam Phong, ngón tay anh không giống ngón tay của mọi người, rất dài, rất đẹp.

“Được rồi, là em sai rồi, không nói với anh, nếu không chúng ta thân thêm một chút?” Dịch Nam Phong vẫn là không nói lời nào, ánh mắt khẽ liếc nhìn Giản Lân Nhi.

Khẽ hôn lên một cái, Dịch Nam Phong thờ ơ, Lân Nhi bèn hôn lại nhưng là anh vẫn đang bất động. Tính tình bướng bỉnh của Giản Lân Nhi đã đến lúc phát tác, Dịch Nam Phong nhượng mảy nói “ Thân, nhưng là vị trí không đúng.”

Giản Lân Nhi thiếu chút nữa phì cười, bèn qua loa hôn một chút trên môi Dịch Nam Phong.

“Vẫn còn muốn nữa.” Chậc chậc, khẩu khí này của Dịch Nam Phong, nghe thật đúng là...

Vừa nói, động tác vừa không có dừng lại, Dịch Nam Phong đưa tay khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé. Bàn tay nhỏ bé của Lân Nhi không ngừng dịch chuyển, khẽ xoa bóp từng ngón tay anh, trong lòng bỗng có cảm giác như có một chiếc lông chim nhẹ lướt qua, Dịch Nam Phong lúc này đã không thể chịu được nữa rồi.

“ Tiểu hổn đản, lần sau em mà như thế nữa, anh sẽ không quan tâm đến em nữa...” Lôi kéo bàn tay Lân Nhi đưa đến bên môi khẽ cắn, Dịch Nam Phong vẫn còn giận.

“ Em biết là em sai rồi mà.” Lần này Lâm nhi chủ động đưa môi mình lên, cùng Dịch Nam Phong môi lưỡi giao hòa.

Dịch Nam Phong hít nhẹ một hơi, một phen đem cô tiến vào trong lòng mình, lập tức cắn lên.

Dịch Nam Phong ngồi trong xe, Giản Lâm Nhi đứng ở bên ngoài, chân vẫn còn đang chạm mặt đất, thân mình thì bị Dịch Nam Phong ôm, cùng cái miệng nhỏ nhắn đang bị cắn, một lúc liền không thể chịu được, lập tức giãy dụa muốn dừng lại.

“ Ừm, không cần, khó chịu...” Cái tư thế này, đứng không ra đứng mà nằm cũng không ra nằm, thực là vô cùng khó chịu.

Dịch Nam Phong nhẹ cắn lấy đầu lưỡi đinh hương, không tình nguyện hơi buông Lâm nhi ra một chút. “ Hôm nay không tốt, anh sẽ từ từ thu thập em, cho em nhớ rõ điều này.” Giọng nói mang chút khàn khàn truyền ra, trong giọng nói vẫn còn chút bất mãn.

Giản Lâm Nhi đỏ mặt, ánh mắt long lanh, tình ý trong đáy mắt đều che không được, cô tính ba tháng tới sẽ không chạm tới Dịch Nam Phong nhưng xem ra điều này không được rồi.

Nhưng mà, ai nói là con gái thì sẽ không có dục vọng chứ?

Dịch Nam Phong nhìn Lâm nhi với ánh mắt kích thích, khẽ giật mình một cái, cảm giác ở chỗ nào đó đã bắt đầu nóng lên, hơi thở trở ra nóng bức, khẽ dựa vào Lâm Nhi, ôm lấy cô khiến nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên.

“Ầm” cửa xe bị đóng kéo theo một cô gái mặc quân trang nhanh chóng tiến ra phía cửa ngoài danh trại.

Vừa hôn vừa tiến vào, tiếng khóa cửa mở ra, hai bóng người vẫn đang quấn lấy nhau, có lẽ bây giờ chiến sự mới chính thức bắt đầu.

Đe Lâm nhi lên phía cửa bắt đầu hôn, gương phản chiếu ra hình ảnh hợp nhất của hai người, Dịch Nam Phong nghiêng đầu, đầu lưỡi kịch liệt tấn công, lúc này cô còn có chút lý trí, có thể phản kích lại với nụ hôn của anh, nhưng giờ phút này...

Dịch Nam Phong cố gắng làm những động tác nhẹ nhàng, nắm lấy tay cô đặt lên trên lưng anh, còn tay mình thì cởi từng nút trên bộ quân phục của cô. Cái bộ quân phục này sao lại nhiều nút đến vậy cơ chứ?

Hai người đều vội vàng vàng, áo khoát của anh sớm đã vứt ngoài sân, lúc này trên người chỉ có áo sơ mi, Giản Lâm Nhi đưa tay sờ soạn, tính cởi áo cho anh, nhưng cô chẳng hề biết chính động tác này càng làm tăng thêm sự kích thích đối với Dịch Nam Phong.

“Ừm.... đi lên trên giường.” Giọng nói của Lâm Nhi giống như tiếng mèo con. Ở nơi này thường xuyên có người đến dọn dẹp, cô không muốn cho người ta biết được hai người ở đây đã từng làm qua những gì.

Hôn đi hôn lại, hôn tới hôn lui, đến cuối cùng cô cũng cởi được cái áo sơ mi của anh, thời điểm vừa cởi ra, liền nghe một tiếng “roẹt”, không biết vì sao cái áo lại bị xe, nhưng cả hai người lúc này đã không còn quan tâm tới điều này nữa. Vừa mới tới cửa phòng, trên người cô cũng chỉ còn chừa lại bộ đồ lót màu đen.

Dịch Nam Phong nhịn không được cắn lên cổ cô, bàn tay to di chuyển xuống phía dưới, hơi thở của anh càng thêm dồn dập.

Đưa tay, tiến nào, quả nhiên nơi ấy của cô đã ẩm ướt, anh cho hai ngón tay đi vào, hít mạnh một hơi, cảm xúc ấm nóng như muốn lấy mạng người, anh không thể nhịn được, dứt khoát xé luôn chướng ngại cuối cùng trên người mình. Cự vật của anh phút chốc được giải thoát, nhanh chóng tiến vào trước cửa động ẩm ướt, tản ra khí nóng bức người. Nhẹ nhàng áp cô xuống giường, vừa vờ miệng áp lên ngực trái của cô, anh đưa tay vuốt ve, sau đó “xoạt” một tiếng, ngay cả quần lót của cô cũng chưa cởi, trực tiếp tiến vào.

Đưa tay cầm lấy hai chân cô vòng ra sau lưng anh “Tiểu bảo bối, cố gắng tý...” Nguyên lai là do cái giường này hơi thấp, cho nên Dịch Nam Phong đứng tiến vào có vẻ không tiện cho lắm, vì thế anh đưa tay ôm lấy hông cô, Giản Lâm Nhi thì hơi gượng người nhồm lên, từ trên cao, Dịch Nam Phong tiến thẳng vào, đôi gò bồng đảo trên người cô đung đưa theo nhịp điệu, đầu cô liên tục lắc lư, khi nơi huyệt động của cô xuất ra dịch ẩm ướt, miệng lưỡi anh càng thêm khô nóng.

Ánh mắt anh phát sáng, cái tư thế này, nơi huyết động của cô cách tầm mắt anh gần nhất, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, động tác ra ra vào vào, anh có thể nhìn thấy rõ hai cánh thịt hồng của cô liên tục co bóp, dòng nước trắng chảy ra được ánh sáng chiếu vào lóng lánh, nơi đó của cô thật khít.

Nhìn không được, anh đưa tay xoa nơi phía trước huyết động của cô, thậm chí còn đùa nghịch cánh rùng rậm của cô nữa chứ. Càng như thế, anh càng kích thích, ra vào thật nhanh trong người cô, chạm tới tầng sâu nhất, một dòng dịch nóng liền được phóng thích ra ngoài.

“A... .. !!” Tiếng hét chói tai, thân thể cứng đờ, toàn thân Giản Lâm Nhi nổi lên màu hồng, từng lỗ chân lông toát ra mồ hôi.

Dịch Nam Phong nắm chặt hông cô, tiểu nữ nhân nhà anh phản ứng quá mạnh mẽ, chỉ mới khai phá cô có một năm, mà cô đã mang đến cho anh thật nhiều bất ngờ.

“A...em chịu không nổi, anh...” Lời nói đứt quãng, mang theo hơi thở dồn dập, trong mắt Giản Lâm Nhi mờ mịt hơi nước.

Mắt thấy cánh thịt hồng của cô còn ôm chặt lấy anh, nhìn, Dịch Nam Phong cắn răng, đặt cô xuống, hông vừa đặt xuống giường, cô liền la rên rĩ, tiếng rên ngay bên cạnh tai anh, làm cho anh bị kích thích, thế là... anh tiếp tục tấn công.

Động tác mạnh, nhịp điệu nhanh, ban đầu Lâm nhi còn chưa cởi quần lót, thế nên động tác ra vào của anh, mang theo một phần vải quần, tiến ra tiến vào, ma sát vào trong da thịt, cảm giác thô ráp nhưng sung sướng, Giản Lâm Nhi rên rĩ, như muốn tắt cả giọng.

Rốt cuộc, Dịch Nam Phong cũng đã giải phóng được bản thân mình, anh tiến vào mạnh một cái, sau đó nhẹ nhàng đi ra. Giữa hai chân cô, vẫn còn dòng nước dính dính, huyết động mở rộng, bên trong còn có dòng nước trắng trắng chảy ra.

Còn chưa nhìn kỹ, ánh mắt liền nheo lại, nhìn rất dọa người, sau đó anh đưa tay cởi quần lót cho cô, thấy cô mệt mỏi, anh nằm xuống giường, ôm lấy thân thể cô vào lòng.

(Rika: ôi trời ơi, H ơi là H, thiệt là khổ quá đi thôi, làm mà chấm chấm mồ hôi, Phong ca cầm thú quá a...)

36. Chương 36: Về Thăm Nhà

Edit: Snow

Beta: Rika

Mở to mắt, đập vào mắt cô là một làn da màu đồng, trên chop mũi ngửi được mùi hương quen thuộc, trên lưng là một bàn tay to, trong tay cô còn đang nắm thứ gì đó, tình cảnh này rất quen thuộc, mỗi lần Dịch Nam Phong đến thì cả hai người đều đại chiến cả một đêm, sau khi thức dậy là cảnh này đây.

Ánh mắt nhìn vào chỗ ướt át trên xương quai xanh của Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi chợt nghĩ, đại chiến đã qua, hai người còn chưa ăn cơm chiều. Phần hạ thân co rút, cô có cảm giác nơi đó dường như sưng đỏ lên.

Giản Lâm Nhi chưa khẳng định là mình có muốn đi Venezuela không, nói ra chuyện này là vì lúc đó cô và Dịch Nam Phong còn đang có mâu thuẫn hoặc cũng là do ánh mắt của Dịch Nam Phong quá nóng. Tóm lại, Giản Lâm nhi thử thăm dò anh hay làm gì thì người đàn ông này này đều có những lời nói vô cùng ám muội. Tất nhiên, đó không phải là phản ứng như ngày hôm qua, thậm chí giọng nói cũng không hề có sự thay đổi gì.

Giản Lâm Nhi nhắm mắt lại, bởi vì cô cảm giác Dịch Nam Phong giật mình. Tạm thời không muốn đối mặt với Dịch Nam Phong, không biết người kia coi mình là gì, người làm ấm giường, người tình, người yêu?

Dịch Nam Phong mở mắt, trong người thấy nóng hầm hập, người con gái anh đợi bao lâu nay đang ở rất gần nhưng lần này gặp lại hai người hình như có một khoảng cách. Một lòng muốn tiến lại gần, muốn nắm chặt lấy cái eo nhỏ kia,

Dịch Nam Phong có cảm giác ở nơi đó, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ buông lỏng ra. Trong mắt anh thoáng ý cười, cũng không định mở miệng, vốn muốn chờ xem Lâm Nhi phản ứng trước.

Đáng ghét, người ta không muốn nhìn mặt anh đâu nha, còn không mau mau buông cô ra đi, bà đây hiện tại đang rất khó chịu. Thường ngày, Dịch Nam Phong luôn để mặc cô tùy ý làm gì thì làm, Giản Lâm Nhi đưa tay ấn ấn Dịch Nam Phong, cảm thấy anh thật giống một quân nhân. Đây cũng có thể coi là một thói xấu, mặc kệ trước mặt Dịch Nam Phong, cô không bao giờ nghe lời, muốn làm gì làm, ví như hôm nay cô đã nói lời thô tục.

Đợi đến nửa ngày mà vẫn không thấy Dịch Nam Phong nhúc nhích, Giản Lâm Nhi nhịn không được, đành mở to mắt nhìn anh. Dịch Nam Phong nheo mắt nhìn ánh mắt tối như mực đang nhìn mình.

“Làm sao vậy, thật dọa người?”

Đưa lưng về phía Dịch Nam Phong,

Cảm giác nóng rực trên lưng dừng lại một lúc lâu.

Không so đo với thái độ của Giản Lâm Nhi, âm thầm ghi nhớ thái độ nói chuyện của cô, Dịch Nam Phong nghĩ đến thời điểm khi cô cầu xin tha thứ tuyệt đối sẽ trừng trị đầy đủ còn bây giờ thì buông tha cho cô. Tối hôm qua khi Giản Lâm Nhi ngủ, Dịch Nam Phong nghĩ cô đi Venezuela là bị bắt buộc cho nên có lẽ anh nên tìm hiểu rõ ràng tin tức này rồi giúp cô.

Hơn nữa tối nay còn đi dự tiệc, khéo miệng anh cong lên nở nụ cười thỏa mãn. Dịch Nam Phong đương nhiên không biết sự bối rối trong lòng cô, anh còn cho rằng tối qua vận động cả đêm với anh, chắc là cô đang oán giận mình.

Dịch Nam Phong mới bước vào phòng tắm, di động ngay lập tức vang lên. Anh nhấc máy thì phía bên kia truyền đến giọng nói của Giản Khiêm Trạch “Alo, giờ này còn không rời giường đi, ông nội đang tìm Giản Lâm Nhi, cậu không mau đem tiểu công chúa nhà mình trả lại đây, ông nội chắc chắn sẽ ăn thịt cậu đó.”

“À, cậu đưa ông nội về đại viện trước đi, chúng mình lập tức sẽ đi qua đó”. Dịch Nam Phong vốn nghĩ Giản Chính biết Giản Lâm Nhi đến thành phố nhưng không về nhà mà lại đến chỗ anh thì nhất định sẽ có tức giận.

Giản Chính cũng đang thật là phiền não, cháu gái cố ý vào quân đội cũng đã quá lắm rồi vậy mà lại còn đi “Xích Luyện”. Ông cho tới bây giờ cũng không hi vọng một cô gái như Giản Lâm Nhi có thể làm nên được chuyện lớn gì. Bản thân Giản Chính đối với việc Giản Lâm Nhi cố ý đi Hải Nam trong lòng đã bực bội, nhưng vẫn không địch lại được với cô cháu gái cố chấp này. “Xích Luyện” vốn là nơi đặc thù, người bình thường căn bản sẽ không thấy được, lần trước khi Giản Khiêm Hải đi vẫn là do Dịch Nam Phong làm thủ tục, cho nên lần này Giản Chính muốn đi Hải Nam nhìn xem cháu gái của mình nhưng lại không được.

Thoảng cái đã hai năm trôi qua, thân thể ông cũng đã không tốt như trước nữa, Giản Chính còn nghĩ trước khi chết cũng không được gặp mặt cháu gái mình một lần quá. Hôm nay, buổi sáng lúc rời giường bỗng bắt gặp Giản Khiêm Trạch ở nhà, bèn hỏi “Cháu trai, tại sao lại về nhà?”

“À, cháu mở một bữa tiệc nhót tầy trần cho Lâm nhi?” Giản Khiêm Trạch đầu óc đơn giản, anh đang nghĩ tới tiểu công chúa, anh còn chưa biết là ông nội chưa nhận được tin Lâm nhi đã về.

Giản Chính vừa nghe thế, bèn giật mình “Lâm nhi đã trở lại? Hiện tại nó đang ở đâu?”

Giản Khiêm Trạch vừa nghe ông nội hỏi bèn nghĩ hổng rồi, trong lúc vô tình nói ra điều không nên nói, thấy tình hình không được tốt vội vàng kiềm cố rút lui “Mẹ con làm điểm tâm muốn con nhanh trở về ăn điểm tâm.”

“Đứng lại!” Giọng nói phát ra khiến Giản Khiêm Trạch âm thầm cảm thấy có mười phần nguy hiểm, anh nào dám đi đâu nửa bước, đành phải đứng lại đợi ông tra hỏi.

“Lâm Nhi đâu?”

“A, ông nội a, đợi lát nữa con đem Lâm nhi về thăm ông?” Nhìn mặt Giản Chính tức giận bắt đầu đỏ lên, Giản Khiêm Trạch vội vã nói thêm “Lâm nhi do đại ca đem đi, hiện tại con cũng không biết em ấy đang ở

đầu.”

“Thật là muốn làm phẫn, chúng nó còn không biết lấy nửa điểm quy củ!”. Giản Chính tức giận, ngực phập phồng quát lên. Giản Khiêm Trạch nhìn thấy ông nội như thế vội vàng chạy tới giúp ông nội xoa bóp.

“Đi, gọi tài xế tới đây”. Giản Chính biết nơi ở của Dịch Nam Phong nhưng khi đến nơi bảo vệ chỗ đó lại không cho ông đi vào. Lúc này, Giản Khiêm Trạch mới cấp tốc gọi điện thoại cho Dịch Nam Phong.

Nhận xong điện thoại của Giản Khiêm Trạch, Dịch Nam Phong từ trong phòng tắm đi ra, hướng cô gái còn đang cuốn trong chăn nói “Lân Nhi? Rời giường!”

Giản Lâm Nhi nằm im, che đầu muốn giả vờ ngủ. Thấy thế, Dịch Nam Phong tiến đến giường, bàn tay cho vào trong chăn vuốt tấm lưng bóng loáng của cô. Lúc này, Giản Lâm Nhi mới hét lên “Không được đụng vào em, tay lạnh muốn chết”.

Lòng ngực chấn động, không ngờ cô lại có thái độ thế này, Dịch Nam Phong nở nụ cười, bàn tay di chuyển ra phạm vi rộng hơn, sau đó tung ra một câu nói “Rời giường, ông nội đang chờ ở dưới.”

“Á” Giản Lâm Nhi xóc chăn lên, cô đã trở lại nhưng còn chưa đi thăm ông nội, đây quả là điều không nên. Tất cả đều là do Dịch Nam Phong này làm hại mà.

Cô bèn vội vàng xuống giường “Anh nhanh đi tìm quần áo cho em, nhanh đi.” Nhìn thấy Dịch Nam Phong còn đang ung dung ở trên giường, Giản Lâm Nhi hung hăng liếc anh một cái, không khách khí sai bảo anh.

Biệt thự này của Dịch Nam Phong cũng đã vốn rất lâu rồi chưa ở qua, quản gia cũng đều đưa về nhà cũ. Ở đây, định kỳ đều có người đến dọn vệ sinh, quét tước tu bổ vài lần, cho nên ngoài vẻ hào hoa xa xỉ thì tất cả đều còn mới nguyên. Giản Lâm Nhi ở trong biệt thự đã chuẩn bị tốt. Ở đây, không có quần áo của cô, ngày hôm qua may là cô mặc quân trang, chứ nếu là quần áo khác chắc chắn sẽ bị Dịch Nam Phong xé rách, hôm nay làm sao cô có quần áo mặc.

Nghe lời Giản Lâm Nhi, Dịch Nam Phong đi chuẩn bị quần áo cho cô, quần áo ầm đặt ở bên giường. Giản Lâm Nhi đã sớm ở bên trong tắm rửa, nhìn vết răng in ở ngực, cô cảm thấy nếu sớm có thể đi Venezuela thì nhất định sẽ phải đi, tốt nhất là không bao giờ gặp Dịch Nam Phong nữa.

Khoác áo tắm vào ra ngoài, Giản Lâm Nhi lấy quần áo lên mặc, lúc này cô mới cảm thấy quần áo lót bên trong của mình ẩm ướt dính dính gì đó. Mà cô cũng không thể mặc lại bộ đó ở trên người, bèn hướng đến Dịch Nam Phong nói “Dịch Nam Phong, em không có đồ lót”. Giản Lâm Nhi nói xong không bao lâu thì Dịch Nam Phong đi vào, trong tay anh cầm một chiếc quần màu đen của nam. Giản Lâm Nhi cầm chiếc quần lót thêu hoa của anh vừa đưa bỗng chợt nghĩ Dịch Nam Phong thường ngày áo sơ mi hàng hiệu, thế nhưng quần lót lại là đồ thủ công làm bằng tay, nhãn hiệu CK thật khiến người ta chói mắt.

Cô bĩu môi, tiến lên nhận chiếc quần. Cái gì cũng đã cùng nhau trải qua, lúc này còn có thể nói thêm gì nữa. Dịch Nam Phong thấy cô tiếp nhận nhất thời cảm thấy vừa lòng. Trong lòng không ngại nghĩ đến tiểu cô nương này mặc quần áo của mình, phía bên dưới kẻ sọc, chỉ nghĩ đến chi tiết nhỏ đấy thôi mà anh đã cảm thấy có một mạch nước ngầm cuộn cuộn ở trong người.

Nhanh chân chuẩn bị tốt mọi thứ, Dịch Nam Phong lái xe thẳng đến nơi Giản Chính đợi, trên đường đi Giản Lâm Nhi liên tục âm thầm cầu nguyện ông nội sẽ không tức giận.

Vừa mới bước vào cửa, Giản Lâm Nhi bỗng nhiên ứa nước mắt ra, hai năm không gặp, ông nội trong trí nhớ của cô đã già đi rất nhiều, trên tay ông cũng xuất hiện nhiều vết đồi mồi. Hít một hơi thật sâu, Giản Lâm Nhi chạy qua ôm cổ Giản Chính “Ông nội” và chuẩn bị làm nũng. Cô nghĩ, có phải hay không mình quá ích kỷ, chỉ theo ý nghĩ của mình mà làm loạn, không nghĩ đến trong nhà mọi người lo lắng ỉn. Nhưng mà Giản Lâm Nhi vốn chưa bao giờ cho rằng mình làm sai, nháy mắt lại cảm thấy chính vì việc mình cố ý tham gia vào quần quật làm thương tổn đến ông.

Giản Chính nghĩ nếu thấy Lâm Nhi trước tiên phải đem con bé mắng một trận, vì vậy khi thấy cô bước vào, bèn gõ ngay cây trượng xuống sàn nhà, vuốt đầu Lâm Nhi mắng “Nha đầu hư này, không nhớ ông nội sao?”

Giản Lâm Nhi ôm ông nội khóc, Dịch Nam Phong ở ngay bên cạnh dường như đã trở thành người thừa. Có lẽ, lúc này anh đi trước khi Giản Chính hưởng quả trọng về phía mình để tìm hiểu nguyên nhân cô công chúa nhà ông muốn đi Venezuela.

“ Sao cháu lại gầy thế này hả?” Giản Chính đau lòng muốn chết khi nhìn thấy cô cháu gái bé bỏng của mình trở thành bộ dạng như thế này.

Giản Lâm Nhi nhanh chóng làm yên lòng ông nội “ Nào có, là rắn chắc đó ông ạ”.

“ Huấn luyện có khổ hay không, chiến hữu có tốt với cháu hay không...”Giản Chính liên tục cần nhằn, không còn có phong thái của một người đứng đầu Giản gia to lớn nữa, đối với việc cháu gái mình ở bên ngoài, bất cứ việc gì có thể xảy ra đều đem ra hỏi.

Giản Lâm Nhi đối với mỗi câu hỏi của ông đặt ra đều trả lời rõ ràng. Câu hỏi nào, cô cũng chọn đáp án tốt nhất để trả lời, riêng việc kỹ năng bơi không tốt và những nguy hiểm cô gặp phải khi huấn luyện thì nửa câu cũng không đề cập tới, cô cũng không mong ông lo lắng ình.

Vấn đề Giản Lâm Nhi không nói tới, Giản Chính cũng không hỏi. Sau khi hai ông cháu hàn huyên một thời gian dài ông mới nhớ ra sự kiện chính cần hỏi cháu mình.

“ Cháu ngoan nói cho ông nội biết tại sao con lại ở cùng với tên tiểu tử Dịch gia đó?”

Đối với câu hỏi này của ông nội Giản Lâm Nhi trầm mặc nửa ngày. Nhớ tới lúc mình cùng Dịch Nam Phong nói cô muốn đi Venezuela mà anh không có lấy một chút phản ứng, sự hào hứng trên mặt liền giảm đi mất mấy phần.

“ Cháu đi tìm bác hai nói chuyện đem điều cháu từ địa phương về đây, chuyện của cháu cùng với tên tiểu tử Dịch gia cũng nên chuẩn bị đi.” Nhìn thấy khuôn mặt không còn hào hứng của Giản Lâm Nhi, Giản Chính chậm chậm nói.

“ Ông nội!”. Giản Lâm Nhi giật mình nhìn Giản Chính, cái gì mà chuẩn bị chứ?

Trước thái độ của cháu gái yêu, Giản Chính nhíu mày “ Làm sao? Các cháu đều đã như thế rồi, chẳng lẽ cháu còn không muốn?”.

“Ông nội,ông nói xem, Dịch Nam Phong ruốt cuộc có thích cháu hay không?”

“ Tại sao cháu lại hỏi vậy?” Giản Chính kinh ngạc, chẳng lẽ mọi chuyện không phải như thế, ông vẫn nghĩ hai người này sớm đã đầu vào đó rồi chứ.

“ Cháu... Vẫn cảm thấy Dịch Nam Phong đối với cháu không phải tình cảm nam nữ.” Nói tới đây, Giản Lâm Nhi vụng trộm nhìn thoáng qua gương mặt Giản Chính. Hai má cô phớt hồng, cùng với ông nội nói về vấn đề này xem ra có điểm kỳ quái.

37. Chương 37: Quyết Định

Edit: Snow

Beta: Rika

Giản Chính không nói chuyện, âm thầm quan sát kỹ khuôn mặt của cháu gái. Trông thấy Giản Lâm Nhi không hề có nửa điểm nói giỡn, trong lòng ông âm thầm kinh ngạc, với tính nết của tên tiểu tử Dịch Nam Phong thì dù thế nào cháu gái ông cũng sẽ không có tâm tư này chứ.

“ Vì sao cháu nói như thế?” Giản Chính đối với câu hỏi của cháu gái thập phần kinh ngạc.

Giản Lâm Nhi không biết giải thích thế nào, suy nghĩ nửa ngày bèn nói “ Cháu nhớ rõ ba mẹ ngày trước không phải như thế”. Đối với cách giải thích của Lâm Nhi, Giản Chính vẫn không hiểu cháu gái muốn nói gì, im lặng chờ Lâm Nhi tiếp tục nói.

“Cháu... Cháu cảm thấy Dịch Nam Phong hơn cháu mười tuổi sẽ không có cái gì phát sinh hết.” Dịch Nam Phong đối với cô cùng với những cô gái khác kém anh mười tuổi chẳng có gì khác nhau cả, trừ bỏ việc bây giờ ở trên giường thì dính lấy nhau nhưng ở ngoài thì nửa điểm vẫn không thay đổi.

Giản Chính tựa hồ đã hiểu một chút “Cháu không thích anh ta đối với cháu như thế sao?”

Giản Lâm Nhi lắc đầu “Cũng không phải là không thích, cháu cảm thấy thế này không giống như tình cảm nam nữ hoặc là vợ chồng, không có người nào đối đãi với cô bé mười tuổi và người trưởng thành giống nhau đâu chứ.”

Giản Chính đã hiểu được toàn bộ những băn khoăn của Lâm Nhi, tựa cảm lên đầu cháu mình ông bỗng thấy thời gian quả thật là một điều thần kỳ. Mỗi ngày nào cháu gái còn bé vẫn ở cạnh ông hàng ngày, bây giờ đã thành cô gái翩翩 nãy bên cạnh ông thảo luận chuyện tình cảm.

Chậm rãi vuốt tóc Lâm Nhi “Bảo bối ngoan, mỗi một cặp đôi yêu nhau lại có cách đối đãi khác nhau.”

“Nhưng ...”

Xem cháu gái vẫn không hiểu ý tứ của mình, Giản Chính suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng “Lâm Nhi, thời điểm cháu chuyển ra ngoài, tiểu tử Dịch gia có tìm ông nói chuyện, tương lai muốn cùng con kết hôn.”

“Sao ạ???” Giản Lâm Nhi đột nhiên ngẩng đầu, hoài nghi ông nội vừa rồi nói có điểm sai thì phải.

Giản Chính gật gật đầu “Đừng nói cháu, đến ông cũng còn bị nó dọa.”

Ông còn nhớ rõ năm đó, Dịch Nam Phong với vẻ mặt xơ xác đứng trong thư phòng nói “Cháu chờ Lâm Nhi lớn lên”. Thời điểm ấy nhìn vào ánh mắt cậu ta, có điểm cương quyết lạ thường. Năm đó, Giản Chính so với Lâm Nhi bây giờ cũng đều bị dọa cho giật mình.

“Nhưng cái thời điểm kia cháu còn ít tuổi nha, Dịch Nam Phong như thế nào lại...?” Nhìn Dịch Nam Phong trông không có chút nào là yêu thích trẻ con nha.

Giản Chính nhìn cháu gái nở nụ cười “Tiểu tử Dịch gia từ mười mấy năm nay đã sớm nhìn chăm chăm bảo bối của ông rồi”.

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, trong đầu cấp tốc suy nghĩ không biết liệu có thể là như thế hay không chứ? Tâm tư Dịch Nam Phong đối với cô như thế đã mười mấy năm rồi sao, từ khi cô còn nhỏ như thế anh đối với mình đã có tâm tư kia. Giản Lâm Nhi cảm thấy khuôn mặt mình bắt đầu nóng lên, lắc đầu thật mạnh không ngừng nhắc nhở chính mình không được suy nghĩ linh tinh.

“Cháu xem, có phải tiểu tử Dịch gia đó thương cháu nhiều như thế hay không?” Giản Lâm Nhi gật đầu, Dịch Nam Phong đối với cô quả thật sủng lên tận trời, một người đàn ông anh tuấn, khí suất như thế mà hàng ngày vẫn tự tay giặt quần áo, nấu ăn cho cô cho đến tận khi cô tham gia quân ngũ. Anh đối xử với cô tốt như thế, là vì anh có tình cảm với cô sao?

Giản Chính gật đầu “Tốt rồi, năm đó ông nội cảm cửa hai đứa là đúng rồi”

Trong lòng cô vụng trộm thở dài một hơi. Bây giờ nghĩ lại, Giản Lâm Nhi lại cảm thấy vui mừng, hóa ra từ trước đến giờ cô luôn để mình trong một vòng luẩn quẩn, rõ ràng người trong lòng của Dịch Nam Phong cũng là mình. Bỗng nhiên, Lâm Nhi lại muốn mau chóng có thể gặp được Dịch Nam Phong, muốn mau mau hỏi anh một chút xem có phải anh đối với cô thật giống như những gì ông nội nói hay không. Anh vốn từ mười mấy năm trước đã xác nhận tình cảm với cô, cô muốn giải thích với anh

Càng nghĩ, khóe miệng Lâm Nhi cười càng lúc càng lớn, khóe mắt sáng ngời. Cô tự mắng mình thật ngu xuẩn, tại sao lại tự mình làm mình đau khổ nhiều năm nay.

Buổi tối cô nằm trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ xem dùng cách nào đem Dịch Nam Phong nào ngựa tre kia đem ra phơi dưới ánh trăng ban đêm, càng nghĩ càng thấy thích thú, trong đầu cô nhất thời các loại ý tưởng thi nhau bay ra.

Hôm nay, Giản Lâm Nhi xem như đã chân chính giải quyết được cái vấn đề phức tạp bấy lâu nay làm cô đau đầu, nhưng hiện tại làm thế nào có thể nói chuyện này với Dịch Nam Phong thì cô vẫn còn chưa nghĩ ra.

Trong thư phòng của Dịch gia, khó có dịp hôm nay Dịch Hàn Sơn ở nhà, nhưng mà không khí của Dịch gia lại vô cùng quỷ dị.

“ Con biết rõ nơi đó khó khăn như thế nào, làm sao lại có thể đồng ý cho Lâm Nhi đi đến đó hả?” Dịch Hàn Sơn hướng con trai đang đứng trước mặt mình gầm nhẹ.

“ Đây không phải là quyết định của con, con là người cuối cùng biết được điều này, người chọn đi là Lâm Nhi.” Dịch Hàn Sơn nhìn sắc mặt của Dịch Nam Phong, từ lúc ở trong phòng họp ông đã nghĩ nếu con trai mình biết điều này thì chắc chắn sẽ phản ứng kịch liệt nhưng không hiểu sao con trai mình lại đồng ý. Mặc dù ông có bầu phiếu phủ quyết, cuối cùng văn kiện đề đạt lên ông cũng có thể không ký tên nhưng lý do đưa ra là gì đây? Ông không thể nói đây người con gái mà con trai mình giấu trộm, nên ông không thể để cho con dâu của ông đi được.

“ Con mặc kệ, cũng không quan tâm cha giải quyết chuyện này như thế nào, tóm lại Giả Lâm Nhi là không thể đi.”

“ Tiểu Phong, tài liệu này các vị lãnh đạo khác cũng đã thông qua, cha không thể thu lại được.” Dịch Nam Phong suy sụp, anh biết chuyện này cha mình cũng không thể giải quyết được, nhưng là để anh trở mặt nhìn Lâm Nhi đi đến chỗ đó thì anh thật sự không thể nào nhẫn tâm, trừ phi Giả Lâm Nhi chính mình nguyện ý đem cơ hội này để lại cho người khác.

Nghĩ đến đây, Dịch Nam Phong liền cấp tốc đi ra ngoài, cũng không để ý thấy cha mình đang có ý muốn nói gì đó với anh.

Từ sau khi nghe ông nội nói ra chuyện tình cảm của Dịch Nam Phong, trong lòng Giả Lâm Nhi cũng đã bắt đầu nôn nóng, thậm chí cùng ông nội chơi cờ cũng không thể yên lòng. Mắt cô luôn luôn hướng về phía cửa, chỉ mong nhanh chóng chạy đi tìm Dịch Nam Phong. Chứng kiến thái độ nôn nóng của cháu gái, Giả Chính sớm tức giận đến mức muốn trừng mắt lên mắng cháu gái, sớm biết trước thế này thì ông sẽ không nói với Lâm Nhi những câu nói kia, xem ra cháu gái nhà mình lúc này đang muốn mau mau chóng chóng gả đi mất thôi.

Chờ đợi mãi cũng đã thấy anh, nhìn thấy người con trai đang bước vào cửa, ánh mắt Lâm Nhi bỗng sáng lên, miệng cũng đã sớm ngậm ngùi cười. Nhưng ngược lại với sự vui mừng của Lâm Nhi thì sắc mặt của Dịch Nam Phong đang thực là không tốt nha.

“ Ông nội”. Dịch Nam Phong hướng Giả Chính gọi một tiếng. Nhưng trước sự chào hỏi của anh, Giả Chính trút hết mọi tức giận từ Lâm Nhi sang anh, hừ một tiếng không tiếp chuyện. Đối với thái độ này của Giả Chính, Dịch Nam Phong cũng không để ý.

“ Lâm Nhi, theo anh, anh có chuyện muốn nói với em”. Giả Lâm Nhi mơ hồ cảm thấy tâm tình của Dịch Nam Phong không tốt bèn ngoan ngoãn đứng lên đi theo Dịch Nam Phong lên trên lầu.

Căn phòng của Giả Lâm Nhi vẫn không hề thay đổi, mọi đồ đạc đều là màu hồng đáng yêu. Tuy Lâm Nhi không có ở đây nhưng hàng ngày Giả Chính đều yêu cầu người làm hàng ngày vào đây quét tước cho nên tất cả nhìn đều rất sạch sẽ. Đóng cửa lại, Dịch Nam Phong bước đến phía cửa sổ.

“ Anh làm sao vậy?” Giả Lâm Nhi nhìn sắc mặt anh cẩn thận hỏi một câu.

“ Em thực sự muốn đi Venezuela hay sao?” Đột nhiên, Dịch Nam Phong ném cho Lâm Nhi một câu hỏi.

“ Chẳng lẽ em thực sự có thể đi?” Dịch Nam Phong nghe ra sự sung sướng trong câu hỏi của Lâm Nhi, trong lòng anh bỗng chốc ảm đạm đi mấy phần.

Tức giận, Dịch Nam Phong xoay người lại nhìn Giả Lâm Nhi xác định “ Em muốn đi?”

Giả Lâm Nhi phản ứng đầu tiên đương nhiên là muốn đi rồi, cho nên hướng về phía anh gật gật đầu, sau đó còn thêm vào một tiếng “Án” rõ lớn như để xác định.

Đối với câu trả lời của Lâm Nhi, Dịch Nam Phong không nói lời nào, ánh mắt tối lại. “ Nơi đó huấn luyện sẽ vô cùng cực khổ, mọi người đến đó rồi đều nói rằng nơi đó chính là địa ngục.”

“ Em sẽ không sợ nha, em là nữ quân nhân Trung Quốc đầu tiên đi đến đó nha, cho dù là địa ngục thì em cũng vẫn phải đi.” Giản Lâm Nhi nói đến nửa câu sau, trong lòng quả thực là vô cùng phấn chấn.

Dịch Nam Phong nghe những lời Lâm Nhi nói, hít mắt lại , bây giờ anh biết mặc kệ anh nói cái gì, cô gái này tuyệt đối là đã định phải đi rồi. Giản Lâm Nhi đã muốn đi trên con đường này, anh không muốn giữ cô trở lại, hơn nữa, anh cũng không đành lòng làm thế bởi vì anh nhớ rõ chuyện gì làm cho ánh mắt của cô có thể toát lên ánh sáng thích thú như thế. (Snow: hai người cứ thế lại xa nhau nữa hay sao???)

“Em đi , ông nội nói chuyện với em....” Nhấn nhẹn lại, Dịch Nam Phong vẫn là nói ra những lời này.

Biết được tâm ý của Dịch Nam Phong, trong lòng Lâm Nhi bỗng nhiên ngậm ngùi. Lúc cô nói quyết định đó với Dịch Nam Phong, thời điểm đó tâm tình cô lúc khác hẳn với lúc này. Có lẽ cô nên nói với anh một câu, nếu anh đau lòng thì cô sẽ không đi, nhưng mà hôm nay cô lại không thể nói được như thế. Thậm chí, cô còn cảm thấy cô và anh cần phải chờ đợi, truy đuổi lẫn nhau, cần có nhiều thứ cần phải xác định rõ ràng.

Giản Lâm Nhi nhẹ nhàng tiến lại gần Dịch Nam Phong, hai tay nhẹ ôm lấy thắt lưng anh. Vùi đầu thật sâu vào lòng Dịch Nam Phong, Lâm Nhi cảm giác được một cổ hơi thở mát lạnh, thật là làm cô dễ chịu.

“ Dịch Nam Phong, em yêu anh. Em không biết được em yêu anh từ lúc nào, nhưng em đã thầm mến anh từ lâu rồi.” Thân thể người mình đang ôm có chút cứng ngắc, Giản Lâm Nhi cảm thấy chán ghét chính mình.

Người con trai này, bản thân mình như thế nào khiến cho người ta khổ sở ở trong lòng nhiều năm như thế chứ, mà chính mình còn lờ đi tâm ý của người ta một thời gian dài như thế nữa chứ.

Cảm giác hai tay Dịch Nam Phong khẽ ôm lấy mình, Giản Lâm Nhi lại càng đem mình vùi sâu vào trong lòng Dịch Nam Phong “ Em biết anh không cần em có làm nên sự nghiệp gì hay không, nhưng em muốn đem lại cho chính mình một điểm tựa, em cũng không hy vọng mỗi ngày quẩn quýt lấy anh, chỉ mong sau này có một ngày em và anh hòa hợp giống như ba mẹ.”

Dịch Nam Phong không nói lời nào, anh luôn hi vọng mỗi ngày cô cứ quẩn lấy mình, muốn chiếm hết mọi tâm tư, suy nghĩ của cô.

“ Cho nên anh đừng ngăn cản em đi vào đó, anh hãy tin tưởng em, nhất định em có thể chống đỡ được và trở về.”

Dịch Nam Phong không phải là muốn cô có thể chống đỡ được mà trở về, anh là anh đang đau lòng cô phải chịu khổ, lấy tài lực của anh hoàn toàn có thể cho Giản Lâm Nhi một ngày chỉ biết vui chơi, dạo phố quẹt thẻ, mỗi ngày vào thăm mỹ viện mà không phải lo lắng gì. Nhưng mà là cô gái này không giống với những cô gái khác, nếu không thì anh đâu phải đau đầu như thế chứ.

“ Anh còn chưa đồng ý cho em đi.” Chỉ xét đến việc Giản Lâm Nhi nói ra rằng cô yêu anh, anh cảm thấy thực cao hứng, rốt cục cô gái này cũng đã biết anh mong đợi điều gì, không nhanh không chậm, anh cũng chỉ cần có câu nói này.

“ Dịch Nam Phong...”

“ Anh không đồng ý...” Mặc cho Lâm Nhi có hướng anh làm nũng thì anh vẫn cứ giữ vững, không hề lung lay.

“ Dịch Nam Phong...”

Dịch Nam Phong trừng mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cảm giác chính mình thật thất bại, mím môi không nói lời nào. Giản Lâm Nhi khẽ kiễng mũi chân định hướng Dịch Nam Phong hôn thì dưới lầu truyền đến tiếng của ông nội “ Không có khả năng, mau đi lấy cho tài liệu đó về đây ngay.”

Hai người vội vàng tách ra, ở cầu thang Lâm Nhi liền nhìn thấy bác cả và bác hai đang ở phòng khách, ông nội đang tức giận mặt đỏ bừng.

Thấy Lâm Nhi bước xuống, sắc mặt Giản Chính dịu đi chút. Giản Lâm Nhi không biết chuyện gì xảy ra, bèn hướng đến cầu cứu Dịch Nam Phong. Dịch Nam Phong xem biểu tình của Giản Chính liền hiểu rõ, khẳng định là do cô nhóc này muốn đi Venezuela.

“ Lâm Nhi, cháu đi lên trên lầu cho ông.”

“ Ông nội, ruốt cuộc là làm sao vậy?”

Giản Chính không nói lời nói, theo hiểu biết của ông thì cháu gái ông tuyệt đối đã đồng ý ký tên vào văn kiện kia.

Bác cả của Giản Lâm Nhi lên tiếng “ Lâm Nhi, tổ chức muốn cháu đại biểu cho quốc gia đi Venezuela tham gia huấn luyện kỳ này.”

Giản Lâm Nhi gật đầu “ Chuyện này cháu biết, làm sao thế ạ?” Dịch Nam Phong đầu đầu, cô gái này hoàn toàn không biết tâm tư của ông nội. Giản Chính hận không thể chính mình đem Lâm Nhi ở bên cạnh nâng niu, tiểu công chúa nhà ông sẽ không chịu được khổ cực như thế, làm sao ông có thể yên tâm đưa Lâm Nhi đến địa phương đó chứ.

“ Không được đi, ngày mai liền báo cáo việc kết hôn, bác với Hàn Sơn đi thương lượng, hai đứa mau đem mọi việc bàn bạc, còn bác hai mau đem người từ địa phương điều về.”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, bởi vì cô xem mặt ông nội chuyển từ hồng sang trắng, cái gì liền cũng không dám nói, yên lặng nhìn Dịch Nam Phong, sau đó gật gật đầu. Bác cả Giản Lâm Nhi vội vàng đưa Giản Chính đi nghỉ ngơi, lão gia tử tìm vốn đã không tốt, nếu lúc này mà xúc động mà hôn mê đi thì không chừng ngày nào đó sẽ hôn mê mà không tỉnh lại mất.

“Bác cả, bác hai, chuyện này đừng cho ông nội biết, cháu sẽ lặng lẽ rời đi.” Mấy người không có biện pháp nào, chỉ đành như vậy. Giản Chính cảm thấy chuyện này có thể cùng Dịch Nam Phong thương lượng cho nên tạm thời yên tâm đi xuống nghỉ ngơi mà không biết rằng Dịch Nam Phong cho tới bây giờ cũng không lay chuyển được Giản Lâm Nhi..

Kết quả là việc Giản Lâm Nhi đi Venezuela là việc đã được quyết định rồi.

38. Chương 38: Venezuela

Edit: Snow

Beta: Rika

Tường xung quanh cao ba thước, một đám người mặc trang phục màu đen, trên tay cầm súng nước, bắn về phía tường cao đang lung lay, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ như ban ngày. Thỉnh thoảng có vài tiếng “phù phù” vang lên, xen lẫn là âm thanh kêu gào thảm thiết.

Giản Lâm Nhi vừa bước xuống khỏi trục thẳng, liền đứng ở nơi này, cảnh vật nhìn từ trên cao xuống so với đứng ở dưới mặt đất không khác nhau là mấy. Cùng đi với cô còn có Võ đại tá, Giản Lâm Nhi không biết người này, bởi vì bác cả cô nói rằng việc quân đội là cơ mật, người đi cùng cô cũng không được tiết lộ.

Chỗ cô đứng còn thiếu ba người nữa, mà lúc này lực chú ý của cô vẫn còn đang đặt ở phía tường trên cao kia. Một tiếng cười to hào sảng từ đầu vọng lại kéo lại lực chú ý của Giản Lâm Nhi lại, mà phía bên này, một thân ảnh cao gầy đang tiến lại chỗ cô.

Người vừa mới tới mặc bộ quân trang ngắn tay, quần đen, chân đi giày da, từ trước đến nay Giản Lâm Nhi chưa từng chứng kiến có người nào mặc quân phục thành ra cái dạng này. Người này không cao, cao lắm thì cũng chưa vượt qua được một mét bảy, mũi thẳng, gầy gầy. Giản Lâm Nhi âm thầm quan sát đánh giá người mới đến, bỗng đột nhiên chạm vào ánh mắt anh ta. Cô có chút giật mình, ánh mắt này quá mức sắc bén

Võ đại tá tiến lên ôm người nọ, hai người có vẻ như vô cùng thân thiết với nhau. Hai người giao tiếp với nhau bằng tiếng anh, Lâm Nhi ở “ Xích Luyện” thì ngoài việc tham gia huấn luyện, việc học tập ngoại ngữ cũng không thể thiếu. Ở Xích Luyện, việc có thể nói được ba ngôn ngữ không có gì là đặc biệt hết, nhất là tiếng Anh là điều kiện cơ bản đối với mỗi người. Vì vậy, đối với Giản Lâm Nhi việc giao tiếp bằng tiếng Anh về cơ bản là không có vấn đề gì, cô cũng nghe rõ những gì mà hai người họ đối thoại với nhau.

“ Võ, đã lâu rồi không gặp. Người nọ vỗ vai Võ đại tá thân thiết nói.

“ Mạn Dịch, đã lâu rồi không được gặp anh” Võ đại tá cũng cười đáp lại lời chào hỏi của người nọ.

Hai người tách ra, ánh mắt Mạn Dịch nhanh chóng rơi trên người Lâm Nhi “ Oa, trời đất ơi, một cô gái thật xinh đẹp nha.” Giọng nói của Mạn Dịch vô cùng khoa trương đồng thời cũng chọc Võ đại tá cười to.

Võ đại tá nhìn Lâm Nhi trấn an “ Hai người làm quen với nhau một chút, đây là Mạn Dịch tướng quân, tổng luyện viên căn cứ cũng là tổng chỉ huy, còn đây là Giản Lâm Nhi.”

Giản Lâm Nhi hạ khoe miệng, run rẩy nói “ Thật vui khi được gặp ngài, Mạn Dịch tướng quân.”

“ Tiểu tử xinh đẹp, cứ gọi ta là Mạn Dịch được rồi, không cần khách sáo thế.” Tiểu tử? Giản Lâm Nhi thấy không hài lòng, nụ cười hạ xuống một chút.

Võ đại tá bèn kéo Mạn Dịch sang một bên, hai người nói thầm với nhau chuyện gì đó, sau đó ông hướng đến võ bả vai Lâm Nhi và đi. Chiếc trực thăng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Đến đây, toàn là những người xa lạ, màu da bất đồng, bên tai cũng chỉ là ngoại ngữ, Giản Lâm Nhi mới chính thức cảm giác mình đã rời xa quê hương, sau này cũng chỉ có một mình cô vượt qua.

Đưa ánh mắt nhìn ngắm xung quanh, Giản Lâm Nhi bắt đầu cảm thấy không yên, ánh mắt cô dừng lại ở cách đó không xa

Tại Bắc Kinh, tập đoàn Dịch Phong

Dịch Nam Phong đứng trước cửa sổ sát mặt đất, hai tay ở trong túi quần nắm chặt lại, mặt không chút thay đổi.

“ Rằm!”. Hình Huy với vẻ mặt không chút kiên nhẫn tiến vào văn phòng Dịch Nam Phong.

“ Lão đại, cậu nói dừng đầu tư là sao? Lúc trước cậu nói ở Hải Nam thành lập công ty, hiện tại lại không thành lập, chúng ta mất mấy tháng vất vả chuẩn bị giờ anh nói một câu hủy là hủy sao?” Tin tức này vẫn làm cho Hình Huy không tin nổi, anh cùng Dịch Nam Phong lớn lên, mới ngày nào cùng anh đấu đá bây giờ đã kêu anh là lão đại.

Từ sau khi Dịch Nam Phong thành lập công ty, ngoại trừ Giản Khiêm Trạch ở bộ đội thì vài người khác đều đi theo Dịch Nam Phong làm. Lúc trước bốn người này vẫn là anh em, Dịch Nam Phong, Giản Khiêm Trạch, Lục Chấn Đông, Hình Huy. Bốn người tính cách bình thường khác xa nhau, Dịch Nam Phong tức trí, tác phong mạnh mẽ, thủ đoạn thâm sâu, Giản Khiêm Trạch và Hình Huy tính cách có điểm giống nhau, đều là tính tình nóng nảy, luôn thẳng thắn còn Lục Chấn Đông hướng nội, nói không nhiều lắm nhưng một khi đã nói thì lại vô cùng nguy hiểm.

Ở công ty “ Dịch Phong” Giản Khiêm Trạch cũng có cổ phần, lẽ ra anh cũng không có ý định tham dự khi công ty đưa vào hoạt động, nhưng nếu có sự góp mặt của anh, cùng với thế lực của Giản gia thì “ Dịch Phong” đảm bảo sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Anh em bằng hữu cùng nhau xây dựng, hơn nữa công ty còn có một đại Boss to lớn như Dịch Nam Phong, “ Dịch Phong” được như ngày hôm nay cũng là điều mà ai cũng có thể lý giải được.

Dịch Nam Phong xoay người nhìn Hình Huy, không nói lời nào. “ Lão đại, cậu có nghe thấy tôi nói gì không thể? Ở đây, đâu đâu cũng cảm thấy u ám, nhân viên ai cũng sợ sệt, đến người anh em như tôi đây cũng chịu không nổi nữa rồi. Còn nữa, những người nói chuyện hợp tác kia, tôi cũng có thể đắc tội lớn đó. Cậu biết không vậy?”

“ Không làm là không làm, cậu cùng với mấy người đàm phán trước đây nói chuyện, rồi mời họ tối nay cùng tôi dùng cơm ở Viễn Sơn.”

“ Lão đại, cậu nói không làm thì sẽ không làm, đầu tư tài chính trước kia đều vất đi hết.”

“ Đi xem, có thể rút về bao nhiêu thì được bấy nhiêu.”

Hình Huy tức giận đến gườm gườm

“Lão tứ”. Dịch Nam Phong gọi Hình Huy quay lại “Chuyện ở Hải Nam tổn thất bao nhiêu tính vào chỗ tôi, vì đầu tư cá nhân không thành, thông báo đến bộ phận tài vụ cấp cho toàn bộ nhân viên trong công ty mỗi người một tháng lương.”

“Rầm”. Cửa văn phòng bị Hình Huy dùng lực đóng lại, mơ hồ còn nghe thấy tiếng Hình Huy vừa đi vừa chửi mắng.

Từ khi Giản Lâm Nhi đi Venezuela, chuyện của công ty tạm thời anh không muốn làm, sau khi trở về cô lại muốn đi đâu tiếp thì đến lúc đó anh sẽ lại tính tiếp.

Chắc chắn, tùy tiện nói một câu liền quyết định, lấy ra hàng triệu để trả cho nhân viên mà không bắn khoản gì hết thảo nào dám con gái đều như sói đói nhìn chăm chăm ba người đứng đầu “Dịch Phong”, vừa giàu có lại đẹp trai, tài giỏi, đương nhiên Dịch Nam Phong là người mà có thể nói là có lượng fan nữ nhiều nhất. Ai chẳng muốn câu được con rùa vàng như thế chứ.

Buổi tối, tại một phòng trong nhà hàng “Viễn Sơn”, Hình Huy ngoài mặt cười với nói với mọi người, trong lòng thì lại âm thầm mắng Dịch Nam Phong. Người mời mọi người ăn cơm là cậu ta, thế mà hiện tại người chẳng thấy đâu, ngồi tiếp chuyện với mấy vị khách này lại là anh, nếu như một lúc nữa Dịch Nam Phong mà không đến, anh sẽ bỏ gánh mặc kệ tất cả. Bên cạnh mùi nước hoa phụ nữ thật là khó chịu, cảm giác chính mình không thể thở được nếu phải chịu thêm một phút nào nữa. Hình Huy lén nhìn người ngồi bên cạnh cô gái, Phan tổng này đã đến rồi thì thôi tại sau lại còn mang theo con gái, không hiểu ông ta có chủ ý gì nhưng nhất định anh cũng cần phải chú ý.

Cánh cửa bỗng bị đẩy ra, Dịch Nam Phong một thân tây trang đen thủ công bước vào, trên mặt mang theo ý cười “Để các vị đợi lâu rồi, tôi có chút việc đột xuất.” Làm sao anh ta có thể tự nhiên cùng những vị giám đốc hơn 40 tuổi kia bắt tay, lại thêm cái tư thế... Hình Huy nhìn mà không biết nói gì, thái độ này của Dịch Nam Phong sao có vẻ giống như người đến muộn không phải là anh ta vậy.

Dịch Nam Phong nhìn một lượt căn phòng phát hiện ra cả căn phòng đã không còn chỗ ngồi bèn tiến đến ngồi phía bên phải Hình Huy.

Hình Huy nhanh chóng gọi đồ ăn, nhà hàng lớn làm việc luôn có tốc độ, trong chốc lát đồ ăn đã được đưa lên. Dịch Nam Phong là người đầu tiên nâng ly “Chuyện đầu tư ở Hải Nam tôi thực sự xin lỗi mọi người, Dịch mạo xin cặn ly trước.” Dứt

lời ngửa đầu uống cạn ly rượu. Nguyên là mọi người đang muốn mượn cơ hội này cùng “Dịch Phong” tính chuyện làm ăn, nghe Dịch Nam Phong nói thế lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau. Dịch Nam Phong tuy còn ít tuổi nhưng lại không phải là người dễ trêu chọc, nếu mà chẳng may chọc vào, ngược lại người chịu kết quả không tốt chính là bọn họ.

Ánh mắt Dịch Nam Phong thâm trầm, anh gấp đồ ăn. Kế bên kia là Phan tổng, từ trước tới nay ông ta luôn là kẻ dối trá, mắt thấy việc đầu tư không thực hiện được, không ký hợp đồng vẫn để cho Dịch Nam Phong định đoạt. Cả hai đều là người giao hoạt, tốt nhất nên giữ thái độ hòa hảo, Phan tổng chịu nhịn là để sau này nếu còn có cơ hội lần sau hợp tác có lẽ bọn họ còn cơ hội. Thật nhanh chóng, chuyện mà Hình Huy lo lắng mấy hôm nay Dịch Nam Phong ra tay liền giải quyết được ngay.

“Nào. Giới thiệu với Dịch tổng một chút, đây là con gái của tôi, Phan Linh Linh.”

“Ồ, lâu nay đã nghe đồn về Phan tiểu thư, nay được gặp mặt thật là vinh hạnh quá.”

“Dịch tổng, rất vui khi được gặp mặt.” Phan Linh Linh hai má hồng đỏ lên, Dịch Nam Phong biết cô.

Dịch Nam Phong ôn hòa cười, bên cạnh anh, Hình Huy đang có bộ dạng coi thường, cúi đầu tập trung ăn cơm, việc giao du này tốt hơn hết không nên dính vào.

Từ lúc đó, Phan tổng cực lực hướng Dịch Nam Phong giới thiệu về con gái mình, Dịch Nam Phong từ đầu đến cuối đều không tỏ vẻ chán ghét, rất chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại còn cùng Phan Linh Linh to nhỏ trò chuyện.

Ăn cơm xong, tiễn các vị giám đốc về, trước khi về Dịch Nam Phong còn khẽ đưa cho Phan Linh Linh danh thiếp của mình, làm cô gái nhỏ này then thùng không muốn rời đi. Nếu không vì ba cô nói cô là cô gái rụt

rè, chắc chắn cô sẽ trực tiếp theo Dịch Nam Phong luôn.

“ Tôi nói này lão đại, cậu thực sự coi trọng hồ ly tinh kia à?”. Bên trong Viễn Sơn có một văn phòng của “Dịch Phong”.

Dịch Nam Phong không nói lời nào, Lục Chấn Đông nhìn mắt Hình Huy, âm thầm lắc đầu “ Uy, lão đại, cậu muốn qua lại với cô ấy không?”

Dịch Nam Phong đã muốn bước vào, Lục Chấn Đông thấy anh có vẻ như là không xem vào mắt bèn nói “ Nghe nói trong tay Phan tổng đang có một lô đất.” Hình Huy nghe xong sững sốt kêu to “ Lão đại, cậu làm như thế là chơi gian nha.”

Vào văn phòng ở bên trong “ Viễn Sơn, mỗi người một ly Lafite. Uống một ngụm, “ Minh muốn nghỉ phép một thời gian, các cậu thấy thế nào?”

“Gi?” Hình Huy sững sốt kêu to, ngay cả người luôn luôn trầm ổn như Lục Chấn Đông cũng cảm thấy sững sốt, lão đại nói muốn nghỉ phép, chẳng lẽ bọn họ lại nghe nhầm chẳng?

“ Minh vài năm nay chăm chỉ làm việc, cũng chưa có ngày nào nghỉ, nay mình muốn nghỉ phép, không được hay sao?”

“ Không phải cậu cảm thấy cậu nghỉ ngơi là dư thừa sao, cậu nói làm việc cùng nghỉ ngơi giống nhau còn gì, giờ nghỉ phép cái gì chứ?”

“ Minh nói thế khi nào nhỉ? Minh không nhớ rõ. Công ty giao cho hai cậu, nhớ rõ là có việc của Phan tổng, mình sẽ trợ giúp.”

Không để ý tới ánh mắt kháng nghị của hai người bên cạnh, Dịch Nam Phong cho chuyện nghỉ phép của mình cứ như thế là đã quyết định xong rồi. Hình Huy cùng Lục Chấn Đông đều hiểu rõ, những ngày sắp tới mình chắc chắn là sẽ bận tới mất tối mũi vào rồi.

Tại căn cứ Nam Mi.

Giản Lâm Nhi ôm theo đồ dùng của mình khẽ hít một hơi thật sâu. Võ đại tá trở về, Mạn Dịch tướng quân đưa đến một người giới thiệu qua với Giản Lâm Nhi, theo như cô biết thì người này là người trực tiếp huấn luyện cô, huấn luyện viên Rose. Người này sẽ giúp cô việc ăn ở và sinh hoạt trong thời gian huấn luyện ở đây.

Đi theo trợ lý huấn luyện viên đi lấy đồ dùng cá nhân, nơi này thật là lạnh khác hoàn toàn so với tưởng tượng của cô.

“ Cô đã đến nơi này, thì phải tuân theo quy định ở nơi này.” Rose mang theo âm thanh không chút cảm tình nhàn nhạt nói.

Giản Lâm Nhi gạt đầu, cửa mở, ánh mắt Giản Lâm Nhi không quá tối.

39. Chương 39: “trường Học Thợ Săn”

Edit: Snow

Beta: Rika

Một chiếc giường chung, dựa vào hai bên tường là một chiếc giường nữa, trên giường còn có ba người nữa đang nằm nhưng ba người đó lại là ba người con trai. Giản Lâm Nhi quay đầu nhìn Rose.

“ Đây là ký túc xá của tôi?” Ngữ khí của cô hoàn toàn là không thể tin vào điều mình nhìn thấy.

Rose mặt không một chút thay đổi dẫn đầu đi vào phòng, Giản Lâm Nhi còn ngập ngừng đứng ở phía ngoài cửa “ Nhưng là...”

“ Hoặc là ở nơi này, hoặc là ở bên ngoài.” Giọng nói lạnh lùng vang lên hoàn toàn không có một chút cảm tình nào.

Giản Lâm Nhi cần môi dưới, kiên trì đi vào bên trong.

Cửa lớn bỗng vang lên, mọi người đang nằm ở bên trong đều bừng tỉnh, Giản Lâm Nhi nhìn thấy vài người đang nằm ngủ, quần áo cũng chưa có cởi ra, trên mặt dính đầy bùn lầy, giày ở chân cũng chưa tháo, có lẽ những người này vừa về đến đây liền lăn ra ngủ.

Đi một vài bước cố gắng thích nghi với hoàn cảnh, Giản Lâm Nhi phát hiện ra nói nơi này là ký túc xá quả thật là sai lầm, ở đây còn không bằng một kho hàng lớn. Ở cạnh tường là một chiếc giường chung, trên tường loang lổ những vết ố, chứng tỏ nơi này đã vô cùng lâu năm.

Cô bỗng cảm thấy do dự. “ Cô ngủ ở nơi này.” Rose chỉ vào bên trái, đối diện với vị trí Lâm Nhi nói.

“ Nhưng nơi này toàn là đàn ông mà.”

“ Ở đây không phân biệt nam nữ, cô hãy nhớ cho kỹ, nơi này chỉ có chiến sĩ, chỉ có danh hiệu, tôi nói lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.” Rose nhàn nhạt nói, trong giọng nói không có lấy một chút cảm tình, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Lâm Nhi nhớ lại lúc mình lấy quần áo, bên trên cổ áo có đánh số, cô vội vàng đến lấy, 1047, đây chính là số hiệu của cô sao?

Dựa vào tường, nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt, vệ sinh cá nhân, Lâm Nhi đưa mắt nhìn xung quanh, trong lòng khẽ sinh ra một chút tuyệt vọng. Vừa nãy ở bên ngoài, trợ lý huấn luyện viên có cùng cô nói, đêm nay tạm thời chưa có huấn luyện, đợi mai mọi người gặp nhau cùng nhau nhận phương án huấn luyện.

Nhớ lại lúc huấn luyện viên nói nửa câu đầu kia, Giản Lâm Nhi cảm thấy trong lời nói của huấn luyện viên như muốn nói rằng cô thực may mắn?

Chóp mũi toàn mùi mồ hôi đàn ông, chưa từng có khi nào cô phải chịu đựng cảnh như thế, Giản Lâm Nhi cố gắng nuốt xuống những khó chịu đang dâng lên đến cổ. Những người đang nằm ngủ phần lớn đều là người nước ngoài, Giản Lâm Nhi đi qua đi lại, hai người da trắng, quốc kỳ trên tay áo xem ra thì một người là người Mỹ, một người là người Nga. Còn có hai người da đen, tạm thời không nhìn rõ mặt là người nước nào, tầm mắt dời đi bỗng chốc bắt gặp một ánh mắt trong trẻo. Giản Lâm Nhi hoảng sợ, đợi khi định thần lại người kia đã muốn nhắm mắt lại. Cố gắng đè lại trái tim đang đập mạnh, Giản Lâm Nhi xem qua, người này là người Ý.

Ngồi trên giường chung, cô không dám nằm xuống, chỉ dựa vào tường, ôm lấy hai chân, đợi cho đến lúc hừng đông, cả tối hôm qua cô đều không chợp mắt.

Mơ mơ màng màng dựa vào tường, cửa chính ký túc xá bị đẩy ra, đi vào là một tốp lính với dáng vẻ mệt mỏi, đủ loại màu da, họ cũng không liếc mắt nhìn Lâm Nhi một cái, chỉ tìm xung quanh phòng xem có chỗ nào còn trống liền ngay lập tức ngã xuống, chỉ một lúc sau, tiếng ngáy liền vang lên. Có binh lính ngã xuống rồi còn đập vào chân Lâm Nhi, cô cố gắng chịu cơn đau, dịch mình ra chỗ khác. Giản Lâm Nhi không thể tưởng tượng được mình đã nghe qua bao loại tiếng ngáy của đàn ông, trong lòng cô cũng đã bắt đầu nghĩ đến những ngày tháng vất vả ở đây.

Đại khái xem qua những người ở đây, nơi này tất cả mọi người đều có quân hàm, thấp nhất cũng là úy, thậm chí còn to hơn nữa, Lâm Nhi nhìn lại chính mình, bây giờ cô vẫn đang còn là lính, không có quân hàm gì hết.

Đột nhiên cô rất ngạc nhiên không hiểu vì sao mình bị đưa đến đây huấn luyện, bởi vì trước mắt cô vẫn còn có một cô gái muốn trừ bỏ cô.

Không để cho Lâm Nhi có nhiều thời gian do dự, trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng còi, vừa ngủ được trong chốc lát, nhóm binh lính chừ mắng đứng dậy đi ra ngoài, Giản Lâm Nhi theo bản năng cũng theo đám binh lính tiến ra.

Không có ai cùng cô nói nơi này có bao nhiêu thời gian nghỉ, cũng không có ai nói với cô quy luật huấn luyện ở nơi này, đột nhiên Lâm Nhi cảm thấy hoảng sợ, theo bản năng cô đứng ở đội ngũ cuối cùng.

Rose đứng ở trước đội ngũ, nhìn người cuối cùng chạy đến “Chạy 5km, sau đó trở về ăn sáng” Dứt lời, liền liếc nhìn đám binh lính một cái, Giản Lâm Nhi bắt đầu cảm thấy nơi này huấn luyện thật không có nhân

tính, bởi vì, từ trong ánh mắt của các huấn luyện viên, cô không hề tìm ra một độ ám thuộc về con người.

“1047 bước ra khỏi hàng.”

Không có người nào bước ra.

“1047!!” Gió thổi vù vù, mấy chục người vẫn không có nửa phần động tĩnh, Giản Lâm Nhi đột nhiên nhớ lại còn số này với cô tựa hồ có chút quen thuộc.

“1047” Rose đến trước mặt cô. Giản Lâm Nhi lớn tiếng hô “YES” nhanh chóng bước ra khỏi hàng.

Theo thói quen cô đưa mắt nhìn thẳng phía trước, Giản Lâm Nhi tận lực không để ý nhớ tới khuôn mặt âm trầm vừa rồi của Rose.

“Giới thiệu với mọi người, 1047, mọi người cố gắng giúp đỡ nhau hoạt động.” Ba mươi hai người trong đội ngũ không ai nói câu nào, có mấy người khẽ trao đổi ánh mắt với nhau, bên trong lộ vẻ trêu tức cùng khinh thường, còn có rất nhiều ánh mắt kỳ lạ đang quan sát Lâm Nhi.

Nhẹ nhàng trấn an mình rồi rút về đội ngũ, cố gắng hít một hơi thật sâu, Giản Lâm Nhi nhìn không chớp mắt thái độ của từng người một.

“Nai con, lại đây.” Không biết từ khi nào Mạn Địch lại xuất hiện cách chỗ tập trung không xa, hướng Giản Lâm Nhi vẫy vẫy tay, còn có cả trợ lý huấn luyện đang thì thầm cùng Rose vài câu “Tại chỗ đợi lệnh.” Cả đội ngũ chỉnh tề ngay lập tức di chuyển.

Có vài người còn hứng thú, ánh mắt vẫn dõi theo bóng dáng Giản Lâm Nhi, ánh mắt rõ ràng dừng lại ở móng cô.

Ngẫm lại, mặc dù họ đến đây là để huấn luyện, cộng thêm cường độ huấn luyện cao nhưng bên trong thì bản tính đàn ông không thể áp chế được, có mấy người vừa nhìn thấy bộ dáng Lâm Nhi liền đã muốn nhào đến bắt chắp sau đó mình sẽ thế nào.

“1015, cậu nhìn xem cô nhóc kia thế nào.” Anh chàng người Mỹ hỏi người bên cạnh mình.

1015 không nói lời nào, khoe miệng tuy tỏ vẻ khinh thường nhưng thật ra cậu nhìn thấy cô rất rõ ràng, tối hôm qua người mà cậu nhìn thấy lúc tỉnh chính là cô. Người này vô cùng anh tuấn, mái tóc đen, ngũ quan sâu sắc, làn da màu đồng, toàn thân mang dáng vẻ của đàn ông nước Italy gợi cảm, hai mí mắt thật sâu, mỗi lần giương mắt hay nháy mắt đều mang theo vẻ lơ đãng kèm vài phần khiêu khích.

Giản Lâm Nhi bị Mạn Địch kêu đi lên, nguyên là tìm trợ lý huấn luyện viên cùng nàng giảng giải qua quy tắc ở nơi này. Hơn mười phần chung, Giản Lâm Nhi đại khái đã nắm bắt được cách sinh tồn ở nơi này, đơn giản mà nói hết thấy chính là tập trung huấn luyện, phải phấn đấu để mình trở thành người mạnh nhất.

Cũng tùy vào tâm tình của huấn luyện viên, an bài thế nào thì huấn luyện thế ấy. Khi muốn được nghỉ ngơi thì cũng phải xem tâm tình của huấn luyện viên như thế nào, vui thì cho nghỉ sớm nghỉ lâu, không vui thì bắt huấn luyện không nghỉ. Trong tay huấn luyện viên có 32 người.

Ở đây, tổng cộng có hơn một trăm người ở các quốc gia, dựa theo sát hạch của huấn luyện viên, thẳng đến khi một trăm người ấy bị các bạn quốc gia khác đánh bại, mới được phép rời khỏi, cũng có nghĩa là không được tốt nghiệp, nếu không, thì phải kiên trì chiến đấu tới cùng.

Nhìn một loạt quốc kỳ, Giản Lâm Nhi phát hiện còn thừa ba mươi một quốc kỳ, nghĩ lại cũng đoán được có hai binh lính huấn luyện đã trời khỏi, trong lòng cô bỗng chốc thấy giật mình, có thể tới nơi này đều là binh lính mũi nhọn của quốc gia, mới kiên trì được một ngày liền rời khỏi, nơi này huấn luyện cũng thật “ghê” quá đi?

Mặc kệ thế nào, chính cô nhất định phải tốt nghiệp đi ra khỏi đây, đây là một lần được tin nhiệm giao cho nhiệm vụ này, chính cô phải cố gắng làm cho thật tốt, Giản Lâm Nhi đã muốn đem lần huấn luyện này trở thành nhiệm vụ đầu tiên của mình.

Nắm thật chặt đai lưng, Lâm Nhi hướng phía đội ngũ đi đến.

Năm ngày sau.

Không ngờ có trục thăng trực tiếp đổ xuống, tiếng quạt động cơ gầm rú, một bóng người theo thang dây rút xuống đến bờ sông Amazon, nhanh chóng xoay một vòng, rồi chui vào lùm cây. Trục thăng nhanh chóng bay lên và biến mất ngay sau đó.

Tại văn phòng căn cứ “Thợ săn”.

Bưng một ly trà, Mạn Dịch đang tập trung viết gì đó trên giấy, bỗng nhiên, thân mình ông cứng đờ, có cái gì lạnh như băng đang để trên động mạch gáy. Duy trì tư thế bất động, phía sau một bàn tay vươn ra cầm lấy trang giấy Mạn Dịch vừa viết, miệng nói thầm “ Cái lão già kia, chơi mười mấy năm nay, còn không thấy ngáy, kế hoạch này sao nhiều năm như vậy không có thay đổi.” Ngỡ khí vô cùng trêu tức người, Mạn Dịch bình tĩnh một chút, khẽ xoay người, mã tấu Thụy Sĩ trên cổ lập tức bị đá bay đi.

Người mới một thoáng một cái nghiêng người tránh thoát “Lão già kia, đã bằng này tuổi rồi mà còn khiến người ta chán ghét.”

“Xú tiểu tử, ngươi tới nơi này làm cái gì?”

“ Xem lão già ngươi nha, không chào đón tôi sao, thế thì tôi đi vậy.”

“Đứng lại.”

Mạn Dịch thực là bất đắc dĩ, mười hai năm trước ông với tên tiểu tử này không có biện pháp, mười hai năm sau vẫn là như thế.

Dịch Nam Phong xoay người, đi qua ôm lấy bả vai Mạn Dịch “Lão già, ông như thế nào nhiều năm như vậy mà không có lấy một điểm tiến bộ, vẫn là bộ dáng đáng ghét này?”

“ Cậu có quyền quản tôi sao?” Ngỡ khí Mạn Dịch vô cùng thất bại, từ lúc ông đến nơi này làm tổng huấn luyện viên đã chế định kế hoạch huấn luyện, vốn kết quả vô cùng tốt nhưng từ khi có Dịch Nam Phong, kế hoạch này đối với cậu ta dường như quá nhẹ nhàng, chưa hết thời gian tốt nghiệp liền đã tự tiện rời đi, cuối cùng cũng là ông nắm mọi quyền.

Nhiều năm qua đi, nhiều người đến đây huấn luyện như thế, cũng chỉ có Dịch Nam Phong huấn luyện ở đây với thời gian ít nhất. Hơn mười năm không gặp nhưng Mạn Dịch vẫn dễ dàng thông qua giọng nói mà nhận ra tiểu tử này, bởi vì không có người thứ hai dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ông.

“ Nói đi, hôm nay cậu đến đây có việc gì?”

“ Đến hỏi thăm lão già, làm sao vậy, không tin tôi sao?”

“ Có quỷ mới tin .”

Bỗng nhiên, Dịch Nam Phong hạ giọng nói “Phân tôi vào hệ thống huấn luyện” Mạn Dịch ngây dại.

Sau đó hai người dùng ngôn ngữ rất kỳ quái nói chuyện với nhau, thậm chí bên trong còn có những âm thanh đặc thù, Rose đứng ở bên ngoài tưởng Mạn Dịch có sự kiện gì, nghe được “Cáo Sa Mạc” – ký hiệu đặc biệt mà chỉ có bên trong đội mới có, tựa hồ đây là phát minh ngôn ngữ của người phương Đông. Lắc lắc đầu, “Cáo Sa Mạc” theo “Vịnh chín tranh” đã muốn tiêu thất, có lẽ nghe nhầm.

Trên cửa bỗng truyền đến tiếng gõ, hai người ngay lập tức dừng thảo luận, Dịch Nam Phong nhanh nhẹn trốn vào phòng bên trong.

“Trường học thợ săn” là từ Liên Hiệp Quốc thành lập một khu nhà dùng để bồi dưỡng những nhân tài đặc thù trong căn cứ quân sự, nhìn trúng nơi này , khí hậu hài hòa, vì thế khi chiến tranh thế giới thứ hai qua đi, nơi này liền được thành lập. Chắc hẳn là như vậy, nơi này phòng vệ vô cùng cẩn thận, người bình thường khẳng định không thể vào được, lúc này may mắn người vào là Dịch Nam Phong, chứ nếu là người khác, Mạn Dịch cảm thấy chính mình nên từ chức, chức vị hiệu trưởng này ông không đảm đương nổi, dễ dàng bị người khác xâm nhập vào như vậy, ông còn mặt mũi nào ngồi ở vị trí này.

Dịch Nam Phong dựng thẳng lỗ tai nghe bên ngoài Rose cùng Mạn Dịch nói chuyện với nhau, đột nhiên, ánh mắt dừng lại. Xa xa trong trí nhớ anh thấy vô cùng quen thuộc, một màn hiện tại chỉ thay đổi nhân vật chính, nơi kia có rất nhiều người đang cùng nhau lục trong thùng rác những cái hamburger, thân ảnh nhỏ nhắn ngay lập tức làm máu như ngừng chảy.

Giản Lâm Nhi từng miếng từng miếng bắt tay vào tìm hamburger, vừa mới chạy xong, bọn họ vượt qua quy định ăn cơm trưa, chỉ có thể ở thùng rác lục tìm đồ ăn, trải qua năm ngày huấn luyện, Giản Lâm Nhi hiện tại chỉ biết kiên trì và kiên trì, những gì cô có không trọng yếu, trọng yếu duy nhất chính là còn sống, sau đó chờ đợi hôm sau xem huấn luyện gì.

Nơi này thật đúng là địa ngục.

Phía sau là ba binh lính đang lội bùn vác đá chạy bộ, hai ngày đầu mới tới cô cũng bị như vậy, nhưng hôm nay đã là lần thứ hai cô thoát khỏi cái cảnh ba người về cuối.

40. Chương 40: “Đừng Âm Ỉ, Là Anh.”

Edit: Snow

Beta: Rika

Dựa lưng vào cột, Giản Lâm Nhi bị nghẹn, làm thế nào cũng không thể nuốt xuống được, bỗng nhiên có ai đó giúp cô vỗ lưng hai cái. Mặt Lâm Nhi bị nghẹn đỏ bừng, cuối cùng đồ ăn cũng được nuốt xuống.

“Cảm ơn.” Lâm Nhi lễ phép nói rồi sau đó liền bước rời xa người này, 1015, đêm đó khi cô vừa đến đây liền gặp người Italy này.

Giản Lâm Nhi cảm thấy không rõ, rõ ràng lúc trước thái độ người này vô cùng chán ghét cô, vì sao đột nhiên bây giờ lại quay sang giúp cô, Giản Lâm Nhi cũng không nhớ rõ chính mình khi nào cùng với người này lại có quan hệ tốt như thế.

Mặc kệ ở chỗ nào, kéo bè kéo cánh là hiện tượng vĩnh viễn tồn tại, ở trong này cũng không có gì khác biệt, cứ việc mới tới nơi này một thời gian, việc bất đồng với người này người kia cũng ngay lập tức hình thành.

Lúc tới đây, đã trễ, có người đã ngủ, có người ôm súng gác bên ngoài. Vừa mới tới nên cô cũng không hiểu rõ, hiện tại cô đã biết, người nào hoàn thành nhiệm vụ thì về ký túc xá ngủ, ai không hoàn thành thì có nhiệm vụ gác đêm hoặc tiếp tục nhận các bài huấn luyện khác.

Bộ đội tôn trọng kẻ mạnh, mà con gái thì trời sinh đã là phái yếu, bao gồm cả huấn luyện viên, nơi này không có để vào mắt một phụ nữ nào, thậm chí có người cho rằng đưa đàn bà đến huấn luyện cùng chính là vũ nhục chính mình.

Năm ngày này của Giản Lâm Nhi không quá tốt, chịu được huấn luyện, cơ thể cô dường như đã vượt qua cực hạn của cường độ huấn luyện, về đến ký túc xá lại còn phải chịu những ánh mắt không có ý tốt, thường xuyên lúc cô ngủ gật sẽ có người sờ mó. Lúc ở ký túc xá, không lúc nào là thần kinh của cô được thả lỏng; Giản Lâm Nhi hoài nghi chính mình có thể chịu được sáu tháng hay không.

Việc tắm rửa cũng là vấn đề, thời gian chỉ có 10 phút, cô chỉ có thể đợi ọi người xong hết đi ra mới vào tắm rửa qua loa một chút, đủ loại khó khăn phải chịu. Đêm qua cô lại chứng kiến một thượng úy nhìn quốc kỳ của mình bị đánh với ánh mắt thống khổ, hiện tại cái khiến cô kiên trì duy nhất chỉ còn lại là không để cho quốc kỳ của mình bị đánh, thật là không hiểu sao cô lại tới nơi này nữa.

Nhắm mắt lại, Giản Lâm Nhi khê ngồi xuống, thả lỏng cơ thể, hít thật sâu vào một hơi. “Tạch” tiếng bề tay cùng với giọng nói đàn ông kêu rên vang lên.

“Không cần chọc tôi.” Nghiêm mặt nói một câu, cô hất hết những bàn tay đang tiến đến gần mình, chán ghét xoa xoa đầu đi đến một chỗ không có người ngồi xuống.

Người đó hung ác nheo mắt lại, 1032 chịu đau đớn trên cổ tay chính mình, được lắm, cô gái này không biết tốt xấu, đáng chết...

Hiện tại hệ thống phòng ngự trên người Giản Lâm Nhi đều đã mở ra, cả người đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, nếu không như thế, cô cảm thấy cô không thể sống được ở đó.

Giản Lâm Nhi bây giờ cũng không còn là người mới, huấn luyện ở “Xích Luyện” hai năm đã cho cô rất nhiều, bao gồm đã thành thạo không chế người, nhưng cô lại là con gái cho nên về phương diện thể lực cô vĩnh viễn thua so với những người con trai.

Cẩn rằng nhớ lại những lời Võ đại tá nói khi đưa cô đến, Giản Lâm Nhi biết cô chỉ có thể kiên trì.

Tập hợp mọi người lại, mặt Rose không có chút thay đổi hạ lệnh, chạy đi, chạy đi, dọc theo mạn bờ sông không cần biết làm gì, chạy đi.

Cho đến khi tầm nhìn không còn thân ảnh khiến ình run sợ, Dịch Nam Phong mới thu hồi ánh mắt, bên ngoài đã không còn nghe được âm thanh của Rose.

1015 rũ mắt xuống, nghe bên cạnh 1032 tập kết mọi người đang thương lượng việc tối nay đối phó thế nào với người con gái còn lại trong đội. Ở trong này, đánh nhau là được cho phép, chỉ cần họ có thời gian và tinh lực, nhưng Mạn Dịch không cho phép đánh nhau dẫn đến chết người, ông ta cũng nói qua, ông ta tình nguyện huấn luyện người chết, nếu lên lút gây ra tai nạn chết người thì sẽ đưa lên tòa án quân sự.

Quay đầu nhìn cô gái đang đứng ở bên cạnh bờ sông, ánh mắt 1015 vô cùng chuyên chú. Nữ binh phương Đông kia, từ khi đặt chân đến đây đã bị khinh thường, vốn cho rằng con gái là kẻ yếu, không xứng đáng ở cùng một chỗ với họ. Nhưng khi huấn luyện chung một chỗ, anh nhìn thấy cô gái đó bị huấn luyện đến mức bần lầy bám đầy người nhưng ánh mắt vẫn vô cùng kiên cường, anh bỗng nhiên liền cảm thấy coi trọng nữ binh này. Chính bản thân anh ta cũng không hiểu vì sao mình đổi giường ngủ đến giường cách vách. Ở trong này, nếu nói đến việc thương hoa tiếc ngọc thì đều không tồn tại, người càng giỏi thì người ta càng tin phục người, bao gồm cả con gái. 1015 không tìm ra được lý do thuyết phục mình.

“Ê, 1015, mày cho ý kiến đi, tao thấy mày đối xử tốt với cô gái kia, tao cảm thấy thực hứng thú, chắc chắn, nhìn xem kia, oa nga, ta thật muốn bỏ nhào vào cái mông kia cắn một cái, ha ha.” Thu hồi tầm mắt, 1015 không có đáp lại những lời nói kia. Cao hứng phấn chấn hòa đồng nói chuyện cùng với mọi người, 1015 gia nhập, đêm nay kế hoạch của bọn họ đã định rồi.

Chạy dọc con đường, nếu về trễ bữa tối sẽ bị đổ vào thùng rác, Giản Lâm Nhi đi ngang qua, mệt mỏi té ngã, dùng sức nâng người dậy, cố gắng kìm nén nhưng vẫn nôn ra. Một miếng pho mát, thịt bò chín năm phần, nửa cái bánh ngô nướng, tất cả đều dùng để bổ sung năng lượng cho cường độ huấn luyện dày đặc, nhưng lúc này Giản Lâm Nhi ăn không vô.

Không thể đủ năng lượng huấn luyện, chạy không xong, đi không xong, bần lầy quá nhão, nhưng mới có năm ngày trôi qua, tinh thần và áp lực đè nặng, mọi thứ đều cạn kiệt, Giản Lâm Nhi cảm thấy càng ngày mình càng yếu đi.

Cách đó không xa có một binh sĩ nhận súng cao áp bắn nước đánh vào, Giản Lâm Nhi nhận ra đó là thiếu tá Mexico, mấy ngày nay lúc nào cũng chỉ có một mình anh ta, toàn bộ đội ngũ đều cô lập anh ta, Giản Lâm Nhi cảm thấy hoàn cảnh của người này với cô có chút gì đó giống nhau. Ép buộc chính mình cầm lấy bánh ngô ăn một miếng, không ăn gì có điều gì xảy ra Giản Lâm Nhi đã rõ ràng.

Ăn được mấy miếng, cô cảm thấy thực sự ăn không được nữa, buông bàn tay, lặng lẽ bỏ miếng bánh ngô xuống, Giản Lâm Nhi nhìn xung quanh, thấy không có ai mới nhẹ nhàng thở ra.

Ở trong này, không cho ăn cơm là thường bị trừng phạt, còn nếu mà bỏ đồ ăn đi thì tuyệt đối là không được phép, nếu mà bị phát hiện, thì kỷ túc xá rẽ trái 10km.

Có người thấy Giản Lâm Nhi có động tác, không chỉ một lần, 1015 ra hiệu cho người bên cạnh, dùng ánh mắt muốn báo 1017 không cần lộ ra, người nọ nuốt nước miếng xuống, chuyển qua chỗ khác, cắn bản muốn hô lên một tiếng nuốt xuống đi.

Híp mắt vui vẻ, 1015 không lên tiếng.

Đêm nay không khí thật là quý dị, đầu tiên Mạn Dịch gọi Rose lại, bỗng nhiên một giờ bắn súng cao áp trước lễ rửa tội bỗng nhiên bị hủy bỏ, Rose đành phải làm cho trợ lý huấn luyện viên nhìn bọn họ chạy 10km việt dã rồi về ký túc xá ngủ. Lúc mặt trời lặn, Giản Lâm Nhi đã chạy trở lại, cũng là đến thời gian tắm rửa nhưng mà đợi mãi lại chẳng thấy ai đi tắm. Không còn biện pháp nào khác, Giản Lâm Nhi bèn đi tắm trước, lúc đi ra, không may đụng phải thiếu tá Mexico.

“Hi.” Người nọ bỗng chủ động chào hỏi với cô, Giản lân Nhi sững sốt mất mấy giây sau đó chào lại “Hi”.

Ký túc xá bên ngoài có nhiều cọc gỗ, Giản Lân Nhi tạm thời không biết những cái cọc này dùng vào làm gì, chủ động đi qua ngồi bên cạnh thiếu tá Mexico.

“Xin chào, 1024”. Giản Lân Nhi chủ động chào hỏi.

“Xin chào, cô gái Trung Quốc, cứ xưng hô tên, không cần gọi danh hiệu có được không?” Ngữ khí của anh ta như là đang cầu xin.

Giản Lân Nhi bỗng nhiên như tìm được người bạn có cùng cảm giác, bởi vì cô cũng vô cùng chán ghét gọi người ta bằng danh hiệu. Nở một nụ cười nhẹ, Giản Lân Nhi từ trong túi lấy ra một mẫu bánh ngô đưa cho người bên cạnh.

“Ăn đi”. Vừa đưa tay ra liền tiếp được một vật gì đó ở trong tay, bỗng nhiên ánh mắt anh ta toát ra ánh sáng gì đó làm cho Lân Nhi không dám nhìn, cô cảm thấy sợ, không hiểu đến tột cùng ánh mắt này là có ý gì.

“Đêm nay không cần đến ký túc xá.”

“Vì sao?”

“Bọn họ, tôi nói là bọn họ ở bên trong chờ cô.”

“Chờ tôi làm gì.”

“1032 muốn làm hại cô.”

Giản Lân Nhi cắn răng, người Mỹ kia ư? “Àn”. Nở một nụ cười trấn an mình và người bên cạnh, Giản Lân Nhi phát hiện ánh mắt người Mexico này luôn thực mềm mại, nếu như không tới nơi này, người này hẳn là người tốt.

Đáng tiếc, cuối cùng họ vẫn phải quay trở lại ký túc xá, bởi vì giám thị không cho phép lúc ngủ có người ở bên ngoài.

Từng bước bước về chỗ của mình, ở ký túc xá thật là yên tĩnh, một loại yên tĩnh đến không bình thường, Giản Lân Nhi cảm thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người của cô, cô nhẹ nhàng nắm chặt ống tay áo, đáng tiếc đi đến chỗ giữa, một người tiến đến. Giản Lân Nhi tiếp tục hướng đến vị trí của mình đi đến, cố gắng không để ý đến xung quanh.

“Xôn xao” ở cửa ký túc xá, ánh sáng duy nhất cũng không có, sờ soạng vị trí của mình, Giản Lân Nhi khẽ lóe lóe giấy, chặt vật ghé lên giường thì có cảm giác trên người mình có đến hơn mười mấy cánh tay.

Quay người trên giường, tạm thời trên người không còn có cánh tay nào, Giản Lân Nhi cảm thấy người ở giường bên cách vách thân hình cũng chưa động dậy chút nào, trong bóng đêm lơ mơ có bóng người đang hướng phía cô đi đến, âm thầm đánh giá có năm người.

Âm thầm nắm chặt tay, nhưng Giản Lân Nhi đánh giá nhầm, đợi cho đến lúc bị người ta bịt chặt miệng ở trên giường, trong lòng ngay lập tức muốn hô to lên nhưng âm thanh không thoát ra được, tay chân đều bị ghì chặt, cả người không thể nhúc nhích. Lúc này hối hận chính mình lỗ mãng thì có thể không phải là muộn, nhưng là cho dù đêm nay kết quả ra sao, Giản Lân Nhi chắc chắn vẫn sẽ ra tay.

Bỗng nhiên bên phía cách vách có bóng người ngồi dậy, đồng thời, cánh cửa ký túc xá mở ra, người bên cách vách cũng đang định đi ra cũng lui trở về.

Hai người đi vào, Giản Lân Nhi cảm thấy những người đang khống chế mình đã buông tay ra, những người đó thấy huấn luyện viên tiến vào, nhanh chóng lui về vị trí của mình, nghĩ mà sợ chỉnh sửa lại quần áo của mình, không chú ý đến hai bóng người đứng ở phía trước giường mình.

“1048, cậu ngủ nơi này.” Đây là âm thanh của Rose.

“Báo cáo huấn luyện viên, nơi này có người.” Giản Lân Nhi nghe ra được đây là giọng nói của 1015.

“Cậu dịch ra một vị trí, 1048, về sau cậu ngủ ở chỗ này.” Một lúc sau, Giản Lâm Nhi cảm giác được 1015 chuyển sang bên cạnh, 1048 mới tới đứng ở phía trước giường không nhúc nhích. Đợi cho đến khi huấn luyện viên ra ngoài, cánh cửa một lần nữa đóng lại, 1032 thấy có người mới đến bèn quyết định tạm thời buông tha Lâm Nhi.

Mọi chuyện qua đi, người mới chậm rãi lên giường, người nọ nhẹ nằm ở phía cách vách Lâm Nhi, ánh mắt tựa hồ tuần tra trên người cô một vòng. Cô vẫn ngồi im ở góc tường không dám nằm xuống, đợi cho đến khi mọi người bắt đầu ngủ, hô hấp người ở bên cạnh cũng trở lên có quy luật, Giản Lâm Nhi mới hướng đến phía sát tường nằm xuống.

Nằm ngủ mộng lung, Lâm Nhi chưa kịp ngủ sâu giấc thì bỗng nhiên phía sau có một người áp lên thân thể cô, thân thể Lâm Nhi ngay lập tức cứng đờ, ánh mắt nhanh chóng mở ra, theo phản xạ có điều kiện chân còn chưa kịp cử động hai chân đã bị hai cái chân dài kẹp lấy, cánh tay cũng nhanh chóng bị chế trụ, lúc này Giản Lâm Nhi dường như muốn ho to lên, lỗ tay bỗng nhiên truyền đến gió nói trầm thấp. “Đừng âm ỉ, là anh.”

41. Chương 41: Khóc

Edit: Rika

Phản ứng đầu tiên, những từ này là Hán ngữ, cách một thời gian dài như vậy, Giản Lâm Nhi lần đầu tiên nghe được tiếng mẹ đẻ ở trong cái địa ngục này. Thần kinh đang căng thẳng vẫn chưa thả lỏng, hơn nữa người đó còn cố ý hạ thấp giọng nói, trong lúc nhất thời, Giản Lâm Nhi mới có phản ứng, là ai đang nói vậy?

Cứ việc nghe thấy Hán ngữ, thân thể theo bản năng cứng lại, cả người không động đậy được, hô hấp khó khăn, tim đập dồn dập trong lồng ngực, cô có cảm giác, chỉ một tý nữa thôi, chắc nó sẽ vỡ tung ra mất.

“Lâm Nhi, là anh” Lồng ngực Giản Lâm Nhi bất phập phồng, cô cảm giác người nọ khi nói chuyện, hơi thở ấm nóng phả lên tai cô, ấm ướt, ấm áp, cô vội vàng mở to hai mắt, Giản Lâm Nhi cảm thấy mí mắt mình sắp nứt toát ra, không có khả năng, làm sao, làm sao người nọ lại gọi tên cô.

Dịch Nam Phong ôm rất chặt, chẳng bao lâu, bảo bối của anh có phản ứng, ít nhất cô cũng đã thả lỏng người, thần kinh bất căng thẳng, lúc đầu cô như một con thú đối mặt với kẻ địch, biểu hiện này làm cho anh thật đau lòng.

“Bảo bối, hít vào” Anh ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn, đưa tay chậm rãi vuốt ve hai gò má cô.

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, Giản Lâm Nhi bỏ nhào vào người anh, bàn tay nhỏ bé tìm tới thắt lưng của anh, móng tay hung hăng cào vào da thịt, nước mắt cứ chảy, Giản Lâm Nhi thấy tầm mắt mình ngày càng mờ hồ, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc lại, nhưng nhịn không được, cô không cách nào kiềm chế được ca. Thong thả hô hấp, cô hi vọng làm thế này thì cô sẽ ổn định được cảm xúc, nhưng hít thở, hít thở, hít thở nhẹ nhàng...nước mắt vẫn cứ tuôn.

Thật giống như một quả bóng, đột nhiên bị ai đó vụng trộm chọt thủng một lỗ, khí bên trong lập tức chui ra ngoài, Giản Lâm Nhi đã cật lực kiềm chế, nhưng nước mắt của cô vẫn cứ trào ra, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Cô tự nhủ với chính mình, đừng khóc, đừng khóc, thật là không có tiền đồ, nhưng vẫn không được. Nước mắt, nước mũi cứ thế mà tuôn rơi.

Hít một hơi thật sâu, giãy dụa, xoay người, nhìn vào ánh mắt tối đen phía sau, mặc dù trời tối nhưng cô vẫn nhìn thấy đó là ánh mắt quen thuộc, Giản Lâm Nhi lắc đầu, cô nghĩ chắc ình khóc nên nhìn không rõ.

Đưa tay lên, lau nước mắt, nhìn gương mặt đối diện mình, cô đưa tay lên sờ từng tắc, từng tắc một, sờ rất cẩn thận, đo đạc từng ly từng tý, chính là anh.

Sau đó, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn, nhưng cô cố nén tiếng khóc để cho người khác không nghe được, thân hình nhỏ bé bắt đầu run rẩy. Dịch Nam Phong cảm giác được bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia đang sờ khắp mặt mình, đợi cho đến lúc cô khóc tới mặt đỏ ửng, anh liền ôm cô áp vào trong ngực mình, anh không dám nhìn cô.

Rốt cuộc anh không nên cho cô đi tới nơi này, cho dù đánh gãy chân cô anh cũng không nên để cô đi, cho dù cô oán trách anh cả đời cũng được, còn tốt hơn là cảnh anh gặp cô trong tối nay. Một lần lại một lần đưa tay vuốt vuốt lưng cô, Dịch Nam Phong hận không thể đem cô khảm vào trong người mình, để cô mãi mãi không bao giờ rời xa anh nửa bước.

Chung quy là cô không nín khóc được, liềng ngoác miệng cười, mở miệng rất to nhưng không phát ra tiếng, năm ngày nay, đối với cô là năm ngày kinh khủng nhất cuộc đời, vừa nãy, cô rất tuyệt vọng, đói bụng, thống khổ, từng giây từng phút cô khẩn trương, sợ bị đánh hạnh kiểm xấu, tuy trước mọi người, cô vẫn kiên cường, nhưng giờ phút này đây, cô chỉ muốn khóc mà thôi.

Nhận thấy giường đối diện có chút tiếng động, cô cắn chặt răng, không dám phát ra tiếng.

Nhìn thấy động tác của cô như thế, giờ khắc này Dịch Nam Phong muốn cắn xuống cánh môi của cô.

Hai tay đưa xuống, kéo chân nhỏ của cô gác lên người mình, chính anh cũng cuộn người lại, hai tay ôm lấy hông cô, hoàn toàn sát vào, một tư thế mờ ám.

Rốt cục, rốt cục khóc đến mệt mỏi, cô cũng ngừng được, Dịch Nam Phong đưa tay vuốt dọc lưng cô, trên người, một ít mồ hôi rịn ra ngoài.

Nằm một lúc lâu, cảm giác cô vẫn cứ chui vào trong lòng anh, Dịch Nam Phong nắm chặt tay lại, nhưng cô vẫn cứ như con sâu chui vào, Dịch Nam Phong liền ôm cô lại.

Nhưng thế còn chưa đủ, Giản Lâm Nhi như muốn dính chặt vào người anh, vung tay vung chân lung tung, sau đó còn xé áo của chính mình.

“Anh cởi, anh cởi” Giọng nói nhỏ nhẹ mang theo tiếng nước nỡ, Dịch Nam Phong cảm giác cổ họng mình khô rát, anh không nói gì, cởi bỏ quần áo của chính mình, đợi cho cả người Lâm Nhi được cởi hết, Dịch Nam Phong còn 1 cái cuối cùng chưa cởi, anh nắm lấy tay cô, đặt lên cái quần lót của mình, lúc này, cánh tay cô liền nhanh chóng chui tọt vào trong, nắm lấy vật đàn ông trắng kiện của anh.

Hai thân thể trần truồng, dính sát vào nhau không một kẽ hở, vẫn cái tư thế vừa rồi, Dịch Nam Phong gắt gao bao trọn Lâm Nhi. Hai cánh tay anh đặt ở thắt lưng cô, ban ngày huấn luyện. ban đêm đánh nhau, đã thế khi nãy còn khóc một trận, Giản Lâm Nhi rốt cuộc cũng mệt mỏi, rốt cuộc cũng an tâm, cô cảm thấy bây giờ, dù trời có sập xuống thì vẫn còn có anh chống đỡ, cô buồn ngủ.

Đắp chăn lên, Dịch Nam Phong tinh thần tỉnh táo, không hề buồn ngủ, ánh mắt sáng rực khiến người ta sợ hãi, đó là một ánh mắt thị huyết (mắt đỏ rực, khát máu)

Trong bóng tối, có ánh mắt lảng lạng chăm chú nhìn qua bên này, sau đó xoay người lại, nhắm mắt, nhưng dường như không hề ngủ.

Tiếng còi cảnh báo vang lên, Giản Lâm Nhi vội vào xốc chăn lên, đợi cho đến lúc mang giày, cô mới nhớ tới chuyện đêm qua, nhưng vị trí bên cạnh mình không có ai, áo quần cũng chỉnh tề. Cô buồn bã lắc đầu, Giản Lâm Nhi cảm thấy dường như tối qua cô nằm mơ, nhưng cảm giác đau đớn và đôi mắt sưng húp cô vẫn cảm nhận được. Thôi, không nghĩ nhiều, nơi này là “Thợ săn”, huấn luyện viên đang gầm rú bên ngoài.

Giản Lâm Nhi chạy nhanh ra ngoài, đứng phía cuối hàng.

“Số 1048, bước ra khỏi hàng” Giọng nói Rose vang lên.

Người nọ bước ra khỏi hàng, Giản Lâm Nhi buồn bực, không phải là đội ngũ đã đủ người rồi sao, hôm nay sao lại xuất hiện thêm một người nữa? 1048 đưa lưng về phía cô, cho đến khi quay mặt lại chào mọi người, Giản Lâm Nhi hít một hơi thật dài, chuyện đêm qua, hết thảy là sự thật.

Cô không dám tin, Dịch Nam Phong đã dùng thân phận gì để gia nhập vào đội ngũ này, anh đâu phải là người trong quân đội. Võ đại tá nói lần này có ba người phụ trách tập huấn ở đây, vì đặc thù chuyên môn nên mới đưa thêm người mới, trong này tuyệt chưa bao giờ xuất hiện bại binh lính cùng một quốc tịch Trung Quốc, nhưng, Dịch Nam Phong vì sao lại đến đây?

Mặt Dịch Nam Phong không chút thay đổi, ánh mắt thẳng tắp, đúng tiêu chuẩn quân nhân, lúc này, giọng nói Rose lại vang lên “Đồng bọn mới tới, 1048, vì vinh dự, mọi người hãy sống tốt với nhau”. Vẫn một câu

nói như vậy, ngữ khí bình thường, tất cả đều bình thường làm cho Giản Lâm Nhi cảm thấy thật không bình thường.

Cảm giác phía bên phải mình có một ánh mắt đang quan sát, thì Rose lại nói tiếp “1048 đứng vào hàng ngũ”, lơ đãng lắc đầu, liếc mắt một cái, nhìn bằng một ánh mắt sắc bén rồi vội thu hồi lại ngay, Dịch Nam Phong âm thầm ghi nhớ.

Tối hôm qua, lúc đám người này vây khốn Lâm nhi, biết rõ một cô gái nhỏ bé, trong hoàn cảnh này sẽ bị như thế nào, Dịch Nam Phong cơ hồ đã xông ra, dựa vào một chút ánh sáng ít ỏi, anh cũng đã ghi nhớ được một vài người.

Ánh mắt anh như ra đa quét một vòng, thấy rõ những con số của bọn họ, tay anh nắm chặt thành quyền.

Trên đỉnh đầu, viên đạn ‘hư hư’ bay qua, Giản Lâm Nhi cúi đầu, Dịch Nam Phong vẫn duy trì một khoảng cách với cô không xa, cắn chặt răng, cố gắng chống cánh tay.

Hiện tại, bọn họ đang sát hạch thật sự, đạn trên đầu cũng là đạn thật, duy trì một độ cao nhất định là 50 cm, trên đầu đạn dày đặc, phía sau cũng có, vừa nãy có một viên trúng vào gót chân cô, làm cô đau tột cùng, không dám ngừng đầu lên nữa.

Ở nơi này, nếu bị thương trong khi tập luyện, cũng không có phương pháp cứu chữa hiện đại, cũng không có cái gì gọi là diễn tập, tất cả đều diễn ra như thật. Nếu như chết trong này, thì cũng coi như đã biến mất khỏi thế giới này, tới nơi này huấn luyện, mọi người đều xác định một sống sót hai là chết.

Bởi thế, ‘Xích Luyện’ chưa phải là nơi ngược đãi đệ nhất, mặc dù cô cũng đã trải qua gian khổ, nhưng khi đến đây, vẫn chưa thích ứng được. Cẩn rằng chịu đựng cơn đau, bỗng nhiên, phía trước vang lên một tiếng thét thảm thiết, trong lòng cô căng thẳng, đưa mắt tìm kiếm hình bóng của Dịch Nam Phong.

Tìm hoài, nhưng vẫn không thấy, hơi ngừng đầu lên một tí, một viên đạn liền xẹt qua da đầu cô, lập tức truyền đến mùi cháy khét của tóc, cả người cô toát mồ hôi lạnh, lập tức cúi đầu xuống, trấn tĩnh, lúc này, cô thấy bóng dáng Dịch Nam Phong đang cấp tốc tới đây.

Thời điểm cô cúi đầu xuống, mùi máu tươi càng lúc càng nặng, đi tới một chút, lúc này cô mới phát hiện cánh tay trái của 1032 bị chảy máu khá nhiều. Nhưng cô không có chút động tình nào cả, cô cảm thấy ông trời thật có mắt.

Trong khi huấn luyện, nếu bị thương, trừ khi chết, nếu không thì vẫn phải kiên trì tới cùng, 1032 của nước Mỹ kéo thân mình cùng cánh tay đầm máu trượt về phía trước.

Giản Lâm Nhi cảm thấy bồn chồn, độ cao như vậy, lẽ ra không có khả năng bắn trúng tay, mà còn là cánh tay trái nữa, thôi mặc kệ, cô không quan tâm, vội vàng hướng về phía trước.

Lúc gặp Dịch Nam Phong, khoe miệng anh hơi gợi lên nụ cười lãnh khốc, không có nửa phần tình cảm, nhìn chăm chú vào vết máu.

42. Chương 42: “bảo Bối, Huấn Luyện Có Khổ Hay Không?”

Edit: Snow

Beta: Rika

Thở hổn hển, cả người giống như mới tắm xong, Giản Lâm Nhi kiệt sức ngã xuống điểm đích. Mặc kệ số 1032 bị thương, phía sau súng đạn vẫn bắn phá không ngừng. Tất cả mọi người nhìn theo vết máu dính dưới đất rồi cứ tiến về phía trước, rốt cục cũng đặt tay lên cột đích, số 1032 cũng vì mất máu mà ngất đi, được mọi người đỡ lấy.

Rose lớn tiếng kêu quân y đến đưa 1032 đi, Dịch Nam Phong dường như không có việc gì tiêu sái bước qua kéo người đang ngồi dưới đất lên, thực tự nhiên lại còn vô cùng chu đáo với Giản Lâm Nhi, tuần tra một vòng, đang nhìn đến phía trước một chút bắt gặp một ánh mắt đang nhìn mình, sau đó lại như không có việc gì quay đi chỗ khác, rồi đi hai bước tựa vào cái cột phía trước đưa mắt nhìn bốn phía.

Mọi người thấy vô cùng kỳ quái, nơi này tất cả mọi người đều lười biếng mò hôi đầm đìa thở hồng hộc, nhưng chỉ có Dịch Nam Phong trừ bỏ trên người dính bùn đất với sắc mặt hơi đỏ còn lại thì vẫn ung dung, cả người không thấy được nửa phần chật vật, so sánh hẳn cùng với mọi người, xem ra người này có vẻ vô cùng thoải mái, đáng tiếc mọi người ở phía sau còn đang vội vàng thở không chú ý đến điểm này, nhưng vẫn có một người chú ý đến.

Dịch Nam Phong quét ánh mắt nhìn xung quanh, chạm đến một ánh mắt thâm thúy, buổi sáng hôm nay, anh nhìn thấy cũng là ánh mắt này. Miễn cưỡng tựa lưng vào cây cột ở phía trước, ngửa đầu lên trên, tư thế không thay đổi, chỉ có ánh mắt người đó thay đổi, Dịch Nam Phong hướng theo tầm nhìn của đối phương phát hiện người nọ vừa có chút động tác nhỏ.

Tuy thế vẫn là thực hiếm thấy, Dịch Nam Phong cảm thấy có chút kỳ quái, người này vì sao lại không lộ ra. Người này rất mạnh, Dịch nam Phong lấy kinh nghiệm của mình cùng âm thầm đánh giá người này.

Dịch Nam Phong không nghĩ ra là 1015 hành động, nhưng tại ánh mắt kia chuyển động, Dịch Nam Phong thể nhưng lại thấy một loại cảm xúc hoặc là thù hận. Cố ý nhìn kỹ quốc tịch người này một chút, là Italy, có lẽ người này mới vào, trừ bỏ điều này ra, Dịch nam Phong không tìm ra lý do nào người này thù ghét mình. Im lặng thu mình lại, hai nam nhân âm thầm đánh giá lẫn nhau, Dịch Nam Phong nhanh chóng phân tích tình huống trước mặt.

“Cô gái Trung Quốc, đỉnh đầu người bị bỏng kia.” Giọng nói tiếng Anh đậm chất Nam Mĩ đã cắt đứt sự đánh giá âm thầm của hai người đàn ông. Thân thể Dịch Nam Phong theo bản năng cứng đờ, 1015 đầu tiên mở mắt nhìn, Dịch Nam Phong theo ánh mắt 1015 phát hiện người này rõ ràng đang nhìn Lâm Nhi, ngạc nhiên hơn ánh mắt của người này có tia khẩn trương. Dịch Nam Phong giật mình, ánh mắt nhanh chóng trở lên hung ác.

“Không có việc gì đâu, không đau, không có bị bỏng.” Giản Lâm Nhi sờ sờ đỉnh đầu, quả thật không đau, tuyệt đối không có việc gì, viên đạn mới chỉ sượt qua đỉnh đầu cô. Đối với mọi người nỗ lực cười một chút, Giản Lâm Nhi khắc chế chính mình không cần đem ánh mắt nhìn về phía Dịch Nam Phong.

Lăn lộn như thế vài ngày, Giản Lâm Nhi không ngốc, ở trong này, người bị vây bị người khác chiếu cố hoặc là thương hại, người này không tốt quá, dễ bị khinh thường vì là kẻ yếu, hoặc là nói rằng ở trong này không có chuyện đồng tình với ai hết. Hiển nhiên Dịch Nam Phong biết rất rõ điểm này, cho nên ở trước mặt người khác, Dịch Nam Phong không biểu hiện ra là quen biết Giản Lâm Nhi.

Cơm trưa lại là thịt bò tái, thậm chí tái nhưng còn mang theo tơ máu, ở Trung Quốc cũng toàn là ăn thực phẩm chín khi nuốt xuống không mang theo nửa mùi thịt nào, vụng trộm liếc mắt nhìn Dịch Nam Phong ở phía đối diện, ấy vậy mà anh ta vẫn nhẹ nhàng xé rách thịt bò, Giản Lâm Nhi áp chế từng trận buồn nôn, cảm thấy lại kiên trì tuyệt đối không để chính mình nôn hết ra ở chỗ này.

Mọi người có 8 phút để ăn cơm, đây là huấn luyện viên có tâm tình tốt nên thời gian ăn cơm được kéo dài chứ như mọi lần có khi thời gian ăn cơm cũng chỉ có 2 phút, đợi đến lúc huấn luyện viên kêu tập hợp, Giản Lâm Nhi một miếng cơm trưa cũng chưa được ăn.

Từ lúc 5 phút Dịch Nam Phong đã ăn xong rồi đi đâu đó, Giản Lâm Nhi phát hiện anh thần bí mất tích hai phút, đợi đến khi huấn luyện viên kêu tập hợp không biết anh từ đâu lại xuất hiện.

Buổi chiều phải chạy 20km việt dã, hơn nữa còn phải mang theo 40kg, chạy dọc theo rừng mưa nhiệt đới tươi tốt, theo bờ sông, đoàn người bắt đầu chạy, đây là mang theo tuyệt vọng chạy nhưng mỗi ngày, loại tuyệt vọng này đều phải tiến hành.

Bước chân bắt đầu trở lên nặng nề, Giản Lâm Nhi chính là dựa vào bản năng cất bước, trước mắt bắt đầu mờ đi, Giản Lâm Nhi biết bữa trưa cô chưa ăn gì hết nên chắc hẳn sẽ xuất hiện di chứng. Đột nhiên, có người chạy đến bên cô, mùi hương chocolate quen thuộc làm cho Giản Lâm Nhi nhận ra ngay đây là chocolate Thụy Sĩ cao cấp nhất. Khóe mắt thoáng ý cười, Dịch Nam Phong mặt không chút thay đổi chạy tới, trên đỉnh đầu trực thăng bay qua, Giản Lâm Nhi trong tay cầm hơn hai thỏi chocolate lớn.

Không thừa tâm tình để ý, thừa dịp người khác không chú ý đến Giản Lâm Nhi đem hai thỏi chocolate nhét vào miệng, trong đầu chỉ có cất bước lại cất bước.

Nhóm “Thợ săn” ngồi trên phi cơ quan sát, Giản lân Nhi hy vọng ánh mắt bọn họ không chú ý đến miệng mình đang nhai.

Phía sau trực thăng quan sát, Rose cảm thấy buồn bực không hiểu vì sao hôm nay hiệu trưởng lại muốn đích thân quan sát nhóm người này chạy bộ, Mạn Dịch chính là lão thủ trưởng, Rose chỉ có thể buồn bực, chứ không thể hỏi được gì. Mạn Dịch rất cục cựa cũng đã biết hôm nay giữa trưa có người xông vào văn phòng của mình lấy đi đồ ăn vặt mà mình yêu thích nhất để dùng làm gì.

Đứng trên mặt đất, phụ trọng trên người cũng không có cởi xuống, cùng ngày xưa giống nhau, Giản Lân Nhi chạy việt dã hoàn toàn hao hết thể lực. Vô ý thức nhìn cách đó không xa bữa tối đã được chuẩn bị, tinh thần Giản Lân Nhi bị chấn động, tất cả đều được sắp xếp, trên bàn ăn thậm chí còn được trang trí mấy đóa hoa Zeeland.

Ôm quần áo đi giặt, Giản Lân Nhi ngồi ở chỗ cộc gỗ bên ngoài ký túc xá cùng đợi người khác tắm rửa. Có ánh mắt nhìn cô tỏ vẻ khinh thường, đưa lưng về phía cửa nhà tắm, cô đã vô cùng mệt mỏi và không muốn khiêu chiến chút nào, chưa từng chịu thống khổ nhưng cũng chưa có lúc nào nhẹ nhàng.

“Này, đến lượt cô.” Phía sau truyền đến âm thanh, ngay lập tức Giản Lân Nhi cảm thấy âm thanh này quen thuộc. Người này là người mà Giản Lân Nhi vụng trộm đem miếng bánh ngô cho, cũng có thể là người đàn ông này ánh mắt vẫn thực mềm mại, không có vẻ lãnh khốc như những người khác, cho nên Giản Lân Nhi nguyện ý cùng người này thân cận.

Gật gật đầu, Giản Lân Nhi chạy như bay vào bên trong, vào bên trong cửa, Giản Lân Nhi cởi nhanh quần áo, khi nước vừa mở ra, cửa “Răng rắc” một tiếng, tiếng nước rơi vang rất nhỏ, cổ Giản Lân Nhi không có cảm giác.

Đưa lưng về phía thân thể chính mình, vùng trung lộ tinh tế rắn chắc, ngửa đầu, thân thể không tự giác đưa về phía trước, phía sau thất lưng cùng mô hình thành nên một đường cong tuyệt đẹp. Màu da mặt ong, cần cổ trắng, chỉ cần nhìn qua là biết da thịt cỡ nào non mịn.

“A...” Ngực Lân Nhi bỗng bị một bàn tay trùm lấy làm cô cả kinh, cho tới bây giờ mỗi lần tắm rửa cô đều cẩn thận đề phòng, như thế nào lần này có người tiến vào mà cô cũng không biết. Một tay với lên tắt vòi nước, rất nhanh xoay người lại, muốn nhanh chóng bước ra ngoài.

Nhìn đến khuôn mặt quen thuộc, chân đã muốn bước ra ngoài, Dịch Nam Phong sau này chắc cũng không nghĩ đến chân Giản Lân Nhi làm ra động tác biên độ quá lớn, nhanh chóng bị trượt chân, Dịch Nam Phong tay chưa kịp vươn đi, Giản Lân Nhi đã ngã sấp xuống, ngã thực thảm, chính là tư thế vô cùng khó coi..

Hai chân một cái duỗi thẳng, một cái co lại, một tay còn ở chỗ vòi nước, cả người úp sấp, tưởng tượng cảnh tượng như thế một chút mắt nháy mắt đã muốn nóng lên. Dịch Nam Phong vội vàng ngồi xổm xuống “ Ngã đau không, làm sao ngốc như thế, nếu như là người khác thì em phải làm sao bây giờ hả?” Miệng mặc dù mắng Lân Nhi nhưng tay lại cẩn thận xem xét từng bộ phận của Lân Nhi, thấy không có trở ngại gì mới yên tâm.

Lần này so với bị vòi nước cao áp xối vào, so với bị chân huấn luyện viên đá quả thật không đau, nhưng là không hiểu sao Giản lân Nhi lại cảm thấy lần này rất đau, lông mi bắt đầu rũ xuống. Dịch Nam Phong hoảng hốt, quỳ trên mặt đất, ánh mắt xem xét xung quanh “ Em làm sao thế, chỗ nào đau, sao lại khóc?...” Ngữ khí anh vô cùng bối rối.

“Anh làm em sợ!” Hôm nay, cả một ngày trong lòng cất giấu biết bao nghi vấn, rất muốn hỏi tại sao anh đến đây, không có quần tịch anh vào bằng cách nào, vì sao anh có thể lực tốt như thế, nhưng là Giản Lân Nhi không nghĩ tới khi mình nói lại trở thành âm thanh làm nũng như thế.

Tâm Dịch Nam Phong lúc bấy giờ mới buông xuống, cũng không nói, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn tiểu bảo bối của mình. Cứ đứng như thế nhìn tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi, tròng mắt to mắng mình, trong lòng bắt đầu rung động. Nếu như hỏi Dịch Nam Phong thế nào là yêu, khả năng anh sẽ nói cùng với mọi người trong tưởng tượng tình yêu tuyệt đối không phải là loại chuyện anh để tâm, anh không biết vì sao kêu là yêu, nhưng là lúc này anh đang nhìn cô triu mến, nói đau lòng thì là có, cảm xúc của anh bây giờ thật phức tạp, thậm chí nói không nên lời.

“Bảo bối, huấn luyện có khổ hay không?” Giản Lâm Nhi ngây người một chút, người này đột nhiên hỏi một câu như thế là có ý gì đây.

Trầm mặc nửa ngày Giản Lâm Nhi gật gật đầu, hai người một ngồi một quỳ, đều lỏa thể, trong lúc nhất thời cũng chỉ có âm thanh nước chảy.

“ Cùng anh rời khỏi nơi này có thể hay không?”

Giản Lâm Nhi cúi thấp đầu xuống rồi đột nhiên ngẩng lên “ Không được, tuyệt đối không được, em nhất định phải kiên trì đến cùng.” Ánh mắt của cô bỗng trở lên trong suốt, ngữ khí cũng vô cùng vội vàng.

Biểu tình Dịch Nam Phong trở lên nghiêm túc đứng lên “ Vậy là tốt rồi, cố gắng kiên trì, anh sẽ quan sát em, nhìn em trưởng thành, nhưng là không thể thay thế em trưởng thành.”

“ Ân”. Giản Lâm Nhi gật đầu thật mạnh, thực ngoan ngoãn, cho dù Dịch Nam Phong có ở lại, Giản Lâm Nhi cũng không hy vọng anh giúp đỡ cô, mơ hồ hiểu được anh có người quen ở nơi này, bằng không tại sao anh có thể nói đến là đến.

Dịch Nam Phong thở dài một tiếng, trong lòng có chút chua xót. Nhìn xem, nhìn xem, vốn là bảo bối mà Dịch Nam Phong vô cùng cưng chiều, một đám người hậu duệ quý tộc gì đó, có người nào so được với bảo bối nhà anh chứ. Nhưng là anh cảm thấy thật sự là đau lòng, chính mình là người mà ở giây phút cuối cùng không thay thế được bảo bối của mình ăn khổ.

43. Chương 43: Tắm (18+)

Edit: Rika

Nhéo nhéo gương mặt cô, Dịch Nam Phong cảm giác đầu gối mình phát đau, hai tay cơ hồ không có sức lực. Đầu gối đập vào nền gạch men phía dưới phát đau, nhưng mặc kệ, hô hấp của anh dồn dập, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bắt đầu đỏ lên.

“Đừng, còn phải huấn luyện nữa. . . .” Chỉ nói được nửa câu, cô liền tránh mặt đi, không dám nhìn vào mắt anh.

“Anh biết chừng mực, ngoan...” Giọng nói gần như là nỉ non, thanh âm trầm thấp kêu gọi, câu dẫn người nghe.

Anh nghiêng đầu cúi xuống, lập tức áp đôi môi của mình lên đôi môi mềm mại của cô. Như chuồn chuồn lướt nước, chỉ hôn một cái rồi dời đi, lại hôn một chút, nhìn vào mắt cô, lại rời đi, đợi cho cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra, Dịch Nam Phong cười nhẹ, sau đó cắn môi cô, đưa đầu lưỡi vào, rốt cuộc không rời đi nữa.

Trao đổi hương vị ngọt ngào trong miệng cô, trên lưng bị bàn tay của cô nhẹ vuốt, cổ họng phát ra một âm thanh vui sướng, Dịch Nam Phong biết con mèo nhỏ nhà mình đang giận dỗi. Anh càng tận công chinh phạt trong miệng cô, đầu lưỡi đảo quanh cái miệng nhỏ nhắn, hấp thụ hết mật ngọt trong miệng, đầu lưỡi tiến sâu vào, cảm giác như đụng chạm vào cổ họng, đảo quanh một cái, sau đó đầu lưỡi dây dưa với nhau, quẩn quít, chơi đùa, thỉnh thoảng cắn cắn một chút.

Dịch Nam Phong vốn cao hơn Lâm Nhi Rất nhiều, hơi quỳ người xuống, lưng hơi cong, anh đơn giản ngồi xuống, đem hai chân của cô tiến vào trong phạm vi thể lực của mình, cái chân cô dường như chạm vào vật gì đó nóng rực, cứng rắn, từ trong miệng phát ra âm thanh , chứng tỏ cô cũng động tình.

“A, vù vù...” Miệng há thật to hít lấy không khí, rốt cục cũng buông ra, tai, mặt, bụng cả người cô đều bắt đầu nóng lên, ánh mắt cũng trở nên kiều mị. Lặng lẽ cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu Dịch, cô nghĩ sao cái người này dễ dàng kích động như vậy, còn chưa vào, mà đã căng cứng như thế, nhìn thật dọa người.

Hai tay ôm lấy hông cô, xoa bóp một phen, rồi sau đó nâng hông cô lên cao so với bụng mình. Độ cao này, lập tức bộ ngực của cô gần như ngay trước mặt, Dịch Nam Phong không khách khí, há miệng ra ngậm lấy.

“A. . .” Ngửa đầu ra sau, nước chảy không ngừng xối lên người, nước ấm làm cho thân thể nóng lên, cả người cô đỏ hồng, nhìn rất đẹp mắt. Dịch Nam Phong không quan tâm, vẫn há miệng ngậm lấy ngực cô, mặc kệ nước chảy cũng không ngừng.

Một tay đặt ở hông cô mát xa, một tay đặt ở eo vuốt vuốt, miệng cắn bên này, sau đó lại sang bên kia.

Hai chân cô khóa chặt bụng anh, động hoa giữa hai chân cũng mở ra, nằm đúng vị trí bụng anh.

“Ba. . .” một tiếng phát ra “Ngoan, đừng cử động” Tiếng nói ả nhĩn phát ra từ trước ngực cô.

Cảm giác trước bụng mình ướt sũng, Dịch Nam Phong đưa mắt nhìn, thấy một dòng chất lỏng màu trắng dính trên ấy. Anh liền đưa tay nhẹ nhàng đi vào.

“A, đau” Lân nhi nắm lấy đầu tóc ngắn của anh, nguyên bản hai ngón tay đi vào, Dịch Nam Phong dò xét bên trong, cơ bắt căng thẳng, cô thật miễn cảm.

Buông tay ra, đề cô tựa vào vách tường, bàn tay bắt đầu đưa vào tiếp, hai ngón tay liên tục di động “A...” nước lạnh leo từ đầu tuông ra, Giản Lân Nhi co quắp chân ôm lấy anh.

Thời điểm dục vọng dâng cao, đột nhiên bị nước lạnh xối vào, quả thực dập tắt lửa dục, bị kích thích quá lớn, cô cả người mềm nhũn, ánh mắt vẫn mang theo mở mịt, Dịch Nam Phong cắn răng, đề lại bàn tay nhỏ bé đang muốn làm loạn của cô.

“Kéo kẹt...” một tiếng động rất nhỏ vang lên, lỗ tai Dịch Nam Phong liền nghe thấy, nghiêng đầu lắng nghe, bất chấp chính mình sắp vào trạng thái bùng nổ, anh đưa tay ôm lấy cô đứng dậy. Cảm giác có tiếng bước chân tới gần, cách phòng tắm của hai người một phòng, cơ bắp Dịch Nam Phong căng thẳng.

Nín thở, lặng lẽ để Lân nhi xuống, đem cô giấu sau người, anh “hừ” một tiếng, có một bàn chân đá tới, anh mau lẹ tránh đi.

“Người vào đây bằng cách nào?”

“Người sao lại ở trong này?” Cơ hồ là cả hai cùng lên tiếng, đều dùng tiếng Anh mà hỏi.

Nhìn vào mắt Dịch Nam Phong có chút dục vọng, sắc mặt 1015 rất khó coi “Người đang làm gì?”

“Hừ” một tiếng, Dịch Nam Phong không nói lời nào, người này vào đây bằng cách nào không quan trọng, nhưng anh nghĩ con người nguy hiểm này luôn bên cạnh âm thầm quan sát Lân nhi, trong mắt anh hiện lên sự hung ác.

Thoải mái dựa người vào cửa, Dịch Nam Phong hiện tại không phải là muốn dập lửa, mà muốn giết người.

“Đi ra ngoài” Giọng nói rất lạnh, sắc mặt cũng rất lạnh.

Liếc mắt nhìn số của Dịch Nam Phong trên giày, 1015 giống như muốn chứng thực suy đoán của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Dịch Nam Phong “Người rốt cục là ai?”

“Người không xứng để biết” Tùy ý nói ra những lời này, Dịch Nam Phong thần nhiên nhìn những giọt nước đọng trên người. Người Italy, có cốt cách ngạo mạn, tự mình là người có chủng tộc ưu tú nhất thế giới, đột nhiên bị người khác kinh bỉ đánh giá, trong ngực tức giận phập phồng, phần nộ.

Giản Lân Nhi đứng sát góc tường nghe được mà mắt hồn mất vía, nếu 1015 dịch tới nửa bước, khẳng định cô sẽ bị phát hiện.

Lê ra không mặc quần áo, khẳng định khí thể cũng sẽ bị giảm sút một chút, nhưng Dịch Nam Phong lại không hề như vậy, thái độ quá mức tự nhiên, vẻ mặt quá mức thần nhiên, tất cả mọi thứ đều làm cho người ta có cảm giác bị áp bức.

“Cô ấy là người mà người không thể chạm vào, nhớ kỹ điều này” Ngữ khí cuồng ngạo, Giản Lân Nhi cảm thấy người đang nói chuyện không phải là Dịch Nam Phong mà cô quan biết. Bỏ đi quần áo chỉnh chu, cái người này không còn có bản chất công tử nữa, đây có lẽ mới chân chính là con người thật của anh, cường thể, bá đạo, cuồng ngạo. Trong này chỉ có ba người, anh hoàn toàn không che giấu con người thật của mình, cái con người mà không phù hợp với thể giới xa hoa quyền quý trước kia.

Là một người đàn ông, khẳng định không chịu nổi sự nhục nhã này, 1015 giờ nắm đấm lên, Dịch Nam Phong cũng tập trung tinh thần, vừa vận mượn cơ hội này thu thập anh ta luôn, để cho khỏi tư tưởng đến bảo bối nhà mình.

“Nha đầu, cô ở bên trong sao, oa nhi....” Dịch Nam Phong vừa nghiêng người nghênh đón cú đấm thẳng tới, ngoài cửa liền vang tới một giọng nói. Thân hình 1015 dừng lại, Dịch Nam Phong thừa dịp đập một cước, chỉ nghe “oành” một tiếng, thân thể 1015 liền văng xa, ngã xuống kèm theo tiếng đổ vỡ của giá treo đồ.

Giọng nói bên ngoài lo lắng gọi to “Nha đầu, xảy ra chuyện gì thế, tôi vào được....” Cửa phòng tắm được mở ra. 1015 cắn chặt răng, hai người đàn ông không hèn mà dừng động tác lại.

Dịch Nam Phong cười ta mị, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, nhưng trước giờ anh chưa từng nhận mình là quân tử.

Mắt thấy không khí trong phòng có vẻ là lạ, Thái Ân liền xông vào, Giản Lan Nhi gấp đến độ không biết phải làm thế nào cho phải. 1015 phía sau mở cửa trốn đi, tốt lắm, một trận này đánh không thành, nhưng hai người biết trước sau gì họ cũng đánh một lần nữa.

Đang muốn phá cửa đi vào, Thái Ân liền ngậy đại, từ bên trong, người đi ra dĩ nhiên là số 1015, cảm thấy kinh hãi, tiểu nha đầu Trung Quốc bị thương tổn? Nhưng ngàn vạn lần người đi ra là người này cũng không có khả năng nha?

“Không cần vào, tôi không sao” Giản Lan Nhi thấy 1015 đã đi ra ngoài, nhanh chóng chạy tới lấy quần áo mặc vào. Dịch Nam Phong cũng mặc quần áo, nhưng không bối rối giống Giản Lan Nhi, anh liếc mắt nhìn cô rồi nói “Anh nói em cũng thật đào hoa, nếu anh không ở đây, thì sẽ thế nào?”

Giản Lan Nhi không biết nói gì, im lặng mặc đồ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thái Ân lại ngậy người một lần nữa, trong phòng tắm sao lại có hai người đàn ông, hơn nữa người này đi ra còn vỗ vai mình, Thái Ân cảm thấy rối loạn, nha đầu làm gì bên trong, sao chỉ đi tắm một chút, trong nhà tắm lại xuất hiện hai người đàn ông, lại là một trước một sau xuất hiện, đây là có chuyện gì?

Há miệng thở dốc, rất muốn nói gì đó nhưng sợ gặp rắc rối như 1032, vì thế Thái Ân liền ngậm miệng lại.

Giản Lan Nhi vừa vào ký túc xá, liền cảm thấy không khí bên trong thật quỷ dị, cô cúi đầu không lên tiếng bước đi, Dịch Nam Phong dựa vào tường cúi đầu, thấy không rõ biểu tình.

Hôm nay, trong phòng tựa hồ quá mức bình tĩnh, Giản Lan Nhi phát hiện từ khi ăn xong, trừ bỏ chuyện phát sinh ngoài ý muốn trong phòng tắm, huấn luyện viên cũng không có động tĩnh, mọi người cũng không có, quả là một chuyện lạ. Mỗi ngày, huấn luyện viên không quản người có ăn cơm được không, vẫn ép buộc mọi người luyện tập, nhưng hôm nay lại không có. Huống chi bữa tối hôm nay giống như là ban ân, làm cho người ta thật lo sợ, cuối cùng đây có phải là sự yên lặng trước cơn bão tố hay không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

44. Chương 44: Huấn Luyện

Edit: Snow

Beta: Rika

“ Ngủ?” Cơ hồ tất cả mọi người không ngủ đều thấy, chỉ có Dịch Nam Phong nằm thẳng, Giản Lan Nhi cơ hồ cảm thấy cánh tay của 1032 vẫn đang hướng về chỗ mình.

Trừng mắt nhìn không ngừng, Giản Lan Nhi ngồi dựa vào tường bất động, cảm giác Dịch Nam Phong ở phía sách vách vẫn hướng tầm mắt nóng rực về chỗ cô, Giản Lan Nhi không cần ngẩng đầu cũng biết 1015, người nọ không chừng đã biết ngày hôm đó trong phòng tắm không chỉ có cô, không biết nếu như người ta thấy cô và Dịch Nam Phong ở cùng nhau thì thế nào, kỳ thật Giản Lan Nhi có phần xấu hổ, bị người khác bắt gặp mình cùng với người đàn ông khác ở trong cùng một phòng tắm, chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy

không được tự nhiên. Nhưng nghĩ lại thì mình cùng người ta chẳng có chút quan hệ gì, người ta nghĩ sao thì có ảnh hưởng gì đến cô đâu.

“ Hôm nay làm sao mà anh lại không tham gia huấn luyện?” Giản Lâm Nhi lay lay Dịch nam Phong hỏi.

“ Làm sao vậy, em hy vọng anh mỗi ngày theo em gây phiền toái hay sao?” Dịch Nam Phong ánh mắt cũng không buồn mở, miễn cưỡng trả lời.

“Mau nằm xuống đi”

Bĩu môi, cô đi nằm xuống.

Mặt hướng tới phương hướng Lâm Nhi, Dịch Nam Phong đưa lưng về phía sau một đám người, nghe thấy vài âm thanh khe khẽ nói nhỏ, âm thầm bài xích, không chú ý , vậy thì đừng trách hần.

“Oành...” Một âm thanh kinh thiên động địa đánh thức Giản Lâm Nhi, lại một âm thanh nữa vang lên, cùng một tiếng nổ mạnh ở bên tai, khói cuộn cuộn lên nhanh chóng len vào mắt.

Bị một người tung chăn ra, Giản Lâm Nhi còn không rõ xảy ra chuyện gì, liền thấy một đám người liều mạng chạy ra, mơ hồ nghe thấy “Đi mau”. Cô vội vàng bò dậy đi giày chạy ra phía ngoài.

Đến khi chạy ra bên ngoài, khói trong phòng theo hướng cửa bay ra, một đám người lao nhao hoảng sợ không biết có chuyện gì phát sinh, Giản Lâm Nhi đưa ánh mắt âm thầm quan sát Dịch Nam Phong. Khác với vẻ khấn trương của mọi người thì Dịch Nam Phong lại vô cùng ung dung, đang muốn hỏi anh xem chuyện gì xảy ra thì Giản Lâm Nhi lại nghe thấy một tiếng “Oành”, cuối cùng là một tiếng nổ mạnh nữa, tất cả mọi người im lặng vài giây, sau đó bắt đầu nổ tung ra.

“Sao lại thế này, có người đến đánh lén chúng ta sao...”

“Làm sao có thể có tiếng nổ mạnh?”

Tiếng nói chuyện, ho khan, nước mắt chảy ra, có vài người nước mắt nước mũi không khống chế được cũng chảy ra, một đoàn người nhốn nháo lộn xộn, lúc này có hai người đang canh gác phía bên ngoài, mọi người ngẩng đầu nhìn trời, đại khái giờ này chỉ mới khoảng ba giờ sáng.

“Toàn thể mọi người, tập hợp.” Âm thanh của Rose vang lên, mọi người đều không do dự lập tức trở lại tư thế nghiêm trang.

“ Vừa rồi, không phải là địch tập kích, cũng không phải là sự cố ngoài ý muốn, đây là muốn các người rời giường.”

“Báo cáo, âm thanh vừa rồi là âm thanh nổ gas sao?”

“Sao, có vấn đề gì sao?”

Câu hỏi đưa ra, Rose nhìn chằm chằm người nói câu kế tiếp, không có đi ra, không phải đơn thuần là gas, nơi đó còn có lựu đạn hơi cay, làm ọi người tán loạn rời giường là như thế này sao?

Lạnh lùng đảo mắt qua đám người tham gia huấn luyện, không giải thích, Rose nhàn nhạt hạ lệnh

Giản Lâm Nhi giấy cũng chưa đi vào xong, bĩu môi, quả nhiên cô dự cảm là huấn luyện viên sẽ không tốt như thế mà buông tha cho các cô. Kỳ thật, vào buổi tối cô cảm thấy được không khí vô cùng kỳ quái, ngày thường trước khi đi ngủ mọi người sẽ ồn ồn mà nói chuyện, nhưng ở buổi tối này thế mà lại không có, cho nên Lâm Nhi cảm thấy sự bình tĩnh này có vẻ không bình thường, nhưng mà, bão táp chân chính không có khả năng là huấn luyện viên bắt đầu ép buộc cô, đương nhiên huấn luyện viên tạm thời bình tĩnh cũng có thể là chuẩn bị một cơn gió lốc cho đám người đệ tử đáng thương này.

“ Nhóm thợ săn tương lai, nghe tốt lắm, cho các người thích ứng trôi trước, sau này, chúng ta liền tiến vào giai đoạn huấn luyện chính thức, vì vinh dự, tôi mỗi mắt trông chờ.” Mấy trăm đại đẳng đồng thời mở ra, ánh sáng trắng chói mắt chiếu vào, bộ râu quai nón của Rose thoát nhìn dày đặc phát ra ánh sáng, Giản Lâm Nhi cảm thấy, Rose có thể lưu lại bộ râu xồm kia vì càng nhìn càng thấy dọa được không ít người. Rose mặt không chút thay đổi nhìn qua mỗi người, sau đó gọi trợ lý huấn luyện viên tới.

Đơn giản nói mấy câu, Giản Lâm Nhi cảm giác được rõ ràng xung quanh mọi người nổi lên không ít tiếng bàn tán xôn xao. Đi phía trước không ngừng nhìn trợ lý huấn luyện viên mấp máy môi, Giản Lâm Nhi cảm thấy ngày mai có vẻ tầm tối, không, chỉ sợ là bọn họ sẽ không có cơ hội mà nhìn ngắm mặt trời lặn.

Quả nhiên đúng như cái người ta gọi là giai đoạn thích ứng, hạng mục huấn luyện đạt tiêu chuẩn lũy thừa lập tức trở lên hà khắc. Hạng mục hôm nay, yêu cầu mỗi người mang theo võ trang hạng nặng, đầu tiên chạy 2400 mét, sau đó tiến vào gara, đem xe chạy đến quốc lộ trên sau đó quay đầu, trong quá trình quay đầu không thể áp chậm vào vạch trắng trên đường, sau đó đem xe đỗ ở gara, tiếp theo chạy đến sân bay sắp xếp, chạy vượt chướng ngại vật 300 mét, đặt lên 4 tầng lầu, sau đó mang theo một bao cát 50kg xuống dưới lầu. Kế tiếp tiến vào bãi bắn, tiến hành bắn từ súng trường đến súng lục. Sau đó, từ sân bắn đi ra, mọi người cần hoàn thành một lần phá định hướng, lại đột nhập một cabin tiến hành phân biệt để bắn, yêu cầu ở trong một khoảng thời gian ngắn không chế được bọn cướp giả. Cuối cùng, còn phải hoàn thành một lượt huấn luyện tổng hợp các chướng ngại vật và chạy tiến lên đến 50 mét. Đã là huấn luyện ở bên ngoài, thì trong vòng 19 phút phải hoàn thành.

(Snow: cái này mà gọi là huấn luyện sao, là mình thì mình ngắt ngay từ mục đầu tiên rồi. Sợ quá T_T)

Giản Lâm Nhi âm thầm tính toán thời gian một chút, sau đó liền cảm thấy nếu cô không tăng tốc hết sức thì cô hoàn toàn sẽ không có thời gian. Lâm Nhi cắn răng chịu đựng, cô cảm thấy việc này đối với mình có khó khăn, những người khác cũng không khác gì, vẫn là cô nên tin tưởng chính mình để vượt qua thử thách khó khăn này.

“ Bữa tối đã được chuẩn bị, nếu 19 phút nữa mọi người không hoàn thành, bữa tối sẽ không có, buổi tối tiếp tục luyện tập.” Chờ đợi trợ lý huấn luyện viên nói xong câu cuối cùng, Rose bổ sung câu nói chấn động này.

Mọi người bắt đầu tiến hành, hôm nay huấn luyện với nhiều hạng mục như thế, mỗi ngày tiến hành chạy việt dã đều đã kiên trì.

Trực thăng đã bắt đầu khởi động để giám sát mọi người, Rose bỗng nhiên phát hiện có một nhóm người vẫn đứng một chỗ, Rose bất động nhìn màn hình, thấy thân ảnh đứng ở phía trung gian, trong lòng càng ngày càng cảm thấy hoài nghi.

Nhìn thấy người ở phía dưới, lấy tiêu chuẩn dùng ít sức nhấc tay nhấc chân chạy, không nhìn bên cạnh, xung quanh vẫn là mấy người như thế. Duy trì tốc độ, hơn nữa lúc này vừa mới bắt đầu còn phải duy trì một thời gian, lúc này thực tế nhất vẫn là sự việc thật đáng sợ, lúc này nếu có người chuyên môn tính toán tốc độ chạy của Dịch Nam Phong, đưa ra kết luận sẽ làm hấn chấn động.

Nguyên lai phải chạy việt dã trên đường đến nơi đậu trực thăng, thế nhưng một vài người đã bị Dịch Nam Phong ngăn chân té ngã.

Ngay sau khi Dịch Nam Phong vừa mới đến ký túc xá, ngay lập tức một vài cái đầu nhìn ra, nhú mào, Dịch Nam Phong đi đến phía giường ngủ của mình, đến lúc đi đến phía giữa gian phòng, 1032 cảm giận chỉ tay nói “ Đồ con chó, nuôi dưỡng tạp chủng.” Dịch Nam Phong nhìn ánh mắt người nọ một cái, nhìn xung quanh, đoán Lâm Nhi sắp đi ra, bèn không chớp mắt tiêu sái đi qua.

Vừa mới ăn xong cơm trưa, một cái bánh bột ngô rất lớn, một chén nước trong, ở trong này cho dù là bọn họ ăn cơm trưa, cũng không có thông báo gì. Buổi sáng sau khi huấn luyện xong, Dịch Nam Phong liền nhanh chóng ăn ngay một cái bánh lớn, một bên trợ lý huấn luyện viên đang dạy dỗ một người đệ tử đòi ăn cơm, nhưng đi với Dịch Nam Phong cho dù gặp cảnh tượng hơn thế này sắc mặt anh cũng không có một chút biến hóa. Nhưng thật ra có một vài người bên ngoài bao gồm cả Giản Lâm Nhi đang nhìn người bị đề ra chỉ bảo kia, người nọ sau khi bị ép buộc nhét một lượng thức ăn thì trên mặt hiện rõ vẻ căm giận sâu sắc.

Thong thả đi qua người nọ, Dịch Nam Phong nhỏ giọng nói câu “Không cần xen vào việc của người khác.” Giản Lâm Nhi trấn định ngồi dưới đất, đang nhìn thì bất gặp một đệ tử chạy đi bên vực kẻ yếu bị huấn luyện viên đưa lên rồi luân phiên đá, nhắm mắt lại, Giản Lâm Nhi thấy được, nếu đã ở trong này thì phải học được phục tùng, nếu muốn chống lại, thì hẳn đó là kết cục không mong muốn nhất.

Chẳng hiểu tại sao vì cái gì mà mọi người muốn trở thành quân nhân, ở trong này bắt đầu cảm thấy mê

man, tất cả mọi người khát vọng khi vào đây sẽ huấn luyện ình trở nên tài giỏi, vượt qua những gì có được ở quân đội trước kia.

Hai người đều dựa vào một cây cột, muốn dùng cột để che dấu, Dịch Nam Phong lặng lẽ nắm tay Giản Lâm Nhi, cảm giác có một bàn tay lôi kéo tay cô, bàn tay rất to, lặng lẽ truyền đến một cảm giác an toàn, Giản Lâm Nhi nhỏ giọng nói “Em không sao.” Cô cố gắng hít vào một hơi thật sâu, cũng may mà có anh ở trong này, cảm ơn anh vì tại thời điểm mấu chốt có thể cho chính mình một bàn tay, một cảm giác an toàn.

Dịch Nam Phong cũng không nhìn Giản Lâm Nhi, chính mình đến nơi này, chính mình vào thời điểm tiểu cô nương tâm tình không ổn định có thể làm chỗ dựa cho cô, dù sao chính bản thân anh cũng đã từng trải qua, anh biết nơi này có vài thứ sẽ làm cho người ta đi lên một con đường xa lạ.

Vừa mới từ toilet đi ra, nhìn thấy trước mắt mình có vài người, Dịch Nam Phong biết họ sẽ không để yên chuyện tối hôm qua, hiện tại muốn tiếp tục.

“Thằng chó, vì sao muốn hãm hại tao.” 1032 cầm đầu một vài người ngăn chặn đường đi của Dịch Nam Phong.

1032 cho đến bây giờ cũng không hiểu vì sao người này vừa tới nơi này đã muốn chọc hấn, quân đội Mỹ không xa quân đội Trung Quốc, cho nên đánh nhau mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường, 1032 không đến trường học “Thợ săn” nhưng luôn luôn bảo người khác tìm hiểu về hấn, bao lâu từng có người bị hấn hã, lúc này chính hấn lại là người bị Dịch Nam Phong hại, nói kiểu gì thì cũng phải đem Dịch Nam Phong xử lý.

Ngày hôm qua vào thời điểm huấn luyện, vốn lẽ ra độ cao viên đạn không có khả năng đánh tới hấn, nhưng ở thời điểm Dịch Nam Phong đột nhiên từ phía sau chạy lên, hai người cùng chung ý định đuổi kịp và vượt qua trong chốc lát, đột nhiên Dịch Nam Phong hướng tới chống đỡ thân thể 1032 tay phải có cử động một chút, bị vây bắt ngờ theo phản xạ có điều kiện, 1032 nâng tay trái, nhưng hấn đã xem nhẹ viên đạn trên đỉnh đầu, kết quả là, viên đạn xuyên vào thịt, âm thanh lập tức liên vang lên. Đợi một tiếng kêu rên xong, 1048 đã đứng cách hấn đến 10 thước.

Nghẹn một hơi người này hiện tại muốn xả giận, Dịch Nam Phong hai tay tự nhiên rũ xuống, cả người thả lỏng, chờ những người này phản ứng thế nào.

Thấy Dịch Nam Phong không nói lời nào, những người kia lửa giận không nín được, chỉnh lại tư thế, 1032 cùng mấy người kia đồng loạt tiến lên. Một phen luyện quyền, nhìn như nhẹ nhàng đẩy, thoải mái hóa giải những quyền hung mãnh hướng tới. Có thể đến căn cứ, không phải là kẻ yếu, mỗi chiêu thức xuất ra đều là vững chắc, lực đạo mười phần, kỹ xảo cũng mười phần. Đáng tiếc bọn họ gặp phải Dịch Nam Phong, người này mỗi lần xuất chiêu đều không có kết cấu, nhìn tựa hồ là thách đấu, nhưng là sau khi tiếp chiêu phát hiện ra giữa họ là không có khoảng cách. Có chút Taekwondo, nhưng những chiêu tiếp theo lại là thái cực quyền.

Ẩn núp trong một nơi bí mật gần đó, Chân Chân là một người thu thập tin tức, âm thầm khen ngợi Dịch Nam Phong. Quá cừ!

Cầm lấy dụng cụ liên lạc bên hông. “Tít...tít...” Tiếng vang tập hợp vang lên, tuy rằng xem một hồi biểu diễn như thế thực phần khích, nhưng là nhóm đệ tử cũng không thể mãi ở trong này.

Thừa dịp một người bị bắt, Dịch Nam Phong đi qua đi ấn cánh tay trái 1032, sắc mặt 1032 đã đỏ lên, tiến đến lỗ tai hấn “Muốn phế cánh tay này sao?”

Thân thể 1032 cứng đờ, mồ hôi trên trán đều chảy ra, vừa rồi thân thủ của người đàn ông này hấn tận mắt thấy “Nói cho người, người không nên động đến ta.” Ngữ khí vô cùng mềm mại, nhưng nghe vào trong tai 1032 thì không hiểu sao lại vô cùng đáng sợ.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Dịch Nam Phong dẫn đầu đi ra ngoài, lưu lại 1032 sắc mặt trắng bệch đang cầm cánh tay mình, suýt chút nữa đứng không nổi.

45. Chương 45: Sát Hạch

Edit: Rika

Mặc kệ cố ý hay vô tình, hạng mục huấn luyện ngày hôm nay hoàn toàn nhằm đến nhược điểm của phái nữ. Công trên lưng bao tải năm mươi kg, mồ hôi Giản Lâm Nhi tuôn ra như mưa. Ánh mắt Dịch Nam Phong đen thui, mím môi không nói gì, một bao tải 50kg mà anh mang nhìn thật nhẹ nhàng.

Trước mắt xác định cô không có gì cả, nhưng Dịch Nam Phong vẫn không muốn cô ở mãi nơi này. Kỳ thật, cũng không trách được ai, Lâm nhi tự mình lựa chọn đường đi của mình, không ai ép buộc, cũng chẳng có gì sai trái, nhưng Dịch Nam Phong lại muốn tới nơi này quan tâm cô, anh cũng không sai, chỉ có thể tự oán trách mình, anh sợ cô chịu khổ, mấy ngày này, nhìn cô huấn luyện mà lòng anh đau vô cùng.

Tiểu cô nương được bảo hộ dưới đôi cánh của anh, nay cũng đã trưởng thành, nhưng quá trình trưởng thành này khiến anh thật khổ sở.

“Oành. . . oành” một tiếng nổ, con tin của bọn cướp chạy tán loạn, bọn họ cũng không giấu thực lực của mình, bởi vì như thế chả có lợi gì trong cuộc chiến này cả. Dịch Nam Phong xuất ra hai phần lực, bây giờ anh đang tiến tới hạng mục sát hạch cuối cùng. Kéo thương, mang bao cát 50kg thể nhưng chỉ có 5 giây anh đã chạy tới, trên mặt đã có một vài vết thương, bụi bặm dơ dáy, anh đưa tay tùy tiện lau mồ hôi, làm cho gương mặt tuấn tú nhìn chẳng khác tên ăn mày, nhưng phía sau có ánh mắt sắc bén dõi theo, anh nghiêm mặt lại, mặc kệ người khác há hốc mồm kinh ngạc, anh thông thả đi tới chỗ giao nhiệm vụ, chờ đợt sát hạch của Lâm nhi.

Lại nói 1032 bên này, cánh tay đã trúng đạn, mới về lại đây chưa tới một ngày liền bị đưa vào quân y tiếp. Bác sĩ quân y thở dài lắc đầu, 1032 biết coi như kiếp này của anh ta xong rồi, cánh tay phải bị hủy, mà để hoàn thành nhiệm vụ chỉ dựa vào một tay là điều không thể.

Nếu như trong chiến đấu mà bị thương, như vậy khi trở về chắc chắn sẽ là anh hùng, nhưng bị thương trong huấn luyện, trở về chẳng mang vẻ vang gì, cũng chẳng phục vụ được gì cho quốc gia cả.

Ngồi trên cọc gỗ bên ngoài ký túc xá, bên cạnh là chai truyền dịch, 1032 đã có chút tuyệt vọng. Có một số người, khi đối mặt với một số việc, không bao giờ tìm hiểu vấn đề trên người mình, mà ngược lại đem quy chụp lên cho người khác, việc đã qua, cũng muốn khơi gợi lại, nhất quyết muốn tìm cái người mà cho là nguyên nhân gây ra để làm cho ra lẽ.

Tương lai phía trước, đơn thuần là lấy tố chất quân nhân ra mà so sánh, 1032 không sai, nhưng lại quá cố chấp. Nghiến răng nghiến lợi nhớ tới Dịch Nam Phong, lồng ngực phập phồng tức giận, nhưng người đàn ông đó quá mạnh mẽ, anh ta hiển nhiên không thể địch lại được. Càng nghĩ càng tức giận, anh ta ngồi suy nghĩ mình lúc nào thì đã chọc tới 1048, bỗng nhiên hần nhớ đến câu nói người nọ đã nói cuối cùng, tinh thần 1032 chấn động.

Trong đầu dâng lên một ý tưởng, ánh mắt hưng phấn, rút kim ra, 1032 đi thẳng tới sân huấn luyện, lưu lại vài giọt máu trên đất, nhìn rất dữ tợn.

Ẩn ở một nơi bí mật, hần nhìn thấy 1048 hoàn thành xuất sắc các hạng mục, ánh mắt ghen ghét hướng về phía người đã hủy hoại mình, Dịch Nam Phong như cảm nhận được điều gì, lặng lẽ quét mắt một vòng, nhìn thấy bóng dáng 1032, sau đó quay đầu chuyên tâm nhìn người đang sát hạch, Giản Lâm Nhi là người được sát hạch cuối cùng.

Rose thấy 1032, 1032 tiến lên chào hỏi Rose, đầu óc nhanh chóng nhìn quanh sân sát hạch. Ánh mắt nhìn thấy thân ảnh trợ lý huấn luyện viên, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

“Ruy rằng tôi không thể tham gia sát hạch, nhưng tôi không muốn mình bị xem như một phế nhân, để cho tôi tới hỗ trợ mọi người sửa sang lại một chút, được không” Ánh mắt tha thiết chân thành, giọng điệu thành khẩn, 1032 nhìn Rose chằm chằm, hi vọng Rose có thể đáp ứng.

Quả nhiên, Rose không hề cự tuyệt mà gật đầu một cái, 1032 bước tới bắt đầu phụ giúp sửa những tấm ván gỗ.

Sát hạch có hạng mục về độ cao, chính là đi lên lầu bốn, mà trong sân huấn luyện, chỉ thiế kế một cái tay cầm, người sát hạch đi trên những tấm ván gỗ, khi đi ít nhiều sẽ có một vài tấm ván rơi xuống, 1032 đúng là xung phong đi nhận nhiệm vụ lắp đặt ván gỗ.

Rốt cục đến phiên Lâm nhi, cô lặng lẽ đưa mắt nhìn Dịch Nam Phong, thấy không rõ biểu tình trong mắt anh, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh là cô có dũng khí, hít một hơi thật sâu, nhanh chóng chạy đi, 2400 mét hoàn thành tốt, tiến vào gara, đốt lửa, khởi động xe, chạy ra ngoài. Híp mắt, Dịch Nam Phong say mê nhìn từng hành động của cô, không dám rời mắt đi. Chưa bao giờ anh cảm thấy các hạng mục huấn luyện thể nhật này lại thú vị đến thế. Trên sân là một tiểu cô nương, trên mặt thấm đẫm mồ hôi nhưng rất rạng ngời, làm cho Dịch Nam Phong cảm thấy, để cô tới nơi này chưa hẳn là sai.

Nhìn màn mở đầu này, anh biết nhiệm vụ hôm nay của cô chắc chắn không hoàn thành được, nhưng anh vẫn cao hứng, anh còn nhớ ngày trước khi mình tham gia sát hạch, lúc đó vẫn còn là một cậu thanh niên nhưng vẫn không có cái loại hưng phấn này, Dịch Nam Phong lắc đầu, hy sau này mình không có tình địch, nếu như anh phát hiện sau này có người nào dám có chủ ý lên người cô, thật sự anh không biết lúc đó mình sẽ làm gì nữa.

Gạt đi ánh sự khản trương, anh tiếp tục quan sát cô, phía trước không xa là bãi bắn, Giản Lâm Nhi cảm thấy hưng phấn. Trước tường cao, cô lưu loát lui ra lấy đà, sau đó rất nhanh liền hoàn thành 300m chướng ngại vật.

Cắm đầu hướng lên lầu 4 mà chạy, Giản Lâm Nhi có cảm giác mình sắp trở thành anh hùng.

Ở đây, tất cả các chiến sĩ nam đều ngửa đầu lên trời nhìn động tác của cô, trên mặt mọi người không hề hiện lên sự khinh thường nào cả.

Bao cát 50kg, thời điểm hành quân cũng mang, giải cứu con tin cũng mang, sức nặng này đối với một cô gái như cô vẫn là hơi quá sức, nhưng cô không hề tỏ ra một chút khó khăn nào cả. Dựa vào chính mình, cô sắp hoàn thành nhiệm vụ, cô cảm thấy hưng phấn.

Bước nhanh tới cầu gỗ, nhìn thoáng xuống dưới, cô cảm thấy hơi choáng váng, tấm gỗ dưới chân kêu kêu kẹt kẹt, cước bộ không ngừng, cô lập tức lên lầu ba, tiếp cận gần mục tiêu một chút.

Gắt gao nhìn cô, bỗng nhiên, Dịch Nam Phong cảm giác tim mình như ngừng đập.

“A...” Chung quanh nổi lên một trận xôn xao, Dịch Nam Phong cảm giác thế giới thật yên lặng như trong một thời gian dài, nhưng đến lúc anh gào thét chạy tới, anh hoảng hốt.

Mở to mắt nhìn cảnh trước mặt, một tấm ván gỗ rớt xuống, kỳ thật lúc Giản Lâm Nhi bị rơi trên không trung, Dịch Nam Phong theo bản năng liền tiến lên, phảng phất giống như một cảnh quay chậm, Dịch Nam Phong cảm giác như anh và cô cách nhau cả hàng trăm dặm, anh không thể nào tiến tới phía trước được.

“Ầm. . .” Tro bụi bay ngập trời, cô mở mắt ra.

“Lâm nhi!!!” Từ trong cổ họng anh bật ra hai chữ, tiếng nói không lớn, anh chỉ thử thăm dò, sau đó liền thấy cô mở mắt.

“Em không sao” Cô mở miệng, Dịch Nam Phong cảm thấy không khí như bị rút cạn, nhìn thấy Giản Lâm Nhi còn có thể nói chuyện được, thở hỗn hển, nhưng giây tiếp theo, hô hấp của anh như đình trệ, bởi vì, đầu của cô ngã sang một bên.

“Không. . . Lâm nhi. . . bảo bối. . . Quân y, quân y, bác sĩ. . .” Tất cả mọi người đều bị biểu tình của Dịch Nam Phong làm cho hoảng sợ, tiếng kêu tê tâm liệt phế, gương mặt Dịch Nam Phong lúc này, ánh mắt màu đỏ tươi, Dịch Nam Phong mặc kệ mọi người thế nào, thật sự lúc này, trong lòng anh đau đớn khôn cùng.

Người rơi từ trên cao xuống, trên người lại mang theo một bao tải 50kg, thật sự tổn thương rất nặng, anh rất muốn ôm cô vào trong lòng, nhưng ngại vết thương của cô nên không thể.

Rốt cục quân y cũng đến, kiểm tra đơn giản, đưa mắt, ý bảo Rose tìm người mang cáng đi, Dịch Nam Phong cầm một đầu cán, tận lực duy trì sự bình tĩnh, ánh mắt chặt chẽ khóa lên người cô.

1015 nâng cánh còn lại, hít sâu một hơi, anh ta biết mình xong đời rồi.

Quân y trong “Thợ săn” chỉ có hai người, nhìn bác sĩ bảo mọi người hành động nhanh lên, Dịch Nam Phong mồ hôi đầm đìa, giọt nước mặn chát rơi vào trong miệng, không biết là mồ hôi hay nước mắt.

Anh thấp giọng lầm bầm “Bảo bối, Lân Nhi. . . Ngoan, không sao đâu. . . Không có việc gì đâu. . .” Dịch Nam Phong như nói với cô, nhưng cũng giống như đang an ủi chính mình.

Mạn Dịch nghe động tĩnh vội vàng tới đây, nhìn thấy bộ dạng này của Dịch Nam Phong, vô cùng giật mình, sớm biết cậu ta đối với cô bé này không bình thường, nhưng Dịch Nam Phong vẫn làm cho ông kinh ngạc. Trong trí nhớ ông chưa bao giờ nhìn thấy cậu ta rơi một giọt nước mắt nào, nhưng lúc này, nếu như ông không nhìn lầm, khóe mắt cậu ta ẩm ướt.

Phòng giải phẫu đơn sơ, Dịch Nam Phong bị ngăn ở bên ngoài “Tôi muốn vào, tôi muốn vào. . .” Lực quá mạnh làm cho lính gác cố gắng chút nữa không ngăn lại được.

“Phong tiểu tử, cậu bình tĩnh, cậu bình tĩnh”

“Mạn Dịch, cấp cho tôi một chiếc trực thăng” Không phải Dịch Nam Phong không tin trình độ bác sĩ nơi này, mà chỉ là nơi này quá đơn sơ.

“Ngồi xuống, tin tưởng tôi, con bé không có việc gì đâu” Tiến lên từng bước ôm lấy cậu, Mạn Dịch giống như đang ôm cậu thiếu niên trẻ khi xưa, chính là cậu thiếu niên ngây ngô, nhưng rất khí phách. Mà người trẻ tuổi trước mặt này, trải qua những ngày tháng huấn luyện, đã không còn như trước nữa.

Cố gắng kiềm chế sự sợ hãi lại, Dịch Nam Phong nói “Thật vậy sao?”

“Đúng” Mạn Dịch gật đầu thật mạnh.

46. Chương 46: Hoang Mang

Edit: Snow

Beta: Rika

Thời gian ở phía sau trôi nhanh như một bài hát, mỗi một giây trôi qua đều là vô hạn, cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân mình, Dịch Nam Phong trầm mặc. Đây là loại trầm mặc, bắt buộc chính mình, ép buộc chính mình, sau đó làm như bình tĩnh nhìn xuống dưới.

Mạn Dịch thở dài, cũng chẳng có thể làm gì hơn ngoài cùng Dịch Nam Phong chờ.

1015 cũng đứng, đứng ở phía trước, mặt không chút thay đổi. Ở “Thợ săn” cho dù có một người chết, đó cũng không phải là chuyện bình thường, nhưng lần này người ngã xuống là một cô gái, cái này ngoại trừ lúc có người muốn gây sự, thì những lần khác tất cả đều bình thường, chưa từng có khảo hạch, như trước lúc huấn luyện, trước sân huấn luyện, hết thấy mọi thứ đều diễn ra bình thường.

Nhưng anh ta biết, có dù hết thấy có chưa xảy ra, chính mình cũng thay đổi, có vài thứ nháy mắt là buông xuôi đến ngay cả chính mình, anh ta kháng cự không được, nhưng lần này là không thể kháng cự, anh cũng trầm mặc giống như người đàn ông trước mặt, đột nhiên anh có cảm giác trước mắt mình không có hy vọng gì.

Không có người biết, thời điểm vật nhỏ kia rơi xuống, anh cùng với người đàn ông kia cùng lao tới, đáng tiếc khoảng cách của anh là rất xa, cái khoảng cách ấy, tựa như không chạm tới được.

Dịch Nam Phong không biết thời gian qua dài hơn, lúc này bên trong anh đang đấu tranh, Mạn Dịch nhìn người trẻ tuổi trước mặt này trong lòng không khỏi run lên.

“Sao... Khụ khụ... Thế nào?” Vừa mới nói chuyện, thế nhưng âm thanh phát ra có chút khàn khàn, Dịch Nam Phong hắng giọng, nhìn bác sĩ đi đến mập mạp môi, trong nháy mắt thế nhưng lại không nghe rõ bác sĩ nói gì, có vẻ như mọi thứ giống nhau, âm thanh truyền tới lỗ tai nhưng lại không truyền đến đầu óc.

Mất một lúc, “Không có việc gì.” Bốn chữ đó nhanh chóng lọt vào tai Dịch Nam Phong, sau đó mới nghe thấy bác sĩ nói hai câu sau “Thắt lưng bị thương ở đốt thứ năm và thứ sáu, các đốt ngón tay rạn lớn, tử cung bình thường, phía trước khác thường, khả năng về sau khi quan hệ có chút khó khăn.” Bác sĩ thông báo lại tình hình của bệnh nhân, theo ông với khoảng cách rơi xuống là mười thước mà bị thương như thế đã là rất nhẹ, nhưng là Dịch Nam Phong vẫn như bị sét đánh.

“Tôi... Cô ấy... Còn có thể tham gia huấn luyện sao?”. Âm thanh nói ra có chút lộn xộn, nhưng là câu đầu tiên hỏi ra cũng là câu này, bởi vì anh biết Lâm Nhi đối với cơ hội lần này coi trọng như thế nào, đây là anh muốn thay Lâm Nhi hỏi.

“Có thể là có thể, các đốt ngón tay sai vị trí vấn đề không lớn, nhưng là cậu hiểu được di chứng sẽ xuất hiện ở tử cung và vị trí xương chậu.” Người ngoại quốc về vấn đề học thuật sẽ nói vô cùng nghiêm túc, bác sĩ suy nghĩ nửa ngày mới nói được một câu đơn giản. Xem ra, các đốt ngón tay không bị liệt có thể coi là vô cùng may mắn, đại đa số người rơi từ độ cao như thế nhẹ thì gãy xương, nặng thì tê liệt.

“Sẽ xuất hiện di chứng gì về sau?” Dịch Nam Phong ngược lại không hoảng hốt rối loạn, đem từng vấn đề ra hỏi rõ ràng.

“Khả năng có thai được là kém, cũng có khả năng xuất hiện những vấn đề khác, nhưng vấn đề này hiện tại có thể giải quyết được.”

Thân thể đứng thẳng, bả vai Dịch Nam Phong nâng lên, cánh tay nâng lên, đánh gãy, gấp khúc, một tiêu chuẩn quân lễ sau đó quay người đẩy cửa đi vào, để lại Mạn Dịch vẫn chưa hết ngạc nhiên, quen biết nhiều năm như thế, chưa bao giờ thấy Dịch Nam Phong ưu đãi cho ai nhiều như thế.

Thời điểm Dịch Nam Phong đi vào, tiểu bảo bối vẫn còn đang hôn mê, trên mặt một chút sắc hồng cũng không có, cả người tựa như bị chặn gối che hết, vươn tay vuốt mái tóc ngắn của cô, theo tóc xuống dưới, bàn tay chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm giác trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, chậm rãi, chậm rãi, Dịch Nam Phong cúi đầu, sau đó nhẹ nhàng hôn cái bóng trơn nhẵn của Lâm Nhi một cái. Không biết vào thời khắc này anh có biết bao nhiêu cảm tạ ông trời, cảm tạ ông trời để ý đến anh, không đem đến cho anh một khối cơ thể lạnh băng, cũng không làm cho cô có ảnh hưởng gì nghiêm trọng.

Đem cái chăn vạch ra thấy một vết khâu, eo quần băng vải màu trắng, ở cổ cũng có băng bó, kéo chặn lại, nhẹ nhàng lau mặt Lâm Nhi, Dịch Nam Phong run nhẹ, lặng lẽ rời khỏi.

“Không được, chuyện này tuyệt đối không thể được.” Mạn Dịch ngồi ở ghế trên, nhìn người đứng trước bàn, không thể tin được, trợn to mắt.

Một chút cũng không có tức giận, Dịch Nam Phong lúc này thực thâm trầm, cũng không nói, chỉ là cứ như thế nhìn Mạn Dịch.

“Tôi nói không được, chuyện này không thể làm như thế được, tốt xấu gì chúng ta còn mặc quần áo quân nhân.”

“Ồ, ông nói là quân nhân sao, nhưng tôi không phải.”

“Cậu không phải, nhưng chuyện này, tôi không làm được.”

“Ha, mười năm trước người làm chuyện này so với tôi thuận tay hơn nhiều, lúc này bắt đầu hướng tôi giảng giải điều gì chứ?”

Mạn Dịch không nói lời nào, mười năm trước, mười năm trước chính mình còn không phải là tướng quân.

“Tóm lại không được, chuyện này không thể làm như vậy.”

Nhìn Mạn Dịch nửa ngày, Dịch Nam Phong gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài, thế nhưng như vậy rõ ràng buông tha cho ý niệm vốn có trong đầu, lưu lại mặt sau Mạn Dịch kinh hồn ở văn phòng đi đi lại lại, ông cảm thấy lần này người này làm ỉn nghĩ đến chuyện trước kia có chút khó chịu.

Queo vào toilet, Dịch Nam Phong lặng lẽ nhìn ra, nhìn Mạn Dịch đang đi đi lại lại ở trong văn phòng, nhìn xung quan, lặng lẽ gọi điện thoại.

“Đối, lập tức lại đây, tìm Huy Tử bảo anh ta lấy cái kia.”

“Oh, chiều dài tôi một bữa tốt lành, không cần giết chết, chờ tôi đến.”

“Tốt, chuyện này trừ cậu ra, đừng cho người thứ hai biết.”

Dừng máy, lại gọi tiếp một cuộc điện thoại, thời gian dài trôi qua, Dịch Nam Phong mới từ toilet đi ra, một dòng nước phía sau chảy, điện thoại nhanh chóng đã nằm ở cống thoát nước.

Sân huấn luyện phía trước của “Thợ săn”, bao gồm Dịch Nam Phong ở bên trong, tất cả mọi người vẫn đang vật lộn ở vũng bùn, đã đến mức không thể thấy rõ ai là ai, chính là xuất phát từ bản năng di động cánh tay.

Cứ việc Lâm Nhi còn nằm ở trên đường bệnh, nhưng Dịch Nam Phong còn phải huấn luyện, bởi vì lúc này anh vẫn còn là đệ tử, tuy rằng không trọng yếu, nhưng đối với Lâm Nhi thì rất trọng yếu, bởi vì cô cũng không ở sân huấn luyện mà nói, quốc ca Trung Quốc phải được xướng. Trong căn cứ có huấn luyện xướng quốc ca, Giản Lâm Nhi lựa chọn mỗi ngày buổi sáng đi hát quốc ca, đây là điều cô chờ mong duy nhất vào mỗi buổi sáng.

“Ầm ầm.” Âm thanh máy bay ở căn cứ trên không bắt đầu xoay quanh, một luồng sáng chọt lóe, máy bay nhẹ nhàng né tránh, thời gian là chính xác hoàn hảo, chiếc máy bay không bị hạ.

Dịch Nam Phong khước miệng khẽ nhếch lên, âm thầm chờ người xuất hiện.

“1048!!!” Âm thanh Mạn Dịch hỗn hển giống như tiếng sấm truyền tới. Giả bộ như không nghe thấy gì, Dịch Nam Phong đối với âm thanh vừa rồi của Vu Mạn Dịch không có một chút phản ứng, mãi cho đến khi âm thanh của Rose truyền tới mới lắc lắc bần trên tay đi ra ngoài.

Mạn Dịch xoay người bước đi, Dịch Nam Phong đi theo Mạn Dịch đến văn phòng, vừa mới đi vào, Mạn Dịch liền ồn ào “Cậu nói cho tôi biết một chút đây là có chuyện gì?” Ngón tay thẳng tắp chỉ ra bên ngoài còn ừ ừ tiếng động cơ máy bay.

“Không như thế nào cả, hôm nay mặc kệ ông có đáp ứng hay không, dù sao người là tôi muốn dẫn đi.” Dịch Nam Phong vô cùng tùy ý nói ra một câu đơn giản.

Mạn Dịch cảm thấy mình thực sự điên rồi, lần này cũng không giống như năm đó, không phải chính mình muốn làm gì thì đều có thể làm. “Mau gọi máy bay trở về, không cần xuất hiện nữa, nếu cứ như thế thì sẽ khiến cho thế giới khủng hoảng.” Mạn Dịch muốn cùng với Dịch Nam Phong giảng giải đạo lý.

“Chuyện này đối với tôi là không quan hệ, tôi không phải là quân nhân.”

Giữa không trung máy bay vẫn còn ầm ầm, nhìn kỹ sẽ phát hiện máy bay bay qua nay lại theo một đường cong có quy luật, mà loại quy luật này mười năm trước đã không còn.

Mạn Dịch không thể làm gì được, chỉ có thể chỉ vào cửa “Cút ra ngoài cho tôi.” Vuốt mái tóc không còn nhiều của chính mình, hiệu trưởng “Thợ săn” bắt đầu thấy đau đầu.

Dịch Nam Phong khẽ nở nụ cười, rồi lập tức sắc mặt trở lên âm trầm, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, máy bay rốt cục rơi xuống, lúc này tất cả mọi người đều không rõ chuyện gì phát sinh, 1032 giữa thanh thiên bạch nhật bị đưa lên máy bay, Mạn Dịch tướng quân tự mình đưa hân lên máy bay, cuối cùng thậm chí còn tặng cho hân một cái ôm. Điều khiển máy bay là một người lạ, 1032 ngồi vào chỗ còn đang suy nghĩ lời nói của hiệu trưởng, tổng thống tự mình gọi điện thoại phái máy bay tới đón hân. Mặc dù đang suy tư về những lời này, đột nhiên phát hiện người ở trên máy bay lại là một người phương Đông.

Ngày hôm sau, trên các trang web trên toàn cầu đều bắt đầu đưa một tin giật gân, hư hư thực thực thành viên của “Cáo Sa Mạc” lại xuất hiện, mai danh ẩn tích mười năm máy bay lại xuất hiện.

Cầm lấy thử chocolate trên bàn công tác của Mạn Dịch bỏ vào túi, Dịch Nam Phong đối với Mạn Dịch thiếu chút nữa không bỏ vào mắt.

“Cậu cố tình hại tôi, tổng thống tự mình gọi điện thoại đến hỏi điều này.”

“Oh, tôi đã biết, nếu người ta không cần ông, ông tới chỗ tôi, tôi nuôi ông.” Mặt Mạn Dịch đỏ bừng, thật sự không biết nói gì cho phải.

Dịch Nam Phong xoay người đi ra ngoài, vội vàng đem thỏi chocolate đến cho Lâm Nhi.

“Thợ săn” hàng năm đều có đệ tử, tổng hội là các quốc gia âm thầm giám thị đối tượng, không ít truyền thông cũng âm thầm phái chuyên môn theo dõi. Mạn Dịch vừa nhìn thấy biểu hiện bình thường xuất hiện dấu vết màu đỏ liền biết hỏng rồi, cái này khiến cho dân chúng khủng hoảng thì chính mình thực sự nên về nghỉ hưu thôi.

Quả nhiên sáng sớm tổng thống liền gọi điện tới quan tâm, thật vất vả vòng vo tránh qua, Mạn Dịch cảm thấy qua nhiều năm như vậy, Dịch Hàn Sơn đưa đến ỉnh một tiểu tử như thế vẫn làm cho ông đau đầu.

Ba ngày sau, trong phòng bệnh của căn cứ “Thợ săn”, trong bóng đêm một thân ảnh nhanh chóng đi vào.

Giản Lâm Nhi mở to mắt, liền thấy Dịch Nam Phong thuần thực cởi quần áo, chui vào chăn lên giường. “Làm sao anh lại tới nữa?” Miệng sân sân mắng nhưng là vẫn tự giác tiến lại gần, hai tay giang ra muốn anh ôm cô vào trong lòng.

“Cẩn thận, có thể hay không cử động được.” Một hơi thở ấm áp chiếu vào gương mặt cô, nhỏ giọng nói sau, giọng nói Dịch Nam Phong mang theo chút giọng mũi, nghe rất là tình cảm.

“Đã sớm cử động được rồi.” Chủ động đưa tay xuống dưới hướng áo gió Dịch Nam Phong chui vào. Nghỉ ngơi ba ngày, các đốt ngón tay sai vị trí nhưng được tinh dưỡng nên đã trở lại như cũ, nhưng Lâm Nhi vẫn sợ hãi, sợ tới mức Dịch Nam Phong phải vô cùng cẩn thận đối đãi Lâm Nhi, rất sợ chỉ một chút sai sót thân thể cô sẽ có ảnh hưởng.

Giản Lâm Nhi không biết trừ bỏ các đốt ngón tay có vấn đề thì còn có chuyện gì, phía sau cô không biết, có lẽ dù biết cô cũng sẽ lựa chọn huấn luyện, nhưng là thật lâu sau, tiểu bảo bối Dịch gia đã cảm thấy vô cùng hối hận vì quyết định của mình.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Một phen nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang không ngừng lộn xộn.

“Hi hi...” Tiếng cười nhẹ nhàng đi ra, Dịch Nam Phong cúi đầu, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn hôn thật mạnh một cái.

Ba ngày này, tuy rằng tranh thủ thời gian đều đến phòng bệnh của Lâm Nhi, nhưng Dịch Nam Phong vẫn tham gia huấn luyện, cho nên mỗi buổi tối đều đến phòng bệnh, số lần rất nhiều, không nói nơi này là trường học “Thợ săn”, đã nói là chuyện bình thường, nhưng cũng phải khẳng định có người phát hiện ra hành động của Dịch Nam Phong.

Rose và Mạn Dịch đều không quản chuyện này, Dịch Nam Phong đơn giản cũng không cần cất giấu, biết là có người khác phát hiện thì vẫn đến như cũ.

Vì thế cứ đến đây như vậy vài lần, Lâm Nhi dò hỏi mọi người tập mãi thành thói quen đều là Dịch Nam Phong đến, nhưng là mỗi lần ở thời điểm Lâm Nhi mê man, có người tổng hội đến xem xét nửa ngày, sau đó xoay người rời đi.

“Trên người ngứa.” Ngủ nửa ngày còn không thấy Lâm Nhi ngủ, nửa ngày tỉnh dậy thì bỗng nhiên truyền ra thanh âm như thế, Dịch Nam Phong ngạc nhiên. Sau đó bật cười, chính mình như thế sao không nghĩ ra đã nhiều ngày như vậy phải lau người cho cô.

47. Chương 47: Chăm Sóc

Edit: Rika

“Nằm im” Bỏ lại hai chữ, Dịch Nam Phong xoay người xuống giường, rất tự nhiên bước vào phòng tắm, thời điểm đi ra trong tay mang theo một chậu nước ấm và một cái khăn mặt. Trong “Thợ Săn” không có phụ nữ, trừ bỏ Lâm Nhi, vì thế, mỗi ngày chăm sóc cô đi toilet đều là anh, tất cả rất thuần thực, hiện ra một một dáng của một quản gia.

Kéo chân, trên lưng chỉ bọc băng gạc, mà nút thắt của cái băng gạc lại nằm ngay trước ngực, vốn không mặc áo ngực, nên hai con thỏ nhỏ xinh xắn trắng trẻo lộ ra. Nguyên lai mấy ngày cô nằm dưỡng bệnh liền mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, nếu Dịch Nam Phong không thấy vị bác sĩ khám cho cô đã ngoài năm mươi, thì chắc chắn ông ta sẽ không được khám bệnh, nhưng chung quy tất cả mọi việc anh phải làm, mỗi lần anh huấn luyện thì sẽ có bác sĩ nam tới thay băng giúp cô, nghĩ đến điều này, anh lại tức giận.

Giản Lâm Nhi hơn mười tuổi liền cùng ăn ở chung với anh, chỗ nào mà anh còn chưa thấy qua, dù là nơi tư mật. Thế nhưng giờ phút này lại . . .

Sáng nay, lúc cô tỉnh lại, thấy chung quanh là màu trắng, biết là xong rồi, cô nhớ tới hạng mục còn chưa có khảo sát xong, đưa mắt nhìn chung quanh không có ai, cô định bước xuống giường. Trong đầu nghĩ muốn động một chút, ai ngờ cả người không thể cử động được.

Qua hơn nửa ngày, bác sĩ đến, nói đơn giản tình huống cho cô, bác sĩ còn nói cô rất may mắn, bị như thế này là tốt lắm rồi, nguyên bản trong huấn luyện, khi sát hạch cô nghĩ mình rơi xuống hẳn là sẽ chết, ai ngờ cô vẫn còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời, chính là trong lúc hôn mê, có thời điểm cô nghe được giọng nói của Dịch Nam Phong, hiện tại cô chỉ muốn gặp anh, quan trọng nhất là cô muốn đi toilet.

Cô ngại nói với bác sĩ, vì thế cố gắng chịu đựng, đợi cho Dịch Nam Phong đến, lúc nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của anh, cô không biết anh đã phải trải qua sự kích động như thế nào, cứ việc nghĩ tới sinh mệnh của cô bị uy hiếp là anh đã không thể chịu được. Nay cô cũng đã ổn, nhìn thấy ánh mắt cô tròn xoe nhìn mình, tâm anh mới buông lỏng.

Biết tình cách của Dịch Nam Phong, cô ngoan ngoãn không hề đề cập tới chuyện huấn luyện, cô muốn lấy lòng anh, cô sợ anh lại giáo huấn cô. Thấy môi anh giật giật, cô liền mở miệng nói trước “Em muốn đi tiểu”, rất sợ câu đầu tiên anh nói là chửi mắng cô, kêu cô không biết tự lo ithub, sau đó mang cô về nhà.

Nhìn Dịch Nam Phong bước vào phòng tắm, Giản Lâm Nhi thở phào nhẹ nhõm, cô trăm ngàn lần mong anh đừng nhắc tới chuyện đó nữa.

Thời điểm anh đi ra, trong tay mang một cái xô nhỏ, nhìn bộ dáng anh cầm cái xô, một người đàn ông tuấn tú mặc quân phục cầm cái xô trong thật quái dị. Trên người anh lộ ra một khí chất cường hãn, tóc ngắn đen bóng, thế nhưng trên tay lại cầm cái xô với bộ mặt rất bình tĩnh, thần nhiên bước tới hầu hạ cô đi tiểu.

Ôm cô dậy, kéo quần giùm cô, một tay đặt sau lưng, một tay để dưới hai chân cô, hai cánh tay dùng sức, bế cô lên, bế một người nặng gần 100 cân (tính ra kg là gần 60kg) nhưng không hề thay đổi sắc mặt, tay không hề run rẩy, một loạt động tác anh làm rất lưu loát, còn cô cảm thấy rất mất tự nhiên.

Tuy hai người đã thân mật như thế, tất cả dường như đã quen thuộc, nhưng nay cô lại đi tiểu trước mặt anh, chuyện này thật là xấu hổ.

“Tiểu đi, không phải em muốn đi tiểu sao?” Dịch Nam Phong đợi nửa ngày nhưng thấy cô không có động tĩnh gì cả, ánh mắt anh liếc không được mà nhìn quanh thân thể cô, thật sự vẫn mê người như thế. Trong đầu anh không ngừng tuôn ra những ý nghĩ xấu xa, thế nhưng cô đang bị thương nên anh cố gắng khắc chế chính mình.

“Anh ôm chặt chân thế sao em đi được?”

Cánh tay ôm chân cô hơi cứng lại, sau đó anh vội vàng thả lỏng, nơi tư mật của cô cũng lộ ra, anh vội vàng tránh né không nhìn vào “Em đi đi”

Cô cảm thấy thật có chút khó khăn, nhưng dường như nhịn không được, trong bụng tức tối khó chịu, vội vàng xả ra, cô quát lớn với anh “Không được nhìn!”, Dịch Nam Phong ồm ồm “Àn” đáp lại một tiếng.

Âm thanh ‘róc rách’ vang lên, Giản Lâm Nhi đỏ mặt, cô cảm thấy mình thật sự quá quá mất mặt rồi, âm thanh nước chảy xuống như thế, cô xấu hổ, hơn nữa một ít nước tiểu còn dính trên tay anh.

Ngẫm lại, khi tiểu, chất lỏng không phải trực tiếp chảy xuống dưới như vòi nước, mà bởi vì kìm hãm, bị một lực đẩy mạnh ra, khẳng định sẽ văng ra nhiều nơi, đợi cho đến khi cô tiểu xong, Dịch Nam Phong mặt vẫn không đổi sắc, ôm cô lên giường, sau đó kéo quần cho cô. Xoay người, bưng xô nước tiểu đi vào phòng tắm xử lý, rửa tay sau đó mới đi ra, liền nhìn thấy cô cụp mắt lại không dám nhìn mình, tâm tình anh bỗng

nhien rất tốt. Có được lần một, lần thứ hai, thứ ba liền trôi chảy, cô dường như cũng quen với sự hầu hạ của anh.

Hôm nay, sau khi Dịch Nam Phong huấn luyện xong rồi đến với cô, cô không còn bộ dáng e thẹn nữa, hai ngày nay, bộ dáng của anh rất ôn nhu, làm bản tính công chúa của cô nổi lên, ăn cơm phải dứt, toilet phải bế, hoàn toàn để anh phụ trách tất cả, cô chỉ có việc hưởng thụ và sai bảo.

Giặt khăn mặt xong, anh đưa khăn lau người cho cô, mặt, cổ, trước ngực, trên đùi, lại giặt thêm một lần nữa, kêu cô đứng cho vững, đem toàn bộ người cô lau thêm một lần nữa, ngay tại nơi tư mật của cô, anh cũng cẩn thận tỉ mỉ lau sạch sẽ, trong toàn bộ cả quá trình, không ai nói lời nào, nhưng không khí xung quanh dường như rất ấm áp, hạnh phúc. Rèm cửa sổ bị gió thổi nhẹ, gương mặt hai người tràn đầy hạnh phúc, một người đàn ông đang lau mình cho người phụ nữ mình yêu, một hình ảnh thật đẹp

Sau khi khỏe hẳn, cô lại trở về huấn luyện, lần này, rõ ràng thái độ mọi người đối với cô có sự thay đổi thật sự rõ rệt, cô chợt phát hiện, trên cột cờ, đã thiếu mất một vài lá cờ của một số nước.

Tuổi trẻ thật may mắn, cơ thể hồi phục rất nhanh, nếu không, phỏng chừng cô phải nghỉ ngơi hai, ba tháng mới khỏe hẳn được.

Dịch Nam Phong biết cô không thể rời đi nơi này, có đôi khi mình muốn làm một chuyện gì đó, cũng không phải muốn là được, có rất nhiều thời điểm, thân bất do kỷ hoặc trách nhiệm quá nặng không thể bỏ được. Lúc anh nhận được tư liệu, biết cô được đưa đến nơi này, trừ khi cô chết, chứ không thể bỏ dở giữa đường được. Cho nên anh không có cách nào, đành phải đến đây, bên cạnh cô, hỗ trợ cô thuận lợi tốt nghiệp.

Theo tính tình của cô, dù có chết cô cũng phải tốt nghiệp, huy hoàng ra khỏi nơi này, cho nên bây giờ cô lại vội vã ra sân huấn luyện. Anh cũng đã hỏi bác sĩ, được bác sĩ cam đoan, lúc này anh mới cho cô ra khỏi phòng bệnh, sau đó lặn lẽ chạy đến văn phòng của Mạn Dịch, uy hiếp ông ta phải thay đổi kế hoạch huấn luyện, không được liên quan tới phần eo, cũng không được huấn luyện ở cường độ dày đặc.

Mạn Dịch biết Dịch Nam Phong tới nơi này là có mục đích, ông biết cậu ta là tới chiếu cô tiểu nha đầu kia, lúc trước ông còn tưởng tiểu tử này cả đời sẽ không yêu thương ai, tàn nhẫn, lạnh lùng. Vậy mà rốt cục vì nha đầu này, cậu ta một lần nữa lại tới đây, thế giới này, thật có những chuyện không thể tưởng tượng được.

Nhờ vào quan hệ của Dịch Nam Phong, các đệ tử trong ‘Thợ Săn’ một tháng nay, cường độ huấn luyện đã giảm, thức ăn cũng được cải thiện, ít nhất thịt đã được nấu chín, trong lòng mọi người cảm thấy sợ hãi, đây giống như điềm báo trước của một cơn giông tố, mọi người âm thầm chờ huấn luyện viên xuất ra chiêu ngoan độc. Thế nhưng, đã một tháng trôi qua, vẫn không có gì cả. Đợi ọi người quen với việc này, huấn luyện viên lại không phục vụ cười ma quỷ, làm mọi người rất kinh hãi.

Bắt đầu huấn luyện khắc nghiệt trở lại, mỗi ngày đều ở trong tình trạng vắt kiệt sức lực, Giản Lâm Nhi cũng bắt đầu hòa nhập vào cường độ huấn luyện, thẳng đến lúc huấn luyện viên nói mọi người tự chia tổ ra để tập luyện, tự tác chiến, lúc này, đệ tử ‘Thợ Săn’ cũng đã vơi đi một nửa.

“Ông già, tổ đội sao?” Anh gác chân ngồi trên ghế của Mạn Dịch, đưa tay kéo ngăn bàn của ông, xem có tìm được thỏi chocolate nào không, sau đó mang về cho Lâm nhi, ha ha, mỗi lần cho chocolate cho cô là mỗi lần anh được hưởng phúc lợi.

“Đừng tìm nữa, không có chocolate đâu”

“Keo kiệt, tôi nhớ kỹ trước kia ông có nguyện vọng là trước khi chết được ăn một đồng chocolate Thụy Sĩ thật no cơ mà” Nhìn Mạn Dịch đỏ mặt, anh lại nhếch miệng cười, bộ dáng này, rất giống cậu thiếu niên mười mấy năm trước.

“Câm miệng, không được nhắc lại chuyện này”

“Được, được, tôi không đề cập tới nữa, nhưng tôi nói với ông, phải phân cho tôi và cô ấy cùng một tổ” Nhớ tới việc chính, gương mặt anh liền trở nên nghiêm túc.

“Chuyện này tôi không làm chủ được, Rose sẽ căn cứ vào đặc điểm từng người mà phân tổ”

“Thôi đi, lời này lừa gạt ai, nếu khi tôi nhận được kết quả phân tổ không như ý muốn, ông cẩn thận đấy” Chân dài gác lên bàn làm việc của Mạn Dịch, tựa lưng vào ghế, thấy Mạn Dịch thay đổi sắc mặt, Dịch Nam Phong cười ha ha.

Thời điểm Rose đi vào văn phòng Mạn Dịch, thấy Dịch Nam Phong đang ngồi trong phòng với tư thế như vậy, liền giật mình trợn to mắt, người này không phải là đang ở sân huấn luyện sao, tại sao anh lại không phát hiện thiếu mất người này. Anh liếc mắt nhìn Mạn Dịch một cái, nhất thời không nói gì, Dịch Nam Phong thấy Rose đến đây, liền gật đầu đứng dậy đi ra ngoài.

Rose nhìn chằm chằm bóng dáng Dịch Nam Phong tới xuất thần, ghi nhớ trong đầu, giống như hình ảnh cậu thiếu niên trước kia, chỉ là bây giờ đã lớn hơn.

Rất nhanh, kết quả phân chia tổ xuống dưới, “1015, 1021, 1074, 1048, 1017”. Dịch Nam Phong nghe huấn luyện viên đọc dãy số, biết Mạn Dịch vẫn còn muốn giữ chức của mình lâu hơn.

48. Chương 48: Huấn Luyện Thực Chiến

Edit: Snow

Beta: Rika

Thật là tàn khốc, mọi người đối với lần huấn luyện này gọi là tiểu đội huấn luyện, riêng bối cảnh chiến thuật, nhóm đội viên mang theo tổng trọng khoảng 40kg vũ khí cùng tranh bị liên tục hành quân 7 ngày 6 đêm, tổng hành trình không dưới 200km. Trong lúc này, nhóm đệ tử muốn xuyên qua mặt cỏ, con sông, từng rậm nguyên thủy địa hình không giống nhau, trên đường còn phải hoàn thành vận chuyển, giải cứu con tin, dời người bị thương, đạn được cấp dưỡng vận chuyển, đại hình quân sự, ẩn nấp tiến lên... nói chung là có rất nhiều chương trình huấn luyện.

Đây chính là bối cảnh huấn luyện thực chiến, mà này, cũng là tôn chỉ của trường học “Thợ săn”.

Sau khi phân chia tổ đội, Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi, 1015, Thái Ân, 1017, năm người cùng một tổ, đứng ở một bên chờ đến thời điểm xuất phát.

Liếc mắt nhìn Dịch Nam Phong một cái, nam nhân này cau mày, không biết suy nghĩ gì, lại nhìn vài người khác, 1015 vẫn trầm mặc, Giản Lâm Nhi nổi lên cảm giác kỳ quái.

Ban đầu sau khi địch ý biến mất, lẽ ra người này cũng không giống những người khác, mà là quang minh chính đại hạ lưu, tóm lại bên ngoài Giản Lâm Nhi phát giác người này có không sai, thời điểm huấn luyện biểu hiện rất mạnh, cũng không tụ tập nói nhảm, nhìn còn giống với đàn ông. Về thời điểm khi ngủ, bởi vì biết có Dịch Nam Phong ở cạnh, cho nên Giản Lâm Nhi khi ngủ vô cùng yên tâm, nhưng là đến nửa đêm, bỗng nhiên tỉnh, liền phát hiện lướt qua Dịch Nam Phong, có người trợn mắt nhìn cô, phát hiện cô tỉnh, trầm mặc xoay người, từ đó, Giản Lâm Nhi cảm thấy chính mình sao lại cảm thấy người này tốt.

“Yêu cầu nhớ kỹ, đây là tác chiến nhóm nhỏ, trừ khi tử vong, nếu không không có người nào trong tổ có thể bị bỏ qua.” Rose lời ít mà ý nhiều trong lời nói sau cùng, tất cả mọi người bắt đầu vì lần huấn luyện như địa ngục này mà chuẩn bị, cùng đội phát trang bị.

Nhưng đến thời điểm lấy trang bị, tất cả mọi người đều hận không thể không có trang bị. Chính xác tính toán thì có một túi lương khô nhỏ, phông chừng đối với người trưởng thành tương đương với một chút cơm, một túi nước nhỏ, một mã tấu, một đạn tín hiệu, còn có vũ khí nhiều nhất là thương, năm mươi viên đạn, bản đồ, còn có đồ dùng cho tiếp viện trang bị quân sự, Giản Lâm Nhi đoán với bằng này đạn chỉ cần lãng phí một viên thì nói không chừng trên người có nhiều thêm một lỗ thủng.

Hít một hơi thật sâu, chờ huấn luyện viên hô lên, mặt trời còn chưa có lên, bọn họ đã xuất phát. Cùng một chỗ xuất phát, nhưng lại khác nhau việc lựa chọn phương hướng đi, tóm lại, huấn luyện viên ở chung một chỗ chờ mọi người. Tất cả mọi người đều cầm bản đồ, nhìn vài điểm bất đồng, không có người nói chuyện, Thái Ân cũng vô cùng ôn hòa, chỉ có Giản Lâm Nhi là con gái, 1017 là người Canada, bình thường cũng vô cùng trầm mặc, chính mình làm tốt chuyện của mình, chưa bao giờ cùng người khác giao tiếp, mà Dịch

Nam Phong cùng 1015, hai người đối với đối phương cũng có chút hiểu biết, trong lúc nhất thời, cả đội thể nhưng không có ai nói chuyện.

Một tiểu đội, cần có một người đứng đầu, một người lãnh đạo tốt có thể cho cả đội thành công. Trên mặt mỗi người là một biểu tình khác nhau, Giản Lâm Nhi không rõ rốt cuộc là những người này nghĩ như thế nào. Đợi nửa ngày không thấy ai nói, cô thử thăm dò mở miệng “Chúng ta từ nơi này đi?”

“Bên này.” Hai âm thanh đồng thời truyền đến, chỉ cũng là cùng một phương hướng, 1015, Dịch Nam Phong, hai người kia ánh mắt không có chạm nhau, nhưng lại mang theo bao điểm kinh ngạc. “Tốt, vậy thì bên này, chúng ta xuất phát.” Hai người không có động tác, Giản Lâm Nhi dứt khoát giải quyết, dẫn đầu đoàn người theo phương hướng xác định chạy, phía sau mấy người cũng chạy theo, “Chiến sự” hết sức căng thẳng.

Đầu tiên là chướng ngại mặt cỏ, có thể nói là mặt cỏ, thật ra nơi đây chính là đầm lầy, nơi nơi đều không biết có nguy hiểm gì, rừng mưa nhiệt đới, trong cái yên ắng lộ ra náo động quỷ dị. Tất cả im lặng, chỉ truyền ra tiếng bước chân, nhưng là không có tiểu tổ nào chọn theo phương hướng đi của bọn họ, Giản Lâm Nhi cảm thấy bất yên.

Vừa mới bắt đầu là Lâm Nhi đi trước, nhưng khi chạy được vài bước, trước mặt là 1015 và phía sau là Dịch Nam Phong. Giản Lâm Nhi ở giữa, mấy người đàn ông ăn ý đem cô gái duy nhất đặt ở vị trí an toàn, có điều Giản Lâm Nhi phát hiện, cô cũng hiểu được chính mình không thể cậy mạnh, vì thể tự động thuận theo sự an bài này.

“Dừng lại, nghỉ ngơi một chút.” Dịch Nam Phong ở phía sau hô lên, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Dịch Nam Phong quyết đoán quyết định nghỉ ngơi, mười một năm trước, hắn ở tiểu tổ huấn luyện không có lấy thành tích, bởi vì tiểu tổ trước kia chỉ có hắn một người tới trước, bây giờ, vì Lâm Nhi, hắn quyết định suy tính cẩn thận một chút.

“Nhưng là những tổ khác khẳng định vẫn đang chạy, chúng ta không cần nghỉ ngơi đi.” Lúc này trong tiểu tổ xảy ra cạnh tranh khẳng định là không thể không có, Giản Lâm Nhi lo lắng tổ khác đuổi kịp và vượt quá bọn họ.

Dịch Nam Phong nở nụ cười “Cứ để cho bọn họ chạy đi, đáng giá chân chính ở phía sau.” Lời này của anh là lấy trung văn nói, người đứng đầu hàng 1015 dừng lại, Thái Ân cùng 1017 cũng không có kháng nghị, hiển nhiên đó đều là kinh nghiệm thực chiến của cá nhân, bọn họ hiểu được, càng về sau, càng là khảo nghiệm tố chất chiến sĩ.

Đơn giản nghỉ ngơi một chút, tiếp tục đi, đi xuống dưới, hiển nhiên đến đây bắt đầu khó khăn, vài người đều đựng một cước quá cao rơi vào đầm lầy sau đó cảm thấy sợ hãi, thân mình cứ dần chìm xuống, Dịch Nam Phong đều thực trầm mặc, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, đặt chân quyết đoán, nhanh chóng bắt lấy đồng đội kiên định kéo. Trong thời khắc sinh tử, chỉ có nhân tài mới ở thời điểm như vậy mà trấn định phản ứng.

“Tìm chỗ nghỉ ngơi đi.” Không có lời kháng nghị nào, tìm nơi tránh gió, tất cả mọi người đều dừng lại, Dịch Nam Phong nhìn hai má xanh tím của Lâm Nhi nhíu mày.

Bóc gói lương khô nhỏ cho vào trong bụng, đói bụng cả một ngày, giờ có đồ ăn lại khiến đói khát càng thêm sâu, thêm nữa quần áo lại còn ướt nhẹp, đi tới một ngày, tất cả mọi người không nói gì, càng nói nhiều thì sẽ càng tiêu hao nhiều thể lực, họ đều dựa vào tàng tảng đá nhắm mắt lại hi vọng màn đêm nhanh nhanh đi qua.

“Sát” âm thanh quẹt diêm vang lên, Giản Lâm Nhi mở to mắt, Dịch Nam Phong không biết khi nào đã bắt được những nhánh cây khô chất đông ở một bên, chính mình thể nhưng không hề có cảm giác sợ hãi, chậm rãi, tiểu hỏa biến thành đại hỏa, rõ ràng là ánh lửa, vài người tinh thần đều tỉnh táo.

Nhìn Dịch Nam Phong lấy mã tấu xa cột vào báng súng, chọn siêu thân trường cánh tay đặt ở đồng lửa phía trên, nghe tiếng rung động siêu hòa của ngọn lửa chạy tán loạn, Giản Lâm Nhi liền cảm thấy vô cùng an tâm. Mân mẫn môi, mi mắt buông xuống, ánh lửa chiếu rọi xuống bóng người lẻ loi ở phía sau, bóng dáng rất cao lớn.

Mở bình nước, trước đưa cho Thái Ân, năm người thành một vòng, Dịch Nam Phong, Thái Ân, 1015, 1017, Giản Lâm Nhi, nâng niu trong lòng bàn tay cho ấm một chút, đợi cho lúc nước bớt lạnh liền đưa lên uống vài

ngụm, đưa cho 1015, từng bước từng bước uống vài ngụm, đến khi rơi vào tay Lâm Nhi, nước còn vừa vắn, đang chuẩn bị uống, Dịch Nam Phong qua lấy siêu, đặt lại đồng lửa một thời gian, “Đang cần ấm áp.” Cô hướng tới Dịch Nam Phong cười một chút, hai tay đang cầm siêu, cảm giác tinh thần phục hồi không ít.

Thấy Lâm Nhi xanh tím trên mặt đỡ đi, giống như làm ảo thuật lôi ra từ bên trong một con rắn, những người khác trước tình huống này đều trợn mắt há mồm, Dịch Nam Phong thuần thục xử lý tốt con rắn, sau đó bỏ vào siêu, bắt đầu đun canh rắn.

“Anh lấy đâu ra rắn?”

“Kiếm”. Vẫn là ngữ khí bình thản, từ đầu tới cuối, Giản Lâm Nhi phát hiện Dịch Nam Phong biểu hiện vẫn vô cùng nhẹ nhàng, tưởng là người này ở trên đường tranh thủ làm ra, chính là tất cả mọi người không phát hiện ra mà thôi.

Giận Dịch Nam Phong liếc mắt một cái, có thể là quần áo ẩm ướt, cũng có thể là vô ý thức, tóm lại, Giản Lâm Nhi thấy hiện tại Dịch Nam Phong ở bên người, chỉ cần liếc mắt một cái, phiền toái lớn liền không còn, Dịch Nam Phong cười xấu xa cúi đầu, hung hăng hôn Lâm Nhi một cái ở ngoài miệng, Lâm Nhi một phen kinh hãi, đẩy Dịch Nam Phong ra, quay đầu xem phản ứng của những người khác.

Thái Ân trên mặt mang theo ý cười, 1017 mặt vẫn là không có chút thay đổi, chỉ có 1015 là trợn tròn mắt nhìn cô, sau đó quay đầu, xem bộ dáng hiện tại của mọi người, đúng là biết cô và Dịch Nam Phong có quan hệ. Giản Lâm Nhi trên mặt bắt đầu đỏ bừng. Cũng đã ba bốn tháng trôi qua, trừ phi là người mù, nếu không sẽ không có ai không nhìn ra Dịch Nam Phong cùng tiểu cô nương Trung Quốc này có quan hệ.

“Anh...như thế nào lại như vậy?” Âm thanh lí nhí ấp úng, Lâm Nhi xấu hổ, âm thanh phát ra lại càng đáng yêu.

“Loại nào? Huấn luyện viên không có ở đây.” Mang theo ý cười, cảm giác Lâm Nhi đánh mình một chút, ý cười trên mặt càng sâu sắc, tiểu cô nương mặt đỏ bừng, thực đáng yêu.

Mỗi lần thấy Lâm Nhi ở sân huấn luyện võ trang hạng nặng, Dịch Nam Phong đứng ở một góc quan sát Lâm Nhi huấn luyện, trong lòng ngay lập tức mềm nhũn muốn xoa bóp cho cô, khả năng ở trong lòng, Dịch Nam Phong vẫn không nghĩ Giản Lâm Nhi lại chọn bước trên con đường này

Đỏ mặt, đánh không lại Dịch Nam Phong da mặt dày, cho dù hai người thời điểm này làm hết các loại chuyện của một cặp vợ chồng, nhưng đó là lúc chỉ có hai người, còn bây giờ . . .

Thu hồi cánh tay, mùi canh thịt rắn đồng thời truyền đến, bụng lập tức hưởng ứng kêu lên một tiếng, cúi xuống nhìn bụng của chính mình, nhìn lại những người khác, Giản Lâm Nhi lúng túng, lặng lẽ xoa bụng chính mình, động tác mềm mại cũng làm mềm lòng những người đàn ông xung quanh.

Tự nhiên, mọi người đều là tượng trưng uống mấy ngụm, đến khi rơi vào tay Lâm Nhi còn có hơn phân nửa, Dịch Nam Phong trước tiếp nhận uống mấy ngụm, thế này mới đưa cho Giản Lâm Nhi, người đàn ông này không muốn thừa nhận chính mình nhỏ nhen đến trình độ này, người khác uống qua làm sao có thể để cho Lâm Nhi trực tiếp uống chứ.

Đi theo Dịch Nam Phong có thịt ăn, đây là tiếng của Lâm Nhi cùng với mọi người, bao gồm 1015, Dịch Nam Phong năng lực dã ngoại sinh tồn thành thạo, căn bản không giống như là trò chơi dân gian, cũng như là thường xuyên đi dã ngoại.

“Cởi quần áo.”

“Không cần.”

“Cởi, còn rất ẩm ướt, nếu như bị cảm thì làm sao có thể đi chứ.”

“Không cần, để xong rồi em cởi.”

Tinh thần rốt cục được khôi phục, dựa vào tảng đá lớn, tất cả đều vào tư thế chuẩn bị nghỉ ngơi, thay phiên trực đêm, phòng ngừa bên ngoài có nguy hiểm. Giản Lâm Nhi cùng Dịch Nam Phong giằng co, người giữ quần, người cởi áo không ai chịu nhường ai.

“Ngoan, cởi quần áo ra, bọn họ không nhìn thấy.” Một tay giữ hai tay Lâm Nhi, một tay cởi áo cô ra. Chân dài đá Dịch Nam Phong vài cái, người này hai chân hé ra, nhanh chóng đã sắp cởi xong áo cô.

Em giãy dụa, anh cởi quần áo, nhưng sẽ tạo thành quấy nhiễu, đợi đến lát sau, Giản Lâm Nhi chỉ còn lại có quần áo lót. Xấu hổ và giận dữ cuộn mình lại, vùng trộm nhìn xem có ai chú ý đến mình không, hai con mắt mở to trừng Dịch Nam Phong, thấy anh đang cởi quần áo bên đống lửa, Giản Lâm Nhi lúc này mới buông thả ý định đoạt lại quần áo.

Một phen ôm lấy Lâm Nhi rồi đi vài bước, tránh mọi người, Dịch Nam Phong ôm Lâm Nhi dựa vào một tảng đá. Ngăn quần áo của chính mình, đem Lâm Nhi ôm gọn vào trong lòng “Lạnh không?”

Hôn ánh mắt Lâm Nhi một chút, Dịch Nam Phong nắm tay thật chặt.

49. Chương 49: “dã Chiến” (18+)

Edit: Rika

“Anh đã từng tới nơi này sao?” Cô ngẩng đầu, đây là câu hỏi mà cô muốn hỏi nhất trong mấy tháng qua.

“Sao thế?” Dịch Nam Phong cúi đầu, nhìn ánh mắt tò mò của cô.

“A, em cảm thấy anh dường như rất quen thuộc nơi này, nếu không anh sẽ không có thường xuyên mang chocolate tới cho em, hơn nữa, nếu như anh đã từng tới nơi này, khẳng định tổ của chúng ta sẽ thắng các tổ khác.

“Chocolate, hừ, em vẫn còn nhớ à?” Không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Giản Lâm Nhi, Dịch Nam Phong lại nhớ tới chuyện khác.

“Ách, cái kia . . . anh nhớ kỹ thật” Vốn chuẩn bị đi qua, thấy ánh mắt Dịch Nam Phong sáng quắc nhìn cô, Giản Lâm Nhi thầm mắng một tiếng, người này, thật là không đứng đắn, thời khắc khẩn trương thế này mà . . .

Anh cúi đầu xuống thấp, ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hai người cách nhau rất gần “Nếu không hiện tại em có thể...” Giọng nói mang theo sự dụ dỗ, Giản Lâm Nhi ngơ ngác nhìn Dịch nam Phong, đôi môi hé ra rồi khép lại, nửa ngày không có phản ứng.

Màu hồng, hơi ẩm ướt, hình dạng tuyệt đẹp, hai phiến môi lúc khép lúc mở, sẽ có phản ứng gì đây? Giản Lâm Nhi ghen tị, cô luôn thích có một đôi môi mỏng thế này, nhìn đôi môi hơi đầy thịt của mình mà cảm thấy bất mãn, nhưng cô không biết đàn ông rất thích những đôi môi thế này, thôi mặc kệ, khi đặt lên miệng cảm xúc đều như nhau.

Tiếng cười nhẹ nhàng phát ra từ cổ họng Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi “Oành” một tiếng đem đầu của mình húc vào trong ngực anh.

Khó có được thời điểm này, một đôi tay sờ thắt lưng cô, chậm rãi vuốt ve.

“Bảo bối, em cho anh một ít đặc quyền đi, không lẽ em muốn anh ghen chết sao?” Kề sát vào tai cô, anh nhỏ giọng nói.

“Không được. . . Có người, hơn nữa còn ở bên ngoài, ngày mai còn chạy nữa”

“Em không biết anh đói bụng bao lâu rồi sao, cũng đã mấy tháng rồi đó” Nói xong liền cắn vào chỗ thịt trên tai cô. Nguyên lai người đàn ông này đói bụng, mấy tháng rồi, kể từ khi cô bị thương tới nay, anh không đụng chạm vào người cô, buổi tối nhiều nhất chỉ có sờ tí, mà cái này cũng phải tùy lúc tâm tình cô có tốt hay không, thường thì thời điểm mang chocolate cho cô mới có thể sờ nhiều hơn, nếu có động dục, thì sẽ bị cô cản trở, bộ dáng liều mạng, Dịch Nam Phong còn có lòng dạ nào mà ăn nữa. Hơn thế, trừ bỏ thời gian huấn luyện, hai người có thể ở riêng, thời gian còn lại, về ký túc xá, Dịch Nam Phong cảm thấy có ánh mắt cứ chăm chú nhìn bọn họ, cho nên anh rất cảnh giác, những hứng thú cũng mất sạch.

“Không được, ngày mai còn băng rừng nữa, không biết bọn người cản trở chúng ta sẽ ở đâu” Cô đưa tay đẩy đầu anh ra, Giản Lâm Nhi không biết những người khác thế nào, nhưng cô cảm thấy chỉ cần mình không

chết là có thể về nhà được rồi. Còn sau đó muốn làm gì làm cũng được, không phải nói đàn ông sau 31 tuổi về phương diện kia càng lúc càng giảm sao, thế nhưng sao người đàn ông này ngược lại không giảm mà càng ngày càng háo sắc là sao?

Quyết định đêm nay phải ăn cho no, không thể bị đánh gãy được, nếu thế không phải là Dịch Nam Phong. Một phen bắt lấy cái tay đang đẩy mặt mình, sau đó gắt gao ôm chặt cô lại, để cô nằm phía dưới thân mình.

Chuẩn bị tư thế xong, Dịch Nam Phong không chần chờ mà đi xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Giản Lâm Nhi tức giận, đây là thời điểm nào mà Dịch Nam Phong còn làm vậy, cô gắt gao cắn chặt răng, nhất quyết ngăn cản đầu lưỡi đang tiến vào của anh.

Biết được ý định của cô, Dịch Nam Phong cũng không vội, chậm rãi hôn, cũng không xông vào, chỉ nhẹ nhàng hôn môi cô, lúc thì nhắm nháp, lúc thì cắn cắn, mỗi lần đầu lưỡi muốn cạy răng cô tiến vào, cả người cô sẽ run lên, Dịch Nam Phong cố ý làm vài lần, quả nhiên, trêu chọc bên ngoài trong chốc lát, rốt cục cũng nắm lấy cơ hội, đầu lưỡi lập tức xông vào.

Tay thì dùng sức xoa nắn, Dịch Nam Phong cố ý làm cho thần trí cô mơ hồ. Lúc đầu lưỡi làm việc tích cực bên trong, rốt cục cả người cô cũng mềm oặt.

“Ngoan, chỉ một lần thôi, không ai nhìn thấy đâu, nghe lời. . . bảo bối của anh thực ngoan. . . ân, chậm một chút. . .” Anh mở miệng dụ dỗ cô, Giản Lâm Nhi làm sao có thể là đối thủ của anh, chỉ trong chốc lát cả người nóng rực, một dòng nước nóng chảy ra, Dịch Nam Phong lúc này cũng dùng đầu lưỡi đảo lộn trong miệng cô.

Vì để tiện trong khi chạy, trên người mặc một cái quần túi hộp quân dụng, mặc một cái áo sơ mi nhẹ nhàng, thời điểm bàn tay đi xuống, liền cảm thấy có cái gì đó, anh buông miệng cô ra, cúi đầu nhìn, mặt liền đen thui.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt Giản Lâm Nhi mơ màng, gì là gì, cúi đầu nhìn liền nói “A, thời điểm chạy khó chịu cho nên. . .”

Vén áo ra, Dịch Nam Phong dùng sức kéo áo ngực của cô ra, không cởi hết áo cô ra vì trời khá lạnh, lúc bàn tay đặt lên bao trùm lấy ngực, cảm giác ấm áp liền tràn về.

Tay hoạt động, nắm bắt lấy nhũ hoa của cô, chỉ chốc lát hai đóa hoa đào nhỏ đã cứng lên, chậm rãi xoa bóp từ trên xuống dưới, thỉnh thoảng dùng sức, Lâm nhi chịu không nổi, thở phì phò, rất sợ chính mình sẽ phát ra tiếng, giữa đầu tìm miệng Dịch Nam Phong, Dịch Nam Phong cúi đầu, một lần nữa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, tay thì cứ xoa bóp liên tục, còn một tay kia đặt bên nách cô, đó là nơi mẫn cảm của cô, run rẩy, Lâm nhi cảm giác tóc gáy sau lưng liền dựng lên, cả người phản ứng mãnh liệt.

Cũng không dám có động tác gì quá lớn, dù sao lúc này vẫn có người khác ở đây, toàn thân run rẩy, Dịch Nam Phong cảm giác được phản ứng của cô, rốt cục sờ cũng đủ, ánh trăng mờ ảo nên anh không thể nhìn thấy hai con thỏ nhỏ, tiếc nuối nghĩ lần này nếu về nhà phải bắt cô lột thể ở nhà ba ngày ba đêm (biến thái a), nếu anh muốn ăn muốn sờ muốn nhìn đều có thể thấy được. Tay di chuyển từ ngực xuống dưới, xoay vài vòng ở rốn cô, sau đó thuận lợi xông vào trong hoa viên bí mật.

Hai cái đi vào, thời điểm rút ngón tay ra, về mặt Dịch nam Phong cười xấu xa “Tiểu bảo bối, ném thử” sau đó đưa ngón tay đến bên miệng cô. (Ta khóc ta khóc T_T)

Nương theo ánh trăng, Giản Lâm Nhi nhìn thấy ngón tay anh ướt đầm, người này còn cho hai ngón tay chạm vào nhau, lúc hai ngón tay tách ra còn kéo theo một sợi tơ mỏng mỏng trong suốt, sau đó rơi xuống ngực mình, Giản Lâm Nhi nhìn ngón tay ướt át, cảm giác trên người càng nóng hơn, mãnh liệt hơn, đây là khát vọng mình ham muốn người đàn ông này sao?

Hai má sớm đã đỏ bừng, cả người nóng rực, cô giận dữ xoay xoay người, cảm giác Dịch Nam Phong giật mình, quay đầu liền nhìn thấy anh đưa ngón tay vào trong miệng, tắc lưỡi một tiếng nói “Thực ngọt”

Oành, đầu óc cô hoàn toàn nổ tung, người đàn ông này sao có thể như vậy, chỉ trong nháy mắt, Giản Lâm Nhi bỗng nhớ tới một từ “Nam sắc mê người”, cuối cùng lý trí bị anh đánh tan đi mất. Bàn tay đi xuống phía dưới người anh, kéo khóa, thấy ở giữa phồng lên một túp liều nhỏ, cô liếc anh một cái, lúc lấy ra, Dịch

tiểu đệ liền hiên ngang ngẩng đầu lên đứng thẳng, cảm giác được một chút ướt át trên tay, cắn cắn môi, cô động người để tìm tư thế thích hợp.

Trong lòng Dịch Nam Phong thích thú, xem đi, thời gian quá dài, tiểu tử kia cũng khiêu không nổi. Lân nhi động người, hai tay anh hoạt động trên ngực cô, cảm giác bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tiểu Dịch của mình, thời điểm cảm thấy sự ướt át nơi hoa viên, anh thẳng lưng, ôm lấy thắt lưng cô “cạch” một tiếng liền tiến vào.

“A. . .” Từ trong mũi cô phát ra một tiếng than nhỏ, bụng có cảm giác chướng, cô sợ chính mình sẽ kêu to, cô cắn chặt môi, sau đó cùng anh đẩy dứa.

Cắn răng, cứ việc đi vào rất nhiều lần, nhưng mỗi lần anh vẫn cảm thấy giống như lần đầu tiên, rất khít khao. Anh cố gắng động thân thật nhanh, sau đó dứt khoát rút ra khỏi người cô.

Trầm mặc nhìn tảng đá phía sau có một dòng nước trắng nõn, sau đó anh đưa mắt nhìn cô.

“Mệt mỗi sao?”

“Ân” Dịch Nam Phong hôn lên cái trán trơn bóng của cô, lúc này tất cả đều im lặng, cả người cô toàn là mồ hôi, mềm oặt nằm trong lòng anh, mệt mỏi nhắm mắt, cô muốn ngủ.

Nhìn tiểu bảo bối trong lòng, anh mặc đồ cho cô, anh thay cô lau đi mồ hôi trên mặt, sau đó nói “Ngủ đi”. Không bao lâu sau, anh nghe được từ trong ngực mình truyền ra tiếng hít thở đều đặn có quy luật, tâm của anh mới thả lỏng.

Mới vừa rồi hoạt động, Dịch Nam Phong cũng chưa quan sát kỹ tình hình xung quanh, ở đây thật lạnh, thắm vào trong xương tủy, Dịch Nam Phong cảm thấy lo lắng, anh chỉ có thể nhanh chóng để cô chìm vào giấc ngủ, sau đó ôm cô sưởi ấm cho cô. Anh hy vọng có thể mau chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Thời điểm tỉnh lại, dụi dụi mắt, nhìn quần áo trên người đã được mặc, xốc lên cái áo khoác, nhìn nửa người trên cởi trần của anh.

Mở mắt ra, nghênh đón cô là ánh mắt chớp chớp của Thái Ân, mặt cô liền đỏ bừng, xấu hổ đi tới bên cạnh Dịch Nam Phong, thắm máng trong lòng tại sao cô lại ngủ như heo.

Uống qua nước ấm, đơn giản sửa sang lại hành trang, sau đó đoàn người bắt đầu chạy đi tiếp. Ngày đầu tiên xem như bình an trôi qua, ngày thứ hai bắt đầu, theo thời gian dần trôi, mọi người biết khảo nghiệm sẽ càng lúc càng khó khăn, lúc này mọi trở ngại ập tới, mọi người phải nghênh chiến.

“Chi. . .” Một đao, máu tươi văng lên mắng Giản Lân Nhi, 1017, cái người Canada kia ôm một cái đùi chảy máu, trên mặt bắt đầu tái nhợt.

Ngửi được mùi máu tươi, càng ngày càng nhiều con cá sấu tiến lại, Dịch Nam Phong kéo người Canada lên bờ, 1015 vẫn ở trên lưng con cá sấu cầm mã tấu vào, thực bất hạnh, bọn họ đã gặp gỡ loài động vật xưng bá vương ở Amazon trong truyền thuyết.

50. Chương 50: Huấn Luyện Thực Chiến

Edit: Snow

Beta: Rika

“Oa nhi, mau lên đây!” Trên mặt nước, màu hồng nhanh chóng lan ra, Thái Ân đứng bên bờ hô to. Giản Lân Nhi ở dưới nước, nước ở trong phao đã quá nhiều, cảm giác dòng nước dao động nhỏ, rõ ràng mạch nước ngầm truyền tới, biết nếu không đi lên, cho dù căn cứ phát hỏa tiến đến, cũng cứu không được cô, nắm chặt thanh mã tấu, cô nhanh chóng đến bờ.

Đã là ngày thứ sáu, lại có một ngày, bọn họ đi ra đạt mục đích, nhưng, phục kích trong truyền thuyết vẫn chưa bắt đầu, hơn nữa, không hay ho là, bọn họ còn gặp cá sấu.

Bất quá, qua hơn mười phần thi tiểu đội bọn họ ai cũng đã bị thương, Giản Lâm Nhi không biết các tiểu tổ khác có phải hay không cũng gặp phải các loại thực vật gây khó dễ, nhưng là tiểu tổ các cô, lúc này đã bị thiên nhiên làm ệt rã rời, có lẽ đây cũng là kế hoạch mà huấn luyện viên định đến.

Một tay ôm miệng vết thương của người Canada, Dịch Nam Phong hướng tới 1015 hô to “Cậu, còn chưa lên, đứng chờ chết sao?”

Vừa lên bờ Giản Lâm Nhi phát hiện 1015 còn đang không ngừng áp sát cái đuôi ở phía sau động, cố gắng không để phát ra tiếng động, nắm thật chặt dao trong tay, toàn thân vận sức chờ phát động, chờ một tình huống không tốt liền nhảy xuống.

“Đừng nhúc nhích!” Dịch Nam Phong thoáng nhìn qua Giản Lâm Nhi cảnh cáo, anh không hi vọng cô đi xuống đối mặt với sinh vật hung mãnh như vậy, về phương diện khác, anh cũng tin tưởng 1015 có thể đi lên.

Quyết đoán rút dao, quay người bước hai bước lớn “Lui ra sau”. Dịch Nam Phong quát một tiếng, sau đó Thái Ân tiếp nhận 1017 từ tay Dịch Nam Phong che miệng vết thương giúp hắn, vài người phía sau lui lại mấy bước, nhanh chóng hoạt động, “Oành” một tiếng, trên bờ bắn ra hồng hoa, tựa hồ là 1015 vừa mới giết kia, ánh mắt bọn họ thẳng tắp nhìn chăm chăm về mấy phương hướng.

“Đi”. Lại bỏ nhất thương, xoay người hỗ trợ kéo 1017 rời khỏi nơi này.

“Dừng lại.” Chạy mấy trăm mét, Dịch Nam Phong ra hiệu ọi người dừng lại. “Phải xử lý cho anh ta một chút.” 1017 đã muốn hôn mê, sắc mặt trắng nhợt, máu ở động mạch chảy quá nhanh, miệng vết thương cũng không lớn, nhưng máu mất đã khá nhiều. Cá sấu là loài bò sát, trên bờ trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể có cuộc sống tự nhiên, hơn nữa tâm lý báo thù rất mạnh, vừa rồi ngăn lại 1017 cầm máu, Dịch Nam Phong sợ đàn quái thú này lên bờ đi đến, chạy thật xa nhìn lại, phát hiện trên bờ quả thực có mấy con.

Lúc này, mọi người đi cũng đã xa, đem người Canada đặt trên mặt đất, chung quanh miệng vết thương đã bắt đầu nhiễm độc, ánh mắt Dịch Nam Phong quan sát xung quanh, thấy có hoa hồng xòe ô, mắt liền sáng lên, anh nhanh chóng đi đến, một dao liền nhổ lên một cụm, tiến hành bài chế một loại thuốc gì đó. Xoa xoa trên mặt đất, đối với mặt bùn ẩm ướt không thêm nhìn lấy một cái, dùng miệng cắn ra làm ba miếng.

“Đây là gì?” Nhìn Dịch Nam Phong từ miệng chuyển cho 1017, Giản Lâm Nhi rốt cục nhìn không được hỏi một câu, hai người khác trong tiểu đội ánh mắt cũng ngập tràn nghi vấn.

“Tam thất.” Nói một câu, Dịch Nam Phong lại cắn một miếng, đem miếng tam thất dính đất ẩm ướt cũng cắn vào, sắc mặt không chút thay đổi nhai nát nhỏ ra đắp vào vết thương cho 1017. Sau đó bỏ vạt áo chính mình băng bó vết thương cho 1017.

“Mọi người đều ngồi xuống nghỉ ngơi đi, anh ta không có việc gì đâu.” Sau khi nằm xuống, Dịch Nam Phong chậm rãi thở hắt ra, mới vừa rồi lúc thấy Giản Lâm Nhi xoay tròn dao trên tay lúc tấn công cá sấu, lúc đó trong lòng anh không thể nói rõ là tư vị gì, có một chút yên tâm, nhiều hơn chính là kinh ngạc, còn có một chút gì đó không biết tên, anh có chút nhớ nhung ý niệm chỉ tránh chính mình làm hại đến cô.

Không biết tam thất là gì, nhìn động tác của Dịch Nam Phong, ba người ngoại quốc đều trầm mặc, mấy ngày nay, biểu hiện của Dịch Nam Phong làm cho họ thấy choáng váng, có chút người, cứ việc anh cố ý không biểu hiện hết khả năng của mình, nhưng là trên người toát ra gì đó, không tự giác làm cho con người ta sinh ra cảm giác cảm phục, hiển nhiên, Dịch Nam Phong là người như thế.

Giản Lâm Nhi biết là tam thất, cho dù cô không muốn biết, ở tivi quảng cáo cũng làm cho cô biết. Nhưng tivi nói khoa trương như vậy, có thể nói là “Vô cùng quý giá” gì đó, đủ để thuyết minh thuốc này quả thật có thể vào được mắt thầy thuốc. Nhân sâm bổ khí đệ nhất, tam thất bổ huyết cầm máu đệ nhất, đối với hoàn cảnh yêu cầu khắc nghiệt, không nóng không lạnh, có thể ở trong này phát hiện bảo bối, trông Dịch Nam Phong cũng có chút kinh ngạc.

Quả nhiên, không bao lâu sau, máu chậm rãi không chảy, Giản Lâm Nhi nhìn Dịch Nam Phong một lúc lâu, mấy ngày nay, cô gặp một Dịch Nam Phong mà từ trước đến nay cô chưa bao giờ gặp, còn có bao nhiêu về anh mà cô chưa biết, cùng lúc đó Dịch Nam Phong cũng đang suy nghĩ còn có bao nhiêu điều về bảo bối nhà mình mà anh chưa được biết.

“Đi thôi, tôi không sao đâu.” Dẫn đầu đứng lên, 1017 vỗ về bên cạnh cây hướng về phía trước đi.

Lần lượt đứng dậy, Dịch Nam Phong đứng lên, đang muốn nói chuyện thì “Sưu sưu” hai viên khóa đạn nghênh diện đánh lại.

“Tìm chỗ ẩn nấp.” Dịch Nam Phong vung đầu, tình huống lần này gặp phải có chút không đúng, tất cả đều phát sinh trong một ngày, lúc này bọn họ gặp phục kích Dịch Nam Phong nghĩ rằng trong chốc lát giải cứu con tin cũng ở phía sau, nhưng mấu chốt là lúc này trong tiểu tổ của bọn họ có người bị thương.

Cùng lui lại một chút, tầm mắt khế quan sát, Dịch Nam Phong tựa vào mặt sau của một cây đại thụ, cũng cố lại tinh thần, trở lại cảm giác của mười năm về trước, phía sau Dịch Nam Phong, lẳng lẽ dâng lên một dòng máu hưng phấn, xương cốt rung động, nam nhân này có một bộ mặt khác đi ra.

Thân thể theo bản năng theo lời nói của Dịch Nam Phong, cũng giao thân xác giấu ở một gốc cây đại thụ, trong lồng ngực trái tim đập mạnh, trận huấn luyện thực chiến này thực quá mạnh mẽ, lần đầu được trải qua loại này, Giản Lâm Nhi bắt đầu khẩn trương.

Hiển nhiên không phải lần đầu ba người phản ứng vô cùng nhanh chóng, 1017 bị thương cũng ngay tại chỗ lộn vòng đem chính mình ẩn nấp kín đáo.

Giống nhau vừa hai tiếng thương vang như bọn họ thấy, lúc này rừng rậm nguyên thủy vô cùng bình tĩnh, không khí biến hóa kỳ lạ, Giản Lâm Nhi ngừng thở, đầu tựa vào cây. Phía sau, có kinh nghiệm thực chiến cũng không có kinh nghiệm thực chiến đến đây liền phân cao thấp, bởi vì Giản Lâm Nhi không kiểm được sự tò mò, muốn nhìn xem đây là tình huống gì.

“Đổi vị trí!” Rống lớn một tiếng, không còn kịp rồi, một viên đạn thẳng tắp đánh lại, nghẹn một hơi, một cước đá ra, sau đó công tiếp viện phụ trọng, thân mình mảnh khảnh bị trang bị đánh vừa vặn, viên đạn quá sát thân cây khi đi qua để lại dấu vết thật sâu, vài người còn chưa kịp thở, lại một loạt đạn dày đặc bay đến.

“Hưu hưu...” Âm thanh tiếng đạn vang lên, còn có mấy đoàn tiểu hỏa, khói thuốc súng bắt đầu tràn ngập.

“Mọi người tạm thời không cần cử động”. Đè thấp thanh âm, Dịch Nam Phong nói ngay khi thấy động tác của 1015. Bọn họ không biết đối phương phục kích nơi nào, họ chỉ chọn vài điểm bắn, hiện tại trăm ngàn lần không thể di chuyển đi bất cứ đâu, bằng không bọn họ sẽ bị thương.

Nhìn Dịch Nam Phong liếc mắt một cái, 1015 liên tục lộn ngược ra sau, liền đứng ở bên cạnh Lâm Nhi, còn Giản Lâm Nhi đang quỳ rạp trên mặt đất cũng không dám cử động, âm thanh viên đạn bay qua làm cho toàn thân ngay cả tóc gáy cũng dựng lên.

Nhanh chóng kéo Lâm Nhi trốn ở phía sau thân cây, tâm Dịch Nam Phong lẳng lẽ đi xuống.

“Thái Ân, hướng ba giờ bắn cho bị thương, sau đó dời đi.” Thái Ân với khuôn mặt lúc nào cũng yên tĩnh bây giờ cũng trở lên rất lạnh, sạch sẽ lưu loát thả đạn, một thân hình rơi xuống cách họ năm thước.

Quả nhiên, cường đại hỏa lực đánh tới, mới vừa rồi còn ẩn thân, thân cây nhanh chóng cháy đen.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng của hỏa tiễn, nhìn như không phân biệt được viên đạn phóng tới từ đâu, nhưng Dịch Nam Phong vẫn là cảm giác mình thấy được gì đó, bắn thử một viên đạn, rõ ràng là có liên tiếp bốn hỏa tiễn từ những phương khác nhau đi tới.

“1017, hướng một giờ phía trước chếch 70 độ bắn.” Bởi vì ngồi dưới đất, Dịch Nam Phong phát hiện dù đã thương thế nào cũng phải từ chỗ bị bắn bắn ra là không thể.

Gật đầu khẳng định ý bảo mình có thể đi, 1017 động cò súng, sau đó một món đồ chơi từ phi cơ trực thăng rơi xuống dưới. Ngồi ở giữa không trung, Mạn Dịch đen mặt “ Tên tiểu tử đáng chết.”

Người Canada dựng thẳng ngón tay cái, Dịch Nam Phong trong lòng nhanh chóng vạch ra phương án tác chiến.

“1047, cậu cùng 1017 ở tại chỗ này che giấu cho chúng ta, hiểu không?” Giản Lâm Nhi gật đầu.

“1015, che giấu tôi cùng Thái Ân, Thái Ân cùng tôi, tôi trái cậu phải, hiểu chứ?” Mọi người gật đầu, phía sau Dịch Nam Phong cho người khác không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu.

Thành một cái cầu thang, Dịch Nam Phong và Thái Ân đi đầu, 1015 ở bên trong, Giản Lâm Nhi và người Canada ở sau cùng.

“Tốt, hiện tại kiểm tra đạn của chính mình, bỏ lại trang bị, mang theo đạn bổ sung, xem tôi thủ thế, chuẩn bị hành động, mọi người hiểu không?”

Âm thanh lập đạn vang lên, hai ngón tay cũng chỉnh sửa lại trang phục một chút làm động tác xuất phát, Dịch Nam Phong dẫn đầu mọi người đi, khom người tiến lên đồng thời nâng cánh tay, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, phía sau lưu lại một vốc dáng đạn hạ xuống.

Người này động tác nhanh đến nhân viên mai phục phục kích không kịp điều chỉnh tốc độ, điểm bắn đã qua đi, dựa vào cảm giác bắn ra viên đạn, cảm giác hỏa lực rõ ràng tiến về sau bị yếu, Dịch Nam Phong khoe miệng nhếch lên.

Bên kia Thái Ân, cũng là xối đất bắn, tuy là động tác không nhanh như Dịch Nam Phong, nhưng là tốc độ cũng đủ trốn tránh viên đạn, hai người ở phía trước xung phong, 1015 ghì súng ở phía sau, theo hỏa điểm không ngừng nổ súng, Giản Lâm Nhi kéo 1017, mặt bằng bó cũng là theo phương hướng của mọi người đi tới.

“Oành.” “Đáng chết.” Nhìn màn hình trước mắt một mảnh lửa cháy, Mạn Dịch chỉ biết trận này chiến sự không có mở đầu cũng đã xong.

Không quen thì không biết trận này đại hỏa thế nào diễn ra, nhưng 1015 biết.

1015 biết Dịch Nam Phong hôm trước buổi tối làm sao chậm chạp không ngủ, nam nhân này thế nhưng lại tạo ra viên đạn hỏa dược, cầm đạn chỉnh thành tán hỏa dược cao, vừa rồi định là bắn ra tự chế hỏa dược bao, chẳng lẽ Dịch Nam Phong biết bọn họ nhất định sẽ gặp phục kích ở chỗ này? Kỳ thật Dịch Nam Phong còn thật không biết ở nơi nào bọn họ sẽ gặp phục kích, chẳng qua là sớm chuẩn bị một chút, nghĩ chẳng may có gặp thì để lại hỏa, kết quả đúng là gặp thật.

Phục kích chiến thắng thắng lợi, không phải tiêu diệt toàn bộ hỏa lực đối phương, mà là đột phá một con đường, cho nên Dịch Nam Phong phòng cháy sau chuyển phương hướng quyết đoán chạy, người này lựa chọn vĩnh viễn là dùng ít biện pháp.

Vùi đầu chạy như điên, đợi cho đến khi rời xa ánh lửa, trời đều đã tối đen. Phía sau, Giản Lâm Nhi mở bản đồ, phát hiện bọn họ còn không đến 5km.

Quay đầu xem rừng rậm nguyên thủy, chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dáng, lặng lẽ thở ra, xoa xoa đầu, mới vừa rồi Giản Lâm Nhi là lần đầu tiên tham gia thực chiến.

Dịch Nam Phong không nói gì, đứng tại chỗ không biết suy nghĩ gì, Giản Lâm Nhi cảm thấy có quyền sách cô vẫn không đọc được.

51. Chương 51: Huấn Luyện Thực Chiến (2)

Edit: Rika

“Còn có một ngày một đêm, muốn đi tiếp hay muốn nghỉ ngơi?” Đứng giữa trời, Dịch Nam Phong bỗng nhiên hỏi câu này, sau đó xoay lại nhìn mọi người.

“Đi thôi, đợi tới đích rồi nghỉ ngơi luôn” Thái Ân mở miệng nói, bởi vì dù sao bọn họ cũng có một người bị thương, vết thương của anh bạn người Canada cần sớm xử lý tốt một chút.

Ánh mắt chuyển tới hai người còn lại, 1015 gật đầu, Giản Lâm Nhi cũng gật đầu. Sớm hoàn thành cái nhiệm vụ này, sớm về tới đích là tốt nhất.

“Được, vậy thì buổi tối chúng ta đi, nhưng tôi đoán 5km này sẽ không dễ đi, chúng ta còn chưa gặp hạng mục khó nhất đâu” Tầm mắt chậm rãi quét 1 vòng, Dịch Nam Phong thận trọng nói.

Giải cứu con tin là khó khăn nhất, tập trận địa chiến, phục kích, toàn đội chống khủng bố, khó khăn chồng chất, đã thế còn phải giữ an toàn cho con tin và tính mạng bản thân, đến lúc ấy anh không thể lúc nào cũng bên cạnh Lân nhi, anh sợ có chuyện không may.

Trong lòng suy nghĩ rất nhiều, Dịch Nam Phong hỏi ý kiến mọi người, đáp án chính là năm người cùng xuất phát.

Lần này không lựa chọn phương thức hành quân gấp gáp, Dịch Nam Phong đi tiên phong, có ý đi chậm lại, hai con mắt giống như ra đa dò xung quanh.

Màn đêm tối đen không thấy bất cứ thứ gì, không khí xung quanh toát ra sự nguy hiểm. Nhưng 1km, 2km, đã sắp tới gần đích, bọn họ vẫn không gặp con tin để giải cứu. Nhíu mày, Dịch Nam Phong khó hiểu, đây không phải là tác phong của Mạn Địch, lão cáo già đó coi trọng nhất là sự hoàn hảo, “Thợ săn” là nơi mà ông ta muốn đào tạo ra những Counter-Strike mạnh nhất.

Lặng lẽ cầm bản đồ nhìn thoáng qua, còn 1km nữa là đến đích, vẫn không có vấn đề gì xuất hiện cả, tất cả mọi người không dám thả lỏng tinh thần.

Đi phía sau cùng, Giản Lân Nhi nuốt nước miếng, cảm giác có một vài ánh mắt đang di động trên người mình, nhìn lên phía trước thấy Dịch Nam Phong, vẫn không có động tĩnh gì cả, cô âm thầm trách mình không có tiền đồ, khẩn trương tới mức bị ảo giác.

Nhưng, đúng là không phải ảo giác. “Oanh. . .” một tiếng, trước mắt liền xuất hiện một tòa nhà hai tầng tàn tạ. Từng viên đạn dày đặc từ cửa sổ bắn ra không ngừng, bọn họ cư nhiên đặt phục kích cách mấy trăm mét.

Dịch Nam Phong cả kinh, suy nghĩ trong đầu đảo quanh, Mạn Địch từ khi nào đã tìm được cộng sự cùng kỹ thuật che chắn tốt đến như vậy? Kỳ thật Dịch Nam Phong cùng tổ với bọn họ quả thực không hay ho, lấy ý tưởng của Mạn Địch, và suy nghĩ cuồng vọng của Dịch Nam Phong, các tổ khác chưa chắc đã tới nhanh như thế, mà ban ngày muốn làm công tác ẩn núp cũng rất khó, ẩn núp trong bóng đêm là tốt nhất. Nhưng ai ngờ, tổ của Dịch Nam Phong lại lựa chọn thời điểm ban đêm mà đi, chẳng trách này giờ Giản Lân Nhi cứ có cảm giác ai đó đang nhìn mình.

“Tìm nơi ẩn nấp cho tốt” Rống lớn một tiếng, tổ của Dịch Nam Phong liền nhanh chóng núp đi. Tiếng súng vừa rồi chính là lời nhắc nhở bọn họ, nếu như thực chiến trên chiến trường, bọn họ phỏng chừng đã xuống địa phủ báo danh.

Thật vất vả tìm được một bức tường để núp vào, Dịch Nam Phong nương theo ánh lửa mới phát hiện nơi này dĩ nhiên là một thôn trang nhỏ bị bỏ hoang, đối với bọn họ địa hình này càng bất lợi, địa hình càng có nhiều chướng ngại, bọn họ càng khó tiếp cận con tin, như vậy với việc đạn dược không đủ, bọn họ cũng đã thiệt thòi lắm rồi.

“Đội lát nữa Thái Ân cùng tôi từ phía sau vòng đi qua, 1015 mang theo 1017, 1047 ở phía trước, nghĩ biện pháp dụ dỗ hỏa lực của đối phương, hiện tại, mọi hành động đều nghe theo sự chỉ huy của 1015, hiểu chưa?” Nhìn chằm chằm vào Giản Lân Nhi và 1017, Dịch Nam Phong nghiêm túc nói, lão già này cáo thật, vì biết có Dịch Nam Phong nên Mạn Địch đã tự ý sửa lại phương án huấn luyện.

“Đã hiểu!” Hai người đồng thanh đáp.

“Tốt, bảo trọng” Lúc này, Dịch Nam Phong có cảm giác trở lại mười năm trước kia, lúc đó, Mạn Địch cũng nói như thế với anh, bây giờ anh dùng lời này nói với mọi người, hơn nữa còn có bảo bối mà anh cần bảo vệ.

1015 trình trọng gật đầu, hiểu được đây là phân bố lực lượng tốt nhất. Thực lực mạnh nhất dĩ nhiên là Dịch Nam Phong, tất nhiên cũng chọn inh đường khó khăn nhất, mà giữa mình và Thái Ân, hiển nhiên là mình thích hợp ở nơi này làm chỉ huy tạm thời. Thái Ân đi hỗ trợ Dịch Nam Phong, nhìn thoáng qua Lân Nhi, liền hiểu được nhiệm vụ của mình.

Mang theo một cỗ nồng đậm mùi thuốc súng, bàn tay to của Dịch Nam Phong đưa lên lau mặt cho Lân Nhi, vén những sợi tóc rối qua tai, không nói một lời, sau đó cúi đầu hôn lên trán cô “Ngoan, chờ anh, bảo vệ tốt chính mình”. Nếu như có thể, Dịch Nam Phong đương nhiên lựa chọn ở lại bên cạnh Lân nhi, kỳ thật

anh hoàn toàn có thể làm như vậy, thế nhưng, anh tựa hồ không làm thế, anh không nên quá bảo bọc cô, nên để cô tự làm chủ chính mình.

Giản Lân Nhi nhìn anh, trong lúc nhất thời không hiểu rõ cảm giác trong lòng là gì, trên chiến trường, trong đêm tối truyền lại một ánh mắt động lòng người, phía sau, Giản Lân Nhi có cảm giác, chưa từng có lần nào anh và cô lại tình cảm như thế này.

Không phải chỉ là huấn luyện thôi sao, hai người này lại giống như sinh ly tử biệt vậy, nhưng chỉ có Dịch Nam Phong mới biết, hằng năm người chết ở đây không ngừng, Mạn Dịch tuy không thể làm bị thương tới anh, nhưng anh lại sợ trong lúc không có anh ở đây, Lân nhi phải làm sao đây?

“1017, nơi này giờ giao cho cậu, đi thu hút sự chú ý của bọn họ, ok?” 1017 gật đầu.

“1047, bên tường bên kia là chuồng bò, là vị trí ẩn thân, nhớ kỹ, chỉ còn một chút nữa thôi, mặc kệ như thế nào, nhanh chóng rời vị trí, tìm một nơi thật tốt để ẩn nấp, tìm điểm bắn, ok?” Giản Lân Nhi gật đầu, tìm vị trí tốt ỉnh.

Bóng người phía trước vừa động, tiếng súng trên lầu hai lại tiếp tục dâng lên, 1015 và Dịch Nam Phong dáng người giống nhau, động tác như nhau, liên tiếp bắn trả lại phục kích viên, Mạn Dịch cứ nghĩ Dịch Nam Phong ở trước, thế nhưng Dịch Nam Phong lại ở ngay dưới chân mình.

Tuần tra phía trước, ghim súng từ phía sau đi lên, Dịch Nam Phong lặng lẽ quan sát, nắm rõ tình huống xung quanh. Sau đó bả Thái Ân tuần tra ở lầu một, mình thì đi tìm con tin, trực giác mach bảo, Dịch Nam Phong cho rằng trọng điểm nằm ở lầu hai, thế nhưng vẫn kêu Thái Ân quan sát thật kỹ.

Một tay nâng vũ khí vô trang hạng nặng lên, hôn lên báng súng,, lặng lẽ ra khỏi chỗ ẩn nấp, tiếp tục tìm kiếm, trong đầu Dịch Nam Phong, nghĩ đã đến lúc mấu chốt , tìm thấy con tin rồi giải cứu.

Leo lên đến lầu hai, Dịch Nam Phong đã đánh ngã bốn người, vừa nhấc đầu ‘Sư’ một tiếng, viên đạn xẹt qua đầu, anh liền xoay người phản xạ bắn lại theo hướng bắn ra ‘Oành’ một tiếng, có người ngã xuống, đồng thời tiếng bước chân vang lên càng nhiều. Thầm mắng trong lòng, Dịch Nam Phong biết đã đến lúc khổ chiến.

Lắc mình tiến vào một góc, ngừng thở, đột nhiên lặn ra ngoài, bắn liên tiếp, vài người ngã xuống.

Phía bên 1015, đột nhiên nghe được tiếng súng trong tòa nhà, biết Dịch Nam Phong đã vào bên trong, hơn nữa đã bị phát hiện, liền nói “1017 lưu lại, 1074 đi theo tôi”. Quyết đoán chọn phương hướng, hai người vọt vào bên trong, dưới ánh đèn mờ nhạt, Giản Lân Nhi phát hiện ra góc áo của Thái Ân. Trên lầu hai lại phát ra tiếng nổ lớn, biết Dịch Nam Phong một mình ứng phó nhiều người như thế, trong lòng liền lo lắng.

Ánh mắt lạnh lẽo, không nghĩ tới đây có phải là huấn luyện hay không, xung quanh toàn kẻ địch, không chớ ý nhân từ, nâng súng lên ngắm bắn, bước từng bước nhỏ. Ba người liên thủ lại, nhanh chóng chạy lên lầu hai.

“Cẩn thận!” Vừa mới đi lên, liền thấy một viên đạn bắn ở phía sau lưng Dịch Nam Phong, theo bản năng Giản Lân Nhi hô lên, cảm thấy tim mình nháy mắt đã ngừng đập.

Không hề quay đầu lại, thân hình vừa chuyển, quẹo vào một tấm cửa gỗ, súng trong tay Giản Lân Nhi đã bắn, mục tiêu chính giữa, bốn người chia làm hai tổ, lấy trung tâm cầu thang mà hành động.

Lúc này, Giản Lân Nhi đi phía sau Dịch Nam Phong, Dịch Nam Phong đi tới, Giản Lân Nhi núp người, có đôi khi nghe thấy âm thanh viên đạn xuyên qua cơ thể, lần đầu chứng kiến hình ảnh máu me như thế, Dịch Nam Phong sợ cô không thích ứng được, thế nhưng anh lại phát hiện ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh lẽo, thời điểm giương súng lên bắn cũng không hề nương tay.

Đợi cho hai người rút cục đi vào một căn phòng, một vài người mang mặt nạ màu đen mang theo Mạn Dịch ra ngoài, nhìn Mạn Dịch vẻ mặt thoải mái, Dịch Nam Phong thầm nghĩ, ai sẽ tin con tin lại có cái dạng này.

“Lão già, chơi vui quá nhỉ, còn tự thân xuất mã nữa chứ” Dịch Nam Phong ở bên ngoài cao giọng nói.

Mạn Dịch không nói lời nào, chờ Dịch Nam Phong vào “cứu” mình.

Người ở trong phòng, chỉ có thể nhìn, bọn họ đâu ngu gì mà bước vào để mình bị bắn thành tổ ong vò vẽ? Đơn giản là phòng này có một tấm ván gỗ ngăn cách, đứng ở cửa, ý bảo Lân Nhi tiếp tục nói chuyện, Dịch Nam Phong vòng qua, chạy lên trước, đá chân, cửa gỗ bị vỡ tung.

Thừa lúc bên trong rối loạn, Giản Lân Nhi nhanh chóng vòng đến cửa chính, hạ gục hai người bên trong.

Lần này Mạn Dịch tự thân xuất mã xem như cấp cho Dịch Nam Phong một cơ hội, không có bắn khoả khi giải cứu con tin, Dịch Nam Phong biết phải làm gì, ‘kẻ bắt cóc’ không dám làm gì ‘con tin’ Mạn Dịch, cũng không sợ trực tiếp giết người, nhanh chóng nổ súng, sau 1 phút, chỉ còn có ba người.

“Này, cậu xem đi, xem đi, phạm quy nha, làm tổn hại tính mạng con tin” Mạn Dịch căm giận nói.

“Mạng của ông còn là được” Nói xong câu này Dịch Nam Phong liền kéo Lân Nhi chạy theo hướng khác, tiếng súng bên kia vẫn còn, để lại Mạn Dịch tức giận đến thổ rêu trừng mắt, đầu cùng tiểu tử này, chẳng bao giờ ông dành được chiến thắng cả.

Giản Lân Nhi vạn vạn không thể tưởng tượng được trong căn cứ tìm được một cậu bé, thấy cậu bé bị cột vào trong góc với bộ dáng sợ hãi, Dịch Nam Phong không kịp ngăn cô lại.

Vài người chạy phía sau nổ súng, con tin không có ở bên kẻ bắt cóc, ba người thu hút sự chú ý, Giản Lân Nhi thuận lợi chạy tới bên cạnh cậu bé, thời điểm ngồi xuống cởi trói cho cậu, vị trí sau lưng liền lộ ra.

Hai bước lớn đi tới, một cước đá một cái ghế, đợi cho tiếng động vang lên, thân hình Dịch Nam Phong lay động, ôm cậu bé đi tới, Giản Lân Nhi phát hiện chiến sự đã gần xong.

Đi theo mọi người xuống dưới, Giản Lân Nhi có điểm hưng phấn, thấy Thái Ân ôm đứa bé trong tay, Mạn Dịch tự động trở về đích, có có vài mét, tổ của bọn họ đã chiến thắng, trong lúc vô tình, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dịch Nam Phong, Giản Lân Nhi phát hiện sắc môi anh trắng bệch.

52. Chương 52: Khảo Nghiệm Cuối Cùng

Edit: Snow

Beta: Rika

“Anh làm sao vậy?”. Cầm tay áo Dịch Nam Phong, Giản Lân Nhi lặng lẽ hỏi.

“Cái gì làm sao vậy, không có chuyện gì nha.” Bóng đêm luôn dễ dàng che giấu một sự thực, thanh âm Dịch Nam Phong nghe cũng thực bình thường, người này thậm chí thời điểm chạy cũng hòa bình, không có nửa phần có chuyện.

“Sắc mặt của anh không tốt, anh không bị thương ở đâu chứ?” Kết hợp với chiến sự vừa rồi, Giản Lân Nhi có chút lo lắng, mắt mở to, sáng rực trong bóng đêm.

Bỗng nhiên cảm thấy tiểu cô nương nhỏ giọng hỏi han phía sau mình giống như một cô vợ nhỏ, tha thiết dặn dò chính mình có hay không làm sao, Dịch Nam Phong trong lòng mềm đi.

“ Không

~~ có, vừa mới mệt, lập tức đến đích rồi nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, em cũng không phải chưa biết thể lực của anh.” Ngữ khí của anh bừa bãi, nửa câu sau còn đè thấp thanh âm đối với Lân Nhi khẽ liếc mắt đưa tình, khóe miệng còn mang theo nụ cười xấu xa. “ Không có” lúc nói hai chữ đó ngữ điệu rất dài, cái loại này mang ý trêu đùa rõ ràng. Nhịn không được Lân Nhi khẽ véo tay anh, Dịch Nam Phong áp chế hơi thở rối loạn, nhịp thở có chút nhanh hơn.

Xem người đàn ông này thế mà vẫn còn tỏ ra không đứng đắn, Giản Lân Nhi yên tâm, nhìn Dịch Nam Phong một chút, cũng theo hướng xuất phát chạy. Dịch Nam Phong mỉm cười, Mạn Dịch ở trong toa xe chờ bọn họ.

Cái gọi là đích, bất quá là nơi mà huấn luyện viên đứng thành một đường, còn có hai ba chiếc xe, bất quá đèn xe đều mở ra, chiếu ánh sáng sáng sủa như ban ngày.

Mạn Định ngồi ở trên xe, nhìn Dịch Nam Phong dẫn theo tiểu tổ bọn họ dẫn đầu đi tới, mặt nghiêm không nói lời nào, nhưng thật ra Rose đi đón bọn họ đã đối với mỗi người nói câu chúc mừng, chẳng sợ đã trải qua bao vất vả như thế, ở trong này, người ta đều cho rằng đó là điều bình thường.

Trên mặt sáng sủa còn không ít dấu vết của hỏa liệu, còn có vạt áo của Dịch Nam Phong cũng đã mất vài mảnh, trên đùi người Canada quần lầy cái gì đó, Thái Ân trong tay ôm đứa bé, không có viên đạn thương, gặp qua huyết mã tấu, sánh vai tác chiến trải qua mọi điều, rõ ràng lặn lội đường xa mệt mỏi, đối bụng mấy ngày trông ai cũng tiêu tụy, bọn họ một tổ mang về vật sở hữu. Có lẽ khả năng, tổ bọn họ mỗi người mang một vật, cả tiểu tổ như thế cũng sẽ xảy ra bất đồng, nhưng phía sau, bọn họ năm người cùng mục tiêu hoàn thành nhiệm vụ, càng ngày kinh nghiệm càng phong phú, nhìn kết quả đạt được ai cũng cảm thấy hưng phấn.

Mạn Định rút cục đi ra, “Chúc mừng các người hoàn thành nhiệm vụ, thực xuất sắc!” Lời này là đối với bốn người khác nói, Dịch Nam Phong đứng ở bên trên, cảm giác những chiếc đèn xe vây quanh hắt đảo quang. Một tay che giấu ở túi quần, vẫn ung dung đứng, duy trì mỉm cười.

Hiệu trưởng nói chuyện, cái này đại biểu cuối cùng tán thành, tuy rằng không phải hai ba tháng sau tốt nghiệp, nhưng là phía sau Giản Lâm Nhi thật cao hứng, ánh mắt quan sát khắp nơi, chạm đến ánh mắt Dịch Nam Phong, chưa kịp nhìn kỹ, đã bị Thái Ân ôm một cái thật chặt, một phen ôm lấy Lâm Nhi, Thái Ân cao hứng la to, 1015 lần lượt từng người còn lại cũng tiến đến ôm, nhìn ra được dù không nói chuyện nhưng người nào cũng thật cao hứng.

Cảm giác tay ẩm ướt, 1015 chân mày cau lại, “Người...”, “Không cần nói.” Dịch Nam Phong trước mắt bắt đầu chột dạ, vẫn là cứng rắn chống cự, lặng lẽ đi lên phía trước chống đỡ thân thể Dịch Nam Phong, hai nam nhân đồng thời nhìn về phía Giản Lâm Nhi. Tại chỗ họ rất sáng, Lâm Nhi mặt mày ý cười cũng không ngăn được, miệng cười đến thực vui vẻ, loại này cảm giác không phải là thành tựu bình thường, thật sự không dễ dàng, bao nhiêu vất vả phải trải qua, có lúc cảm giác tử thần đã ở ngay bên cạnh nhưng bọn họ đều may mắn trải qua, tóm lại tuổi không lớn, kinh nghiệm thực chiến cũng không nhiều lắm, cô có thể tham dự toàn bộ cuộc hành trình đã cảm thấy rất giỏi, hướng hồ quả thật lại còn đạt được thành tích tốt như thế, cô lại càng cảm thấy cao hứng hơn.

“Buông.” Dịch Nam Phong nhỏ giọng nói bởi vì anh thấy Lâm Nhi đang tiến lại đây, tiến lên trước một bước, ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, cúi đầu anh liền nhìn thấy đôi mắt trong suốt mở to đang nhìn mình, nhìn không được hôn chớp mũi cô một chút, thấy tiểu cô nương ngượng ngùng nhìn những người khác, Dịch Nam Phong cười nhẹ. Giản Lâm Nhi hai má ửng đỏ, cảm giác hô hấp của Dịch Nam Phong so với ngày thường nóng hơn vài lần, còn làm người này cũng kích động. Lắc đầu, buông Lâm Nhi ra “ Anh lên trên xe ngồi, Mạn Định đang muốn tìm anh.”

Giữ thăng thất lưng đi qua, thời điểm bước vào trong cửa xe, Giản Lâm Nhi không phát hiện, Dịch Nam Phong cơ hồ là đổ vào.

“Xú tiểu tử, xú tiểu tử...” Mạn Định khóe mắt vẫn chú ý Dịch Nam Phong, ngay từ lúc đầu tiên ông đã có cảm giác Dịch Nam Phong có chút không thích hợp. Lẽ ra ngay từ khi trở về tiểu tử này phải chạy đến chỗ ông khoe khoang, nhưng là không có, ngoan ngoãn đứng một bên, Dịch Nam Phong xem thế nào cũng có vẻ gì đó không thích hợp.

Rút cục đến lúc này ông đã biết chuyện gì, vai trái dựa vào, cơ hồ nửa phía sau lưng đều ẩm ướt, Dịch Nam Phong nằm ở ghế trước, đã lâm vào trạng thái bán hôn mê, mơ hồ nghe thấy thanh âm Mạn Định liền nói “ Lão nhân, chạy nhanh lên đưa tôi trở về, ông mới vui vẻ mà cười nhạo tôi, đừng cho nhà tôi và bạn bè biết.” Nói cho hết lời, Dịch Nam Phong chính thức hôn mê.

Mạn Định vừa thấy miệng vết thương, biết đổ máu quá nhiều, có lẽ là do đạn bắn ở tầm xa nhất, lẽ ra Dịch Nam Phong phản ứng sẽ không lớn như vậy, xem vết thương ở sau lưng, chỉ biết có cái hơn mười phân. Thế chất đã thú bắt đầu phác huy tác dụng, Dịch Nam Phong bắt đầu phát sốt, phòng ngự cơ năng cùng chữa trị cơ năng đã muốn bắt đầu phát huy tác dụng

Dẫn dờ vài vau, Mạn Định gọi huấn luyện viên thực tập lái xe trở về căn cứ. Giản Lâm Nhi cùng mọi người ở lại đến chạng vạng hôm sau, đến khi mọi người trở về, có vài tổ đội cơ hồ là toàn đội bị giết, một cái tới chung điểm đều không có, các giáo quan đi kiểm trực tiếp dùng xe kéo trở về, trở về hai ba tổ, cũng là năm

người bọn họ cùng trở về là tốt nhất, dù sao cũng là chịu cường độ huấn luyện quá cao cùng các loại tra tấn tinh anh, tỉ lệ tử vong lần này cũng hiếm thấy.

“Rốt cục đã trở lại, mấy ngày nay hoàn toàn không phải là cuộc sống của con người nha, cuộc sống bán nguyên thủy a, ăn tươi nuốt sống.” Lấy ngữ khí khoa trương như vậy còn kèm theo cả ngôn ngữ cơ thể, Giản Lâm Nhi bị biểu diễn của Thái Ân làm cho cười nghiêng ngả.

Tuy rằng cuộc sống ở căn cứ không phải cực khổ quá, nhưng là dù sao huấn luyện vẫn tốt, vẫn là có thể ăn một chút gì, bụng sẽ không cảm thấy khó chịu.

Khi xuống xe, mọi người ầm ĩ đòi ăn cơm, nhân tài Dịch Nam Phong như vậy không phải tùy tiện có thể có, tự nhiên tổ khác cũng vốn không có canh gà canh cá, các loại động vật nhỏ có thể ăn thịt, dựa vào một ít lương khô, đừng nói là hoàn thành nhiệm vụ trở về đều no, lúc này đã trở lại, rốt cục có thể ăn no rồi, còn không mở rộng bụng ăn cho đủ.

Khó có được một bữa cơm chiều phong phú, vừa đúng bát tét, phối hợp với rau dưa salad, còn có món điểm tâm ngọt sau khi ăn xong, mỗi người thậm chí có thể dựa theo sở thích cá nhân lựa chọn uống rượu, sâm banh hay là bia, mặc kệ nhiệm vụ hoàn thành hay không nhưng thấy đồ ăn ngon, tất cả mọi người đều cao hứng.

Giản Lâm Nhi quan sát xung quanh tìm kiếm Dịch Nam Phong, nhưng ở mọi nơi đều không tìm thấy thân ảnh của anh, ăn mấy miếng, lặng lẽ đứng dậy, mới đi vài bước liền thấy Dịch Nam Phong thông thả tiến lại.

“Anh đi đâu vậy, tại sao chưa ăn cơm?”

“Ăn được ăn đi!” Dịch Nam Phong cười thần bí, kỳ thật anh cũng mới chỉ ăn chút cháo.

“Nga.” Giản Lâm Nhi bĩu môi, Dịch Nam Phong cười, biết ý từ Lâm Nhi, chính là không nói lời nào.

Lúc này, Mạn Dịch vỗ tay làm cho âm thanh ồn ào nhanh chóng đình chỉ.

“Mọi người, cầm lấy cái chén, vì mọi người, chúng ta cạn một ly.” Nói xong chính mình dẫn đầu nhấp một ngụm.

“Làm hiệu trưởng căn cứ, tôi thực vinh hạnh, cũng thật cao hứng nhìn một đám các người vĩ đại như vậy.”

“Nơi này là địa phương thành tựu Anh Hùng, mà tôi luôn nói nơi này là nơi chứng kiến kỳ tích.” Dừng một lúc lâu, có vẻ có chút hưng phấn, Mạn Dịch bình ổn cảm xúc của mình.

Dịch Nam Phong bất động, hít mắt nhìn Mạn Dịch.

“Huấn luyện qua đi hơn nửa, tin tưởng mọi người đều biết nơi này tồn tại địa phương thực chiến, cho nên mọi người, hiện tại tôi muốn nói cho các người một tin tức tốt, xét thấy thành tích các người thực vĩ đại, tập huấn liền đến nơi đây, năm nay chúng ta đổi tiết mục diễn, tôi đã xin với lãnh đạo, cấp ỗi người một cơ hội tuyệt hảo, để thực hành trong đợt huấn luyện cuối cùng.”

Nguyên bản còn có người nhỏ giọng nói chuyện, lúc này một chút âm thanh cũng không phát ra, ai cũng mở to mắt nhìn Mạn Dịch, chẳng lẽ, cuối cùng không phải là khảo nghiệm hạng nhất trong truyền thuyết kia sao, vì lý do gì đổi thành thực chiến, đây là có chuyện gì?

“Ha ha, kinh hỉ đi, tôi biết mọi người biết có thể rời đi nơi này là phi thường cao hứng.” Có người oán thâm, ai kinh hỉ, ai cao hứng, chúng ta trải qua nhiều tra tấn như vậy về sau còn không có tốt nghiệp thì cái này có ý nghĩa gì?!!

Mạn Dịch còn tự tại quyết định “Cho nên sau bữa tối phong phú, các người có thể rời khỏi nơi này, bước tiếp theo tự nhiên có người nói cho các người biết phải làm gì.”

Nghe nói có thể rời đi, trong đám người có chút xôn xao, nhưng là đại bộ phận vẫn khựng hoảng, nơi này xung quanh đều biến thái, ai biết lúc này thực chiến trong lời nói sẽ xuất hiện cái gì vậy, làm không tốt đều không thể tốt nghiệp, có chút đệ tử quốc gia là ở trong này dâng lên quốc kỳ của chính mình, cho nên thuận lợi tốt nghiệp đối với mọi người là trọng yếu.

“Tốt lắm, tận tình sung sướng đi, sáng mai có người sẽ đến tiếp các người, hưởng thụ thời gian cuối cùng này đi.” Vung tay lên, Mạn Dịch hạ tràng bom lớn xong liền khoái trá rồi đi.

Dịch Nam Phong thừa dịp Giản Lâm Nhi còn sợ run lạng lẽ đuổi kịp Mạn Dịch, trước khi cửa đóng trong nhảy mắt liền dùng chân để chặn cửa sau đó đi vào.

“Lão nhân, làm cái quỷ gì?” Dịch Nam Phong cau mày, như thế nào lại còn có cái này, không muốn để cho người ta sống nữa sao?

“Thân thể đã tốt rồi?”

Dịch nam Phong trừng mắt Mạn Dịch “Đây là ở bên trên an bài, tôi không quan hệ.”

“Thực không quan hệ”. Nheo ánh mắt hoài nghi, Dịch Nam Phong không tin.

“Thực không quan hệ.”

Hừ lạnh một tiếng, Dịch Nam Phong trong lòng lo sợ, thực chiến, anh không thể đi, mà bảo bối nhà mình.
.....

“Kia, cuối cùng rốt cuộc có chuyện gì?”

“Không biết, bên trên giữ kín bí mật”

Dịch Nam Phong tâm trầm một phần, không nói được lời nào, xoay người đi “Tôi đi rồi, vạn nhất không có người nuôi ông, ông hãy tới tìm tôi.”

Đi ra đóng cửa, cảm giác trên vai nhói đau.

“Chúng ta phải đi về nha?” Dùng ngữ khí không thể tin, Giản Lâm nhi ghé vào lỗ tai Dịch Nam Phong lạng lẽ nói câu.

“Ân, đi ngủ sớm một chút đi, mù mịt mịt chết đi.” Dịch Nam Phong nằm thẳng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương đang hưng phấn.

Cảm giác Dịch nam Phong đêm nay vô cùng trầm mặc, nghĩ có phải hay không phải đi về, Dịch Nam Phong ra vẻ thâm trầm, mặc kệ người khác cảm xúc thế nào, dù sao Giản Lâm Nhi là có chút hưng phấn, chính là ép buộc ngủ không yên, cuối cùng Dịch Nam Phong không nhịn được nữa nhìn chăm chăm cô mới chịu nằm xuống. Ôm cánh tay Dịch Nam Phong, nói liên miên cần nhàn hơn nửa buổi tối, thời điểm mí mắt vừa mới nhắm đã bị kêu lên.

Thời điểm lên máy bay, âm thanh hỗn loạn phía sau kêu Giản Lâm Nhi.

“Lâm Nhi.” Rõ ràng là Hán ngữ, Giản Lâm Nhi quay đầu, cánh trực thăng quay làm hai mắt không mở rõ được, miễn cưỡng thấy được 1015 đứng dưới.

Chưa kịp kinh ngạc người này sao có thể nói được Hán ngữ, Giản Lâm Nhi thấy người này liền giật mình, chưa kịp hỏi đã bị người trong khoang máy bay lôi vào..

Người nọ nói là “Tôi gọi là Dịch Mặc.”

53. Chương 53: Về Nhà

Edit: Rika

Mắt thấy máy bay sắp hạ xuống, cả người hưng phấn, Giản Lâm Nhi cảm thấy không yên, cả người chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là sắp được gặp lại người thân yêu trong gia đình.

“Anh nói xem, lúc này chưa tốt nghiệp, tới thăm nhà có ảnh hưởng gì không?” Giản Lâm Nhi biết ngoại trừ việc ra ngoài huấn luyện, còn có một dụng ý khác nữa.

Dịch Nam Phong đang nhắm mắt, nghe Giản Lâm Nhi hỏi liền mở mắt ra “Không sao, đây là an bài của cấp trên mà”

Nhìn Giản Lâm Nhi không nói lời nào, Dịch Nam Phong lại nhắm mắt, trong đầu tiếp tục suy nghĩ.

Máy bay rất cực cũng hạ cánh, lúc đi là buổi sáng, giờ bầu trời đã tối đen, cảnh vật ngoài cửa sổ nhìn có chút xa lạ, bọn họ rất cực hạ cánh đến nơi nào?

“Đi thôi” Thúc giục Lâm nhi đứng dậy, cửa đã được mở ra, cô còn chưa muốn đi ra sao? Vì đã lường trước lần này cô trở về ắt sẽ có chút sóng gió, cho nên trước tiên phải tìm một nơi hạ cánh kín đáo. Dịch Hàn Sơn dựa vào quyền lực của mình đã đem anh đi huấn luyện, nay cũng dựa vào chút ít vốn này để kín đáo thực hiện.

Đứng lên rồi bước ra bên ngoài, liền nhìn thấy thư ký hàng đầu của Dịch Hàn Sơn, bác hai của Giản Lâm Nhi, còn có một chiếc xe nữa. Sân bay lớn như vậy, liếc mắt nhìn qua chỉ có hai người này, Dịch Nam Phong nhìn cảnh này liền biết việc mình xuống máy bay của “Thợ Săn” liền không có vấn đề, nhưng điều này cũng liên quan đến một ít lợi ích của gia tộc, anh thật không muốn cô dính vào.

Lâm nhi bị đẩy từ phía sau, Dịch Nam Phong đi tới, vừa mới xuống, người bên cạnh Dịch Hàn Sơn liền đi tới “Khổ cực rồi”. Dịch Nam Phong gật gật đầu, Giản Lâm Nhi thực hiện kiểu chào quân đội, sau đó lập tức bỏ nhào vào trong lòng bác hai.

“Thủ trưởng phân phó, đi về trước nói sau”. Bốn người không nói gì liền lên xe, vốn Lâm nhi về lần này, được liệt vào bí mật quân sự, chỉ có vài người biết, vừa vặn người Giản gia biết chuyện này không chỉ có một, nhớ tới phản ứng của lão gia tử, một vài người mong muốn tới nhìn xem Giản Lâm Nhi như thế nào, đến lúc đó về nói lại với Giản Chính. Đối với thủ đoạn của “Thợ Săn”, bọn họ vẫn có một chút hiểu biết, bắt đầu dĩ để cháu gái đi tới đó, còn phải đề phòng Giản Chính biết, Giản gia có một vài người cấp tướng quân, mấy tháng nay ăn ngủ thật không an ổn.

Bọn họ thương lượng một chút, quyết định để bác hai của Lâm nhi đi tới sân bay, lúc này, đang vỗ về đầu cô, bác cả nhìn cô càng thêm áy náy và đau lòng. Đôi tay Lâm nhi không còn mềm mại như trước nữa, cả người không giống một công chúa được hầu hạ cưng chiều như trước nữa, trên cánh tay có thể thấy vết cắt của đá, nhánh cây, cả người cô gầy đi hẳn. Đứa cháu gái này từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, tính cách sau này khi lớn lên không giống ba mẹ của cô, nhưng phảng phất cô nhìn tương tự Giản Chính, đưa mắt nhìn Dịch Nam Phong đang ngồi đối diện, tựa hồ muốn xác định điều gì đó.

Quạt cường, cương nghị, đã nhận thức điều gì thì nhất quyết làm cho bằng được, thế nhưng nhìn cả người, ắt hẳn cũng ăn không ít đau khổ rồi.

“Chắc đã trải qua không ít khổ sở chứ?” Áp chế tâm tình quay cuồng, bác hai mỉm cười hỏi cô.

Lâm nhi lắc lắc đầu “Không khổ, mọi người đều như thế, hướng hồ ở đây còn có Dịch Nam Phong”. Nếu như chỉ có mình cô, cô thật sự không tin tưởng mình có thể sống sót qua cái thời điểm ấy, nhưng có anh, thời điểm vào ban đêm khi đi ngủ, anh vuốt ve, ôm cô, làm cô cảm thấy an tâm, thả lỏng cả người.

Nhìn Dịch Nam Phong một cái, anh chàng này rất cực thật sự quá tài đi, nói đến là đến, đúng là hơn hẳn so với suy nghĩ trước đây của bọn họ, suy nghĩ đến việc nếu không có anh ở đó thì Lâm nhi không biết sẽ gặp những nguy hiểm gì, Lâm nhi giao cho cậu ta, bọn họ cũng thật yên tâm.

Dọc đường, Dịch Nam Phong không nói gì cả, bên trong chỉ có tiếng nói chuyện của Lâm nhi và bác hai, ngoài cửa sổ có gì đó xẹt qua rất nhanh, không bao lâu xe liền đậu trước cổng đại viện.

Trước khi xuống xe, Giản Lâm Nhi nhìn vào kính chiếu hậu sửa sang quần áo đầu tóc, sau khi cảm thấy ổn mới mở cửa xe bước ra. Bác hai, Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi, ba người đồng loạt đi vào, hai người trên thân còn mang theo đồng phục huấn luyện, trên người phảng phất mùi thuốc súng.

“Ông nội!!!”

Giản Chính đang ngồi chơi cờ một mình, nghe tiếng gọi, tay run rẩy, quân cờ rớt xuống kêu ‘loảng xoảng’, vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy cháu gái bảo bối của mình.

“Lâm nhi!!!” Giản Lâm Nhi chạy hai bước dài, ôm lấy Giản Chính, nước mắt tuôn rơi “Lâm nhi có thể nhìn thấy ông nội, ô. . . .” Vừa nói, vừa khóc.

Giản Chính vừa nghe cháu gái bảo bố nói như thế, tâm liền đau “Bảo bố của ông nội, ngoan ngoãn, không được khóc, để cho ông nội nhìn xem cháu trưởng thành như thế nào rồi?”. Ông tuổi cao, chỉ có một cháu gái mà thôi, ‘trưởng thành’ và ‘Còn nhỏ’ mặc dù chỉ là từ ngữ, nhưng đối với ông, nó là một khoảng cách, là một sự thay đổi rất lớn.

Hơn mấy tháng chưa nhìn thấy, Giản Chính liền nhìn Lâm Nhi chăm chú, càng nhìn càng lo lắng, khảo nghiệm ở đây thật khắc nghiệt, đã làột cô bé xinh xắn như búp bê biến đổi một cách rõ rệt.

Lúc nhìn thấy Lâm Nhi đứng trước mặt mình, tâm ông cũng buông xuống một nửa, đợi đến khi kiểm tra hết toàn thân, một nửa tâm tình vừa buông xuống lại dâng lên, cháu gái bảo bố của ông sao lại như thế này?

Ông đưa tay vỗ bàn mắng chửi người, mắng chửi mấy vị lãnh đạo cấp cao, một bên mắng một bên tỉ mỉ kiểm tra một lần nữa. Cũng may lúc này bác cả, và mấy người anh họ đến, Giản Chính mới ngừng lại động tác.

Đã sớm phân phó nhà bếp làm cơm, ngồi máy bay một thời gian dài như thế, thật sự đói.

Vợ bác cả tay chân lạnh lẽ, làm một vài món đơn giản, ngồi bên cạnh không ngừng gấp đồ ăn cho Lâm Nhi. Nhìn cô một thân gầy còm, ăn liên tục, bà đau lòng một phen, cái địa phương kia rất cực khổ quá đến mức nào, ngay cả cơm mà Lâm Nhi ăn cũng không đủ mập lên sao, người Giản gia và Giản Chính nhìn nhau, đau lòng hiện lên trong đáy mắt.

Dịch Nam Phong cũng ở lại dùng cơm, thấy Lâm Nhi đang nói chuyện vui vẻ với Giản Chính, anh mới bắt đầu ăn, những người khác cũng chăm chú ăn không ai nói gì. Miễn cưỡng nói chuyện cùng với một vài trưởng bối.

Sắc mặt Dịch Nam Phong không tốt, các trưởng bối không dám nói gì, sợ là Dịch Nam Phong đã biết chuyện gì rồi, cho nên một đám người trong bàn ăn không ai nói gì, Dịch Nam Phong từ nhỏ đã là đối tượng bọn họ ngưỡng mộ.

Giản Lâm Nhi nhìn Dịch Nam Phong sắc mặt không có chút thay đổi, trong lúc ăn cơm cô nhiều lần nhìn thoáng qua, tiếp xúc với ánh mắt anh, Dịch Nam Phong trấn an mỉm cười.

Lau miệng xong, anh nói : “Ông nội, xem thời gian tính chuyện của cháu và Lâm Nhi đi”. Không có hỏi, mà nói trực tiếp một câu như thế, Giản Lâm Nhi cảm thấy từ khi Dịch Nam Phong ở “Thợ Săn” về tới nhà tâm tình thay đổi không ít.

Giản Chính đưa tay ra kéo đĩa rau “Ăn cơm trước, ăn xong nói sau”

Dịch Nam Phong không nói lời nào, bước tới xô pha, rót một ly trà chậm chậm uống, vài người nhìn nhau, cũng không ai lên tiếng.

Đột nhiên nghe Dịch Nam Phong nói như thế, Giản Lâm Nhi giật mình, tuy hai người đã rất thân thiết như thế, nhưng nói huych toẹt ra thế này, giống như nói tối này ăn rau trộn vậy, trong mắt dâng lên sự tức giận, kèm theo cả sự xấu hổ. Ánh mắt âm thầm liếc nhìn anh, trên người anh vẫn mặc trang phục huấn luyện, cô cảm thấy dường như bụng no rồi, chẳng ăn được nữa, liền nói “Ông nội, cháu no rồi, đừng gấp cho cháu nữa”

“Mới ăn có tí, làm gì no, nào, ăn thêm chút nữa” Giản Chính vẫn tiếp tục gấp đồ ăn bỏ vào chén của cô.

“Cháu thật sự no rồi, cháu ăn không nổi đâu”. Lau miệng, cô kéo ông nội đứng dậy đi tới phòng khách, toàn bộ người trong Giản gia đều tụ tập ở đây, chờ cùng Giản lão gia thương thảo chung thân đại sự.

Đến xô pha rồi ngồi xuống, Giản Chính cũng chậm rãi thưởng trà, Dịch Nam Phong cũng không gấp, cũng chậm rãi uống trà. Giản Lâm Nhi hết nhìn người này rồi sang người kia, thật sự không dám mở miệng “Em mệt rồi, em muốn đi ngủ”

“Ngồi xuống”, vừa đứng lên thì liền bị Dịch Nam Phong nói ra hai chữ này, anh buông mí mắt xuống, cũng không thèm nhìn ai, hiện tại nhìn anh rất đáng sợ.

“Khụ khụ . . .” vào tiếng cho thanh giọng, Giản Chính mới mở miệng nói : “Chuyện của cậu và Lâm Nhi, tóm lại phải hỏi ý kiến của Lâm Nhi”

Giản Lâm Nhi trợn to mắt, như thế nào lại đá trái bóng tới chân cô? Dưới loại tình huống này, cô còn có thể nói gì, cô nhìn vào mắt Dịch Nam Phong biết đây không phải là chuyện đùa, từ lúc ở “Thợ Săn” cô đã nhìn thấy bản lĩnh của anh, giờ nghĩ lại cảm thấy anh thật sự không giống như trước kia, cô vội vàng lắc đầu “Ông nội làm chủ là được rồi”

Giản Chính nhìn cháu gái nhà mình một cái, âm thầm thương tâm, như thế này là thế nào, chẳng lẽ muốn ông là người ác chia rẽ tình nhân sao?

“Đã nói chuyện với ba của Lâm nhi chưa?”

“Nói rồi, ông ấy không có ý kiến”

Giản Lâm Nhi chợt nghe nhắc tới ba của mình, trong đầu cơ hồ không nhớ nổi hình dáng của ông như thế nào, đang ngẩn người, chợt nghe ông nội hỏi “Cậu đã cùng với Lâm nhi tới đó?”

Dịch Nam Phong gật đầu, cũng không kể công, cũng chẳng nói rõ, giống như đó là chuyện đương nhiên, Giản Chính âm thầm gật đầu, cháu gái của mình đã tới tuổi người ta tới nhà bắt đi rồi.

“Tức là như thế này, ông cũng chẳng muốn làm khó gì, các con xem ngày tốt rồi tổ chức là được rồi”

Dịch Nam Phong gật đầu, Giản Lâm Nhi cũng không kịp phản ứng, chung thân đại sự của cô chỉ vài ba câu đã quyết định xong.

“Vây cháu đi nghỉ đây, người có chút mệt mỏi” Dịch Nam Phong đứng dậy cúi người chào Giản Chính, sau đó đi thẳng lên lầu, chú ý, đây là nhà của Giản gia nha!

Mọi người trừng mắt há hốc mồm nhìn dáng người cao ngất của Dịch Nam Phong. Giản Chính hận tới nghiến răng nghiến lợi, thái độ của tiểu tử này là sao, tự nhiên như nhà của mình, bất tự còn chưa xem cơ mà.

Nói cùng nói ông nội mấy câu, Giản Lâm Nhi cũng mệt mỏi vì thời gian ngồi máy bay khá lâu, Giản Chính nhìn cô cháu gái ngáp ngáp dài, liền giục cô mau đi ngủ.

“Xoạch” Cửa phòng tắm được kéo ra, Giản Lâm Nhi nhìn thấy anh trong đó liền trừng lớn mắt.

“Anh sao ở đây?”

Dịch Nam Phong âm thầm mắng xong xoay người sang chỗ khác “Anh làm sao?”

Mới vừa rồi lúc anh lên lầu, đợi nửa ngày không thấy cô đi lên, nghĩ Giản Chính kéo cô nói chuyện, anh nghĩ thế liền vào phòng tắm thay băng. Lúc này ăn cơm, trên vai truyền tới cảm giác đau nhói, biết là hơn ba mươi mấy tiếng đồng hồ chưa thay băng sức thuốc, miệng vết thương chắc đã nhiễm trùng, cảm giác thân nhiệt của mình hơi cao, chắc là sốt, Dịch Nam Phong dùng nước lạnh rửa mặt, thế nhưng đợi hoài không thấy cô lên.

Giản Lâm Nhi ba bước làm hai bước chạy tới, nhìn thân thể của anh, nửa người trên cường tráng quần đầy băng gạc hết sức chói mắt.

“Anh bị thương khi nào thế? Nói em nghe” Nhìn thấy Dịch Nam Phong không nói lời nào, nửa câu sau của Giản Lâm Nhi cơ hồ là rống lên.

“Không có việc gì đâu, chỉ bị thương một chút mà thôi” Nhìn thấy Lâm nhi như thế, anh tận lực dỗ dành cô.

“Anh, anh, Dịch Nam Phong, anh là đồ hỗn đản, anh dám lừa gạt em!!!”

54. Chương 54: Chăm Sóc Vết Thương Cho Anh (18+)

Edit: Snow

Beta: Rika

“Không có việc gì, thực không có việc gì đâu.” Dịch Nam Phong cuống quýt né tránh tay Lâm Nhi đang đưa lên.

“Dịch Nam Phong!” Giản Lâm Nhi ánh mắt đỏ hoe, hàm hừ trừng mắt nhìn Dịch Nam Phong, thầm nghĩ chính mình trước kia cũng sẽ không vì chuyện gì mà rơi nước mắt, nhưng không biết bây giờ cô lại làm sao vậy.

Dịch Nam Phong hoảng hốt, một tay vòng ôm Lâm Nhi, đem cô nhìn vào mắt mình. “Không có việc gì, một vết thương nhỏ, em xem, nếu nghiêm trọng, liệu anh có thể có tinh thần như thế này không?”

“Em xem xem.” Lâm Nhi tính tình quật cường đứng lên, anh mà động đây em đánh anh cho xem. Không có biện pháp, Lâm Nhi cở bỏ băng gạc, Dịch Nam Phong nghiêng cổ, chờ Lâm Nhi cở bỏ, đã nửa ngày không thấy cô nói chuyện, không khỏi tò mò, quay đầu liền thấy Lâm Nhi đang trừng mắt nhìn miệng vết thương.

“Làm sao vậy?” Dịch Nam Phong cẩn thận hỏi một câu.

Giản Lâm Nhi vừa vạch băng gạc, nhìn thấy miệng vết thương từ giữa đi xuống liền biết chính là bị hỏa lực bắn trúng, nghĩ lại thì đó chính là bị vào lúc giải cứu con tin bị thương, nhưng là anh một thời gian dài bị thương như thế, mà so với không bị thương lại vô cùng giống nhau, còn không ỉnh biết, cứ như thể muốn kết hôn, có việc gì cũng không cùng với cô nói.

“Tại sao anh không nói cho em biết?” Hít một hơi thật sâu, Giản Lâm Nhi mở miệng nói.

Hồng rồi, Dịch nam Phong thầm nghĩ, mỗi lần cô dùng khẩu khí này nói chuyện liền biết chắc chắn là hồng rồi. “Chỉ là anh sợ em lo lắng...”

“Anh sợ em lo lắng sao không giấu cho tốt để không cho em biết.”

Anh cũng tưởng là em sẽ không biết, Dịch Nam Phong ủy khuất nhưng là vẫn không giám nói. “Đều do anh giấu không tốt, nếu không em làm sao không phát hiện?” Cười theo, Dịch Nam Phong nghiêm mặt nói.

“Dịch Nam Phong!!!” Xem người này còn như vậy, nửa ngày nước mắt liền rơi xuống, càng thêm đau lòng.

“Không có việc gì đâu, em xem này không tốt sao, đừng khóc mà, ngoan, nếu không em đánh anh đi cho bớt giận, trách anh chưa nói với em, đừng khóc mà...” Tự mắng mình, Dịch Nam Phong cảm thấy chính mình chịu uất ức, như thế nào trải qua bao nhiêu chuyện, đã lớn từng này tuổi mà còn không thu thập được tiểu nha đầu này.

Không hiểu anh không cho cô biết là vì lý do gì, nhưng là cô vẫn cảm thấy đau lòng, đau lòng mà bắt đầu giận chó đánh mèo, hiểu được mình có nói cũng chẳng có tác dụng, viên đạn cũng đã làm anh bị thương rồi, nhiều nhất lúc đó biết thì cũng chỉ làm cho cô thấy khẩn trương, nhưng ít nhất anh cũng đừng cứ thể hiện mình khỏe mạnh ở trước mặt cô như htees, anh sợ cô lo lắng, nhưng cô lại sợ miệng vết thương làm đau anh. Không khí im ắng, không ai nói lời nào, thấy miệng vết thương trắng, quanh miệng vết thương cũng bắt đầu biến đổi, rõ ràng là không có quan tâm gì đến, nước mắt lại rơi càng nhiều, nhịn không được cầm lấy cánh tay khác chùi chùi vài cái, oán hận nói “ Anh không biết thay thuốc sao?”

Nhìn cô quan tâm anh, cô cũng không dám đánh anh, Dịch Nam Phong híp mắt cười trộm.

“Đi ra giúp anh thay thuốc.”

Dịch Nam Phong nhìn bóng dáng Lâm Nhi, vui mừng không được, lúc trước rõ ràng còn nóng nảy thế, hiện tại tuy không phải là yếu ớt, nhưng bộ dạng cũng không sai, ít nhất cũng đã biết đau lòng cho anh.

“Thuốc ở trong túi trước.”

Tức giận lục tung quần áo, ở trong túi trước lấy ra một bình nhỏ, Giản Lâm Nhi mắt lại tròn trịa, thuốc lúc nào cũng mang theo bên người mà anh còn không chịu thay, cần môi dưới nhịn không mắng anh, xem vết thương nhẹ nhàng thay thuốc cho anh.

Xuống lầu tìm tủ thuốc gia đình, lấy ra cồn cùng bông băng giúp anh rửa vết thương. “Đau không?” Vừa làm vừa cẩn thận hỏi anh.

“Không đau”. Hai người tiếp xúc rất gần, hô hấp của đối phương đều nghe thấy rõ, Dịch Nam Phong nhìn Lâm Nhi, có chút xuất thần.

“Tốt lắm.” Sau khi quần xong vòng băng gạc cuối cùng, Giản Lâm Nhi quan sát xung quanh vết thương “Anh nhanh đi ngủ, ngồi máy bay lâu như vậy, trên vai đều nhiễm trùng.”

Thu dọn mọi thứ xong xuôi, Dịch nam Phong nhìn Lâm nhi vào phòng tắm, bên trong phòng tắm thủy tinh dưới hơi nước mờ mờ thoảng xuất hiện thân thể mảnh mai, phía dưới bắt đầu nóng lên.

“Râm”. Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Lâm Nhi đứng dưới vòi hoa sen dương mắt nhìn Dịch Nam Phong đi đến, còn tiện tay đóng cửa lại.

“Anh sao lại vào?” Lâm Nhi thấy Dịch Nam Phong trên vai còn quần băng gạc không phát hiện ánh mắt anh đã bắt đầu khởi động sóng ngầm.

“Ngồi thời gian dài như vậy, em cho anh lau qua một chút.” Ánh mắt nhìn chằm chằm trước ngực Lâm Nhi.

“ Anh đang nhìn gì vậy?” Giản Lâm Nhi cảm thấy tức chết rồi, người đàn ông này còn tranh thủ cơ hội, trong lúc ồn ào thuận tiện bắt được một cái chân, cái này là có chuyện không may rồi, Dịch Nam Phong trong ánh mắt có một ngọn lửa đang nhen lên. Anh biết làm sao đây, cô nương này dưới tình thế cấp bách dậm chân một cái, thân mình còn không mặc gì, trước ngực hai cái rất kiều kiều gì đó theo động tác kia của cô cũng cao thấp chớp lên, thử hỏi làm sao Dịch Nam Phong có thể chịu được.

Không tự giác nhấp môi, Dịch Nam Phong liền đứng dưới vòi hoa sen để tự động dập lửa.

“Anh điên rồi.” Một tay để ở trước ngực Dịch Nam Phong, muốn đem anh đẩy ra, Dịch Nam Phong phối hợp lùi về phía sau từng bước. “Anh không đi vào, em giúp anh lau.” Nói chuyện đâu, tay thẳng tắp đến trước ngực Lâm Nhi.

“Ba.” Giản Lâm Nhi lập tức vuốt ve tay Dịch Nam Phong. “Không cần xằng bậy, chờ em tắm xong, anh cái này cho em...”

“Tốt, anh bắt động, em tắm đi.” Không phải Giản Lâm Nhi không cho Dịch Nam Phong, mà là anh cả bả vai đều bị thương, cô nào có tâm tư kia, người này tình trùng lên não không để ý, cô nhịn nha.

“Làm sao em lại đi?” Dịch Nam Phong nhìn Giản Lâm Nhi muốn đi ra ngoài, vội vàng kéo cô.

“Mặc quần áo đi.” Tức giận liếc mắt nhìn Dịch Nam Phong, liền như vậy cả hai người đều không mặc gì, còn không ra chuyện này.

“ Quần áo đều ẩm ướt hết rồi, em nhanh lên cho anh còn tắm.” Lại đem người đến dưới vòi hoa sen, Dịch Nam Phong chặn đường không có Lâm Nhi đi.

Nhìn xem hiện tại là hoàn cảnh gì, dưới ngọn đèn sáng, hai người không mặc quần áo, một nam một nữ, một cái tinh tế mạn điệu, một cái cao tráng rắn chắc, nước ẩm từ từ chảy, không hiểu trong phòng tắm lớn, không khí dù thế nào cũng nên phát sinh điểm gì, đáng tiếc cô gái này thật cố chấp đáng yêu, đây là tiếng lòng Dịch Nam Phong.

“Được rồi, anh đứng vững, em cho anh lau người.” Nhìn bộ dáng Dịch Nam Phong mân miệng, vì thế mặc quần áo đành thôi.

Khăn mặc cao cấp thỉnh thoảng chà sát, thỉnh thoảng còn muốn vuốt ve Dịch nam Phong sờ khắp thân thể Lâm Nhi, trêu chọc thể này Giản Lâm Nhi cũng muốn nha, nhưng là nhìn Dịch Nam Phong trên vai còn quần băng gạc, liền nhanh chóng đình chỉ ý tưởng trong đầu.

Chà sát trên thân xong rồi, thời điểm ngồi xổm xuống để lau đùi, bị vật gì đó giữa hai chân Dịch Nam Phong hấp dẫn, không biết từ khi nào người này kích động thành dạng này, máu sôi sục, vật đó thẳng tắp biểu hiện chính mình tồn tại cảm giác. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn Dịch Nam Phong, vừa thấy, liền lọt vào trong một ánh mắt sâu thẳm.

Dịch Nam Phong ánh mắt tối kinh người, cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi, buồn hai tay, làm sao còn chờ đi xuống, một phen kéo cô ôm vào trong ngực đặt ở trên vách tường, liền tiếp hôn.

Kéo hai tay cô áp lên đỉnh đầu, miệng liền đè ép đi lên, thừa dịp thời điểm Lâm Nhi phòng hộ không tốt, đầu lưỡi nhanh chóng đi vào. Hai đóa hoa đào mẫn cảm đâm đâm vào ngực anh vài cái, cả người cô mềm nhũn cả đi.

Đầu lưỡi quấn quít nhau nửa ngày, đợi cho cô sắp không thở nổi mới đi ra, đầu lưỡi dạo chơi bên ngoài môi cô, sau đó từ từ hạ xuống ngực cô.

Dịch Nam Phong cắn loạn, trong lòng đã sớm nghĩ nay phải làm thế nào mới tốt, vừa rồi xem thái độ kiên quyết của cô, anh quyết định vẫn là chậm rãi, cũng không nghĩ đến khăn mặt đắp ở trên người, tay Lâm Nhi thỉnh thoảng còn ở trên người sờ sờ, hơn nữa chính mình khát vọng nổi điên thân mình cô ở phía trước áp sát anh, đối tới đối lui, Dịch Nam Phong trong lòng hận không thể trực tiếp tiến vào trong cô.

Hồi ở căn cứ tuy rằng không làm, nhưng là có huấn luyện phát tiết hạ dư thừa tinh lực, này đã trở lại, tự nhiên sẽ tận hưởng ăn đủ, làm sao còn quan tâm vết thương trên vai, dù sao này thương cũng không nặng, không chết được người.

“Đúng là tiểu hỗn đản, em ép người đàn ông của em đói chết...” Miệng thở phì phò đầu lưỡi ở bên trong môi kéo , Dịch Nam Phong còn muốn ách thanh âm nhỏ giọng nói.

“Ngô... Thương...”

“Đừng động.” Cảm giác tay đè nặng đã muốn mềm , buông tay ra, tay kia thuận thế xuống, một tay nắm lấy ngực cô.

Kích động, thực sự kích động, phía dưới kia dường như cũng đang tìm kiếm huyết động của cô mà đi vào. Gân xanh tăng vọt, phía trước của động đã tràn ra dịch ẩm ướt.

Anh rất quen thuộc với cơ thể cô, trêu chọc cô một hồi, rốt cục cô cũng đã đến thời điểm tốt, khát vọng dâng cao cho nên anh thần tốc đi vào, thật thoải mái. . . Lúc này, ai còn quan tâm tới vết thương trên vai? Vừa nãy còn cật lực cự tuyệt anh,thể nhưng giờ phút này cô cũng khao khát có được anh.

Hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, cắn cắn hai cánh môi anh đào, mồ hôi từ trên người rơi xuống, dọc theo thân mình từ mặt, cổ, bả vai, xương quai xanh, nách. . . tất cả đều ẩm ướt. Hai tay nâng cô lên, vết thương trên vai nứt ra, Dịch Nam Phong cảm giác được sự đau đớn.

Đáng lẽ người gầy đi, ngực cũng bé lại, 70% lượng mỡ tiêu hao, dù thế nào cũng phải bé đi chứ. Nhưng Giản Lâm Nhi đúng là ngược đời, mọi thứ trên cơ thể đều gầy đi trông thấy, nhưng ngực lại chẳng giảm đi tí nào, ngược lại còn săn chắc hơn nữa.

Đối với cái này, Dịch Nam Phong cũng thật vui mừng, tay hoạt động không buông, sờ soạng khắp người cô. Người ta nói xem tướng vợ thì phải nhìn thất lưng, thất lưng cô tinh tế, nhìn rất đẹp.

Ánh mắt cuồng loạn nhìn khắp người cô, chung quy nhìn không được mà lực đạo mạnh hơn “A. . .” ánh mắt tràn đầy sương mù, cô nhìn trước ngực mình nhiều thêm cái dấu răng.

Cả người mềm nhũn không có khí lực, đưa tay vỗ vỗ đầu anh “Đa...” Anh anh anh vài tiếng, nghe như tiếng rên rỉ mời gọi, kích thích anh động tác nhanh và mạnh hơn nữa.

“Em, là yêu tinh mê hoặc người”. Ánh mắt anh đỏ rực nhìn cô, đảo quanh qua bụng cô, sau đó ngồi xổm xuống, không khống chế, thô bạo tách đùi cô ra, hai ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa trước huyết động của cô.

Cảm nhận được dòng nước ẩm ướt, Giản Lâm Nhi xấu hổ đến không chịu được.

“Tiến vào, ...A, tiến vào...” Cô nhẹ giọng hô, tiểu Dịch của anh to lớn, làm cô thật sự không chịu được nhưng đồng thời cô cũng rất ong, rất muốn được hưởng thụ cảm giác thoải mái.

Hai tay tinh tế vuốt ve, cô nhìn không được nói: “A,...Mau...Không được đụng chỗ đó...” Eo nhỏ vắn vẹo, cô dường như rất khó chịu, cả người đỏ hồng lên.

Nhìn cô, anh hít một hơi thật sâu, nhắm thật chuẩn, lập tức độn thân đi vào, cả người anh vì hưng phấn mà run rẩy.

55. Chương 55: Tắm (18+)

Edit: Rika

“A. . . Ô. . . Anh chậm thôi. . .” Xóc nảy từ trên xuống dưới, người này giống như muốn ép cô đến chết, cảm giác sau lưng đau nhói, Giản Lâm Nhi kêu lên, giọng nói không rõ ràng, nghe vào tai như tiếng la mèm yếu nhu nhược, hơn nữa vì huấn luyện cho nên giọng cô có vẻ trầm thấp hơn âm thanh của các cô gái, quả nhiên nghe vào rất mê người.

Cắn chặt răng, cảm giác cả người không còn khí lực, cô thật xấu hổ.

Anh đưa tay ôm hông cô, sau đó đưa miệng cắn vành tai nhạy cảm của cô, cảm nhận sự tồn tại của cô trong lòng mình.

Thở hồng hộc, toàn thân đều là nước, một là do hơi nước trong phòng tắm, hai là do mồ hôi.

“A. . . không được” “ . . Đúng rồi. . . là chỗ đó. . . a. . . ngô. . .”. Trong phòng tắm trừ bỏ tiếng của cô thì chỉ còn có tiếng thở hồng hộc của anh. Âm thanh này nghe vào trong tai thật kích thích, Dịch Nam Phong thật sự không kiềm chế được mà động tác mỗi lúc một nhanh một mạnh hơn

Hiện tại là cái cảnh gì nha, trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, mênh mông mờ ảo, mơ hồ không rõ ràng, có thể thấp thoáng thấy bóng dáng một người đàn ông lửa thể rắn chắc, đang đè một người phụ nữ mà hoạt động. Theo động tác người đàn ông đó, có thể nghe thấy tiếng rên khe khẽ của người phía dưới.

“Á. . .” Tiếng kêu nhanh hơn, to hơn, thẳng đến hơn mười lần, một luồng nhiệt nóng bỏng phụt sâu vào trong cơ thể, Giản Lâm Nhi chợt cảm giác cả người giống như người chết .

Vô ý thức mở to mắt, thất thần 2 phút, Giản Lâm Nhi tỉnh lại, thấy Dịch Nam Phong cắn vòng tay ôm cô, sau đó anh đứng dậy ôm cô mở cửa ra ngoài. Tiếp xúc với không khí bên ngoài, cô rung mình một cái, đầu óc thanh tỉnh vài phần, nước trong phòng tắm vẫn chảy róc rách.

“Anh cẩn thận vết thương trên vai một chút” Cô lo lắng nói, đưa mắt nhìn vết thương trên vai anh đang rỉ máu. Dịch Nam Phong không quan tâm, đứng dậy đi tới phòng tắm rửa vết thương, anh đã hạ quyết tâm, đêm nay nếu không ăn cô no nê, anh sẽ không còn là Dịch Nam Phong nữa. Mặc kệ cho vết thương muốn nứt muốn rách thì rách, huống hồ anh còn cảm thấy đau đớn trên vai còn mang đến sự kích thích cho anh.

Nhận thấy chất lỏng của anh khi vào người giờ đang chậm chậm chảy ra, giữa hai chân đỏ hồng, cô cảm thấy xấu hổ, còn Dịch Nam Phong lại phấn chấn lên.

Xóc chân thả cô lên giường, thuận thế mở hai chân cô ra “Này, anh còn bị thương đó, ngủ đi, em mệt chết. . .”. Vòng tay kéo đầu anh xuống, hôn lên miệng anh nói.

“Không cần, anh vẫn còn đói” Nói xong liền nuốt lấy đôi môi thơm hồng kia, bắt đầu hoạt động, chậm chậm, từ chậm đến nhanh, cuối cùng chuyện gì diễn ra cũng không cần phải nói.

Chiến đấu hăng hái một đêm, cơ bắp Dịch Nam Phong cũng bắt đầu kháng nghị, cuối cùng bắn ra ngoài, cũng không rút ra khỏi người cô, cứ như vậy mà ôm cô ngủ.

Phòng ngủ im ắng, lông mi run run nhưng không mở mắt ra được, cả người không thoải mái, Giản Lâm Nhi tưởng mình chết rồi. Chân hơi co co lại, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng “rắc rắc” phát ra.

Chậm rãi mở mắt, nhìn thấy tủ đầu giường quen thuộc, Giản Lâm Nhi mới nhớ một màn tối hôm qua, lập tức nổi giận, tên Dịch Nam Phong hỗn đản này muốn làm cô mệt đến chết thì phải?

Xoay người một cái “A. . .” Cô liền kêu một tiếng rồi im bật, giọng cô khản đặc, trời ơi, thời điểm lần đầu tiên của cô cũng không đến mức này.

Động dậy thân mình, ánh mắt không an tĩnh, anh đưa tay ôm cô vào trong lòng, thân thể trắng kiện một lần nữa áp lên người cô, Giản Lâm Nhi gào khóc thành tiếng.

“Ba. . .” Một cái tát lên mặt Dịch Nam Phong, mang theo mười phần lực đạo, lúc này trên mặt anh liền in rõ năm dấu tay. Không hề báo động, anh mở to mắt, nhìn cô chăm chăm, thấy cô nhắm mắt liền ổn định lại hô hấp, nhắm mắt lại.

“Dịch Nam Phong, anh là tên hỗn đản, anh muốn giết em à. . . ô ô. . . toàn thân em đau.. .” Giản Lâm Nhi òa khóc.

Lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy cô như thế, bàn tay to liền xoa bóp cho cô “Không được mắng chửi người, nếu không anh lại tiếp tục đi vào”

Mở to hai mắt, nước mắt cô tuôn rơi như mưa “Ồ ô . . .A . . .a..a” Không dám mắng nữa, nhưng cô lại khóc, khóc cho hả giận. Nói cách khác ngoài việc khóc ra, cô chẳng thể làm được gì vì cả người cô không thể hoạt động được nữa.

Nghe tiếng khóc, anh lại nhắm mắt, thế nhưng cả nửa ngày mà cô vẫn chưa ngừng, anh liền nói “Ngoan, ngủ thêm chút nữa đi, tỉnh dậy sẽ không còn đau nữa”

Nắm lấy tay cô, hôn một cái sau đó đặt xuống tiểu Dịch, Dịch Nam Phong nhắm mắt lại, vỗ về còn mèo mıt ứt này đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết vì cái tật gì, lúc trước khi ngủ chung anh chỉ cho tay vào trong áo cô rồi xoa bóp. Nhưng sau khi khai trai, thật vất vả mới ăn được món ngon, hưởng hồ đường như ăn không đủ no, thời điểm ngủ tiểu Dịch liền căng phồng lên. Có đôi khi không nhịn được, lặng lẽ tiến vào, đợi đến khi cô giật mình lại thì anh đã như cung lên dây, không dừng được.

Sau đó tất nhiên là một hồi quyền cước đấm đá âm ỉ, cứ như vậy đến vài lần, trước khi ngủ cô đều nắm tiểu Dịch trong tay, để phòng ngừa người này nửa đêm giở trò xấu ép buộc chính mình. Vì thế một ngày đẹp trời nào đó, mỗi nam nào đấy cảm thấy không được mỗi nữ nào đó nắm tiểu mỗi nam của chính mình liền bất an không ngủ được.

Ở “Thợ săn”, buổi tối khi ngủ anh cũng sờ sờ xoa xoa đâm ra nghiện, Giản Lâm Nhi sợ mỗi nam nào đó lại giở trò, cho nên khi ngủ lại tiếp tục cầm tiểu mỗi nam.

Giản Chính rón ra rón rén lên lầu, đều đã giữa trưa rồi, hai người bọn họ như thế nào còn chưa dậy, vợ bác cả lên nhìn vài lần, nói trên lầu chẳng có động tĩnh gì cả, đồ ăn trên bàn cũng đã nguội lạnh mà còn chưa thấy người xuống, nhìn không được liền chính mình đi lên xem.

Lỗ tai dán lên trên cánh cửa cả nửa ngày mà chẳng nghe được chút thanh âm động tĩnh gì, hẳn là còn đang ngủ, đưa tay lên muốn gõ cửa, liền dừng lại. Thôi, huấn luyện khổ sở như vậy rồi, lại ngồi máy bay lâu như thế, vẫn là ngủ thêm nữa đi.

Tối chiều, Giản Chính chỗ nào cũng đã đi, từ lầu trên đến lầu dưới, chạy tới chạy lui vài lần, nhưng duy nhất có cánh cửa kia dường như đối nghịch với ông, cả ngày không có động tĩnh gì.

Mất thấy cơm tối sắp nguội, rốt cục ông cũng xông lên, nghĩ thế nào cũng muốn mọi người trong nhà cùng nhau ăn cơm.

Giơ tay lên định gõ cửa, nhưng cánh cửa bỗng nhiên mở ra, Dịch Nam Phong bước ra, Giản Chính nhìn vào khe cửa sắp đóng lại, nhìn thấy cháu gái bảo bối tóc tai loạn xạ đang ngủ trên giường, vì thế ông nhìn không mắng người.

Thật vất vả đợi cho Dịch Nam Phong xuống lầu, ông liền cầm lấy quả trứng (những cây gậy người già hay chống để đi đó) nện vào trên lưng Dịch Nam Phong “Cái tên tiểu tử hỗn đản này, Lâm Nhi còn nhỏ như thế, người như thế nào làm được cái loại chuyện vô liêm sỉ này!?”

Lực đạo trên tay cũng không nhẹ đi chút nào, quả trứng vẫn nện lên lưng anh. Ở trong lòng Giản Chính, cháu gái bảo bối của ông phải là công chúa được cưng chiều, thế nhưng không ngờ tên tiểu tử Dịch Nam Phong này lại cần nuốt sạch sẽ công chúa của ông.

Nhìn mặt Giản Chính, Dịch Nam Phong không khỏi thở dài.

“Ông nội, cháu bị thương nha” Dịch Nam Phong thành linh nói.

“Cậu đừng có mà. . .” Đang nói thì nhìn thấy vết máu loang ra trên vai anh liền dừng lại.

“Bị làm sao vậy?” Vẫn còn tức giận, nhưng ông cũng đã buông quả trứng xuống.

“Lâm Nhi cho cháu ăn một dao, giờ ông nội còn đánh cháu” Mặc dù nói dối, nhưng mặt Dịch Nam Phong vẫn rất tỉnh.

Có quý mới tin lời của cậu ta, Giản Chính là người như thế nào, hừ một tiếng, cũng không hỏi nữa, nhất định là bị thương trong khi huấn luyện, lại nhìn thấy Dịch Nam Phong gầy và đen đi nhiều, trong lòng cũng mềm xuống.

Cầm đĩa lên gấp đồ ăn, liếc mắt nhìn Giản Chính một cái, ánh mắt Dịch Nam Phong lúc này gian xảo như hồ ly.

56. Chương 56: Chương 56.

Edit: Snow

Beta: Rika

Ăn mấy món ăn khai vị, Dịch Nam Phong kêu đi giúp việc lấy ỉnh một chén cơm, từng miếng từng miếng ăn, Giản Chính ở một bên tức giận đến thối râu tròng mắt.

“Cũng đã muộn, Lân Nhi chắc cũng đói bụng rồi, ông đi lên kêu nó xuống ăn cơm.”

“Không cần gọi, đợi lát nữa cháu bưng lên, cô ấy không được khỏe.” Mơ hồ nói không rõ câu, Dịch Nam Phong cũng không ngăn đầu lên, tiếp tục ăn cơm.

“Như thế nào không được khỏe, không phải nó cũng bị thương đấy chứ?” Giản Chính vừa nghe Dịch Nam Phong nói liền khẩn trương.

“Nga, không bị thương, chính là mệt nhọc, mấy ngày không ngủ được.” Mặt không đổi sắc, Dịch Nam Phong gọi đi giúp việc lấy ỉnh thêm chén cơm nữa, một đêm tiêu hao thể lực, cần phải bổ sung.

Bưng khay mở cửa đi vào, trước mặt Giản Chính đem tay đóng cửa, đem khay đặt lên tủ đầu giường, nhìn cô đang ngủ.

Hai má khi ngủ đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn giương lên, Lân Nhi môi dày hơi mở ra thoát nhìn như một hình tròn, mấy sợi tóc mỏng trốn trước mắt, Dịch Nam Phong ánh mắt thực chuyên chú, phẳng giống như giờ phút này trước mặt chính là thỏa mãn người trước mắt này.

Cúi đầu phủ xuống cái vòng tròn nhỏ, mũi thở mấp máy, Giản Lân Nhi bị nghẹn tỉnh.

“Ngô...Ân...Anh làm sao?” Trùng ánh mắt, Giản Lân Nhi trong bắt bắt ra hai luồng hỏa.

Xem Lân Nhi đã tỉnh, Dịch Nam Phong hợp tác ngăn đầu “Lại không ăn cơm, ông muốn lên xem em đó.” Giản Lân Nhi theo mùi cơm nhìn qua, đặt ở tủ đầu giường khay cơm vẫn còn nóng, cảm giác bụng cũng không có cảm giác đói, liền dụi đầu vào gối “Không ăn, không đói bụng.” Mới chuẩn bị ngủ, một bàn tay ấm áp sờ mỏng làm Lân Nhi cứng đờ.

“Không ăn anh đi xuống, được chứ?” Cúi đầu tiếng nói vang đến bên tai, cho hả giận đột nhiên còn đánh vào móng cô, Giản Lân Nhi chịu đựng đầu đau gối dậy, nhưng là khi gối dậy thiếu chút nữa cô đã cắn phải đầu lưỡi mình.

Dịch Nam Phong sờ qua phần Lân Nhi bị chạm, cười đến vui vẻ, thấy Lân Nhi mặt nhăn thành cái bánh bao, liền lo lắng “Trên người vẫn còn đau?”

“Anh còn dám hỏi?!!...Lấy quần áo cho em”. Dịch Nam Phong thấy thế liền nhanh chóng lấy quần áo ngủ đưa cho Lân Nhi, được người ta tắm rửa cho xong lại còn ân cần hầu hạ cơm, tuy nhiên thời điểm ăn cơm vẫn là có chút không thuận lợi.

Mắt thấy Lân Nhi lau miệng sẽ lại tiếp tục ngủ, Dịch Nam Phong vội vàng dỗ “ Không ngủ nữa, buổi tối lại không ngủ được.”

Giản Lân Nhi vẫn cố vén chăn nằm xuống, nghĩ ngợi thời gian dài như thế, nhưng là cả người vẫn đau không chịu nổi, thời điểm buổi chiều nhìn qua chính mình, khó trách đau không được, nhìn thấy đã muốn sưng đỏ, trong lòng mang theo lửa giận, phía sau cũng không nghĩ đến Dịch Nam Phong, người đàn ông này đúng là cầm thú, làm sao lại ép buộc cô như thế? Ha, đồng chí Giản Lân Nhi thế nhưng còn không có nhận rõ bản chất của Dịch Nam Phong, xem ra, đây chính là cái gọi là ôn nhu.

Xoay người vào phòng tắm, Dịch Nam Phong chọn nửa ngày, cuối cùng thật sự không nỡ, xốc chân lên “Anh cho em xoa xoa?”

Còn kéo chân muốn ngủ Lâm Nhi buông lỏng tay ra, Dịch Nam Phong điều khiển cùng chuyên môn luyện qua giống nhau, phía sau hầu hạ một hồi, tư vị rất thoải mái, ngày trước ở “Xích Luyện” thời điểm hàng tháng Lâm Nhi chờ đợi nhất là việc này. Vì thế cô ngoan ngoãn nằm úp sấp, chờ Dịch Nam Phong đến mát xa ỉnh.

Mới vừa rồi lúc Dịch Nam Phong đi xuống ăn cơm, vạch chân xem tình trạng Lâm Nhi, thấy toàn thân cô hồng hồng đầy vết tay, âm thầm chột dạ một chút chính mình có chút không khống chế. Lâm Nhi ngủ, Dịch Nam Phong tinh tế xem qua, nhìn đến hai cánh hoa, nhìn không được bắt tay vào đi lên, mượt mà đáng yêu, tinh tế muốn hít tay anh vào, thân thể không nhịn được dờ xuống vài phần, đưa miệng hôn lên ngực cô, bàn tay khẽ đẩy hai chân cô ra. Vừa nhìn thấy liền giật mình, noie tư mặt xinh đẹp của cô lúc này đỏ ửng, sưng lên, nhìn là biết rất đau, hẳn phải nghỉ ngơi mấy ngày mới khỏi.

Vì thế trong lòng liền đau, an ủi nhẹ nhàng liếm liếm hoa nhĩ, đầu lưỡi chậm rãi an ủi, nghĩ trong chốc lát nhất định phải đi tìm thuốc mỡ để bôi cho cô. Hứa an ủi thời gian quá dài, Giản Lâm Nhi bắt đầu hừ hừ, Dịch Nam Phong lúc đó mới ngẩng đầu, nhìn nước miếng mình dính ở trên cô, chỉ cảm thấy khắp thiên hạ đẹp nhất chính là ở chỗ này.

Không cần nghĩ người đàn ông này có sảm hối về sau ăn ít đi, nhưng nhìn là biết Dịch Nam Phong có thể thật sự hay không, lúc này áy náy thì không chế, nhưng là lần sau liệu có thể bắt được cơ hội có thể ăn, liệu Dịch Nam Phong còn có thể nhịn xuống không?

Trong lòng bàn tay chà xát nóng, đổ thêm chút chất lỏng tiếp tục chà xát từ trên vai theo cánh tay đi xuống, sử dụng chút lực theo sợi cơ bắp, Lâm Nhi thoải mái than thở một tiếng, thả lỏng cánh tay, híp mắt bắt đầu hưởng thụ.

Dịch Nam Phong buồn cười nhìn Lâm Nhi như mèo con hưởng thụ, cảm thấy chính mình muốn thế này thật lâu, tức lúc cô gái này nhận được chính mình chăm sóc, siêu cấp vú em của anh đã được dịp thể hiện. Lâm Nhi lần đầu đến tháng vừa vặn sau thời điểm tiếp nhận đi đến nơi này một năm, còn đang có thói quen con dâu nuôi từ nhỏ, cũng không nghĩ đến những vấn đề sau, còn phải giải quyết những vấn đề cá nhân của con gái.

Kết quả cuối cùng ở trong toilet phát hiện cô gái nhỏ dặt giấy vệ sinh thành cuộn lau vết máu giữa hai chân, còn dọa khóc lớn, sau này tháng sau của cô cũng phải tự suy nghĩ, hơn mười tuổi cái kia đã tới rồi, còn không biết sao lại thế này, bên người cô đến một người cùng giới tính cũng không có, tự nhiên là không biết cô gái nhỏ còn có thể làm chuyện đó.

Dịch Nam Phong thấy thế mới kêu thư ký dừng nóng vội triệu tập mọi người, chính mình tiến đến phòng tắm dần xếp mọi việc, vết máu dính trên quần áo nguyên bản nghĩ đem ném đi, xong nghĩ lại, liền đem ngâm ở bồn tắm. đợi cho tiểu cô nương ngủ xong chính mình tự tay giặt sạch, đẩy tay màu đỏ giặt quần áo, làm xong để cho Giản Lâm Nhi không thấy mình bị ra ngoài quần áo.

Lâm Nhi kéo Dịch Nam Phong nuông chiều không được đi, ở nhà cho tới bây giờ gì cũng không làm, quần áo chỉ để ý đủ là được, ăn dùng đều là tốt nhất, khi đó Giản Lâm Nhi thậm chí không tìm thấy nội y cũng đều hỏi Dịch Nam Phong. Vì là quần gia tốt, trong nhà quần áo chỉ đưa đến một địa điểm giặt, quần áo Dịch Nam Phong phải giặt bằng tay, Giản Lâm Nhi cho dù thấy, cũng là thói quen Dịch Nam Phong như vậy. Mọi chuyện Dịch Nam Phong đều xử lý, người này hiệu suất cao, mỗi ngày trừ 10 phút Giản Lâm Nhi rời giường, mọi chuyện lớn nhỏ Dịch Nam Phong đều giải quyết ổn thỏa, quần áo mùa đông cũng là thuận tay làm, có lúc Lục Chấn Đông cùng Hình Huy thấy, trừng lớn tròn mắt cảm thấy đây không phải là lão đại hồ ly giáo hoạt, có thể Dịch Nam Phong để cho bọn họ thấy được bộ dáng này về sau nếu có thể làm cho lão đại biến sắc chuyện gì, phỏng chừng chính là chuyện liên quan đến tiểu cô nương này, tình hình lại thành bộ dáng cấp bách, thực bức đồng.

Chuyện này nếu là người khác nói, thì sẽ đều nói Dịch Nam Phong cuồng chịu ngược, không có việc gì lại rước vào chính mình phiền toái lớn như thế, khi đó Dịch Nam Phong tuổi trẻ, làm lúc này là cam tâm tình nguyện thực sự, sự nghiệp kiêu ngạo, cho dù có bận vẫn chăm sóc tốt cho Giản Lâm Nhi.

Nhưng là ở thời điểm kia Dịch Nam Phong thực sự còn trẻ tuổi, hết sức lông bông, tuy là nói so với người bình thường trầm ổn nhiều, nhưng là người như vậy, hết sức lông bông đứng lên lại càng khó với. Giản Lâm Nhi đi làm lính, thực sự đã cứu bọn họ. Nếu như thực kết hôn, chuyện tình cảm với chuyện Dịch Nam Phong đơn phương chiều Giản Lâm Nhi là không giống nhau.

Vợ chồng sống chung tràn ngập các chuyện vụn vặt, thân phận thay đổi, đơn phương trả giá kia thật là không thể thực hiện được, muối tương dầm chua, lông gà vỏ tỏi, người nào làm chuyện người đó, huống hồ Lâm Nhi vốn được nuông chiều, lấy Dịch Nam Phong nói không chừng trong nhà chuyên môn quẹt thẻ, thực sự không phải cuộc sống người con gái nên làm, ở thời điểm đó Dịch nam Phong đem mọi việc nghĩ đơn giản, cũng đối với bản thân tự tin quá. Cả đời dài như thế, chăm sóc một người, không riêng gì hy vọng cô ấy có cuộc sống tốt, mà tất cả thời gian đều hy vọng có thể được ở bên cạnh chăm sóc cô ấy, như thế người bình thường đâu thể làm được? Dịch Nam Phong hy vọng có thể quan tâm che chở Giản Lâm Nhi, và cứ thế nuông chiều cô, hy vọng nhỏ bé này không phải bỗng dưng có.

Mất thấy cô dâu nuôi từ bé chạy loạn, đến lúc này mà Dịch Nam Phong không ý thức được thì thật sự là vấn đề lớn, vì thế anh đã quyết tâm làm một người bên cạnh quan tâm cô chứ không phải là vú em của cô.

Chính mình trải qua gian khổ, sẽ nhớ kỹ người khác đối với mình tốt như thế nào, huống hồ Giản Lâm Nhi vẫn là tính tình trẻ con, vừa ra ngoài, cái gì cũng đều dựa vào chính mình, cùng bùn đất giao tiếp, cùng người khác giao tiếp, không bao giờ được người khác nâng niu trong tay như tiểu bảo bối, cứ để Giản Lâm Nhi trải nghiệm qua, một chút việc, về sau cũng sẽ nhẹ nhàng, đây là Giản Lâm Nhi sau bao năm thể nghiệm.

Từ trên xuống dưới chà xát, làn da màu mật ong bóng, Dịch Nam Phong nuốt nuốt nước miếng, theo kinh lạc, chậm rãi ở những điểm huyết vị trọng yếu chà xát, như vậy đem cơ bắp toàn thân chà xát một lần, Giản Lâm Nhi thoải mái nhắm mắt ngủ. chỗ bên dưới bỗng nóng lên, Giản Lâm Nhi tỉnh lại.

“Anh làm sao?” Giản Lâm Nhi như con nhím xù lông đứng lên, rất sợ Dịch Nam Phong lại đến một lần.

Dịch Nam Phong trên tay dính thuốc mỡ, bắt dắc dĩ quơ quơ ngón tay, ý bảo Lâm Nhi mở chân ra, đề phòng nhìn Dịch Nam Phong nửa ngày, hiểu ra mới cúi đầu, nhìn Dịch Nam Phong nhẹ nhàng giúp mình bôi thuốc, ngón tay mềm nhẹ bôi thuốc giúp cô, nuốt nuốt nước miếng, Giản Lâm Nhi giương mắt xem Dịch Nam Phong cúi đầu. Cảm giác Giản Lâm Nhi nhìn mình, Dịch Nam Phong ngẩng đầu cắn Lâm Nhi một ngụm, không dám lại có động tác, mau mau kéo cô vào chăn.

Gác mọi chuyện lại hai người tạm thời nghỉ ngơi, nhưng là Dịch Hàn Sơn trừng mắt nhìn mỗi người đang ngồi trước mặt, trên trán gân xanh di động.

“Chuyện này đã muốn bắt đầu, nhất định phải làm đi xuống, huống hồ tin tức một khi công bố ra ngoài, Giản gia nơi đó không dễ chọc.”

“Hừ, các người không biết là Giản gia ở quân đội bố trí ly kỳ, cũng không sợ bán chính mình. Nhưng lần này là Giản gia lão đại, lão nhị tự mình đồng ý.” Đây là âm thanh ghen ghét.

Dịch Hàn Sơn nhìn hình ảnh trên màn hình, suy nghĩ nửa ngày “Nếu đã như vậy, tôi tới Giản gia nói chuyện”

57. Chương 57

Edit: Rika

Kéo rèm cửa phòng họp, bên trong có năm, ba người, trên vai sao vàng rực rỡ, Dịch Hàn Sơn là người đứng đầu, từ đầu đến cuối, ông chỉ nói một câu, chính là: “Nếu đã quyết định như vậy, tôi tới Giản gia nói”

Vài người bị Hàn Dịch Sơn gọi đi họp, không mở đầu nói, ngày thường các lão già ở đây người một câu ta một câu, đại để là nói về Dịch Nam Phong, cho nên không đợi Dịch Nam Phong nói gì, bọn họ liền tỏ thái độ trước. Có thể ngồi vào vị trí của Dịch Hàn Sơn lúc này, trong đó quyền lợi, lợi ích tất nhiên phải được cân nhắc rõ ràng. Lẽ ra trong quân doanh có một số đại gia tộc, nhưng không thể chịu nổi sự phát triển của Giản gia, hiện tại, trong quân doanh, những người ở Giản gia đều mang tới rất nhiều chiến công vinh dự, làm ọi người thực sự hâm mộ tới đỏ mắt.

Đối với Giản gia, vì sao họ lại có phản ứng này, tất nhiên là thế lực của Giản gia quá lớn, Giản Chính là trụ cột, phía sau là các con trai, những đứa cháu bảo bối có tiền đồ rộng lớn, vài vị tướng quân, mắt thấy đầu tiên đó là Giản Khiêm Trạch dưới trướng đều có những nhân tài, nhưng tất cả đều bị Giản Chính giáo dục một cách nghiêm khắc, cho nên bọn họ đều lộ ra khí phách cao quý, người như vậy ai không ngưỡng mộ?

Hiện tại có thể kéo bè kéo cánh trong này, kết quả Giản gia xếp vị trí số một, cây to đón gió, cho nên người thích người ghét cũng khá nhiều.

Hiện tại, trong quân doanh có tam đại gia tộc, Giản gia đứng đầu, còn lại là hai nhà Trương gia và Lưu gia. Lớn nhất hiện tại là cấp bậc tướng quân, trong nhà thì người trẻ tuổi đều phải gia nhập bộ đội, tuy nói có nhiều người, nhưng vẫn kém Giản gia một bậc.

Ngồi xuống cùng thảo luận, vài người cho ra ý kiến, các chiến sĩ trẻ tuổi cần được bổ nhiệm đi đâu, làm gì, mấu chốt ở chỗ là biến họ thành người một nhà.

Thảo luận cả ngày trời, Dịch Hàn Sơn cũng không nói gì nhiều, ông cũng không có nhiều tâm tư, mặc kệ bọn họ thảo luận, hơn nữa vì con trai và ông cũng thích người Giản gia cho nên ông thiên về Giản gia nhiều hơn. Mấy người không nhìn ra tâm tư của Dịch Hàn Sơn, nhưng thấy con trai Dịch Hàn Sơn thường xuyên chạy tới Giản gia, cho nên trong mắt bọn họ cũng loáng thoáng đoán được, nhưng vẫn bắt buộc ông ký tên.

Tình huống này xảy ra như thế nào, chẳng lẽ có liên quan tới Giản Lâm Nhi, chẳng lẽ chuyện Giản Lâm Nhi đi “Thợ săn” đúng là có ẩn tình, thật sự không chỉ đơn giản là phái người đi sao?

Chuyện này nói ra rất dài, vài người âm thầm, ác độc, chờ đợi Giản gia có phản ứng như thế nào, tạm thời ở đây họ không đề cập tới, chờ đến kết quả cuối cùng, chuyện Giản Lâm Nhi bị phái đi nằm vùng thì nhất định đó là chuyện đã định rồi.

Dịch Hàn Sơn tiễn bọn họ đi, sau đó chậm rãi quay lại tựa người lên ghế, nghĩ đến phản ứng của Dịch Nam Phong khi biết chuyện, trong lòng đau khổ. Con mình ông sẽ tự nói, ông không nhẫn tâm để con trai đau đớn, nếu như vì chuyện này mà hai cha con xảy ra tranh chấp, lỡ như Lâm Nhi có chuyện, sợ là Dịch Nam Phong sẽ oán trách ông suốt đời, nhưng không có biện pháp, ngồi trên cao có nhiều việc rất khó xử, Dịch Hàn Sơn lúc này rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Ngồi một lát, ông bảo thư ký đi mời bác cả và bác hai của Lâm Nhi, chuyện này ông cần phải thương lượng với người của Giản gia.

“Xoạt. . .” Rèm cửa sổ phòng Giản Lâm Nhi bị kéo ra, ánh mặt trời chiếu vào, Giản Lâm Nhi bị ánh sáng chiếu vào chói mắt, nhú nhú mi vài cái, cau mày đi tới giường, vẫn là ổ chăn là ấm áp nhất, trèo lên giường, lại muốn ngủ tiếp.

Biết rõ tính tình Giản Lâm Nhi, Dịch Nam Phong cũng không kêu làm gì, gọi một tiếng không thấy trả lời, anh liền trực tiếp bước tới kéo chăn : “Ai nha, em còn muốn ngủ”. Không thêm mở mắt, cô ôm chăn tiếp tục cuộn vào muốn ngủ tiếp.

“Nên rồi giường rồi, không thôi ông nội vào đây” , hơi thở ấm áp thổi vào làn da, Giản Lâm Nhi vẫn không động đậy, sau đó anh hôn lên mặt cô, lúc này cô mới không cam lòng mà mở to mắt ra.

“Còn muốn ngủ nữa”, lúc huấn luyện không có một giấc ngủ nào ra hồn, lần này cô ngủ, có thể mấy ngày mấy đêm. Một tay lau đi ghèn trên khóe mắt cô, nửa thân trên của anh không mặc áo, ánh mắt anh gian xảo, Giản Lâm Nhi chưa kịp phản ứng thì bàn tay anh liền mò vào trong áo ngủ.

Hai người thu thập thỏa đáng một chút rồi đi xuống, Giản Chính thấy bộ dạng này của hai người, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót, ai, ai có thể lý giải được tâm tư của nhà có con gái mới lớn như Giản Chính đây a?

Vui vẻ bước tới, lôi kéo Lâm Nhi nói một đồng chuyện, cô ngồi nghe ông nội nói, Giản Lâm Nhi quyết định tối nay sẽ hảo hảo bồi ông, nhưng đợi đến tối, thì cô đã ngồi ở trên máy bay.

Dịch Nam Phong ở bên này, ăn điểm tâm, Giản Chính thì nhìn chăm chăm cô, mẹ của Dịch Nam Phong đến, vừa thấy anh liền kích động đến ôm chặt. Sau đó anh về nhà, thay đổi quần áo rồi lái xe đến công ty.

Bảo an nhìn thấy anh liền kinh ngạc, bước vào công ty, những nhân viên gần bốn tháng nay chưa gặp Boss, giờ thấy anh trở lại, mọi người đều căng thẳng. Tin tức truyền nhanh, Dịch Nam Phong vừa mới tiến vào

văn phòng, Văn Phong Hạ rồi Hình Huy và Lục Chấn Đông cơ hồ là trước sau tiến vào.

“Ai nha. . .a, lão đại a. . . .Anh thế nào mà đã trở lại, ôi xem này xem này, huynh đệ của chúng ta có phải hay không gãy đi, ôi. . . , thật là số khổ cơ mà, có một lão đại như vậy, phong lưu khoái hoạt mấy tháng, để cho anh em chúng tôi mệt tới chết đi sống lại, a tôi sống không nổi nữa, thật không công bằng a. . . .lão thiên a. . . . Sao người lại nhẫn tâm tra tấn người đàn ông anh tuân tiêu sái của tôi như thế này a. . . .” Coi như không tồn tại, Hình Huy vừa nói vừa ôm đầu khóc, kêu trời kêu đất, mắt còn len lén nhìn Dịch Nam Phong, động tác nhìn thực sự khôi hài.

Nhìn Hình Huy hành động khoa trương, thái dương Dịch Nam Phong giật giật, sau đó gào lên: “Câm miệng”, lúc này tiếng khóc mới dứt.

Giả vờ khịt khịt, Hình Huy lúc này như con nít, bên này Lục Chấn Đông vẫn không nói gì, nhìn mặt Dịch Nam Phong đen gầy, trên mặt có vẻ trưởng thành, kinh nghiệm, trực giác cho anh biết kỳ nghỉ phép này của lão đại thực không tầm thường.

“Công ty vẫn ổn chứ?”, đây chính là câu hỏi có lệ của Dịch Nam Phong, anh biết trước khi đi mình đã chuẩn bị tốt hết thảy, cho nên cũng không có gì lo lắng.

“Tốt” . “Không tốt”

Hai câu nói, hai người nói ra, ánh mắt Dịch Nam Phong lạnh lẽo.

Nói không tốt là Lục Chấn Đông, à không phải đó là Hình Huy, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời đưa mắt nhìn Dịch Nam Phong, mặt Dịch Nam Phong không chút thay đổi, Hình Huy cảm giác sợ hãi, không tự giác lui về phía sau, lui về phía Lục Chấn Đông, không nói lời nào.

Dịch Nam Phong cũng không nói gì, chờ đợi. Qua một lúc lâu Hình Huy mới mở miệng nói: “Tôi làm hỏng dự án Kiến Sơn Thực Nghiệp”

“Cái gì?” giọng nói Dịch Nam Phong lạnh xuống, da đầu Hình Huy run lên, nhìn Lục Chấn Đông liếc mắt một cái, năn nỉ lão Nhị không cần nói tình hình thực tế, nguyên lai là do Hình Huy ngủ với con gái của người đứng đầu “Kiến Sơn Thực Nghiệp”, vừa vạ bị cha người ta bắt được, nổi giận, bởi vì con gái nhà người ta mới qua mười sáu tuổi.

Đến lúc này, mắt thấy chuyện đã không thành, Hình Huy biết Dịch Nam Phong tổn rất nhiều tinh lực và dự án này, lần này chắc anh chết chắc rồi. Kỳ thật Hình Huy cũng thật ủy khuất a, con nhóc kia nhìn làm sao biết mới mười sáu tuổi, nhìn chẳng khác gì hai sáu a.

Có một vài người biết đằng sau “Kiến Sơn Thực Nghiệp” có chỗ dựa to lớn, đối với họ không dám chọc tới, không biết vì sao lão đại lại chọn bọn họ chủ động hợp tác, tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn làm theo, chính là lần này lại hỏng bét.

Đợi nửa ngày không thấy Dịch Nam Phong nói chuyện, mọi người không dám thở mạnh, Hình Huy đợi chờ phán án tử, cũng không ngờ Dịch Nam Phong lại hừ lạnh một tiếng: “Chuyện này để sau tính, Phan Đồng tới đây thì làm sao?”

Lúc này hai người gật đầu, không ai dám hỏi gì nữa. Sau đó anh phát tay ý bảo mọi người ra ngoài, Hình Huy chung quy nhịn không được liền hỏi: “Đại ca, anh đi đâu đấy?”

Đáp lại anh là một ánh mắt đông lạnh đến chết người, theo bản năng rút cổ đi ra ngoài. Dịch nam Phong hai tay vòng trước ngực, đứng trước cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trên bàn, văn kiện chất cao như núi, tất cả anh vừa mới xem qua, lắc lắc cổ, gọi một cú điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của cô, mọi mệt nhọc lúc này chợt tan biến hết, khóa miệng nở nụ cười: “Trưa nay ăn cơm ở đâu?”

“Ở nhà, ăn cùng ông nội, anh có muốn trở về ăn chung không?”

Nhìn thoáng qua văn kiện trên bàn chưa xử lý xong, Dịch Nam Phong mặc kệ, trở về đại viện ăn cơm. Gọi điện thoại dặn thư ký: “Cậu vào lấy văn kiện trên bàn đưa cho Hình tổng phê duyệt”

Gọi người mang thêm một chén cơm cho anh, Giản gia đang giờ ăn cơm, thấy Dịch Nam Phong về, mọi người kinh ngạc, đang nhìn Giản Khiêm Trạch lo lắng bên cạnh, lòng liền trầm xuống. Nhìn thoáng qua Lâm Nhi đang cười nói, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Cùng Giản Chính chơi cờ rất ăn ý, mấy người đàn ông đi vào thư phòng ở lầu hai, trong tay kẹp nửa liều thuốc, Dịch Nam Phong nghe được tin tức liền trầm mặc rất lâu. Sau đó trào phúng cười, rót cục mở miệng: “Hiện tại tôi là con rể của Giản gia”

Không nói lời nào, Giản Khiêm Trạch nhìn cha mình bị làm khó, chịu không được mở miệng nói: “Đại ca, chuyện này không nghĩ tới lại dính vào Lâm Nhi, nhưng thực không có biện pháp, nếu ngay từ đầu không đi thì được, nhưng lúc này. . .”

Dịch Nam Phong rít một hơi thuốc dài, cảm thấy có phải hay không có một số chuyện anh không biết.

“Hiện tại là đi đâu?” Không có hỏi dư thừa một từ nào, đánh thẳng vào trọng tâm.

“Colombia”

“Có ai ở đó?”

“Pablo, Hans Wall, Willy”

Ánh mắt khép lại một chút, sau đó mở ra, là phong thái quen thuộc.

Giản Khiêm Trạch nói, bảo Lâm Nhi khuyên ông nội đi ngủ sớm, đợi ăn đêm xuống, xe đứng đợi ngoài cổng, cô biết giờ phút này cô phải đi, khảo nghiệm cuối cùng.

Nhìn xuyên qua màn đêm, một người đàn ông mặc áo phục đen, Giản Lâm Nhi lo sợ, lúc này không có Dịch Nam Phong ở bên mình. Tiến lên hai bước, gió đèn thổi bay tóc cô, Dịch Nam Phong khẽ vuốt mặt cô: “Ngoan nào”

Đưa tay ra, nhìn vào ngọn đèn, vào mắt anh, sau đó anh ôm cô vào lòng.

Không có động tác gì, cũng không nói gì, chỉ là anh không rời mắt khỏi cô. Nhịn không được cô kiễng mũi chân chạm vào môi anh, Giản Lâm Nhi lên xe, người trên xe là Võ đại tá của “Thợ Săn”

58. Chương 58

Edit: Snow

Beta: Rika

Một người to như vậy ngồi ở cabin, ngoài cửa sổ âm u, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ đến thất thần, theo phương hướng nhìn về phía Giản Lâm Nhi, quả là xinh đẹp.

Bỗng nhiên, máy bay xóc một cái, tiến về phía trước, một tay nắm chặt tay Lâm Nhi, trước mắt có cái gì lóe sáng, Giản Lâm Nhi tập trung nhìn vào, Dịch Nam Phong trước khi đi mang theo một vài đồ dùng, đi lên tay sờ soạng phía dưới, chậm rãi định thần.

Dưới chân tro tàn nêu lên họ làm việc này có biết bao nhiêu là nguy hiểm, mới vừa lên xe, trong tay chính là một xấp tư liệu dày, đợi cho thời điểm lên máy bay cũng không thấy hết, sớm đã có người dẫn dò xem xong thì phải tiêu hủy tư liệu, thậm chí ngay lập tức nhét một cái bật lửa vào tay, Giản Lâm Nhi lúc này không nói lên lời cảm giác của mình, chỉ thấy chính mình sống đến 20 tuổi, như thế nào cũng với đóng phim giống nhau.

Nói không sợ là giả, tư liệu đại bộ phận là tư liệu về nhân vật Pablo, càng xem trong lòng càng kinh sợ. Toàn thế giới, đây là trùm thuốc phiện lớn nhất, thậm chí còn có quân đội, phú khả địch quốc, trang bị hoàn mỹ, khủng bố tập kích, bắt cóc, vợ vết tài sản, buôn bán nô lệ, không chuyện ác nào là không làm, chính là tư liệu trên kia còn có cái ảnh chụp của Pablo hồi trẻ. Giản Lâm Nhi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Giản Lâm Nhi lần này được an bài đi tiếp cận phần tử phạm tội Pablo, cô không biết thân phận cùng bối cảnh của mình được bịa đặt như thế nào cũng không biết ai là người trung gian giới thiệu mình với Pablo,

cô chính biết chính mình đã muốn không nổi danh tự, đợi cho cô nhìn thấy người đó, họ sẽ tự an bài tên cho cô.

Sớm biết làm chiến sĩ, làm nhiệm vụ là không thể tránh khỏi, Giản Lâm Nhi lấy tiêu chuẩn quân nhân chân chính yêu cầu mình, chẳng sợ là lần đầu tiên cô đi làm nhiệm vụ thậm chí cô còn không biết cô đến địa phương nguy hiểm như thế để làm nhiệm vụ gì.

Phía sau Bắc kinh đã chuẩn bị đến mùa đông, máy bay bay một đêm, đột nhiên hạ cánh xuống, cửa cabin vừa mới mở ra, một luồng nhiệt lập tức áp đến, đây là buổi sáng ở Colombia.

Ở đất nước này phần lớn diện tích là cao nguyên và núi, nơi đây phần đông là Thiên Chú giáo. Người da trắng, người da đen, người da đỏ ở Bắc Mỹ, hỗn tạp ở cùng một chỗ, nơi này trước mắt là một dân tộc màu sắc.

Ở quảng trường Wall, du khách đông đúc, tuy rằng nơi này có nhiều vấn đề nhưng vì hoàn cảnh địa lý đặc thù nên vẫn được nhiều người chọn làm điểm đến giải trí. Ngơ ngác đứng dưới tượng điêu khắc, Giản Lâm Nhi chờ người giúp đỡ cô. Sau khi máy bay hạ cánh, có một người đưa Lâm Nhi tới nơi này, bởi vì người này nói tiếng Trung, Giản Lâm Nhi không nói chuyện, người ta mang cô đến đây rồi để cô đứng ở đây một mình.

Đưa tầm mắt theo hai cậu bé, Giản Lâm Nhi ngây dại, 1015!!!

Tuy rằng mang theo mắt kính, mặc trang phục dân tộc, nhưng Giản Lâm Nhi liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra, cô kinh hô một tiếng, nhìn người đang đi tới trước mặt mình.

Cảnh giác nhìn bốn phía, không phát hiện điều gì không bình thường, nhìn 1015 đi đến trước mặt mình, sau đó đứng nhìn cô, Giản Lâm Nhi kéo kéo khóe miệng “Hi”. Hai cậu bé xinh đẹp đã sớm chạy ra, Giản Lâm Nhi bỗng nhiên cảm giác trên lưng có một cảm giác lạ lạ.

1015 gật đầu, sau đó kéo tay Lâm Nhi xoay người bước đi. Không ngừng cùng du khách gặp thoáng qua, xem bộ dáng 1015, Giản Lâm Nhi không dám nói lời nào, đoán không ra thân phận người này, cũng không biết vì sao người này cũng ở nơi này, cô bỗng cảm thấy hoảng loạn.

Đi một lúc lâu, đợi mãi cũng đến thời điểm dừng lại, Giản Lâm Nhi phát hiện mình ở một khách sạn nhỏ, tầng hai là một gian phòng khách, nhìn 1015 đặt một chén nước trước mặt mình, Giản Lâm Nhi biết đây là chỗ của anh ta.

“Anh rốt cuộc là ai?”. Cô lặng lẽ chuẩn bị, chỉ còn chờ người này đưa ra đáp án sẽ bùng nổ. 1015 cười khê một chút, nhìn Lâm Nhi trong tư thế hùng hổ, rốt cuộc cũng mở miệng.

“Tôi là Dịch Mặc”.

Một quyền nhanh chóng tung ra “Anh không phải là người Ý sao?” Dịch Mặc gật đầu, Giản Lâm Nhi thực hoài nghi, bởi vì người này hiển nhiên đối với Bogota* vô cùng quen thuộc, một người Ý làm sao có thể quen thuộc với thủ đô Colombia được?

(*Bogotá, tên chính thức Bogotá, D.C. (D.C. viết tắt của Distrito Capital, “quận thủ đô” hay “đặc khu”) là thủ đô của Colombia, và cũng là thành phố lớn nhất quốc gia này với dân số 7,363,782 (năm 2010).[1] Từ năm 1991 đến 2000, thành phố còn có tên gọi khác là Santafé de Bogotá. Bên cạnh vai trò thủ đô, Bogotá còn là thủ phủ của khu hành chính Cundinamarca. Nếu tính cả các khu vực đô thị lân cận, thành phố Bogotá lên đến gần 11 triệu người.)

“Nghe, nhiệm vụ lần này là tôi và cô cùng hợp tác, lúc cuối hiệu trưởng có nói phải trải qua một lần khảo hạch đúng không? Đó chính là nhiệm vụ lần này.” Thấy Giản Lâm Nhi vẫn dửng dưng cả người đề phòng, đơn giản nói ra trọng điểm, Giản Lâm Nhi ngạc nhiên.

Biết đây chính là khảo hạch cuối cùng của mình, nhưng nguyên vốn tưởng rằng chỉ có mình cô chấp hành, bỗng nhiên phát hiện còn có đồng đội, không thể phủ nhận, Giản Lâm Nhi lặng lẽ thở phào.

Theo bản năng bưng lên một cốc nước uống, Giản Lâm Nhi ngồi xuống, chờ Dịch Mặc nói ra nhiệm vụ lần này. Bên trong nhất thời chỉ có âm thanh đàn ông trầm thấp.

Dịch nam Phong ngồi ở sau bàn công tác, trong văn phòng một mảnh hắc ám, chỉ có ánh sáng máy tính thoảng hiện, chiếu cả người mặt đen tối không rõ, nơi này là Bắc Kinh, văn phòng Dịch Nam Phong.

Ngồi im lặng, Giản Lâm Nhi chậm rãi tiêu hóa lời nói của Dịch Mặc, hai người lần này thân phận đều là bác sĩ, bất quá một người là thầy giáo, một người là học sinh, hai người là quan hệ thầy trò, cũng là quan hệ yêu đương, trước đây đã có lần một lượng lớn thuốc phiện thâm nhập vào thị trường, nhưng hình cảnh quốc tế kinh ngạc phát hiện loại thuốc phiện này không thể ngừng, chỉ cần người hấp hơi, trừ phi chết, nếu không tuyệt đối ngừng không được, cưỡng chế lại sẽ thổ ra máu rồi xuất hiện hiện tượng hôn mê, vì thế hai người lần mới vì thành phần thuốc phiện của chúng mà đến.

“Anh nói anh là giáo sư Oxford?” Giản Lâm Nhi vẫn là không thể tin được, làm sao có thể, người này làm sao có thể là sao như, một trăm ngày huấn luyện, người này biểu hiện ra ngoài tố chất quân sự, làm sao có thể là giáo sư?!!!

“Đúng, tôi ngày thường là giáo sư.” Ngụ ý là gì, người này chưa nói Giản Lâm Nhi cũng hiểu được.

“Nhưng là tôi như vậy, người ta khẳng định sẽ nghi ngờ.”

“Cô yên tâm, tư liệu của cô tôi đã chuẩn bị tốt, tư liệu cũng đều đã được đệ trình qua, lần này người ta mời tôi, thân phận cô chỉ là trợ lý của tôi.”

Giản Lâm Nhi trong lúc nhất thời không nghĩ ra cái gì cả, Dịch Mặc này hai chữ ở miệng nhấm nuốt nửa ngày cô cũng không kêu ra được, Giản Lâm Nhi quen gọi anh ta là 1015.

“Từ giờ trở đi, cô tên Adelaide, cha mẹ chết sớm, được bác nuôi nấng lớn lên...” Dịch Mặc đưa đến cho Lâm Nhi mấy tờ giấy, Giản Lâm Nhi cầm lấy, trên mặt biểu hiện tất cả đều là bịa đặt cuộc đời của cô.

Dịch Nam Phong ngồi một lúc lâu, mở hòm thư ra bắt đầu viết thư kiện, 1 phút sau, đồng dạng nội dung chia mười hai người, cùng thời gian nhận được mã hóa thư kiện, thư kiện nội dung liên tiếp là ký hiệu.

Lặng lẽ ngồi ở ngoài phòng khách hoa lệ, trải qua một loạt điều tra toàn thân, Giản Lâm Nhi cuối cùng cũng gặp được trùm thuốc phiện thế giới Pablo trong truyền thuyết. Hoàn toàn không có cảnh tượng cao cùng người canh gác như trong phim, nếu không có lúc cô vào bị điều tra một phen, Giản Lâm Nhi thậm chí nghĩ đến đây là đến thăm nhà một người bình thường.

Chính là trước mắt chỗ cô ngồi quá mức hào hoa xa xỉ, vào thời điểm đó cô thấy cách không xa có vài cái sân golf, trên đó không ngừng có máy bay. “Không cần nhìn loạn.” Dịch Mặc nhỏ giọng nói, Giản Lâm Nhi vì thế cúi đầu, ánh mắt đi theo người bên cạnh Dịch Mặc, hai người theo người dẫn dắt tiến đi. Thời điểm vào nhà, khước mắt nhanh chóng phát hiện ở mặt cỏ rừng cây nhỏ có quân đội đặc hữu.

Người đàn ông đang ngồi xem tư liệu tuổi tầm năm mươi, nhưng là Giản Lâm Nhi hoàn toàn nhìn không ra người trung niên khôi ngô trước mắt là hơn năm mươi tuổi. Một thân quân trang, mơ hồ thấy người khác kêu người này là tướng quân. Cho dù là cỡ nào cũng không thấy Pablo liếc mắt nhìn họ một cái, đột nhiên ánh mắt người nọ bắn lại chỗ cô.

“Mặc, vị tiểu thư mỹ lệ này chính là trợ thủ của anh?” Giản Lâm Nhi theo bản năng thẳng lưng, bị Dịch Mặc khoát tay lên vai dọa một chút, quay đầu nhìn về phía người kia, khuôn mặt anh tuấn.

Dịch Mặc đối với Giản Lâm Nhi sững nình cười, lại chuyển hướng Pablo “Adelaide, cô ấy là môn sinh giỏi nhất của tôi, đồng thời cũng là vị hôn thê của tôi.”

Giản Lâm Nhi không biết, cô vừa rồi mới theo bản năng thẳng lưng, người bên cạnh dọa cô một thân ra mồ hôi lạnh, Giản Lâm Nhi trong lúc vô tình lộ ra tư thế chỉ quân nhân mới có, hoàn toàn không giống với thân thể nữ đệ tử, đúng vậy nhưng là ánh mắt Pablo có tối lại, Dịch Mặc trong lòng bàn tay đã có mồ hôi.

Sau màn chào hỏi, Pablo cùng Dịch Mặc nói giỡn, hai người xem có vẻ vô cùng rất quen thuộc với nhau, cuối cùng đến lúc đến phòng khách nhỏ, Giản Lâm Nhi mới biết người này mời bọn họ đến là vì họ vừa tìm ra một loại thuốc mới. Không biết có phải hay không chính mình nhìn lầm, Giản Lâm Nhi cảm thấy dù cố ý hay vô tình, ánh mắt của Pablo dừng ở trên người cô có tần suất quá cao.

Dịch Nam Phong đang tiến hành nhìn tần số trên điện thoại, hình ảnh trên đó xuất hiện một vài người đàn ông ngoại quốc, mọi người nhìn thấy hình ảnh nhau đều hưng phấn, riêng chỉ có Dịch Nam Phong là im

lặng..

Rốt cục cũng cơm nước xong, vụng trộm thở ra, Giản Lâm Nhi vừa mới vào nhà liền ngồi phịch ở trên cửa, tim đập mạnh và loạn nhịp bỗng nhiên bị một thân ảnh làm kinh sợ.

Địch Mặc đè nặng lên thân thể Lâm Nhi, nghiêng đầu dán tại gáy Lâm Nhi, cười lực ngăn chặn Giản Lâm Nhi đá chân “Đừng nhúc nhích, có camera trên đầu.” Hô hấp ấm áp ở ngay bên cạnh Lâm Nhi.

59. Chương 59

Edit: Rika

Thân thể cứng lại, ánh mắt theo bản năng bắt đầu nhìn xung quanh căn phòng: “Không được nhìn, quay đầu lại đây”. Cảm giác có một đôi môi của đàn ông chạm vào da mình, Giản Lâm Nhi nổi da gà, như lời Địch Mặc nói, cô tiến vào trong lòng anh, từ góc độ của người khác nhìn vào, hai người phải thể hiện cho người khác thấy hai người là người yêu của nhau.

Không dám nhúc nhích dù chỉ một chút, hương vị xa lạ vây quanh cô, cô phải cố gắng thích nghi: “Đưa tay ôm tôi, vòng ra sau thắt lưng”. Không nói gì, cô đưa cánh tay ôm chặt thắt lưng Địch Mặc, Giản Lâm Nhi không ngừng nói với chính mình đây là chiến hữu, đây là hợp tác, đây là nhiệm vụ.

Khẽ nắm chặt hai tay lại, trên mặt của Địch Mặc biểu hiện sự yêu thương, say mê, hạnh phúc.

Lúc này, trong một căn phòng khác cầu biệt thự, Pablo đang cầm trong tay một miếng xì gà Brazil, rít một hơi, sau đó phun ra một làn khói, một loạt từ tiếng Tây Ban Nha từ trong miệng người này phát ra, người phía sau nhận lệnh đi ra ngoài, hít thở, biến hóa kỳ lạ trong không khí dần dần đáng lên.

Cùng lúc này, trên một hòn đảo nhỏ không người ở Thái Bình Dương, mười hai người đã tập hợp đông đủ, chỉ còn chờ một người cuối cùng.

Cẩn môi, tay nắm chặt thành quyền, tắt máy tính, đi tới bãi đậu xe, đợi cho đến khi ra khỏi thành phố, trang bị trên người thành một người khác, thừa dịp trời tối, leo lên trực thăng chờ sẵn, bay thẳng đến đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.

Bên cạnh mình là một người đàn ông xa lạ, Giản Lâm Nhi động cũng không dám động, nằm cứng ngắc trên giường, trong đầu rối loạn, người đàn ông này là người Ý, vì sao lại quen thuộc với Pablo như vậy, ngày mai bọn họ có nhiệm vụ gì, nhiệm vụ này bao lâu mới hoàn thành, những suy nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu cô, hơn nữa hơi thở mãnh liệt của đàn ông thỉnh thoảng phả vào người cô, dưới loại tình huống này nếu cô mà ngủ được thì quả thật đã gặp quý.

Nhìn Địch Mặc ngủ, bỗng nhiên trên lưng cô có một bàn tay đang xoa xoa, cô kiềm tiếng thét chói tai lại, cô biết đây là đang làm nhiệm vụ. Ghé vào tai cô nói nhỏ: “Ngủ đi, không ông ta lại hoài nghi”

Cố gắng nhắm mắt lại, dần dần, Giản Lâm Nhi cũng ngủ thiếp đi, dù sao cô và Địch Mặc cũng là đồng đội của nhau, cũng đã ở chung một thời gian, cho nên cũng có chút an tâm. Vì thế, cô cũng thả lỏng tinh thần. Ở nơi này có một người đàn ông đang nhìn cô chằm chằm, không biết cảnh này rơi vào trong mắt người ở nửa vòng Trái Đất kia thì sao?

Ngoài cửa sổ, chim hót vang đánh thức cô dậy, bên cạnh không có người, cô liền thanh tỉnh, lúc xoay người xuống giường thì có người tiến vào, nguyên lai là người hầu: “Tướng quân mời cô xuống dùng bữa sáng”. Người hầu dùng tiếng Anh không chuẩn nói với cô, Giản Lâm Nhi rất nhanh đã đánh răng rửa mặt xong, liền đi xuống.

Nhìn mới thấy Địch Mặc và Pablo giống như người dân bình thường đang ngồi trước bàn ăn sáng, theo bản năng cô nhìn qua Địch Mặc một cái, nhìn thấy ánh mắt người nọ không có gì khác lạ, cô mới an tâm đi đến, chào hỏi mọi người, sau đó cúi đầu ăn sáng, an phận sắm vai một người trợ lý.

“Hi, mỹ nhân Adelaide, tối qua ngủ ngon không?” Trong lòng cô ‘lộp bộp’, chẳng lẽ cô có điều gì bất thường sao, thế nhưng cô vẫn ngẩng đầu trả lời: “Ngủ rất ngon, giường rất thoải mái”. Vừa nói vừa mang theo nụ cười tự nhiên.

Mỉm cười gật đầu, Lân Nhi cúi đầu nên cổ lộ ra, Pablo bắt động thanh sắc nuốt xuống một miếng trứng ốp lết.

Cơm nước xong, Pablo tự mình mang hai người đi tới nơi chuyên môn nghiên cứu thuốc phiện trong truyền thuyết kia, thế nhưng nó lại nằm ngay phía sau. Một đường đi theo phía sau Dịch Mặc, thời gian cũng rất lâu rồi, phỏng chừng nơi này phải hơn 1000 mẫu, rốt cục chính phủ Colombia đối với người này có thái độ như thế nào, mới để ột trừ ma túy ngang nhiên nuôi dưỡng quân đội để nghiên cứu thuốc phiện.

Vừa mới đi qua rừng cây nhỏ, liền phát hiện ở sâu trong rừng cây có rất nhiều người, cô còn muốn nhìn kỹ liền bị Dịch Mặc kéo đi. Trong lòng Giản Lân Nhi hoảng hốt, cho dù chỉ là liếc mắt một cái, cô cũng nhìn thấy được ánh mắt những người đó ngơ ngác, gầy trơ xương, tinh thần uể oải cực độ, Pablo đúng là dùng người sống để làm thí nghiệm.

Rốt cục đến một tòa nhà kiến trúc màu trắng phía trước mới dừng lại, đoàn người canh giữ bên ngoài toàn mang võ trang hạng nặng, trên người mặc đồ vô khuẩn, chỉ lộ ra hai con mắt, Giản Lân Nhi đi theo Pablo và Dịch Mặc tới trước cửa phòng nghiên cứu.

Cảm giác Pablo dừng lại một chút, trong lòng vô quỳnh lên, nhưng cuối cùng, cả ba người vẫn đi chung vào.

Giản Lân Nhi không biết Dịch Mặc được tin tưởng như thế nào, một trùm ma túy lớn như thế làm thế nào mà có thể cho người lạ là cô đi vào nơi này, cô biết địa phương này là cực kỳ trọng yếu, nhưng cô và Dịch Mặc vẫn vào được, trong lúc nhất thời, cô cảm thấy sợ hãi.

Trao đổi với đối phương vài vấn đề, sau đó hai người dùng giấy bút ghi lại, đang nhìn đến nghi vấn của mình được đối phương trả lời, Giản Lân Nhi sững sốt nửa ngày: “ Tôi là bác sĩ nghiên cứu cho Pablo gần năm năm”. Khó trách Pablo tín nhiệm Dịch Mặc như thế, khó trách ông ta lại dễ dàng mang hai người vào nơi này.

Còn một đồng nghi vấn chưa kịp hỏi, nhưng xem ra Dịch Mặc cũng không muốn nói nhiều nên cô lựa chọn trầm mặc, cô phải vì vấn đề an toàn của cả hai, để cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ.

“Làm xong cái này,tôi có thể không nhìn thấy được ánh mặt trời, cô phải cố gắng đem phương pháp này mang đi ra ngoài”. Trên giấy đưa cho cô truyền lại những lời này, cô mở to hai mắt nhìn Dịch Mặc, trong lòng kinh hãi, chính là không nói nên lời. Phương pháp điều chế này có bao nhiêu trọng yếu? Trọng yếu đến mức Pablo đem người nghiên cứu ra phương pháp này giết người diệt khẩu?

“Adelaide tiểu thư, tướng quân ời”. Vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Giản Lân Nhi đã được báo tin này, Dịch Mặc không có ở đây, lúc ăn cơm chiều xong liền không thấy.

Không còn cách nào khác, đành phải theo người tới gặp Pablo thôi.

Vừa mới vào, Giản Lân Nhi đã bị không khí dâm, mỹ làm cho kinh ngạc. Ba cô gái tóc vàng trần truồng vây quanh Pablo.

Thảm trải màu đỏ sậm, giường lớn hình tròn, màu đen, mùi hương mê ly, phụ nữ đầy sức sống, Giản Lân Nhi không biết làm sao, không dám nhìn, nghĩ mình chỉ là nghiên cứu sinh nho nhỏ, vội vàng cúi đầu nhìn chân, một giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống.

“Cách kỹ cách kỹ. . .” Những âm thanh không ngừng phát ra, là ba cô gái tóc vàng đang cùng nhau hôn, giao hoan với Pablo.

Híp mắt nhìn nửa ngày, mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm, Giản Lân Nhi không biết mình gọi tới làm gì, nhưng trực giác mách bảo, đêm nay khẳng định không tốt.

Cách nơi của Pablo 1000m, trong một phòng khách sạn, trên lầu hai, Dịch Nam Phong cũng tuôn mồ hôi lạnh, chỉ sợ Pablo phát hiện ra có người đang theo dõi ông ta.

Lập tức phủ định ý nghĩa của mình, tuyệt không có khả năng, trừ bỏ chính mình, tuyệt đối không có người nào biết anh dùng máy giám sát mini, anh cố ý tìm người quấy nhiễu tín hiệu, che giấu thiết bị, không có khả năng bị phát hiện, bỗng nhiên, anh nhìn lại màn hình, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo.

Một phen đẩy người phụ nữ nằm trên người mình ra, khuôn mặt xấu xa nhìn Lâm Nhi, một bàn tay đầy lông sờ sờ cảm cô, bắt cô ngẩng đầu, ngón cái còn chà xát qua lại mấy lần.

Giản Lâm Nhi dừng mắt trên mặt Pablo: “Tướng quân?” Cố nén suy nghĩ một cước đá lên, Giản Lâm Nhi vẫn luôn nhắc nhở mình chỉ là trợ lý nhỏ nhỏ.

“Em thật đẹp!” Trong ánh mắt phát ra tia dâm dục, cả người tràn ngập hơi thở dục vọng.

“Vừa nhìn thấy, tôi đã muốn hung hăng tra tấn em”. Đầu lưỡi liếm lên trên mặt cô, hét một tiếng, Giản Lâm Nhi lùi ra sau hai bước, lưng đụng vào tường, tự nhủ với chính mình, phải bình tĩnh, bình tĩnh, không thể để bị phát hiện được. Cô nhớ kỹ đây là nhiệm vụ, không đến phút cuối cùng thì không được phản kháng, nhắc nhở mình hiện tại không phải là Giản Lâm Nhi, không phải là Giản Lâm Nhi.

Trong đầu nhanh chóng đảo quanh: “Tôi là vị hôn thê của Dịch Mặc, ngài không thể như vậy được!!!”

Ánh mắt mê muội nhìn Lâm Nhi thành bộ dáng hoảng sợ, Pablo thậm chí còn liếm liếm môi, hưởng thụ sự run rẩy của cô, cô gái phương Đông này nhìn thật kích thích. Đi tới phía trước cô, thậm chí tay còn sờ đến bên đùi cô, Giản Lâm Nhi giả dục: “Tướng quân, tướng quân, ngài không thể như vậy...”

Một phen xé toang quần áo của cô, nơi này đang là giữa mùa hè, mặc dù cô mới tắm xong, ăn mặc chỉnh tề, nhưng quần áo vẫn rất mỏng manh. Làn da đặc hữu của phương Đông lộ ra, thậm chí trước ngực còn bị ngăn bởi áo lót.

“Dịch Mặc? Vị hôn thê? Ha ha ha ha”. Người này thế nhưng cười to vài tiếng, bàn tay to ghê tởm chậm rãi phủ xuống, Giản Lâm Nhi chuẩn bị hét ra thì đúng lúc này có tiếng đập cửa.

Mơ hồ nghe ra một chút, đại khái là Dịch Mặc đang tìm cô, ánh mắt Pablo hung ác nham hiểm, chửi mắng vài câu, cuối cùng Lâm Nhi cũng nghe được một câu: “Kéo ra ngoài cho chó tha”. Môi cô trắng bệch, Dịch Mặc bị quăng ra cho chó tha sao? Nhưng lúc này cả người cô được buông ra.

Mặc áo lại, lúc rời đi cũng như lúc đến, không hề báo động trước, cô bị kéo về căn phòng kia. Khi rời căn phòng dâm, mỹ này, tại Giản Lâm Nhi nghe thấy âm thanh tát tai, rồi sau đó là tiếng rên của của phụ nữ.

Kéo chặt quần áo nhanh chóng rời đi, vừa mới mở cửa ra liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dịch Mặc, trong lòng buông lỏng, cảm xúc chưa kịp khôi phục lại, cô đã bị Dịch Mặc ôm vào trong lòng, Giản Lâm Nhi có chút không tự nhiên, trừ bỏ Dịch Nam Phong, cô tựa hồ không có thói quen ôm ấp người đàn ông khác.

“Cô không có việc gì chứ?”

Giản Lâm Nhi lắc lắc đầu, trong lòng có chút an tâm, tại cái nơi nguy hiểm này, nhìn thấy người thân bên mình, tim đập loạn xạ cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Qua hơn nửa ngày mới bị buông ra, hai người không dám nói nhiều, đợi sau khi đèn trên giường tắt đi, Giản Lâm Nhi mới biết được đêm nay rốt cục sẽ đến như thế nào.

Giản LÂM Nhi không biết, cuộc đời của ông trùm thuốc phiện thế giới này không có ham muốn gì ngoài phụ nữ, trong tay ông ta chơi đùa vô số người, chỉ cần ông ta coi trọng, mặc kệ thân phận gì, dùng tất cả các biện pháp mang họ tới nơi này chơi đùa, sau đó thưởng cho đàn em. Tình hình vừa này, lão sắc quỷ nhìn trúng Giản Lâm Nhi, trọng yếu nhất là người ta nhìn ra thân phận của Giản LÂM Nhi.

Pablo này xuất thân quân nhân, đối với quân nhân có phản ứng như thế nào đều rất quen thuộc, trong lúc vô tình Giản Lâm Nhi lộ ra làm cho ông ta phát hiện được, cái này cũng coi như Dịch Mặc có liên quan, nhưng dù sao Dịch Mặc cũng còn có chỗ sử dụng, chờ cho đưa ra phương thuốc, phỏng chừng cái còn lại chỉ là một cục xác.

Rốt cục kiểm chế không được, đi trước một bước, chuẩn bị đêm nay hảo hảo hưởng thụ Giản Lâm Nhi, kết quả Dịch Mặc trong lúc nhất thời về phòng lấy đồ, phát hiện Giản Lâm Nhi không có ở trong phòng, vì thế mới đi tìm.

Con người ông ta háo sắc, nhưng cũng không dám vội vàng, trước tiên ổn định Dịch Mặc rồi tính tiếp, vì thế trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Giản Lâm Nhi đã được thả ra.

Nhỏ giọng nói một lúc lâu, Giản Lâm Nhi mới hiểu được một chút: “Ngày mai rời giường, nhớ mang theo dao bên mình”.

Giản Lâm Nhi cảm giác thực vô vọng.

Người quấy rối Pablo, đi theo Dịch Mặc lúc này phỏng chừng đã bị chó cắn nát, trên người từng trận run rẩy, trợn tròn mắt, Giản Lâm Nhi nhớ đến Dịch Nam Phong, trong lòng liền ấm áp.

60. Chương 60

Edit: Snow

Beta: Rika

Trong phòng Pablo, ba cô gái đã bị người phía sau tiếp cận đến muốn hấp hối, người đàn ông trần truồng hô một tiếng, người thủ hạ ngoài cửa lập tức tiến vào, không nói chuyện, Pablo lập tức đi vào phòng tắm, người thủ hạ không biết làm gì bây giờ, bèn kêu vài người đưa ba cô gái ra ngoài, dựa theo lệ thường sẽ đưa cho các anh em hưởng thụ, Pablo sẽ không động đến những người này lần thứ hai.

Ngọn đèn trên cao bắt đầu tắt, mỗi người đứng ở vị trí tuần tra đều mở to hai mắt, Bogota ngồi ở vị trí của mình, trong đêm tối cũng không có ngủ say.

Thời tiết giữa hè, ban đêm trăng cũng rất sáng.

Giản Lâm Nhi và Dịch Mặc không nhìn thấy người đến gọi bọn họ rời giường, bởi vì bọn họ tỉnh trước.

“Phóng to nơi này lên cho tôi, zoom lên, tiếp, ngừng”, Sophie đặt khách sạn Victoria, một đám người ghé vào trước máy tính, người nói là Dịch Nam Phong.

Màn hình hiện rõ ràng các loại ký hiệu hóa học “Tốt, kéo xuống dưới, trước tiên gửi đến hòm thư,” Ngồi ở trong máy bay tư nhân, Dịch Nam Phong không ngừng nghiên cứu các loại đường đi.

Nơi ở Pablo, mười năm trước anh đi qua không chỉ có một lần, không nghĩ tới nhiều năm như vậy trôi qua, nơi đó, lại bắt đầu đối nghịch với chính phủ. Dịch Nam Phong không rõ ý tứ, nở nụ cười một chút, những người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, nhất thời rùng mình một cái.

Trước những năm chín mươi, gần bốn mươi chiến sĩ nhiều năm tiến hành chiến tranh bạo phát quy mô lớn, Tây Á, Trung Á, vịnh Ba Tư, nước đứng đầu thế giới một khu chiến lược, bởi vì nơi đó thừa thãi dầu mỏ, đương nhiên được nhiều người để mắt đến. Vì thế, các loại giằng co bất mãn, rốt cục đưa tới chiến tranh.

Trong trận chiến, danh hiệu “Bão sa mạc” rốt cục được hiện lên, ứng dụng các tiến bộ khoa học kỹ thuật, tiến hành trước tiên, tập trung định vị, thậm chí Trung Đông chuẩn bị chiến tranh, binh lính không có lấy cơ hội thương lượng. Bên ngoài gọi “Bão sa mạc” chỉ xảy ra năm ngày, kỳ thật thời gian chính thức chỉ có bốn ngày, gần bốn ngày chiến tranh đã xong. Đế quốc Mỹ thanh thế lớn, quân đội ủng hộ phía sau, thực tế chỉ có mười bốn người. Mười bốn người này là vũ khí bí mật của nước Mỹ

Bốn ngày hành động chấm dứt, họ bí mật rời đi, phía sau, trừ bỏ người lãnh đạo cao nhất, không ai biết bọn họ. Sau bảy năm, kéo dài hành động “Bão sa mạc”, nước Mỹ tự tiện thay đổi chiến lược trọng yếu quốc gia, bỗng dưng xuất hiện một tổ chức tên “Cáo sa mạc”, lần này hành động thật là nhanh như điện giật. Nhưng hành động của “Cáo sa mạc” làm cho thế giới chấn động, vẫn là mười bốn người, ba ngày đã xong chiến tranh, cứ việc nước Mỹ xuất “Đại hoàng phong”, điều động hàng mẫu, điều động bao nhiêu binh lực, nhưng vẫn không làm gì được.

“Cáo sa mạc” làm cho thế giới chấn động kia đã trôi qua một năm, Dịch Nam Phong vừa mới mười ngày không có ở công ty.

“Thợ săn” có bối cảnh cùng phương thức huấn luyện là “Hải báo”, vì thế chiến tranh kia bùng nổ một năm, “Thợ săn” một mình anh bị trưng dụng, bởi vì lúc đó bọn họ không có quốc tịch.

Sau “Bão sa mạc”, Mạnh Dịch rất nhanh lên làm tướng quân, ngay lúc đó bốn mươi người đứng đầu là ông, cách bảy năm, không có người biết Dịch Nam Phong cùng ông ta thảo luận hiệp nghị gì, từ Dịch Nam Phong

ra mặt, Mạn Dịch cùng nước Mỹ cùng thống nhất hiệp thương, Dịch Nam Phong dùng phương pháp của anh ra mặt, vì thế thế giới đã biết “Cáo sa mạc”, nhưng sau khi chiến tranh chấm dứt, bọn họ biến mất, không hề tìm thấy tung tích, phương pháp lưu lại đặc thù chính là những đường cong cao thấp trên trời, còn có người nước ngoài xem không hiểu máy bay làm thế để trao đổi ngôn ngữ, từ đó “Cáo sa mạc” biến mất.

Đêm nay, Dịch Nam Phong cùng hơn mười hai người nữa đồng thời xuất hiện, hai lần tụ tập, hai lần chấn động thế giới, lần thứ ba tụ tập, nhất định có chuyện xảy ra.

Trừ bỏ Dịch Nam Phong những người khác đều thả lỏng, sau khi trải qua nhiều trường hợp nguy hiểm, đêm nay quả thực không có vấn đề gì lớn. Chuyên chú nghiên cứu đường đi, Dịch Nam Phong biết anh không thể tìm ra vấn đề gì, bởi vì Pablo đem quân đội của ông ta để ở trong nhà.

Bogota vào rạng sáng, tại khách sạn Victoria, mười ba thân ảnh tại góc chết của camera nhảy ra khỏi khách sạn, quỹ mị giống nhau trước sau lái xe hướng về phía ngoại ô đến một trang trại. Cùng một lúc, mười hai cái máy bay đúng giờ cất cánh, Dịch Nam Phong ngồi ở ghế phó điều khiển, lại một lần kế hoạch, nhưng lần sau, dưới chân chính là nơi ở của Pablo.

Chính ra hành động không thể nhanh như vậy, nhưng gặp những ký hiệu hóa học cùng với hình ảnh đêm nay nhìn thấy, Dịch Nam Phong chỉ biết phải mau mau đem người đến.

Yên tĩnh một thời gian không thấy có gì động tĩnh, nhánh cây bắt đầu đong đưa mạnh hơn, “Răng rắc...”, một luồng sáng xẹt qua phía chân trời, một giây yên tĩnh lúc trước ruột cục bị phá vỡ.

Trận thế quen thuộc, tiếng động vang dội, từng chiếc trực thăng đều có vị trí và cương vị riêng, vừa vào địa bàn của người ta, những chiếc máy bay tập trung lại một chỗ, mỗi lần tập trung lại cũng chỉ nhìn bằng ánh mắt, sau đó lại tản đi.

Phòng tin tức phái người tới thông báo cho Pablo, âm thanh lớn làm cho những lính tuần tra ngẩng đầu nhìn, Pablo là trùm thuốc phiện thế giới, thuộc hạ ông ta nuôi cũng không phải là thùng cơm, nhưng không ai có thể tưởng tượng được có người lại lái trực thăng bay vờn trên đầu bọn họ.

Nhưng dù sao đi theo ông trùm thuốc phiện đã lâu, trải qua nhiều trận chiến, vừa nhìn thấy tình cảnh này, người phía dưới bắt đầu nổ súng. Trong lúc nhất thời, trong khuôn viên yên tĩnh, tiếng súng vang lên làm cho tất cả mọi người bừng tỉnh.

Đồng thời, bọn người Dịch Nam Phong cũng nổ súng.

Pablo nhanh chóng tỉnh giấc, một trận đột kích bắt đầu từ phía nam, nhanh chóng mặc quần áo, và chuẩn bị ra ngoài.

Các loại âm thanh cảnh báo ở cửa vang lên, cầm súng, một đường đuổi tới phòng tin tức quan sát tình thế, nhìn trên màn hình biểu hiện máy bay không ngừng di động, Pablo tức giận, bao nhiêu năm không có người đối nghịch với ông ta, vậy mà bây giờ Chính phủ cũng đối với ông áp dụng thái độ theo đuổi này, nhóm người này ruột cục là ai?

Kéo rèm cửa sổ, ánh lửa theo cửa thủy tinh ập đến, Giản Lâm Nhi cùng Dịch Mặc ở lầu hai, bọn họ sớm đã bị tiếng súng làm tỉnh giấc, hai người liếc mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

Chạy tới cửa, xoay nắm cửa nửa ngày cũng không thấy gì, cửa đã bị khóa ngoài. Bên ngoài biệt thự là một đồng nhón nháo, một đám đông binh lính chạy qua chạy lại hơn nữa lại còn là lính đánh thuê, tiếng sấm nổi lên từng đợt, tia chớp thỉnh thoảng chiếu sáng đến phía chân trời, dán mắt vào cửa thủy tinh cố gắng nhìn ra ngoài, nhưng trừ bỏ tiếng súng đang nổ, bọn họ không biết được chuyện gì.

“Không được, chúng ta không thể ngồi ở trong này, phải đi ra ngoài.” Dịch Mặc nhìn về phía Giản Lâm Nhi.

Giản Lâm Nhi gật đầu, bên ngoài một đoàn loạn, người trông coi bọn họ sớm đã biến mất.

“Tốt, bay đến biệt thự phía trước, đem thả tôi xuống.” Cùng người bên cạnh nói, thân máy bay quay cuồng, tránh thoát một đạn pháo vừa phóng đến, Dịch Nam Phong ngồi máy bay đầu tiên quay đầu đi đến biệt thự trước mặt.

Không ngừng ra mệnh lệnh, ánh mắt Pablo phát ra tia hung ác, nhóm người này cũng dám chọc ông ta.

Ngày càng nhiều hỏa lực hướng máy bay bắn xuyên qua, nhưng những chiếc máy bay quay cuồng với tư thế linh hoạt không thể nào đối đầu, hỏa lực là để ngăn chặn máy bay nhưng trang viên của Pablo trước mắt đã hao tổn khá nhiều, còn người ta hoàn toàn không hao tổn gì.

Tự như một khúc nhạc dạo, mưa to mưa tầm tã xuống, phía sau, Giản Lâm Nhi từ lầu hai nhảy xuống, lưu loát ngay tại chỗ lặn một vòng, cách đó không xa một máy bay bị bắn hạ rơi xuống ngay trước mắt cô.

Không quan tâm đến chuyện khác, tùy tay nhặt trên mặt đất một khẩu súng tự động, vác lên trên vai, một khẩu khác ném cho Dịch Mặc, hai người thừa dịp tình thế hỗn loạn, hướng cửa lớn chạy tới. Mặc kệ hôm nay là ai đến, bọn họ đều cảm tạ, trận hỗn loạn này đối với bọn họ mà nói là vô cùng đúng lúc.

Rất nhanh trên bầu trời nhiều hơn mấy chiếc trực thăng, trực thăng của Pablo cũng lên rồi, trên trời cùng dưới đất tác chiến vốn chính là không công bằng, gặp phải “Cáo sa mạc”, cho dù là tài giỏi mất cũng là không tốt, cho nên chiến sự lần này ngay từ đầu đã là không công bằng.

“Bắt lại hai người kia cho tao.” Vung tay lên, những người bên cạnh đã sớm lĩnh mệnh lệnh đi ra ngoài, nhìn chằm chằm mấy thân ảnh đang di chuyển, sắc mặt Pablo thực dữ tợn.

Dịch Nam Phong ở giữa không trung, thả dây, rơi xuống, theo kế hoạch, từ tầng cao nhất đi xuống, thời điểm Giản Lâm Nhi cùng Dịch Mặc mới từ chạy xuống dưới lầu, Dịch Nam Phong đứng bên ngoài cửa sổ bọn họ, bên trong không có người.

Trời mưa to, trong lòng Dịch Nam Phong trầm xuống một chút, một luồng sáng xẹt qua, hai thân ảnh đang chạy bỗng rơi vào tầm mắt.

Xoay người nhảy xuống, thời điểm vừa định đi qua, Pablo phái quân đội đến đón Lâm Nhi cùng Dịch Mặc đến, hai người lại quay đầu chạy trở về.

Dịch Nam Phong vừa thấy đối phương, đề tai nghe nói phương hướng, theo hai người cùng nhau chạy, đường lầy lội khiến mọi người di chuyển đều gặp lực cản, nhưng người ta quân lực mạnh, chạy phía trước mất mạng, mặt sau có người không ngừng nổ súng. Huấn luyện ở “Thợ săn” cũng có tác dụng, Giản Lâm Nhi cùng Dịch Mặc chạy với tốc độ đều là nhanh nhất, tốt nhất, trước mắt đã thấy một rừng cây nhỏ, người theo ở phía sau không thấy bóng “Ầm” một tiếng, màng nhĩ chấn động, theo quán tính nằm úp sấp xuống, một quả bom ở phía sau phát nổ.

Nhưng một quả bom của đối phương ở gần đã nổ tung, sau đó Giản Lâm Nhi nghe thấy vô số tiếng chó sủa.

“Không tốt.” Ở cách đó không xa, Dịch Nam Phong thảm kêu một tiếng, đây là một đàn chó săn lớn mới có thể làm ra động tĩnh lớn như thế. Quả nhiên rừng cây nhỏ bắt đầu tràn ra một đám chó săn, đàn chó này bình thường chính là được nuôi bằng thịt người, ở trong này tối thiểu là thịt người chết hoặc là thịt người sống, ngửi thấy hương vị thịt người, đàn chó liền giống nhau theo phương hướng chạy đến.

Tiếng đạn pháo, tiếng kêu thảm thiết, tiếng chó sủa, tiếng mưa, tiếng nhà sụp, lửa cháy bốn phía cùng âm thanh hòa lại, như thế sao có thể là ban đêm?

Kéo tay Lâm Nhi, hai người chạy như điên, lúc này bọn họ không hề phát hiện còn có Dịch Nam Phong. Số ít chó săn bắt đầu dừng lại ngửi người chết, nhưng vẫn còn số đông chó săn vẫn theo hướng người sống chạy tới.

Chạy với tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay, chọn một phương hướng phía trước chạy, mưa làm mắt không mở ra được, hai đùi chạy nhưng chân thì lại không, trong lúc nhất thời, hai người đều dừng lại, ghìm súng bắn phá một trận, Giản Lâm Nhi chưa bao giờ biết Pablo thế nhưng lại nuôi nhiều chó như thế, gần như một trăm con, một trận một trận cứ theo phía trước chạy.

Đạn đã sớm hết, tiến lên một bước, đá bay một con chó, liên tiếp những con tiếp theo, hai ba con nước miếng đầy miệng vẩy họ lại, hai người nhanh chóng làm tốt công tác chuẩn bị, một cước tiếp đá bay một con, hai người cùng với đàn chó chiến đấu.

Dịch Nam Phong hướng tai nghe nói mấy câu, nhưng trong lúc nhất thời không thể nào có máy bay lại đây, sớm đã có chó ở bên người anh, đạn cũng đã bắt đầu bắn phá, mưa to một lần đã rửa sạch mặt đất, nhưng là bùn đất vẫn dần dần biến hồng.

Chậm rãi, Dịch Nam Phong đến phía sau Lâm Nhi, trong bóng đêm, cảm giác có người sống thứ ba đang ở bên cạnh, Dịch Mặc cùng Giản Lâm Nhi đều nhất thời giật mình, phản ứng đầu tiên đây chính là kẻ địch, nhưng thật bất hạnh họ đều không biết đối phó thế nào.

“Hướng theo phương hướng đàn chó đến chạy.” Lớn tiếng hô lên một câu, dẫn đầu đi nhanh hướng của đàn chó chạy tới.

Hai người liếc mắt một cái, dĩ nhiên là Dịch Nam Phong!!! Không mất thời gian hỏi, hai người dốc toàn lực chạy lên phía trước, rừng cây nhỏ sớm đã biến thành biển lửa, mưa to cũng không thể dập tắt, máy bay Dịch Nam Phong cùng Pablo giao hỏa chủ yếu ở phía Bắc, nơi đó là căn cứ nghiên cứu thuốc phiện, lúc này trừ bỏ cháy, còn có một đám được triệu tập ở chỗ binh lính.

“Oành”. Lại một quả bom dọc theo phía sau đuổi theo quân đội đi xuống, khoảng cách quá gần, ba người đều bị văng ra, đập đầu vào đá, máu từ đầu Giản Lâm Nhi chảy xuống, hai cái máy bay chính lên đỉnh đầu xoay quanh, phía dưới là thang dây thật dài, Dịch Nam Phong cả người là máu, kéo cánh tay Dịch Mặc đứng lên.

“Bắt lấy thang, mau!” Quơ quơ đầu, cắn răng đi qua, Pablo lại thả bom cách đó không xa, thang dây lại ở xa, ba người thở phì phò quỳ rạp trên mặt đất.

Thời điểm bọn họ đứng lên một lần nữa, biệt thự bên cạnh nổ tung, thang dây lại cúi xuống dưới, ra sức bắt lấy thang, Dịch Nam Phong nắm cả Dịch Mặc đồng thời cũng bắt được thang dây, máy bay chậm rãi di chuyển ra xa, sau đó thu hồi thang.

Tai nghe giữa nhận được tin tức, hai cái máy bay lúc trước che giấu vẫn không có nổ súng, đánh rơi mặt sau chỉ đuổi theo máy bay phía sau, hưng phấn cười một tiếng, mười hai máy bay phi xa,

Thời tiết ác liệt, tia chớp mới có thể đánh trúng máy bay, nhưng là mười hai máy bay chỉ bay theo đường giống nhau theo màn hình biến thành một đường, đuổi tới đuổi lui quân đội chính phủ chỉ đến nửa đường, quân đội Pablo tổn thất nghiêm trọng, nghiêm mật vận vẹo, nhìn những chiếc máy bay di chuyển giống nhau đột nhiên nhảy mất quay đầu không đánh, Pablo thậm chí không biết ruột cục là ai trêu đùa mình.

61. Chương 61

Edit: Rika

Mưa mùa hè, tới nhanh đi nhanh, bầu trời mưa to trong nháy mắt đã ngừng, phía chân trời thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm rền, rồi rất nhanh, tiếng sấm cũng tan biến. Botaga ban đêm khôi phục lại bình thường, ánh trăng le loi chiếu sáng, giống như vừa rồi tiếng súng đạn chỉ là giấc mơ.

“Anh là ai?” Ngồi phía sau, Giản Lâm Nhi lúc này mới mở miệng hỏi người đàn ông trung niên đang điều khiển trực thăng.

Người đó mang kính râm, liếc mắt nhìn Lâm Nhi một cái sau đó nở nụ cười: “Cô bé, tôi là thúc thúc chân dài nha”. Giọng nói mang đậm sự trêu tức, Giản Lâm Nhi nghe thế liền câm miệng, người ta không muốn nói cô có hỏi cũng vô ích.

Bên tai giống như vẫn còn vang vọng từng trận âm thanh, sờ soạng một phen dọc theo ốt đi xuống có ít màu, Giản Lâm Nhi biết chính mình không có việc gì, chẳng qua là rốt cục cô đụng trúng cái gì ta?

“Anh có thể giúp tôi liên lạc với máy bay phía sau không?”. Không có thời gian an ủi mình may mắn sống sót sau tai nạn, Giản Lâm Nhi vội vã muốn biết tình huống của Dịch Nam Phong.

Người điều khiển trực thăng nghe nói thế, liền kết nối tai nghe, ở radio trong khoang máy bay, trong cabin không lớn lắm vang lên giọng nói của Dịch Nam Phong: “Lâm Nhi”

Trong khoảnh khắc nghe được tiếng của anh, nước mắt cô rơi như mưa, không phải vì sợ hãi, cũng không phải vì vết thương bị đau, chính là cảm thấy chính mình giống như đã mấy kiếp không được nghe giọng nói này, tuy mới cách xa nhưng cảm thấy như hai ba đời.

Nuốt xuống sự ghen ngào trong cổ họng, cô mở miệng: “Dịch Nam Phong...”, tay gắt gao nắm chặt đùi mình, ngăn không cho chính mình phát ra tiếng khóc tránh để cho anh nghe thấy.

“Àn, anh ở đây, ngoan, có bị thương hay không?”

“Em không sao, rất tốt, anh thì sao?”

“À. . . anh không sao...” Cảm giác Dịch Nam Phong tựa hồ thở hổn hển một chút, tâm Giản Lâm Nhi nhất thời dâng lên.

“Dịch Nam Phong, Dịch Nam Phong. . . Anh làm sao vậy?!”

Đợi nửa ngày, mới truyền đến giọng nói của anh: “Không có việc gì đâu, bên này có chút rắc rối, anh không nói được, em ngoan ngoan, đợi anh”. Nói xong liền tắt liên lạc.

Gắt gao cắn môi dưới, xoay người nhìn phía sau, nhưng bầu trời tối đen, không nhìn thấy gì. Nắm chặt đùi mình, lòng cô nóng như lửa đốt, sau đó, Giản Lâm Nhi bắt đầu hận chính bản thân mình.

Chậm rãi, trời cũng sáng, cô cũng không biết làm gì ngoài việc nhìn chăm chăm trực thăng bên kia, biết rõ mình sẽ không nhìn thấy gì, nhưng cô vẫn không ngừng theo dõi, trong đầu trống rỗng, không thể hỏi, cũng không dám hỏi, môi bị cắn tới tước ra một tầng da, rốt cục, rốt cục trực thăng cũng hạ xuống.

Không kịp đợi trực thăng dừng lại hẳn, cô vội vã mở cửa khoang máy bay ra, lúc nhảy xuống chầm mềm nhũn, té ngã trên mặt đất.

Sau đó, cô vội vàng chạy tới trực thăng trước mặt, ngừng thở, chờ đợi cửa cabin mở ra.

Cánh cửa hai bên cabin chậm rãi mở ra, bên trong tối đen, khó nhìn thấy gì.

Hai bước chạy tới đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn vào. Dịch Nam Phong ở trần nửa người trên, đang muốn đứng lên, Dịch Mặc thì ngồi dựa ở ghế, sắc mặt hai người đều trắng bệch.

Mắt đỏ lên, Giản Lâm Nhi biết sắc mặt mình lúc này khẳng định trắng hơn hai người kia, Dịch Nam Phong nhìn thấy liền bị dọa.

“Lâm Nhi? Làm sao vậy, bị thương chỗ nào sao?” Dịch Nam Phong vội vọt tới, sờ lên mặt cô, ánh mắt cao thấp quét quanh người cô.

Bàn tay anh to lớn, nóng rực, còn chưa kịp nói gì, phía sau hơn mười người hi hi ha ha bước tới, căn bản cô không có cơ hội nói chuyện.

Dịch Nam Phong nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên người Giản Lâm Nhi vài lần, phát hiện cô không bị thương, nhưng trên mặt có vết máu khô, nhìn về phía trước, Dịch Nam Phong nhắm mắt lại, hướng tới phía trên lỗ tai cô, một vết thương to bằng cỡ đồng tiền xu, cơ hồ tước cả tóc.

Người xung quanh thấy sắc mặt anh âm trầm, nghĩ anh có chuyện gì, nhất thời chạy tới hỏi, Giản Lâm Nhi quả thật không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Chờ cho Dịch Nam Phong nói chuyện với bọn họ xong, nhìn tinh thần Dịch Nam Phong không có gì, ánh mắt chạm phải Dịch Mặc, nhìn Dịch Mặc nở nụ cười với cô, Giản Lâm Nhi trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Cô rất muốn đi tới ôm anh ta một cái, nhưng cô còn ở bên ngoài, rất muốn nói một vài câu, nhưng lại không biết nên nói gì. Lặng lẽ vươn tay, làm một động tác mà lúc ở “Thợ Săn” khi bọn họ huấn luyện tổ đội, Giản Lâm Nhi bắt buộc mình nở nụ cười với anh ta, dù sao bọn họ cũng vẫn sống sót.

“Đi thôi”, xuống trực thăng, Dịch Nam Phong lôi kéo Giản Lâm Nhi đi tới trực thăng phía trước, cô vội vàng nói nhanh với Dịch Mặc “Hen gặp lại”. Vừa quay đầu lại liền thấy sau lưng Dịch Nam Phong huyết nhục mơ hồ.

Quá sợ hãi, cô thất tha thất thểu đi tới phía trước Dịch Nam Phong nói: “Phía sau lưng...”

Quay lại nhìn, Giản Lâm Nhi cảm thấy một ít da thịt run run theo từng bước chân, đau, lúc này cô cảm nhận được sự đau đớn, giống như phía sau lưng mình cũng bị như thế, thậm chí còn lớn hơn anh, cũng là huyết nhục mơ hồ, cháy đen một mảnh.

“Trở về nói sau”. Giản Lâm Nhi không rõ Dịch Nam Phong đã bị thương tới mức độ này, nhưng vì sao nhìn biểu hiện trên mặt anh vẫn nhẹ nhàng như không có gì, cô không biết vừa rồi bọn họ nói gì Dịch Nam Phong, trong mắt mọi người, cô giống như không hiểu gì cả.

Đi theo Dịch Nam Phong ngồi lên trực thăng lúc này, vừa ngồi xuống, trực thăng đã cất cánh, quay đầu nhìn lại những chiếc phía sau cũng lần lượt bay lên.

“Chúng ta. . . đi đâu thế?”

“Về nhà”

“Nhưng Dịch Mặc còn ngồi ở bên kia”

“Sẽ có người đưa anh ta về”. Dịch Nam Phong nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi. Hơn mười người lại xuất hiện trình diễn một màn to lớn như thế, lúc này cũng chạy nhanh triệt để, có nhiều người rãnh rỗi nhìn bọn họ, cho nên sau khi trở về nhà, một tin tức oanh động thế giới nổ ra, chính là một màn trong đêm kia.

Giản Lâm Nhi nhìn bộ dáng của Dịch Nam Phong, không nói, đi đến trước mặt, tình tứ nhìn lưng anh, nửa ngày sau, nhịn không được mà rơi nước mắt, đưa tay sờ lên làn da vẫn còn hoàn hảo của anh, cô hận lúc này người bị thương tại sao không phải là cô?

Nhìn Dịch Nam Phong thở ra toàn là khí nóng, cô quỳ xuống, cẩn thận ôm đầu anh vào trong lòng, nhỏ giọng nói: “Em xin lỗi”. Dịch Nam Phong mở to mắt, nhìn Lâm Nhi đang khóc, đưa tay lau nước mắt cho cô: “Không phải lỗi của em, khóc cái gì?”, trên lưng phồng chừng vì động tác của anh mà phát đau.

“Đừng nhúc nhích”, trong tiềm thức, Giản Lâm Nhi đem Dịch Nam Phong bị thương ôm vào trong lòng, mỗi lần về nhà Dịch Nam Phong đều bị thương, mà nguyên nhân toàn vì cô.

Cũng không còn sức nói chuyện, Dịch Nam Phong nhắm mắt lại nghỉ ngơi, muốn trách thì chỉ có trách anh, anh chỉ muốn bảo họ chu toàn cho bảo bối của mình.

Trên lưng anh là vết bỏng, bị bỏng không giống như bị dao chém, bị dao chém chảy máu nhưng khi máu ngừng thì sẽ bớt đau, còn bị bỏng thì chỉ cần nhúc nhích một tí, là lại đau.

Nhìn một đường, ngủ cũng không được, tra tấn mấy chục tiếng, rốt cục nhìn đến xe tiếp ứng.Đều là bạn bè, Dịch Nam Phong nhìn người lái trực thăng gật đầu một cái, xuống trực thăng. Vừa bước lên xe, tài xế nhanh như chớp cho xe chạy đi, cuối cùng rốt cục dừng lại tại một bệnh viện tư nhân ở ngoại ô.

Lúc này, mọi người còn chưa biết tin Giản Lâm Nhi đã trở lại.

Nhìn bác sĩ rửa vết thương cho anh, anh cũng không rên một tiếng, còn sắc mặt Giản Lâm Nhi ngày càng trắng.

Sớm đã có người an bài tất cả, khi Dịch Nam Phong tiến vào, liền đưa anh tới phòng bệnh VIP, thật vất vả mới xử lý tốt vết thương, lúc xong cũng đã xế chiều, đã gần hai ngày nay cô chưa hề chớp mắt.

Dịch Nam Phong nặng nề ngủ, trước khi ngủ còn dặn dò Lâm Nhi nghỉ ngơi, nhưng do vết bỏng quá lớn, khiến cho anh sốt cao, tuy rằng được bác sĩ khẩn cấp xử lý, nhưng anh vẫn hôn mê. Bị bỏng sợ nhất là phỏng rộp, lúc này đã tiêm cho anh thuốc tiêu viêm, sau bao nhiêu vất vả, lúc này anh nằm úp sấp ngủ, ngủ thật sự.

Nhìn anh ngủ ngon, ngón tay sờ lên trán, mắt, mũi, cuối cùng hôn lên miệng anh một cái, trên người Giản Lâm Nhi toát ra sự cẩn thận, dịu dàng, trong phòng bệnh thực an tĩnh.

Nắm niu bàn tay anh, ngắm nhìn, tay anh rất to, khớp xương rất lớn, đem mặt vùi vào trong tay anh, tránh không được cơn buồn ngủ, cô ngủ thiếp đi bên giường bệnh của anh.

Lúc Dịch Nam Phong tỉnh, nhìn thấy cô nằm bên giường, bả vai gầy gầy, mặt nằm nghiêng, môi hơi chu lên. Bác sĩ đã chăm sóc vết thương cho cô, nhìn lông mi dày như cánh quạt, cảm hơi kiêu về phía trước, Dịch Nam Phong trêu mếu nhìn tiểu bảo bối của anh, trong lòng êm ái, thậm chí nhìn thấy vệt nước miếng chảy ra của cô, anh cảm thấy thật đáng yêu.

Rút tay về, xoay người xuống giường, khom lưng ôm cô đặt lên giường, sau lưng vì động tác này của anh, động một tí đã đau kinh khủng, nhưng anh không muốn để cho người khác ôm cô đặt lên giường, vì cô anh tình nguyện chịu đau.

Dịch lại góc chăn, Dịch Nam Phong đi ra ngoài, anh không thể ngủ được, có rất nhiều việc đang đợi anh xử lý.

“Ba, Lân Nhi đã trở lại”

Dịch Hàn Sơn nghe giọng nói con trai truyền qua điện thoại, sự khẩn trương trong lòng suốt một ngày nay bỗng tan biến, ông cảnh giác đứng dậy đóng cửa ban công lại.

“Trở về là tốt rồi, con... con không có việc gì chứ?” Tạm dừng một chút, Dịch Hàn Sơn vẫn là hỏi ra, tầm mắt dừng lại tin tức trên tờ báo ngày hôm qua, cả thế giới đang rơi vào khủng hoảng.

“Con không sao”

“Tốt, còn Pablo con tính thế nào?”

“Không tính, không tra được ra con đâu”. Dịch Hàn Sơn im lặng, Pablo không chết, nhưng Colombia bắt đầu chấn động, trùu thuốc phiện của thế giới, mỗi u nhọt này nhất thời không trừ được, nhưng người còn sống, cái này cũng đủ để đẩy lên một trận sóng gió.

Muốn làm thuốc phiện, có người muốn làm, nhưng không ai kiêu ngạo như ông ta, Pablo bất ngờ bị tấn công, phái toàn bộ người trong chính phủ cùng hắc đạo điều tra, mỗi người đều chăm chăm nhìn vào vị trí kia, đồng thời cũng lo lắng ăn ngủ không yên, lo lắng một ngày nào đó đang ngủ bỗng dưng bị chết đi. Hết thấy mọ chuyện, Dịch Nam Phong cũng mặc kệ, việc anh quan tâm chỉ có một.

“Lân Nhi thì tính sao giờ?”

Dịch Hàn Sơn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở miệng, hai cha con nói chuyện rất lâu.

“Lão Tam, hiện tại bắt đầu thực hiện âm thầm mua cổ phiếu của “Kiến Sơn”, nhớ kỹ không cần đánh rắn động cỏ, ba ngày sau tôi muốn nhìn thấy thành quả”

Đợi cho bên kia khẳng định chắc chắn, Dịch Nam Phong tắt điện thoại.

“Dịch Phong” là công ty sau mười năm gây dựng của Dịch Nam Phong.

Nghe nói, “Dịch Phong” là nơi người người muốn tiến vào làm việc, chế độ đãi ngộ rất tốt, người trong “Dịch Phong” không phải là kẻ vô dụng, ngay cả bác gái dọn vệ sinh cũng đã có kinh nghiệm rất nhiều, hơn nữa công ty có Hình Huy và Lục Chấn Đông, Dịch Nam Phong không lo lắng lắm, nhưng có một số chuyện, vẫn cần anh tự mình ra mặt.

Hiện tại, anh đã hoàn tất công tác chuẩn bị, Dịch Nam Phong muốn giải quyết nhanh chóng mọi chuyện, sau đó kết hôn với cô, anh quả thực không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi.

Gọi điện cho thư ký Lâm, bảo mang văn kiện quan trọng của công ty đến, lại bảo cấp một vài vệ sĩ tới, Dịch Nam Phong đánh thức Giản Lân Nhi.

“Lân Nhi...Lân Nhi...Dậy nào...” Đang ngủ mơ mơ màng màng, Giản Lân Nhi mơ hồ nghe thấy giọng nói của Dịch Nam Phong, trong đầu một tiếng, liền giật mình ngồi dậy.

62. Chương 62

Edit: Rika

“Dịch Nam Phong”, sợ hãi kêu một tiếng, nhìn lại, thấy anh hoàn hảo đứng trên đất. Lại thấy, vị trí của hai người lúc này không đúng nha, người đáng lẽ phải nằm tại sao đứng đó, còn cô sao lại ngủ trên giường? Cô xốc chăn ra đứng dậy: “Anh mau lên giường nghỉ ngơi, sao anh lại đứng đó?”. Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, sắc trời tối đen một mảnh. “Đều tại em, em ngủ như heo”

Cũng không ngăn cản hành động của cô, anh nắm thứ gì đó trong tay, đi tới ngồi trên giường: “Trên bàn còn canh nóng, em mau ăn đi”

Quả nhiên nhìn thấy một cái nồi đang bốc khói, trong lúc nhất thời cô không biết nói gì, chính là cảm thấy, hốc mắt nóng nóng.

“Anh ăn chưa?” Dịch Nam Phong gật đầu, Giản Lâm Nhi đi tới, nhìn nồi canh, là gà mái hầm, lại nhìn đến các món khác, một vài món ăn nhẹ tuyệt hảo, mím môi, bắt đầu ăn.

Dịch Nam Phong ngồi trên giường, cô nhắc ghế tới bên cạnh, cầm lấy thìa thử độ ấm, không tiếng động đưa một muỗng canh lên miệng anh.

Bị phỏng, cả người nhiệt độ tăng cao, Dịch Nam Phong không muốn ăn, anh chỉ uống vài ly nước rồi tiếp tục xử lý tài liệu, Giản Lâm Nhi nhìn đồ ăn còn chính tề, biết là anh chưa ăn.

Rũ mắt xuống nhìn muỗng canh, lại nhìn mặt cô, cặp mắt đen nhánh mở to nhìn anh, nâng cánh tay chờ.

Trong lòng thở dài một tiếng, Dịch Nam Phong há mồm, uống một ngụm canh, không cảm nhận được mùi vị gì cả, anh không muốn ăn tiếp.

Giản Lâm Nhi hớp một ngụm, rồi sau đó lại múc một muỗng đưa tới bên miệng anh, Dịch Nam Phong không há miệng, anh quả thực không muốn ăn, cảm giác nhộn nhạo nơi cổ họng.

Dần dần, Giản Lâm Nhi cảm thấy trên mặt anh lại lộ ra biểu tình của đứa trẻ ngang bướng: “Uống tiếp nào...”. Không tự giác, lời cô nói ra có chút dụ dỗ, giọng nói ngọt ngào, vì thế anh há miệng ra, nếu như lúc này là thuốc độc, phỏng chừng anh cũng không do dự mà uống. Anh một miếng em một miếng, rất nhanh chén canh đã thấy đáy, cuối cùng anh cũng ăn không nổi nữa, lúc này cô mới chân chính ăn một mình.

Hai người hiện tại đã đảo ngược nhau, Giản Lâm Nhi hầu hạ, Dịch Nam Phong được hầu hạ. Đây là lần đầu tiên Dịch Nam Phong được hưởng sự hầu hạ chăm sóc của cô, Dịch Nam Phong có chút không thích ứng được, chỉ là, cảm giác được người khác hầu hạ thật thích, hơn nữa người đó lại là Lâm Nhi.

Nhìn Lâm Nhi dọn dẹp bàn ăn, anh nghĩ trong đầu nếu biết như thế này, anh tình nguyện bị thương vài lần nữa.

Sự việc xảy ra cách có hai ngày, trong lúc nhất thời Giản Lâm Nhi dường như quên mất, Dịch Nam Phong cũng không cố ý nhắc tới, Giản Lâm Nhi không biết cô đã chính thức tốt nghiệp “Trường học Thợ Săn”, tài liệu đã được chuyển đến các cấp lãnh đạo.

Kỳ thật Lâm Nhi còn chưa lấy lại được tinh thần, lần đầu tiên làm nhiệm vụ, lần khảo hoạch cuối cùng, một trận oanh tạc kinh thiên động địa, liên quan tới bong da tróc thịt của Dịch Nam Phong, còn có một bàn tay của Dịch Mặc, chỉ có cô là hoàn hảo.

Lúc trước nhìn Dịch Nam Phong ngủ, cả người cô tràn ngập sự thất bại, cho tới nay, mặc dù cô xảy ra điều gì, cuối cùng Dịch Nam Phong giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống, sau đó giải quyết hết tất cả mọi chuyện, cô cứ nghĩ chính mình may mắn. Tiểu cô nương hai mươi tuổi suy nghĩ một lúc lâu, nhìn Dịch Nam Phong nửa ngày, cảm giác đau đớn trong lòng, cảm giác thua thiệt, cảm giác có tội, cô phủ định chính mình, một loạt cảm xúc đồng loạt nảy lên, qua hơn nửa ngày mới bình phục lại.

Sau khi dọn dẹp xong, cô đi vào phòng tắm, cho tới bây giờ, quần áo trên người cô vẫn chưa thay, cả người dơ dáy, trên người dính máu nhắc nhở cô cuộc chiến vừa rồi. Vết thương trên đầu bị nước dội vào đau rát, phải đợi một thời gian nữa tóc ra mới lấp được.

Lâm Nhi không có mang theo quần áo, đồ dơ trực tiếp cởi ra, sau đó mặc áo sơ mi của Dịch Nam Phong, áo sơ mi của anh rộng thùng thình, vừa vặn có thể che được cái mông cong mê người của cô. Dịch Nam Phong nuốt nước miếng, nhìn áo sơ mi dán chặt vào thân thể cô, đường cong phập phồng tuyệt đẹp, chỉ có một tầng vải mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy được thân thể cô lúc ẩn lúc hiện.

Không phải Giản Lâm Nhi không muốn mặc đồ lót không, nhưng quần đã mặc hai ngày, cô cũng không thể mặc thêm nữa, cho nên cô chỉ mặc áo sơ mi của anh. Vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt của Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi căng thẳng, người này, sao lúc nào cũng thế cơ chứ?

Dời ánh mắt, Dịch Nam Phong cảm thấy cơ thể chính mình cứng ngắt, chỉ cần Lâm Nhi ở bên, anh luôn không tự chủ được mà suy nghĩ lung tung, thấy cô trước mắt, quả thật chỉ muốn thân mật với cô hơn nữa.

Từ khi ngồi trực thăng tới giờ, Giản Lâm Nhi nghĩ anh cũng biết, nhưng người này cũng thật là, không trấn an cô thì thôi, nhìn cô bối rối lo lắng, lại cảm thấy vui. Hiện tại trong đầu cô toàn nghĩ về anh, anh cảm thấy vị trí của mình trong lòng cô chiếm rất lớn, anh cảm thấy thỏa mãn.

Lại nhịn không được mà nhìn cô, Lâm Nhi vừa đưa tay lên lau tóc, trong lòng anh liền ngứa ngáy.

“Lại đây”

Giản Lâm Nhi đưa mắt nhìn Dịch Nam Phong một cái, vốn muốn nói gì, nhưng vẫn nuốt trở vào, bước tới bên cạnh anh, đợi cho anh cầm khăn tay của cô, cô liền nói: “Không được, trên lưng còn bị thương”

Đôi mắt cô mở to tròn như mèo con, vừa mới tắm xong nên ướt át, nhu thuận, trong mắt anh lúc này phản chiếu hình ảnh của cô thật xinh đẹp, nhịn không được anh liền cắn một ngậm lên mặt cô.

“Ai da, đau...” Một ngậm này cắn ở trên mí mắt, Giản Lâm Nhi chịu không được liền la lên.

Dịch Nam Phong nở nụ cười, lồng ngực run lên làm cho vết thương sau lưng cũng chấn động, đau đớn làm anh nhúm mày.

“Đó, tự mình làm mình đau, anh thật sự không để cho người ta bớt lo lắng tí nào”

Giản Lâm Nhi nói, trong mắt có một ít nước mắt.

Dịch Nam Phong vỗ vỗ đùi mình, cô vẫn đứng bất động, cắn môi dưới nhìn anh, tiểu cô nương như thế, nhìn có chút yếu ớt, trong mắt còn mang theo tia khẩn trương, có chút bướng bỉnh, chỉ nhìn anh chăm chăm, khóe môi run run.

“Ngồi xuống” Anh thở dài, Giản Lâm Nhi liền ngồi xuống, giọt nước trên tóc chậm rãi rơi xuống trước áo sơ mi. Anh đưa tay lau cho cô, lại thở dài, anh thật sự luyến tiếc khi nhìn cô như thế, gương mặt muốn khóc của cô, anh nhìn mà đau lòng.

“Khóc cái gì? Anh không sao”, đưa tay lau hai má của cô, Dịch Nam Phong nói. Giản Lâm Nhi ngẩng đầu nhìn anh một cái, rồi lại cúi đầu, tận lực ngồi thẳng để giảm bớt trọng lực cho anh, trên lưng anh có vết thương nghiêm trọng như thế, khẳng định đau không chịu được, nhưng anh lại làm như không có: “Em. . .em đã làm cho anh lo lắng, em không hiểu chuyện, tính tính tùy hứng. . .còn làm anh bị thương. . .” Nói càng về cuối giọng càng thấp, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống. ...

“Hai ngày nay, em chỉ nghĩ được nhiều đó sao?”. Mở to mắt, cảm giác bàn tay anh lau nước mắt trên mặt cô, sau đó anh ôm cô vào lòng vỗ về.

“Anh...” Cả nửa ngày, cái miệng nhỏ vẫn không thể nói nên lời, nhưng nước mắt càng lúc càng nhiều. Kỳ thật hai ngày nay, Giản Lâm Nhi thật sự rất sợ, mặc dù trải qua đào tạo huấn luyện hơn nửa năm, nhưng cô càng lúc càng phát hiện anh có rất nhiều bí ẩn, những lúc cô khó khăn anh đều xuất hiện, còn có cả đám người kia nữa....

“Em thật không có tiền đồ, chỉ nói một câu mà cả nửa ngày vẫn nói không xong”, lời nói trách cứ nhưng giọng điệu sủng nịnh ngọt ngào, Giản Lâm Nhi nhìn anh, động đậy thân thể, dính sát vào trong lồng ngực anh.

Đợi cả nửa ngày không thấy cô nói, Dịch Nam Phong lắc đầu.

“Tiểu hồn đản”, nhìn bả vai co rúm của cô, anh nắm chặt tay: “Khóc cái gì, anh còn chưa khóc cơ mà” . Khịt khịt mũi, Giản Lâm Nhi không nói lời nào.

Dịch Nam Phong chờ đợi cô nói vài câu để nghe một chút, nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy, quên đi, vật nhỏ ngồi an ổn trong lòng anh như thế này là được rồi.

“ Tính tình tùy hứng, không hiểu chuyện, không làm anh yên tâm, có phải nói về em không?” Hơi cúi đầu nhìn cô, Dịch Nam Phong thấp giọng hỏi, tiếng nói ấm áp của anh, thời điểm áp tai vào ngực nghe thật êm tai, gợi cảm.

“Vâng” Cô ngoan ngoãn trả lời.

“Nhưng đó là do anh tự nguyện, đừng khóc nữa, nếu biết em thế này anh sớm thu thập em rồi, tránh cho em gây chuyện”, nói xong liền cắn lên môi cô.

Trong lòng anh rất rõ ràng, cô là do chính tay anh chăm sóc, nhìn bộ dáng này, người khác nhìn vào nghĩ cô là tuổi trẻ không hiểu chuyện, nhưng anh lại cảm thấy rất vui vẻ, nhân sinh đối với anh mà nói không có nhiều khiêu chiến lắm, anh đi theo sau thu thập cục diện rồi rắc rối cho cô, cũng có không ít lạc thú, ít nhất còn có thể làm cho cô luôn luôn ghi nhớ anh trong lòng.

Thật muốn một ngụm cắn xuống, cắn cho chảy máu, làm cho cô đau một chút, nhưng vẫn là luyến tiếc, ngày đó thông qua camara theo dõi thấy cô ôm một người đàn ông khác, lúc đó Dịch Nam Phong hận không thể giết chết Dịch Mặc, vừa tức giận cô nhóc này thật ngu xuẩn, trong lòng tức giận tới cực điểm. Đến khi thấy lão già dâm tặc Pablo kia muốn làm nhục cô, sự im lặng khi theo dõi của anh bỗng lại trở dậy, anh vốn không muốn làm ồn ào, dù sao bọn họ cũng có gia đình, nhưng cuối cùng Pablo chọc anh, cho nên anh không tiếc dùng toàn lực mà đem cô ra.

Trong lòng ghen khí, nghe đứt quãng, Dịch Nam Phong tuy rằng không hài lòng, nhưng trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu chút.

Nước mắt ngừng chảy, chờ Dịch Nam Phong buông cô ra, Lâm Nhi lại rướn người hôn lên môi anh một chút, những chuyện tồn đọng trong lòng mấy ngày qua xem như hết.

“Ngủ đi, anh bị thương nặng như thế, còn lộn xộn”. Mạnh mẽ đưa tay ngăn lại bàn tay to đang làm loạn của anh, Giản Lâm Nhi trừng mắt liếc anh một cái.

Cười xấu xa, anh nói: “Miệng vết thương bị đau, em cởi áo giúp anh”

Hoạt động này giờ, giờ nói miệng vết thương bị đau, trừng mắt nhìn anh, thở dài, thật không có biện pháp, vẫn là đi tới cởi áo quần cho anh. Động tác làm thật nhanh, đợi cho đến lúc Dịch Nam Phong nằm úp sấp trên giường, nhìn vào vết thương trên lưng, bị băng gạc quấn một mảng lớn, sau đó đem chăn nhẹ nhàng đắp cho anh, Dịch Nam Phong hưởng thụ sự chăm sóc của Giản Lâm Nhi.

“Lạnh không?”

nghe được một câu, theo bản năng anh nghiêng người, “Tê...” Nửa người nâng lên lại nằm xuống, lúc này thật sự đau.

“Em nói gì?”

“Em nói tối nay em viết báo cáo, sau đó gửi cho anh cả đóng dấu, ngày mai chúng ta đi đăng ký”

63. Chương 63

Edit: Rika

Dịch Nam Phong lại nằm úp sấp xuống, “Không được! !”

“Vì sao?” động tác Lâm Nhi dừng lại, khó có thể tin nhìn chằm chằm ót Dịch Nam Phong, người này không muốn cùng mình kết hôn? ! !

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Lâm Nhi, Dịch Nam Phong cười khổ, cố gắng chống đỡ người xoay cổ lại: “Ngaoan, chờ thương thế của anh tốt hơn, chúng ta chính thức làm, lúc này không vội.”

“Trước chúng ta đăng ký đi, sau đó tính tiếp.” Lúc trước cô không muốn kết hôn, còn bây giờ gấp đến độ như súng đã lên đạn.

“Trước tiên ngủ đi, vết thương trên lưng anh đau qua, giống như muốn phát sốt, a, em sờ sờ, có phải hay không anh phát sốt.” Anh đưa tay kéo tay cô đặt lên trán mình, miệng ồ ào nói.

Giản Lâm Nhi mím môi, nhìn Dịch Nam Phong như trẻ con, mím môi, được rồi, không kết hôn thì không kết hôn, đến lúc đó đừng có mà cầu xin cô.

Buồn bực, vừa này không khí đang vui vẻ, trong lúc nhất thời tình cảm cô mãnh liệt dâng trào, mong muốn hai người bị ràng buộc bởi pháp luật, cô nghĩ anh chắc cũng rất để tâm chuyện này, cho nên mới nói ra, ai ngờ Dịch Nam Phong lại phản ứng như thế, khiến cho bao nhiêu hi vọng, bao nhiêu cảm xúc của cô trôi tuột đi mất.

Điều chỉnh lại hô hấp của mình, dịch lại góc chăn cho anh, đi tới tắt đèn, cũng không thay đổi quần áo, an vị ngồi trên ghế trước giường.

Trong bóng tối, Dịch Nam Phong nhìn một hồi lâu vẫn không nói được, cô hiện tại chưa thể kết hôn, thậm chí bây giờ chỉ cần cô xuất hiện, sẽ khiến ọi người chấn động không thôi.

Nếu như có thể, Dịch Nam Phong hận không thể đem cô thu nhỏ bỏ vào trong túi, không cho phép chạy lung tung, để mỗi anh anh khỏi phải lo lắng, nếu thời điểm muốn ngăn thì chỉ cần lấy ra ngăn, thân ái vuốt ve cô. Có thể nghe được cô nói muốn cùng anh đi làm giấy kết hôn, nếu là bình thường anh sẽ mừng như điên và đi ngay lập tức, nhưng hiện tại, anh kinh ngạc nhiều hơn.

Nói chuyện điện thoại với Dịch Hàn Sơn xong, Dịch Nam Phong cảm thấy cơ thể hồi phục phần nào rồi. Sớm biết trong quan trường cũng không trong sạch gì, thế nhưng bọn họ lại tính kế trên đầu anh, những người đó muốn chết thì chết đi, còn liên lụy đến Lâm Nhi, anh bảo người cầm tư liệu đến, ghen một hơi, Dịch Nam Phong nghĩ nếu chuyện này giải quyết không xong, anh thật sự không có cách nào chịu được.

“Lên đây” Cái ghế trước giường không chút động tĩnh.

Dịch Nam Phong nói thêm một tiếng nữa, vẫn không thấy động tĩnh gì cả.

Trong phòng bệnh, máy sưởi bật rất ấm, nhưng dù sao cô cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng manh, anh sợ cô bị lạnh, cho dù huấn luyện mấy năm rồi, các loại huấn luyện khắc nghiệt cũng đã trải qua, nhưng anh vẫn lo lắng.

“Ngoan, chuyện này chưa thể được, phải đợi ông nội đồng ý đã, trước tạm hoãn hai ngày”. Nghe Giản Chính sẽ đến, Giản Lâm Nhi rốt cục cũng có động tĩnh.

“Anh mau ngủ đi”

“Em cũng lên đây”

Cho dù là phòng bệnh VIP, nhưng giường bệnh cũng không thể lớn như ở nhà được, cô nhướn mày: “Anh mau ngủ đi, em ngủ cạnh bên giường là được”

Nói thì nói như vậy, nhưng cô vẫn không nhúc nhích, mới này nằm một chút, giờ không ngủ được, hơn nữa vì lo lắng vết thương trên lưng anh khi ngủ cô sợ sẽ đụng tới, cho nên cô đi tìm một cái áo khoác mặc vào, lẳng lặng ngồi xuống.

Bởi vì nhiều chuyện vất vả đã trải qua, Dịch Nam Phong cũng không nói nhiều, lẳng lặng nằm úp sấp xuống, một lúc sau cũng không ngăn được cơn buồn ngủ, anh ngủ thiếp đi.

“Ngô...” Ghé vào đầu giường, Giản Lâm Nhi nghe một tiếng kêu.

Đột nhiên, cô bừng tỉnh dậy, thấy Dịch Nam Phong thở gấp, tay nắm chặt chăn, cô đưa tay sờ vào người anh thấy nóng như lửa, trên trán còn có mồ hôi, trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn. Cơn buồn ngủ còn sót lại tan biến mất, cô đứng dậy chạy ra ngoài hành lang, hoảng hốt gọi to: “Bác sĩ, bác sĩ. . .”, Bác sĩ phụ trách liền lập tức đi tới.

Tầng này đều là tầng của các nhân vật quan trọng, chỉ cần một sơ ý nhỏ, bác sĩ y tá chăm sóc sẽ xong đời, bọn họ vội chạy theo Lâm Nhi vào phòng bệnh.

Mở cửa ra liền thấy sắc mặt Dịch Nam Phong đỏ bừng, hiển nhiên là phát sốt. Âm thanh lớn như thế, Dịch Nam Phong mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn bác sĩ tiêm thuốc cho anh, y tá bên cạnh chuẩn bị làm các công tác làm giảm nhiệt độ, tầm mắt anh đảo quanh rồi dừng lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang bối rối, Dịch Nam Phong nở nụ cười, miệng ai oán nói, mặt đen thui: “Em mau đi thay đồ đi”

Giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng anh, các bác sĩ và y tá nhất thời quay đầu lại, ánh mắt đồng thời dừng trên người Lâm Nhi. Vừa vặn vị bác sĩ kia là nam, vì thế mặt Dịch Nam Phong càng đen, đỏ đen đỏ đen: “Còn không nhanh chóng thay quần áo”

Giản Lâm Nhi chưa kịp lấy quần áo, vội vàng chạy vào phòng tắm, vạt áo sơ mi theo động tác chạy mà lắc lư, cạ vào đùi, cô thật sự xấu hổ muốn chết. Người đàn ông này nên sống trong xã hội phong kiến đi, trên đường nhiều cô gái mặt váy ngắn, sao anh không nói, cô mặc đồ này, tốt xấu gì cũng dài hơn váy ngắn, thế mà trước mặt các bác sĩ y tá lại to tiếng nói cô như thế.

Ho khan một tiếng, bác sĩ nhìn Dịch Nam Phong, sau đó làm thật nhanh công tác, rồi chạy trốn chết. Người đàn ông này sao lại mang thùng dấm lớn như thế cơ chứ!!

Rất cục trong phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Giản Lâm Nhi lặng lẽ ló đầu ra, nhìn không có ai khác, mới rụt rè bước ra, Dịch Nam Phong buồn ngủ, nhưng trước khi ngủ vẫn nói một câu: “Tìm cái quần mặc vào”. Đã được hạ sốt, sau một lúc lâu, anh mới bình yên chìm vào giấc ngủ.

Trẻ môi, nghĩ tới phản ứng của Dịch Nam Phong, rất cục cô vẫn tìm cái quần mặc vào.

Vì anh đang ngủ nên cô không dám làm động tác gì mạnh mẽ, cô nhẹ nhàng bước tới ngồi bên giường nhìn anh. Quả nhiên, trong người nóng nực, Dịch Nam Phong không tự giác đạp chân ra, luôn đem chân để hở ra bên ngoài, Giản Lâm Nhi đắp lại chăn cho anh, chỉ chốc lát sau anh lại đạp chân lò chân ra ngoài, như thế đến vào lần, không có biện pháp, cô đành mặc anh muốn thế nào thì tùy.

Nhưng nhìn thế nào vẫn không thuận mắt, đưa tay chạm vào hai chân anh, đôi bàn chân to lạnh ngắt, thế là cô lại đắp chăn cho anh, kết quả chỉ trong chốc lát lại lòi ra. “Đáng ghét”, nhỏ giọng nói thầm, nhìn không được đánh hai cái lên chân anh, sau đó đưa tay ôm bàn chân anh lại, truyền hơi ấm sang chân anh.

Mơ mở màng màng mở mắt, nhìn bên cạnh giường thấy trống trơn, trong lòng anh kinh ngạc, chống tay muốn ngồi dậy, lúc co chân liền cảm thấy nặng nề mà ấm ấm, nghiêng đầu nhìn, thoáng chốc chấn động toàn thân. Cô đang nghiêng đầu ngủ, nước miếng chảy ra, nhưng hai tay vẫn ôm chặt bàn chân anh.

Trong lúc nhất thời, anh không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, chỉ là có một cỗ nhiệt nóng bỏng từ cổ họng hướng lên trên, anh bị nghẹn cả nửa ngày, sau đó mới nhịn xuống được. Ngấm lại, anh dù đã trải qua bao nhiêu mưa gió, nhưng nhìn thấy cô thế này anh cũng giật mình.

Chậm rãi rút chân ra, sau đó đưa tay lau nước miếng trên khóe miệng cô, mở miệng nở nụ cười cả nửa ngày, rất cục cũng biết lo cho anh, cho dù bị thương nặng, anh cũng cảm thấy đáng giá.

Trải qua một đêm như thế, rất cục nhiệt độ cũng hạ, tinh thần lên cao không ít, Dịch Nam Phong biết lúc này anh nên chính thức đi giải quyết công việc, tuy rằng thân thể còn khá đau, nhưng sớm một chút mang cô về nhà cất giữ là tốt nhất.

Mang theo một chút tâm tư, anh dùng hết sức cẩn thận ôm cô đặt lên giường, kéo quần áo rộng thùng thình của cô, thân thể trắng nõn hiện ra trên giường, cô động người tìm tư thế thoải mái ngủ tiếp, nhìn cô ngủ, trông thật xinh đẹp.

Nửa quỳ, vụn trộm hôn lên má cô, trơn bóng trắng trẻo, thật đáng yêu, trong lòng trào dâng tình cảm mãnh liệt. Anh yêu cô, lo lắng cho cô, cảm thấy đây là số mệnh của anh, mệnh của anh là bị cô chiếm lấy cả tinh thần lẫn thể xác.

Đắp lại chăn cho cô, bước vào phòng tắm đơn giản rửa mặt một chút, Dịch Nam Phong đi ra ngoài, lưu lại trong phòng một mảnh yên tĩnh.

“Không nghĩ tới lại còn sống trở về, cháu gái của Giản gia quả thực không đơn giản.”

“Hừ, ông cho rằng muốn làm cho tổ chức của trùm thuốc phiện bị phá hủy cùng với chuyện của Giản Lâm Nhi là không liên quan sao, tôi thật không tin, thời gian quá trùng hợp, còn nói, hiện tại cô ta ở đâu còn

không biết”

Vài người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng nhất thời không biết nói gì, Giản Lâm Nhi có thể mời được lực lượng to lớn như thế đến? Nếu chuyện này có liên quan tới Giản gia, vậy mưu tính trong thời gian dài của bọn họ, thật ồ ạt quá.

“Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại sở hữu gì đó cũng đã hiện ra, lẽ ra “Thợ Săn” cũng phải biết rõ điều này, cháu gái Giản gia còn sống trở về, chúng ta phải tính lại một lần nữa”

“Vậy làm như lời lúc trước ông nói. Giản gia ở quân lý độc quyền, một nhà có khá nhiều con cháu vào quân đội, còn nhận được vinh dự lớn như thế, nếu chuyện này các hang truyền thông biết, liền sẽ có danh hiệu “Nữ quân nhân đệ nhất Trung Quốc”, đến lúc đó tìm người gây ra chút sóng gió, chúng ta chỉ cần tìm người đứng ra...”

Mấy cái đầu chụm vào một chỗ thấp giọng nói, sau đó mang thro cảm giác hưng phấn rời đi. Nghe cuộc đối thoại dứt quãng, Dịch nam Phong hừ lạnh một tiếng, mấy lão già kia, không biết sống chết, lại dám đánh chủ ý lên Lâm Nhi một lần nữa.

Dịch Hàn Sơn gọi điện thoại, kết hợp với đoạn ghi âm vừa rồi, Dịch Nam Phong đại khái biết được một ít, anh nhìn không được nghiêng rằng nghiêng lợi, mấy lão già bất tử này, tính kế tới điên rồi, lúc này tôi cho các người thấy như thế nào là tính kế.

“Lão Tam, bí mật tìm tổng giám đốc “Kiến Sơn”, nói chuyện với ông ta”. Anh phân phó, trong ánh mắt lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm.

“Lão Tứ, bảo Phan Đồng gia tới đây, tìm người ở Đông Nam tới”. Lại nói tiếp: “Tìm một vài người tin cậy, đừng cho bất cứ ai biết”

Sau đó lại gọi điện thoại, cuối cùng gọi cho Mạn Dịch: “Ông già, mang một vài cuộn băng ghi hình huấn luyện các đệ tử tới cho tôi”

Mạn Dịch phía đầu dây bên kia hú lên một tiếng quái dị: “Không có”

“Mau lên, tôi sẽ xóa đi các ký hiệu cùng kiến trúc, ông làm mau lên”

Nói một hồi, cuối cùng Mạn Dịch mới đáp ứng, bởi vì Dịch Nam Phong nói anh tự mình đến lấy, chỉ cần tiểu tử này tự đến, thì chuyện đó nhất định là chuyện đại sự.

Buông điện thoại, Dịch Nam Phong chờ kết quả cuối cùng.

“Ông phải giúp tôi, người nọ nói như vậy khẳng định ông biết phải làm gì”

Người mang quân hàm thượng tướng nhìn người trước mặt mình: “Ông ta thật sự nói như vậy?”

“Đúng, ông ta nói muốn động tới Giản gia, muốn cho công ty tôi đổi họ”

Lão già không nói lời nào, trong lúc nhất thời không nghĩ ra rốt cục là ai ở sau lưng giúp đỡ Giản gia.

Nhìn người trước mắt không nói lời nào, người đàn ông trung niên nóng nảy: “Ông đã đáp ứng tôi, con mẹ nó, ông nhất định phải giúp tôi!!” Lời này nói ra mang đầy tính uy hiếp cùng áp bức.

Vẫy vẫy tay cho người đàn ông trung niên kia ra ngoài, mặt âm trầm, thượng tướng và những người khác vây quanh trong thư phòng.

Đồng thời, lúc này có người đã chụp được một tấm ảnh

64. Chương 64

Edit: Rika

Một loạt ảnh chụp, lúc này đã được đặt trong két bảo hiểm, nếu có người nhìn thấy được hình ảnh này, tất nhiên sẽ nhận ra những người có mặt trong ảnh dĩ nhiên người đã mất tích rất lâu.

Nhận được ảnh chụp, sắc mặt người đó trắng bệch, nếu bị người khác phát hiện, không cần phải nói, chính là ông trời có giáng trần cũng không thể cứu được Lưu gia bọn họ.

Phải nói như thế nào, từ lúc Lâm Nhi bị chọn đi tới “Thợ Săn”, thời điểm đó Dịch Nam Phong liền cảm thấy có gì đó không thích hợp, lúc trước một điểm động tĩnh cũng không có, bỗng nhiên giờ chọn Lâm Nhi đi, lúc ấy còn nghĩ là chắc không có gì liên quan tới Giản gia, nhưng chỉ cần chú ý một chút, cái kết quả này, thực không khéo, lúc anh đi tìm Dịch Hàn Sơn, vừa vặn nghe thấy được tiếng nói chuyện của các nhân viên bảo vệ.

Mấy người kia anh thật sự không để ý lắm, chuyện bọn họ nói anh cũng không quan tâm, nhưng trong lúc đi ngang qua, bất chợt một câu nói xuyên vào tai anh: “Anh nói Giản gia kia sao? Thật sự không biết thủ trưởng nghĩ như thế nào, lần này thế nhưng lại khai đao với một cô gái”

Dừng lại cước bộ, ánh mắt Dịch Nam Phong đảo qua, người nói những lời này là bảo vệ của Lưu gia, nhưng chỉ dừng lại một chút, sau đó trong đầu nhanh chóng phản ứng, cước bộ không ngừng hướng tới văn phòng của Dịch Hàn Sơn.

Bởi vì vừa nghe xong câu nói đó, hơn nữa cũng vừa mới nhận được tin Giản Lâm Nhi muốn đi Venezuela, Dịch Nam Phong nói với ông hai ba câu, biết chuyện đã định rồi, quyết định cũng đã đi xuống. Dịch Hàn Sơn biết cháu gái của Giản gia không phải là con rối dễ dàng điều khiển, hơi suy nghĩ một chút liền biết mấy đại gia tộc kia muốn đụng vào Giản gia.

Dịch Nam Phong biết Dịch Hàn Sơn nói như vậy đã là tiết lộ một bí mật trọng đại, anh biết việc quân không thể hỏi nhiều, trở về suy nghĩ một đêm, cuối cùng vẫn cảm thấy chính mình nên tự giải quyết, không thể để ấy lão già kia hủy đi bảo bối của mình.

Anh chán trong quân đội đầy thị phi, nhưng chuyện có liên quan tới Giản Lâm Nhi, Dịch Nam Phong không thể không chủ động tiến vào.

Vì thế anh mới giao lại công ty, đi tới căn cứ, may mắn lúc đó anh đã quyết định đúng, bằng không giờ này tiểu bảo bối của anh đã ở xứ nào rồi. Lúc ấy anh không biết, chỉ đề phòng vạn nhất*, nhưng giờ anh đã hiểu, bởi vì đám người kia muốn cho cô chết ở căn cứ. (* đề phòng vạn nhất: chuyện khó xảy ra)

Lúc đầu khi biết được chuyện này, Dịch Nam Phong hận không thể tự tay bẻ cổ đám người kia, trên mặt anh cơ bắp co rúm một hồi mới nhịn xuống được. Sau đó anh gọi điện thoại hỏi Dịch Hàn Sơn, và nghe được mọi chuyện, lúc này anh mới hoàn toàn hiểu rõ.

Hừ lạnh một tiếng, hít mắt lại, bất quá, để tôi xử lý chuyện này cho các người mở to tầm mắt ra mà nhìn.

Hai nhà Trương Lưu khởi đầu, ngay từ đầu đánh chủ ý rất rõ ràng, như muốn đem Giản gia tới nơi đầu sóng ngọn gió, lại lợi dụng truyền thông, dư luận đả kích Giản gia, ít nhất là làm cho Giản gia không thể yên bình được. Đi từng bước một, bọn họ đều chuẩn bị khá tốt, nhưng trung gian họ còn quên ở giữa bọn họ còn có ai, bọn họ đã quên Dịch Nam Phong có quan hệ với Giản gia, nếu như Giản gia gặp chuyện không may, Dịch Nam Phong tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Một cái Dịch Nam Phong không đáng sợ, từ xưa chính là dân không cùng quan đầu, Dịch Nam Phong không phải chỉ là một thương nhân thôi sao, ảnh hưởng dù có to lớn đến mức nào, nhưng chưa chắc đã chạm tới quân đội, tuy rằng bọn họ không biết tay của Dịch Nam Phong rất dài, thậm chí Dịch Nam Phong còn nuôi dưỡng người ngay bên cạnh bọn họ.

Nhưng ba của Dịch Nam Phong lại là Dịch Hàn Sơn, tuy nhiên tính Dịch Hàn Sơn nóng nảy, chỉ một vài câu nói là có thể nghiền chết bọn họ, cho nên bọn họ muốn cho Dịch gia và Giản gia không thể có mối quan hệ được.

Làm cách nào, đơn giản là làm cho Giản Lâm Nhi biến mất, vì thế “Thợ Săn” chính là đích ngắm. Có người bảo Mạn Dịch bố trí một chút, loại chuyện này ở căn cứ xảy ra chết người là chuyện thường, thế nhưng Giản Lâm Nhi vừa mới đến thì Dịch Nam Phong lại đến, sau đó sự tình vượt ra khỏi dự đoán của bọn họ

Người chết không thành, trùng hợp còn cuộc sát hạch cuối cùng, bọn họ thay đổi hạng mục, phân cho cô hạng mục khó nhất, vì thế Giản Lâm Nhi chết sẽ không bị nghi ngờ, nhưng hết thảy cô lại sống sót trở về.

Một nửa âm mưu không thành, ít nhất phần bọn họ chưa dám động đến trên đầu Dịch gia. Nữ quân nhân đệ nhất Trung Quốc, tin tức này mà lan truyền ra, hơn nửa lai lịch thần bí của “Thợ Săn”, truyền thông chắc hẳn sẽ đào bới lai lịch tổ tông nhà Giản Lâm Nhi, đến lúc đó địa vị của Giản gia tăng cao, sau đó sai người tung tin Giản gia lợi dụng quyền lực của mình an bài người vào để giành lấy vinh quang.

Kỳ thật nếu lý giải theo cách bình thường, nếu không có chức vụ thì làm sao an bài được chuyện này, nhưng hết thảy khi Lâm Nhi trở về từ “Thợ Săn”, lại có thể lý giải được. Quân nhân có thể đi đến “Trường học Thợ Săn” là chuyện trọng đại, hướng chỉ nếu có thể thuận lợi tốt nghiệp, nếu là nữ quân nhân thì vậy ắt hẳn là rất vinh quang, vì thời điểm huấn luyện gặp đủ mọi nguy hiểm, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Lúc này có người tung tin Giản Lâm Nhi đi cửa sau, phần vinh dự kia có thể đã được an bài, lúc đó mọi người sẽ chú trọng tin tức này, đào sâu tìm hiểu chân tướng sự việc, ắt hẳn sẽ có chuyện hay xảy ra.

Lẽ ra chuyện của quân đội các phương tiện truyền thông sẽ không có can đảm mà đàm luận, nhưng nếu như an bài người, thiết lập cục diện phía sau để vạch trần thế lực của Giản gia, không cần bọn họ mở miệng, dân chúng sẽ khủng hoảng, trong quân đội từ xưa đến nay không cho phép sự việc này xảy ra.

Vì thế, dân chúng hoang mang phản ứng, chẳng sợ Giản gia có bao nhiêu cẩn thận, dân chúng bất bình, sẽ có người đứng ra làm loạn, đoạn mưa gió máu tanh này hẳn sẽ làm Giản gia khủng hoảng, vì thế bọn họ chỉ ngồi không mà hưởng lợi.

Sự việc liên tiếp xảy ra như thế, một cô gái vừa hai mươi tuổi liệu có chịu nổi cú sốc này hay không, sau đó âm thầm an bài người để làm cô ta biến mất, nói là tuổi trẻ suy nghĩ không thấu đáo, vì sốc mà tự tử chết.

May lúc này có Dịch Nam Phong, anh đã biết chân tướng sự việc.

Không thể không nói, chỉ cần động tới Giản Lâm Nhi, dù bất cứ giá nào anh cũng quyết bảo toàn cho cô.

Bọn họ muốn là khó để Giản gia, liệu mạng tìm nhược điểm của Giản gia, rồi phát hiện nó nằm trên người Lâm Nhi.

Y theo kế hoạch, Hình Huy chọn một số người đi tới ngoại ô, chiếu theo phân phó của lão đại nhà mình đi lấy kết quả. Quả thật như lời lão đại nói, đào nửa giờ, bọn họ rốt cục đào được ba cái thùng gỗ. Nặng ba cái thùng ra, lúc đi ra ngoài không dám quay đầu, bên trong một đồng xương cốt trắng toát, vội vàng ra ngoài.

Hình Huy và những người đi cùng vừa thấy, ánh mắt trắng, nếu không biết hàng cũng có thể nhận ra đây là thứ tốt, có hai thứ đã từng nhìn thấy qua tivi, thế nhưng cũng đã muốn thất truyền, không nghĩ lại thấy ở đây. Hình Huy biết lần này khó tránh, không dám chần chờ, dựa theo sự phân phó của Dịch Nam Phong chụp ảnh lại, sau đó lặng lẽ rút lui. Vận chuyển tới đại viện Lý Trường, anh nhớ rõ nơi đó hình như là phần mộ tổ tiên của Lưu gia? Nhìn thùng gỗ kia, rõ ràng là mới chôn xuống hai năm, đen một nửa. Hình Huy đổ mồ hôi lạnh, quân đội có một vài người làm việc này, muốn phản quốc cũng là có khả năng.

Kỳ thật tàng trữ đồ vật, tư liệu, chuyện này bọn họ cũng đã biết, nhưng không nghĩ tới lại là một số lượng lớn như thế, nếu người khác biết, nếu có thân phận mẫn cảm, lấy tội phản quốc mà xử lý.

Chắc chắn rồi, Hình Huy ngủ không được, khó trách lão gia của Lưu gia không đem phần mộ tổ tiên chuyển đến nghĩa trang quốc gia mà lại chôn cất tại trang viên gia đình.

“Tìm thấy trong nhà lão gia tử?”, trong một phòng tư nhân, Dịch Nam Phong nâng chén trà Hoàng Sơn chậm rì rì uống

Trương Kiến Sơn, tổng tài của “Kiến Sơn Thực Nghiệp”, trên môi nở nụ cười: “Lão gia tử thân thể rất tốt, mấy ngày trước còn gặp thủ trưởng cùng chơi cờ”

Dịch Nam Phong cười gật đầu, cũng không nói gì, phảng phất giống như chuyện quan trọng nhất lúc này chính là phẩm trà.

“Tiểu Phong a, câu xem tôi với cậu nói chuyện. . .”

“Nga, cứ tự nhiên mà nói, nếu tôi giúp được tất nhiên sẽ hết sức, bất quá chuyện này tôi thực sự không giúp được ngài, thế nhưng tôi có thể chỉ cho ngài một hướng đi, ngài không phải đã nói có người nói cái đó có liên

quan đến lão gia tử sao, ngài đi tìm lão gia tử nói chuyện,. . .”

Giúp đỡ không được lại thành khấn nói câu kia, Trương tổng vừa nghe được, nghĩ Dịch Nam Phong không phải là giả vờ, trên mặt lại nở nụ cười, miệng đáp lời tà tà, trong lòng không biết nghĩ như thế nào.

Nói mấy câu, điện thoại Trương tổng vang lên, Dịch Nam Phong dừng lại, rũ mắt xuống, chờ cho Trương tổng nghe điện thoại xong.

“Tiểu Phong, tôi có một chút việc, tôi đây đi trước, lần khác lại đến nhà cậu nếm thử món ăn của bà xã nhà cậu nha”

Dịch nam Phong gật đầu, đưa Trương Kiến Sơn ra cửa rồi quay lại. Vết thương trên lưng ẩn ẩn đau, quần áo dính vào, khó chịu, lúc trong bệnh viện xem tài liệu, nhận được điện thoại của Trương Kiến Sơn, người này muốn cầu cứu anh, nghĩ nghĩ thế nào anh liền xuất viện, vì thế mới có cuộc đối thoại vừa rồi.

Lúc Chấn Đông đi vào, Dịch Nam Phong rót hai chén trà, hai người uống trà cả nửa ngày, Lục Chấn Đông mới lặng lẽ hỏi một câu: “Kiến Sơn và quân đội rốt cục có quan hệ gì?”

“Trước kia ông ta tham gia quân ngũ”. Một câu, Lục Chấn Đông hiểu rõ.

“Anh....” Lục Chấn Đông muốn nói rồi lại thôi, Dịch Nam Phong nhìn thoáng qua, không nói chuyện,,tiếp tục thưởng trà.

“Lân Nhi còn ở bệnh viện, cậu đưa tôi trở về đi”. Anh đứng dậy rồi đi.

Lục Chấn Đông đi phía sau, bọn họ là anh em tốt của nhau, từ nhỏ lúc đi theo Dịch Nam Phong thì bọn họ đã thề một lòng trung thành, không sinh ra bất cứ ý kiến nào, lần này cũng như thế, chuyện lớn nhỏ trong công ty để bọn họ giải quyết là được.

Đã gần đến giữa trưa, anh đã sớm dặn dò bác sĩ không đến quấy rầy, đẩy cửa phòng bệnh ra, bên trong yên tĩnh, dưới ổ chăn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Lân Nhi còn đang ngủ.

Tư thế ngủ của Lân Nhi rất loạn, một chân trong một chân ngoài, chân ở giữa hai chân, một nửa cái mông uốn éo bên ngoài, hiện tại lúc này máy sưởi ấm bật cao, trên trán có một ít mồ hôi.

Chà xát hai tay, ngồi ở mép giường, chờ khí lạnh trên người tan bớt, Dịch Nam Phong đưa tay chạm lên đùi cô, vuốt ve từ trên xuống, thầm nói trong lòng “Lập tức, ngay lập tức anh sẽ cưới em ngay, đem em cất trong nhà, không để cho ai làm tổn thương em”

Xoay người một cái, thân mình nằm lên giường, nghiêng người lại, Dịch Nam Phong cười khổ, nhìn phía giữa hai chân cô, anh thật sự muốn, nhưng vết thương trên lưng đúng là đau không chịu được.

65. Chương 65

Edit: Rika

“Ân...” Miệng theo thói quen tính râm rì , Lân nhi tỉnh lại .Mắt còn chưa mở, cảm giác trong ổ chăn có một tầng hơi ấm, cô tung chăn ra, Dịch Nam Phong chặn lại, cô lật người, phía trước ôm chăn kín mít, cái lưng bóng loáng lộ ra, mông cong lên, eo nhỏ nhắn, thắt lưng và mông phập phồng theo nhịp thở, các loại cảnh đẹp làm cho Dịch Nam Phong thấp giọng rửa một tiếng.

Mắt nhắm mắt mở , một đôi bàn tay to sờ lên mông, cô đưa tay nắm lại, mở mắt thấy rõ bài trí trước mắt, thân hình cứng ngắt chậm rãi thả lỏng. Xoay người thấy Dịch Nam Phong ngồi ở bên giường, rõ ràng mới ra ngoài về, Giản Lân Nhi nằm không được : “Anh như thế nào lại đi ra ngoài? Bác sĩ bảo anh nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...” Nói đến câu , cúi đầu nhìn xuống, Dịch Nam Phong căng thẳng buông lỏng bàn tay đang đặt ở mông cô, ngón cái còn đảo quanh một vòng.

“Bẹp” một phen chụp lại bàn tay to tàn ác, vừa xấu hổ vừa giận dữ hô một tiếng: “Dịch Nam Phong! !” . Cô trừng mắt nhìn nụ cười trên mặt Dịch Nam Phong, Giản Lân Nhi sắp tức chết rồi, người đàn ông này, như thế nào chỉ có một ngày, như thế nào lại giống mấy tên lưu manh lưu manh vô lại?

Tâm tình Dịch Nam Phong khá tốt, cúi đầu nở nụ cười hai tiếng, một phen lôi kéo tiểu nha đầu mới ngồi dậy vào trong lòng mình, cúi đầu cắn cổ cô: “Ngủ cũng không yên ổn...” . Giọng nói cực kỳ sủng nịch, sau đó môi nhẹ nhàng hôn lên. Giản Lâm Nhi không dám động đây, vì sợ làm động tới vết thương sau lưng anh, vì thế cô để mặc cho anh tàn sát bữa bãi.

“Cốc cốc...” Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa , người gõ cửa hẳn rất vội, Giản Lâm Nhi vội nghiêng đầu, vẻ mặt đỏ ửng, nâng tay lên lau đôi môi ẩm ướt, hung hăng liếc Dịch Nam Phong một cái, cuốn chăn đi vào phòng tắm.

Đi vào phòng tắm cởi đồ ra, nhiệt độ trong phòng vẫn cao, nhưng cô cũng cảm thấy rung mình, vội vàng tắm xong mặc đồ vào, có đánh chết cũng không bao giờ mặc đồ của anh nữa. Bên ngoài truyền đến tiếng cửa y tá và bác sĩ, rửa mặt chải đầu xong, đi ra ngoài, thấy bác sĩ đang thay thuốc cho anh.

Vẫn là bị bác sĩ tới qua, Giản Lâm Nhi có chút ngượng ngùng, phòng bệnh VIP, bình thường đều có bác sĩ chuyên phụ trách bệnh nhân từ đầu đến cuối, cho nên thay thuốc cho anh vẫn là vị bác sĩ kia, xấu hổ đi tới, thấy vết thương trên lưng anh, mặt cô trở nên rất khó coi.

Da thịt bong tróc lúc này miệng vết thương đã kết vảy, nhưng mặt trên vỡ ra một ít, bên trên có chất dịch màu vàng chảy ra.

Đưa bác sĩ tới cửa, lúc đóng cửa lại , trở về bên giường, Dịch Nam Phong nhìn thấy mặt cô đen thui (nguyên bản là thối không chịu được), ánh mắt nhìn anh hận không thể bóp chết anh. Xoa xoa mũi, ngoan ngoãn ngồi vào bên giường, thế nhưng nụ cười nơi khóe miệng vẫn không ngừng rộng ra.

“Từ giờ trở đi, anh không được đi lại lộn xộn!”

Dịch Nam Phong không hé răng, Giản Lâm Nhi đề cao giọng: “Anh có nghe thấy không?”. Đợi nửa ngày, phía sau mới “Ân” một tiếng. cô quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt anh rạng rỡ, nở nụ cười sáng lạn.

“Bệnh thần kinh”

Tâm tình Dịch Nam Phong rất tốt, bộ dáng này của Lâm Nhi, nhìn thật yêu đến chết được.

“Lâm Nhi”

“Ân?”

“Em có biết vì sao hai ngày nay anh không cho em ra khỏi phòng bệnh hay không?”

“A, tại sao?”

“Em mặc một thân quân trang, đi đi lại lại trong nơi này, có chút tổn hại hình tượng quân nhân”

Giản Lâm Nhi nhìn Dịch Nam Phong, nghe anh nói chuyện, lúc này mới nhớ tới điều gì, liền mở miệng nói: “Em có phải là đã được tốt nghiệp rồi không?”

“Ân” Dịch Nam Phong bất động thanh sắc, đơn giản lên tiếng.

“Em đã về đây đã hai ngày, như thế nào không có người tìm em?”

Đó là nguyên nhân anh không cho em ra ngoài, bắt quả Dịch Nam Phong cũng không nói: “A, trong quân có người tìm em, ba anh biết em ở đây, nói em hoàn thành nhiệm vụ nên sẽ có vài ngày nghỉ, hiện tại em ở đây nghỉ ngơi, thì làm sao có ai dám tới tìm em?”

“Vậy à”. Giản Lâm Nhi quả thật tin lời anh nói, hoàn toàn không nghi ngờ.

Làm gì có ngày nghỉ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều là chuyện ma quỷ do Dịch Nam Phong dệt nên, dựa theo lẽ thường, Giản Lâm Nhi thuận lợi tốt nghiệp, đây chính là đại sự trong quân đội, sẽ tuyên truyền, báo cáo, rồi sau đó bắt đầu nhận công tác, làm gì nhàn nhả như lúc này?

Nhưng hiện tại trăm ngàn vạn lần không thể để cho Lâm Nhi ra ngoài, ở ngoài anh không thể cả ngày cứ đi theo cô, Dịch Nam Phong làm sao có thể đem Lâm Nhi đẩy lên đầu sóng ngọn gió được cơ chứ? Chờ đến khi anh dẹp bỏ hết mọi chướng ngại, lúc đó chỉ cần cô đưa tay ra nhận hoa tươi và những tràng vỗ tay là được, các loại minh tranh ám đấu, anh không muốn cho cô dính vào.

Nhưng tất cả những điều này, cô nào hay biết.

“Reng, reng...”

“Alo?”

“Tôi tới rồi” Buông điện thoại, cầm mũ và bảo người bên cạnh rời đi, bước vào một phòng họp, bên trong chỉ có một người.

“Chuyện của Giản Lâm Nhi hiện tại đã thông báo trong toàn quân”. Trương Trung, Trương thượng tướng quân, một trong những người đứng đầu của tam đại gia tộc.

“Lão Trương, chuyện này...” Phe phẩy đầu, Lưu Trầm Mưu sắc mặt thật không tốt, đã một ngày một đêm ông chưa chợp mắt, vốn là lão già bảy mươi tuổi, lo lắng một thời gian dài như thế, sắc mặt làm sao có thể tốt được.

Trương Trung nắm được yếu điểm của ông, đây là một cái gai trong lòng ông, có thể ngồi vào vị trí này, nếu bị bại bởi vấn đề tác phong, toàn bộ người trong nhà sẽ bị liên lụy, cho dù có chết ông cũng không thể ngẩng đầu được với tổ tông. Vẫn cẩn thận không cho người bên ngoài biết, thế nhưng hiện tại có người đem chuyện này áp chế ông ta. Lúc Trương Kiến Sơn đến tìm, vừa nghe lời nói của người nọ, ông như bị sét đánh: “Không cần âm mưu động tới Giản gia, nếu không các thông tin báo chí đưa lên trang nhất không phải Giản gia mà là Trương gia”. Công ty của con trai nếu không còn, thì ông sẽ tạo điều kiện khác, nhưng nếu như thông tin lộ ra, thì lúc đó sẽ khác.

Lưu Trầm Mưu phe phẩy đầu, nói đến một nửa thì dừng lại, tang trữ quốc bảo và tài liệu cơ mật, hơn nữa với thân phận của ông, sự tình càng trở nên nghiêm trọng, ông đã tự mình tới phần mộ của tổ tiên xem qua, thấy tảng đá làm dấu bị người dời đi, đất xung quanh bị đào xới.

Trương Trung vừa thấy sắc mặt của Lưu Trầm Mưu, liền hiểu được nhất định lão ta cũng gặp chuyện như mình, chẳng qua rốt cuộc đó là nhược điểm gì thì ông không biết.

Lúc này đôi bên cũng không nói, trầm mặc cả nửa ngày, vẫn là Lưu Trầm Mưu chịu không được mà mở miệng nói trước: “Tôi nghĩ, chuyện lần này phỏng chừng không được rồi, tôi cũng chẳng muốn gặt ông, nơi này tay chân của tôi bị trói buộc, không thể động đây, chỉ động một chút liền ngã xuống, cho nên vẫn là ông làm trước đi”

Cười khổ một chút: “Tôi phỏng chừng lên này, chúng ta muốn đánh cũng không thể đánh được, tôi cũng không động đây được”

Nhìn thoáng qua, hai người trầm ngâm suy nghĩ, rốt cục là ai ở sau lưng giúp đỡ Giản gia, tính kế một thời gian dài như thế, cơ hội tuyệt hảo sắp đến lại bị tước mất, trong lúc nhất thời trong lòng hai người nảy sinh hận ý ác độc

“Đợi có cơ hội khác thì động, lần này liền thôi đi”. Lời này tuy là nói thế, nhưng hai người biết nếu bỏ qua cơ hội lần này, thì bảo đảm sẽ không còn cơ hội nữa.

Đứng trước cửa sổ, mới vừa rồi nhận được điện thoại của Dịch Hàn Sơn, Dịch Nam Phong biết là hai người đó không dám nhúc nhích, tài liệu về Lâm Nhi phỏng chừng đã truyền đi xuống dưới, nhưng bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, xem ra lần này mấy lão già kia không dám hành động.

Điện thoại trong túi rung lên, đưa mắt nhìn Lâm Nhi đang chăm chú xem tivi không chú ý đến mình, nhanh chóng bắt điện thoại: “Nói”

“Tiếp tục thu mua, điều chỉnh ban giám đốc một lần nữa”

...

“Ân.”

...

“Ân, tối nay cậu đến đây đi, thời điểm đến nhớ mang điểm tâm của Bát Bảo Trai đến”

Ngắt điện thoại, ánh mắt Dịch Nam Phong hơi tối đi.

“Dịch Nam Phong!”, tiếng của cô vang lên, hai ngày nay cô không cho Dịch Nam Phong động đây, cửa cũng không cho bước ra, Dịch Nam Phong cũng nghe lời cô, không ai dám tin hiện tại người đàn ông này đang hưởng thụ cảm giác bị Lân Nhi quản thúc.

“Không nhúc nhích không nhúc nhích...” Đi đến sofa ôm lấy Lân Nhi lên đùi mình, phát hiện Lân Nhi muốn tránh ra, Dịch Nam Phong kêu đau: “A, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, nứt ra rồi nứt ra rồi...”

Giả Lân Nhi bất động, biết rõ hai ngày nay Dịch Nam Phong thường dùng kỹ xảo, nhưng vẫn quỳ gối xuống, cởi bỏ mấy nút thắt trước ngực, xem xét toàn diện, say đó mới an tâm băng lại

Cầm lấy cánh tay Dịch Nam Phong nhéo mấy cái rồi mới buông ra: “Kẻ lừa đảo! ” Quay đầu lại xem tivi, trong phòng bệnh đầy đủ tiện nghi, giống như một căn phòng cao cấp.

“Anh nói ông nội có thể hay không sốt ruột, em vẫn chưa quay về, ông khẳng định biết em đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Hai ngày nay vết thương của anh cũng tốt hơn, Giả Lân Nhi cũng bắt đầu suy nghĩ tới chuyện khác, tuy nói cô hoàn thành nhiệm vụ nhưng hơn một nửa là công lao của Dịch Nam Phong, nhưng dù sao cuối cùng cô cũng đã tốt nghiệp, ông nội hẳn đã biết, nhất định chờ đợi tới nóng nảy.

“Vậy ngày mai về đi”

“A, phải hỏi bác sĩ anh có thể xuất viện được hay không đã”

“Àn, hỏi một chút. . .” Câu cuối chưa kịp nói ra, anh đã sấn tới, trừ bỏ động cước chính là chuyện động lưỡi, quả thực. . .

Tiếng đập cửa lại vang lên, anh mất hứng buông ra, lại phong phục mà hung hăng cắn một cái, lúc này mới mở miệng nói: “Vào đi”

Lục Chấn Đông mang theo hai hộp điểm tâm đi vào, tầm mắt dừng trên đôi môi sưng đỏ và ánh mắt ướt át cầu cô, cảm giác được có đôi mắt như muốn đâm thủng người mình, lúc này anh mới dời mắt sang chỗ khác.

“Đông tử ca, anh đến rồi”. Ngoan ngoãn gọi một tiếng, lặng lẽ xoa xoa khoe miệng, Giả Lân Nhi ngưng ngưng cực kỳ, trừng mắt liếc Dịch Nam Phong một cái, sau đó đứng lên nhận đồ ăn từ trong tay Lục Chấn Đông.

Nhìn thấy nhãn hiệu quen thuộc, buổi sáng cô thuận miệng nói muốn ăn điểm tâm của Bát Bảo Trai, lúc này Lục Chấn Đông lại mang đến.

“Bên ngoài có động tĩnh gì không?”

“Không có, cổ phần Kiến Sơn Thực Nghiệp đã mua gần xong rồi, hiện tại còn 40% trong tay Trương Kiến Sơn mà thôi”

“Được, tuần sau cậu lộ diện đi”

Lục Chấn Đông kinh ngạc, anh lộ diện, như vậy có nghĩa là bọn họ âm thầm trêu chọc chuyện của Trương gia, trong lúc nhất thời anh không thể hiểu được Dịch Nam Phong vì sao lại làm như thế?

“Như vậy, bọn họ chỉ biết là chúng ta. . .”

“Biết thì làm sao? Mình là muốn cho bọn họ biết là người của Dịch Nam Phong, bọn họ không thể động”. Ngữ khí cực kỳ tự phụ.

Dịch Nam Phong trên thương trường, luôn cẩn thận, âm thầm, bên ngoài là bộ dáng luôn tươi cười, chưa từng đối nghịch với ai, xem ra lần này cậu ta thực sự phát hỏa.

“Tìm anh trai cậu, nói mình có việc muốn nhờ anh ấy làm”

Anh trai Lục Chấn Đông là nhà khảo cổ nổi danh, kiêm cả học giả nghiên cứu văn tự cổ đại.

Lục Chấn Đông vâng lời, nhưng vẫn đóng không ra Dịch Nam Phong muốn tìm anh trai một sách của mình làm gì?

Giản Lâm Nhi thỏa mãn nheo mắt lại, đưa mắt nhìn thấy hai người đàn ông trong phòng hạ thấp giọng, thảo luận kế hoạch gì đấy, Lục Chấn Đông đi rồi, mơ hồ còn nghe thấy “Định ngày” “Tầng ba Quốc Yển”

66. Chương 66: Chương 66: (16+)

Edit: Rika

“Nhà khảo cổ học nổi tiếng, Lục Chấn Bắc tiên sinh mấy ngày gần đây đã được một nhân sĩ yêu nước tặng một số lượng lớn cổ vật quý, các chuyên gia cho rằng, các cổ vật và văn thư này có giá trị nghiên cứu cực cao. ..”

Vừa cơm nước xong, Giản Lâm Nhi mở tivi xem tin tức, chịu ảnh hưởng của Giản chính, công thêm quãng thời gian đi bộ đội, mỗi ngày đúng giờ đều mở kênh tin tức ra xem, vừa mở tivi lên, cô liền thấy một tin tức như thế”

“Thực sự có một người yêu nước như thế a, đồ vật nhiều thế này khẳng định trị giá không ít tiền”. Nhìn hình ảnh trên tivi, Giản Lâm Nhi lăm bầm lẫu bẫu.

Dịch Nam Phong bên cạnh đang mặc áo sơ mi, trong mắt ánh sáng lóe ra. Hai người trở về đã lâu rồi, vết thương trên lưng anh cũng bắt đầu kết vảy, thương thế tốt lắm, Giản Lâm Nhi cũng không thể quản anh, cho nên mấy ngày nay anh vẫn đi ra ngoài làm những chuyện này, cô có hỏi anh cũng không nói, cô nóng nảy một chút là anh liền hôn cô, cuối cùng Giản Lâm Nhi cũng không hỏi nữa, mặc cho anh đi ra ngoài, thời gian anh đi không nhiều lắm, vết thương không bị ảnh hưởng cho nên cô cũng an tâm.

Nói đến vết thương của anh, chỉ cần không vận động quá mạnh, vậy thì không thành vấn đề.

Tin tức này rất nhanh qua đi, cô cũng không chú tâm cho lắm, Giản Lâm Nhi tiếp tục xem tivi, khoe miệng Dịch Nam Phong mang theo nụ cười, bàn tay to vuốt tóc cô, tâm tình thực tốt.

Bên này hai người bình tĩnh xem tivi, nhưng cũng có người thực không bình tĩnh.

Lưu Trầm Mưu xem hình ảnh xuất hiện trên tivi kia, cả người run rẩy, những đồ vật kia ông biết, không những biết mà còn quen thuộc tới mức không còn gì quen thuộc hơn, lúc này, đồ vật chủ chốt, lại nằm trong phòng nghiên cứu. Mặt ông ta đỏ bừng, một hơi nghẹn ở ngực không thở được, trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh. Người trong nhà thấy vội vàng lại vỗ lưng thuận khí cho ông, sau đó cấp tốc gọi điện thoại, gọi bảo vệ, trong Lưu gia lúc này loạn một trận gà bay chó sủa. Lão gia tử của Lưu gia trăm ngàn không thể xảy ra việc gì, trong nhà còn có những đứa cháu nhỏ, còn có địa vị trong quân đội nữa, lão gia tử vạn vạn không thể xảy ra chuyện gì.

“Mau, mau đưa tới bệnh viện”

... ..

“Được, lấy danh nghĩa của tôi tới thăm”

Cắt điện thoại, Giản Lâm Nhi nhìn thấy Dịch Nam Phong cười mà trong lòng sợ hãi, như thế nào càng nhìn càng thấy lạnh lẽo, âm trầm và đầy mưu kế. Nhìn thấy tâm tình anh lúc này không chú ý tới mình, lặng lẽ định đi tới bên cạnh, cũng không nghĩ vừa động một cái, trên lưng đã có một cánh tay cường tráng bò lên, cô bất động, bộ dáng vừa nãy của Dịch Nam Phong muốn hại người, không thể không nói cô thật hiểu biết người đàn ông của mình, ngàn vạn lần lúc này không thể làm anh tức giận.

Lặng lẽ tìm người đào phần mộ tổ tiên người ta, gửi ảnh chụp uy hiếp người ta, tốt, tất cả đều quên đi, ai bảo các người muốn động tới Lâm Nhi, giải quyết xong chuyện này anh sẽ tính đến chuyện của mình, nhưng đến phút cuối cùng, anh lại đem bảo vật của người ta tặng cho quốc gia, còn cố ý để tin tức này lên tivi cho người ta xem, người ta tức giận tới mức nhập viện, cuối cùng anh lại còn muốn đến bệnh viện thăm người ta. Trong quân đội cũng có một số người muốn làm khó dễ, nhưng nói về người đàn ông này, bá đạo, âm hiểm, thâm trầm này, ai dám chọc tới anh ta?

Trương gia một chút tiếng gió cũng không có, Lưu gia hoàn toàn ngã gục, tạm thời không còn chuyện phiền lòng gì nữa, Dịch Nam Phong bận một thời gian, lúc này rảnh rỗi, nhiệt hòa nhất thời không áp chế được.

“Lân Nhi, đến lúc rửa vết thương cho anh”. Ánh mắt anh sâu thẳm đen nhánh, thản nhiên nhắc nhở cô.

Nhìn đồng hồ, vừa vặn đến giờ rửa vết thương cho anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc này nhăn thành cái bánh bao, Giản Lâm Nhi thật sợ Dịch Nam Phong, mỗi khi đến lúc ngủ là cô sợ, mỗi ngày mỗi tối đều phải kiểm chế không cho anh đụng vào mình, nếu ý chí cô không kiên định, phỏng chừng lúc này vết thương trên lưng anh vẫn máu chảy đầm đìa.

“Đêm nay em đừng có đem anh đá xuống”. Anh buông một câu không cảm xúc như vậy, sau đó bước vào phòng tắm.

Cô cần môi nhìn bóng dáng Dịch nam Phong, Giản Lâm Nhi cắn giận. Chuyện là như thế này, một buổi tối, Dịch Nam Phong theo thường lệ đi xuống rửa mặt, cô vừa xoa nắn, ôm cô đặt lên người, một đôi tay hầu hạ Lâm Nhi, thời điểm cô ướt át, Dịch Nam Phong liền đi vào. Kết quả vật kia cực to cực ấm, xúc cảm đáng sợ, cả người cô đang mềm nhũn bỗng lấy lại tinh thần, trên lưng Dịch Nam Phong đang bị thương thì làm sao có thể làm cái chuyện này được? Theo bản năng, cô đẩy ra, ‘oành’ một tiếng, Dịch Nam Phong đã té ngã trên mặt đất.

Cô cứng họng nhìn chân mình, lại nhìn mây đen che kín trên mặt Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi bị dọa cho ngây người, không phải vì cô đá anh, mà là toàn bộ phần lưng của anh lúc này đã chạm đất.

“Anh không có việc gì chứ?” Xoay người vội vã xuống giường, lúc này anh chẳng thèm quan tâm tới cánh tay muốn đỡ lên của cô, anh xoay người đi vào phòng tắm.

Dịch Nam Phong không dám tin, nha đầu Giản Lâm Nhi chết tiệt kia thế nhưng dám đá anh rớt xuống giường?!!! Cái này mà để cho người ngoài biết, mặt mũi anh biết để đi đâu? Quả thật anh không nên để cô gia nhập quân đội, sao lực chân cô lại mạnh thế này cơ chứ? Dục, hỏa cộng thêm lửa giận, mặt Dịch Nam Phong so với đáy nồi còn đen hơn.

Cúi đầu nhìn huynh đệ của chính mình, cả người ngồi xổm trên mặt đất, anh như thế nào còn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn trời đây? Dịch Nam Phong ngồi suy nghĩ, cũng không thu thập chính mình, cũng không thể đánh Lâm Nhi được, anh liền xin lỗi huynh đệ của mình.

Dịch Nam Phong làm chuyện gì cũng dựa vào tâm ý của chính mình, chỉ có Lâm Nhi là ngoài ý muốn của anh, không phải anh muốn là được, lúc này thật mất mặt, hơn nữa dục hỏa anh đã nhen rất lâu, chưa được nhắm nháp tí nào đã bị dội một gáo nước lạnh.

Chờ ở cửa, Giản Lâm Nhi nhìn thấy anh vào một hồi rồi đi ra, tiểu huynh đệ vẫn còn đứng thẳng, trên đầu mũi còn ướt sũng dịch trắng, dời tầm mắt, vội vàng đưa mắt nhìn lưng anh.

Băng gạc trắng nõn trên lưng hiện lên dấu hồng không lớn, cô vội nói: “Vết thương trên lưng nứt ra rồi”

“Lại đây”

Lâm Nhi khoác cái áo sơ mi to lớn của Dịch Nam Phong, cúc áo cũng chưa cài hết, nghe Dịch Nam Phong gọi liền nóng nảy đi tìm băng gạc, động tác của cô làm vạt áo tung bay, cảnh đẹp dĩ nhiên là lộ ra không sót tí nào.

“A, Dịch Nam Phong, anh để em xuống. . . .Ngô. . . Hồn lẫn. . . “ Cô chạy chưa được hai bước đã bị anh khiêng lên trên giường, tay vỗ vào mông cô, chặt vật né tránh, bị anh ôm lại, hai tay ôm mông.

“Dịch Nam Phong, Dịch Nam Phong, anh Phong, Phong ca ca. . .” Thừa dịp Dịch Nam Phong ngây người, Giản Lâm Nhi vội né qua một bên. “Anh đừng nhúc nhích, tránh động đến vết thương”. Thanh âm mềm đi vài phần, Giản Lâm Nhi cảm thấy chính mình thật không dễ dàng gì, người này chẳng chú ý gì đến vết thương, vết thương trên vai lúc trước còn chưa khỏi, giờ lại thêm trên lưng, chăm sóc anh như thế, vừa mới đỡ một tí liền phát hỏa.

Dịch Nam Phong ngây người trong chốc lát, tiểu cô nương Lâm Nhi đã bao lâu rồi không gọi anh là “Phong ca ca?”, phỏng chừng đã mười năm rồi đi, từ lúc cô trưởng thành, bỗng nhiên cô gọi cả tên lẫn họ của anh, giờ đột nhiên nghe thấy, anh thở dài, xem ra được cái này mất cái nọ..

“Bây giờ anh phải làm sao đây?” Nhìn vào mắt Lâm Nhi, Dịch Nam Phong thất bại. Có thể tưởng tượng ra một cảnh như thế này. Hai người, một nam một nữ, một nửa ngồi, một nửa quỳ, giữa hai chân của người

đàn ông có một cự vật cường tráng ngẩng cao đầu, đỏ rực thật dọa người.

“Em dùng tay” Thật cẩn thận dùng tay cầm vật cực nóng, vừa lắc một chút, Dịch Nam Phong nghiêng răng nghiêng lợi, cô nắm nơi đó của chính mình thật không đúng mực, tuy đau nhưng cũng khoái hoạt, cuối cùng gầm nhẹ một tiếng.

Buổi sáng, lúc tỉnh lại, huynh đệ cứng rắn phía dưới bị cô nắm trong tay, Dịch Nam Phong càng nảy sinh ra ý định muốn ăn cô, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, kết quả là, tối hôm qua làm qua loa cho xong chuyện, cho nên anh nhĩ, nếu đêm nay không thực làm một phen, chắc đục hỏa trong người sẽ thiêu cháy anh mất.

Bận rộn chuẩn bị một thau nước muối, chờ cho Dịch Nam Phong lau xong liền giặt sạch. Hiện tại đã qua bảy, tám ngày, miệng vết thương bắt đầu khép vảy trở nên ngứa, bác sĩ đề nghị dùng nước muối rửa vết thương, vì thế mỗi lần Giản Lâm Nhi đều pha nước muối rửa cho anh, sau khi rửa xong anh liền đi ra ngoài.

Nhưng rất là kỳ quái, đêm nay Dịch Nam Phong cứ đứng đó, Giản Lâm Nhi vụng trộm nghiêng đầu lên phía trước nhìn anh một cái, không phát hiện ra vật giữa hai chân anh, kỳ thật nó đung phải cái mũi cô, cô rụt người về sau, đưa tay sờ loạn trên lưng anh.

Vật nhỏ không biết sống chết, một tay đặt trên lưng anh, một tay dùng khăn lau, Dịch Nam Phong không nói gì, lau mình xong liền ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Giản Lâm Nhi buồn bực, thật là buồn bực. Cô tắm ịch xong, sau đó ra ngoài thấy Dịch Nam Phong đang nằm úp sấp ngủ, cô cũng tắt đèn lên giường.

Trong bóng đêm, âm thanh chấn mền vang lên, hơi thở bên cạnh, tận lực cách xa anh, nhưng Dịch Nam Phong vẫn cố ý nhích tới.

“Ngủ!”

...

“Ngủ đi.”

...

“Ngủ .”

“Phong ca ca... Ngủ...”

Từ đầu tới cuối, Dịch Nam Phong vẫn trầm mặc, vùi đầu vào làm chuyện chính, chỉ có Lâm Nhi là nói chuyện. Đợi cho oanh tạc đủ trong miệng cô, sau đó xoay người đè ép lên, miệng cũng ngăn lại tiếng hô của cô.

Người bên dưới lắc lắc đầu, Dịch Nam Phong không kiên nhẫn, đêm nay cho dù trời có sập cũng không thể ngăn cản được chuyện của anh, chuyện của Lâm Nhi đã giải quyết xong, hơn nữa ngày ngày nhìn cô bên cạnh mình mà không làm được gì, anh thương nhớ khó chịu đến mức không chịu được.

“Đừng nhúc nhích!”, thấp giọng nói, một tay đặt trước ngực cô, một tay xoa bóp đùi cô. Ngón cái để phía trên, sau đó dùng sức ép vào, xoa bóp xung quanh huyết động của cô.

Miệng bị phong kín, đầu lưỡi bị anh cắn tới phát đau, không tự chủ nuốt nước miếng của anh trong miệng cô xuống, đáng hận hơn cả là đầu lưỡi của anh còn cố gắng xâm lấn tới cổ họng mình, cô phát hiện đêm nay anh rất cương quyết, Giản Lâm Nhi rốt cục cũng không chống cự nữa, mặc cho anh ‘tinh trùng lên não’.

Nghe Lâm Nhi ‘ừm ừm’ nuốt từng ngụm, Dịch Nam Phong càng trở nên điên cuồng hơn

Lưỡi hoạt động linh hoạt, thân thể không ngừng di động, hận không thể đem cô dung nhập vào trong thân thể của mình.

67. Chương 67: Chương 67: (18+)

Edit: Rika

“Ngô. . . Anh nhẹ chút. . .” Giản Lâm Nhi bị anh cắn tới đau, người này là cầm, thuộc tính thú, động một chút là há mồm cắn người.

Rốt cục buông cô ra, vết cắn sưng đỏ, hai người thở phò phò, Dịch Nam Phong đưa lưỡi liếm môi, Lâm Nhi ngẩng đầu hít thở, vừa hít đủ thì lại bị Dịch Nam Phong hôn tiếp, dục hỏa trong anh càng tăng. Bàn tay to của anh không an phận, liều mạng xoa nắn ngực cô, Lâm Nhi giật mình, chân nâng lên một nửa, chưa kịp làm gì đã bị anh đè xuống.

“Sao, còn muốn đá anh xuống sao?”. Gắt gao đè nặng Lâm Nhi, tứ chi dầy dụa cùng một chỗ, Dịch Nam Phong dời đầu xuống, cắn lên ngực cô, cắn, mút, hơi thở đều đặn ầm ập phả lên ngực cô

Lâm Nhi không nói lời nào, Dịch nam Phong tiếp tục hôn trước ngực mình, vốn vì đau mửa tỉnh giờ tâm trí lại tan đi mất, miệng vô ý thức phát ra âm thanh râm rì, nghe được tiếng rên này Dịch Nam Phong càng phần chấn.

“Tiểu hổn đần, ta sẽ cắn nát”. Một tay nắm ngực cô, miệng hôn lên đó, chỉ thấy miệng anh há to, chỉ hận không thể đem hai khối thịt này nhét vào trong miệng, nhai nát nuốt xuống bụng.

“A. . .Đừng có cắn nữa. . .”. Cô nâng eo lên, phía dưới sớm đã ầm ướt, Dịch Nam Phong đưa tay sờ vào, cả người cô như nhũn ra, chỉ lát sau phía dưới cô sớm ướt thành một đại dương, Giản Lâm Nhi cảm thấy nước trong người mình cứ tuôn ra ào ạt.

Hai người trong chăn, hương vị tình dục tăng lên quá mức, cơ thể cô gái thơm tho, cơ thể người đàn ông mãnh liệt, còn có hương vị ám muội đặc trưng, mùi mồ hôi, mùi ái dục, tất cả làm cho người ta kích thích.

Bàn tay to di chuyển theo đường cong cơ thể, sờ qua vùng bụng phẳng lì, ngón trở khê đảo quanh ở rốn vài cái, sau đó tiến tới bụi hoa rậm rạp, động một chút, xuống một chút, ầm ướt! Nóng! Mềm!

Khẩn cấp hướng vào chỗ sâu, trong đó ầm ướt thành một đoàn, ngón tay ướt đầm dịch. Anh rút tay ra, đưa lên trên miệng cô dỗ dành: “Bảo bối, ngoan, ném thử. . .ngoan....”.

Mặt cô lúc này đỏ rực, mái tóc lộn xộn, trong mắt một tầng sương mù, không chịu nổi bàn ngón tay trước miệng mình, hé môi, liếm liếm.

Dịch Nam Phong lúc này lại run rẩy

“Ngô..” Kêu một tiếng, Dịch Nam Phong tiến lên, bỏ thêm một ngón tay vào miệng cô, tìm kiếm lưỡi cô, lúc này cả người anh như bị châm lửa.

“Bảo bối, ngoan nào”. Động nửa thân người, miệng nói vài lời.

Không còn nhẫn nhịn được nữa, Dịch Nam Phong cảm thấy chính mình sắp phóng ra, anh vội vàng rút tay ra, dùng tay gạt hai chân cô, nắm huynh đệ chính mình, đi vào.

Tiểu huynh đệ của anh chảy ra dịch ướt sũng, nhắm thẳng khu vườn quen thuộc mà đi vào.

“Ngô. . .” Ngăn chặn Lâm Nhi đang muốn động đây, anh động thân ra vào. Dịch Nam Phong lần này khá kích động, phía dưới trướng to hơn mọi lần, lúc tiến vào trong, Giản Lâm Nhi cảm thấy căng phồng, thân mình bắt đầu đau đớn.

“Ngonan, sẽ không đau nữa, nước nhiều như vậy. . .”

Mở to mắt nhìn anh, miệng còn thở hồng hộc, đưa lưỡi liếm môi: “Ô ô. . .” Cô mắng cũng không nổi, mồ hôi chảy ra như tắm, sắc mặt cô đỏ ửng.

Cảm giác phía dưới thân mình, lúc này căng cứng, nhưng khoái cảm cũng rất nhiều.

“Ngô. . .” “Cắn ngón tay kiềm tiếng la, thở dốc, thắt lưng cong, ngực cao ngất, ngón chân thẳng tắp.

Bạt, tay vươn ra, tiếng Lâm Nhi thét chói tai, anh càng ra vào nhanh hơn, đôi môi hôn lên ngực cô.

Quá chương, nhưng thích, cô đưa ánh mắt kiều mị nhìn anh.

Hôn lên đôi mắt của cô, vuốt ve vỗ về cô, động tác vẫn cứ tiếp tục. Dường như bao nhiêu kiềm nén anh muốn thiêu đốt hết trong lần này.

“A. . .Anh chậm một chút....Chậm một chút...a..a” Cô lo lắng vết thương sau lưng anh nứt ra.

“Thoải mái không? Lân Nhi...Ngô...chậm một chút nha, nói cho anh biết, có phải hay không....tiểu hần dẫn....đừng khít chặt quá...” Nhắm mắt lại không dám nhìn chính mình, lấy góc độ của Lân Nhi, Dịch Nam Phong chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy được chỗ tiếp xúc của hai người, ẩm ướt, dính dính, cự vật ra vào gian nan. Có thể thấy được phần thịt đỏ hồng kia.

“Lân Nhi, nhìn này.... Mở mắt ra nhìn nào...” Lỗ tai truyền đến tiếng nói của anh, ngày thường anh không phải là người nói nhiều, nhưng lúc này sao lại nói nhiều đến thế?

Cô nào đâu biết rằng, mặc kệ là người đàn ông như thế nào, đứng đắn như thế nào, tốt như thế nào, nhưng khi ở trên giường với người mình yêu thì trái tim cũng tan chảy. Lúc này, chẳng có thể nghĩ được, Dịch Nam Phong dù ngày thường có đứng đắn cỡ nào, lúc này anh cũng chỉ muốn trầm luân mãi trong người cô mà thôi.

Cả người sớm đã đỏ hồng, Giản Lân Nhi có thể cảm nhận được da thịt của anh, gân xanh nổi lên, hừ hừ vài tiếng, lại dùng móng vuốt ra vào nơi tư mật của cô.

Ánh mắt đỏ hồng, cắn răng, cả người cô trừ bả vai còn trên giường, chân đã bị anh đặt lên bả vai. Thỉnh thoảng anh lại cúi xuống cắn lên chân cô, động tác hận không thể ăn luôn cô vào bụng vậy.

“Không cần cần. . .” cô đáng thương nói, nước mắt chảy ra, cô chớp chớp mắt, nhìn Dịch Nam Phong, cô cắn chặt ngón tay cái. Cả người cô chịu không nổi mà hô lên, run rẩy.

Rốt cục, cả người căng lên lần nữa, Dịch Nam Phong cấp tốc ra vào thật nhanh, sau đó gầm nhẹ một tiếng phóng ra.

Thở phì phò từng hơi, Giản Lân Nhi cảm giác cả người như gãy đôi, cô hận chính thân thể mình, bị anh mãnh liệt một hồi như thế, sao còn không ngắt đi cơ chứ. Haiz, nói cũng phải nghĩ lại, ở bộ đội huấn luyện lâu như thế, thể chất của cô không còn như lúc trước nữa rồi, nếu mà bị ngắt hẳn là phải xem lại chế độ huấn luyện của quân đội đi!

Cả người mềm nhũn, giang tay chân hình chữ đại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, từng nhịp từng nhịp thở, thấy rõ biểu tình trên mặt anh, mồ hôi trên da người hoàn mỹ thật cuốn hút.

Dùng khí trong lòng dâng lên, vươn tay ra, cầm lên cự vật còn dính dịch thể ẩm ướt của anh.

Dịch Nam Phong hít một hơi, một phen ngăn chặn bàn tay đang làm loạn của cô: “Hầu hạ không thoải mái sao?”. Anh không đứng đắn hỏi một câu, sau đó liền lật người đè cô xuống.

Người cô không còn chút khí lực mà ngăn cản anh, chỉ đành mở miệng mắng: “Đi ra, đầu anh lúc nào cũng toàn nghĩ tới giờ trò xấu xa”. Liếc mắt, tức giận đến không nhận được, người đàn ông tên Dịch Nam Phong này, luôn dùng những chiêu trò xấu xa để ăn cô. Lân Nhi giận, thật sự nhìn thấy anh làm chuyện này giống như lang hổ.

Kích tình vừa qua, tiếng nói khàn khàn, quả nhiên là câu dẫn người ta.

Dịch Nam Phong giật giật mình, nói với cô: “Sao thế, không thích nữa sao?”

“Thích trở mặt à?” Một hơi thở phả lên mặt cô, phát hiện cái gì đó phía dưới căng cứng lên, Giản Lân Nhi lật đặt đứng dậy.

“Đi đâu?!”

“Đi tiểu!!”

Cả người xích lõa trốn vào nhà vệ sinh, Dịch Nam Phong hỗn đản, thất lưng cô như muốn gãy ra đây, vậy mà anh ta còn muốn nữa, tinh lực thật tốt. Nhìn trên đùi có chất lỏng chảy ra, lại nhìn thân ảnh cao lớn trước cửa, Giản Lân Nhi phát sầu, sỏi sỏi làm sao con cừu nhỏ có thể chống đỡ được đây?

(Phần H ngày hôm nay, ta đã cắt đi một số tình tiết, các nàng thông cảm cho người edit. Hic hic. Rika)

68. Chương 68: Chương 68: (18+)

Edit: Rika

“Tiểu xong rồi sao?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Dịch Nam Phong.

Nhẫn nại nhắm mắt lại: “Em bị tiêu chảy rồi, anh đi ngủ trước đi”

Nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài không còn âm thanh gì nữa: “Anh đã đi ngủ chưa?” . Không tiếng động, vừa muốn mở cửa, thấy bóng đen in lên mặt kích, Giản Lâm Nhi dừng lại.

Cách một cái cửa, hai người đều không lên tiếng.

Dịch Nam Phong dựa người vào tường, nếu Lâm Nhi không ra, anh thật sự chờ không được.

“Mau ra đi, không thì anh vào đấy!” Thấp giọng cảnh cáo cô. Ném khăn tay xuống, nhìn trên mặt còn dính chút gì đó, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận không muốn ra ngoài.

Cúi đầu nhìn phía dưới của mình, một mảnh bầm tím, dùng giấy vệ sinh lau nhẹ một chút cũng sinh đau, cô chán nản dựa vào tường, bức tường lạnh lẽo, vừa ngồi ngay ngắn, bỗng ‘oành’ một tiếng, Giản Lâm Nhi kinh hãi.

“Dịch Nam Phong, anh điên rồi”

“Ra ngoài”

“Điên rồi”. nói tới nói lui, rốt cục cô cũng đứng dậy, không phải là cô muốn giảng hòa cùng anh, nhưng cô sợ người này nóng tình lên làm bậy, cô thì không sao, nhưng thân thể anh còn có vết thương.

Cửa thủy tinh mở ra, bên ngoài sáng đèn, chỉ thấy người bên ngoài vẫn trần truồng, đứng đấy, mặt đen hơn than. Không đợi cô nói một câu, anh liền đem cô kéo vào trong lòng, điên cuồng hôn, cắn.

Mang theo tức giận, lực đạo cũng tăng lên, không chút lưu tình mà cắn môi cô đến chảy máu: “Lần sau còn như thế anh liền xử em”, tiến lên nói nhỏ vào tai cô một câu ngắn ngủi như thế, sau đó cắn lên vành tai cô.

Bị anh hôn, lưng dán lên vách tường, một tay anh nâng một chân cô lên, sau đó nhắm ngay huyết động của cô, cắn tiểu huynh đệ tiến vào.

Giản Lâm Nhi cảm giác cả người mình giống như bị chạm tới chỗ sâu nhất, cổ họng phát ra tiếng. Cái miệng nhỏ nhắn không thể nói nên lời, chỉ biết cà lăm mà “Anh. . . anh. . . anh”, làm cho Dịch Nam Phong và tiểu huynh đệ phía dưới càng hăng lên.

Hạ quyết tâm hôm nay muốn ăn cô thật no nê, cho nên anh không cho phép cô cự tuyệt, một lòng một dạ gặm nhấm cô. Phía dưới co thắt, ướt đầm, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Dịch Nam Phong càng đánh càng mạnh mẽ, tấn công càng nhanh.

Cử chỉ điên rồ của anh, các loại tư thế của anh, lời nói thô tục cũng phát ra, đợi cho lúc Giản Lâm Nhi nhìn thấy ánh sáng bên ngoài cửa sổ, cô mới được anh ôm đến bên giường.

Chìm vào giấc ngủ, Giản Lâm Nhi để mặc anh thu dọn mọi thứ.

Vận động cả một đêm, rốt cục thỏa mãn, Dịch Nam Phong ôm bảo bối vào trong lòng, cảm giác mệt mỏi trong người xông đến cũng bị cảm giác thỏa mãn này xua tan. Trong đầu hồi tưởng lại cảnh điên cuồng tối qua, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có một ít bông tuyết bay bay, cũng không biết giờ là mấy giờ. Kéo rèm cửa, che lại ánh sáng để cho Lâm Nhi an nhiên ngủ.

Anh cẩn thận cầm điện thoại trên đầu giường, thế nhưng đã qua mười một giờ, anh nằm xuống nhưng không ngủ, cũng không dám quấy nhiễu cô, đưa tay cầm bàn tay đang ôm cô của anh ra, chậm rãi bước xuống giường. Bỗng nhiên, tư thế dừng lại, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên anh không nhìn lầm, hạ thân của mình, có một ít tơ máu, quá sợ hãi, anh vội vàng mở chăn ra.

Hai chân khép chặt, nhìn dáng ngủ của cô, nhìn mặt cô, Dịch Nam Phong khẽ tách hai chân cô ra, phía dưới cô có một ít máu chưa khô hẳn. Hai ngón tay chạm vào, nhìn kỹ nửa ngày cũng không phát hiện ra dị

thường, làn da chính là do bị cọ xát mà bị xước, lặn lẽ thở ra, đứng dậy ra ngoài lấy thuốc sức cho cô, âm thầm massage chính mình, hôm qua quả thật anh đã ép cô quá mức, xem ra sau này anh cần phải chú ý.

Cầm thuốc mỡ đi vào, thấy cô đang ôm chăn ngủ, nhớ tới lúc tối cô khóc, cả người nóng lên, chung quy vẫn không nhìn được, cuối xuống hôn chân cô, thấy ngón chân động động, không nhìn được mà mở miệng cắn. Cũng chớ trách Dịch Nam Phong như vậy, làn da trắng nõn của cô, dưới ánh mặt trời càng trở nên kiều mị, nhìn thật xinh đẹp.

Kéo rèm cửa, sau đó anh vọt vào phòng tắm tắm nước ấm, còn phải tránh cho vết thương đụng nước, tắm rửa xong, lấy băng gạc băng bó vết thương lại, lặn lẽ đi vào bếp. Dịch Nam Phong hai ngày trước mới cắt tóc, chỉ là kiểu tóc bình thường, nhưng xuất phát từ tay danh gia, hai bên cắt ngắn hơn tý, rất hợp với ngũ quan khắc sâu của anh, thân thể của anh cường tráng, khí thế cao ngạo, thế nhưng lúc này anh lại ở trong bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Mau chóng làm một vài món, đa số là những món cô thích, thịt bò, cơm chiên với thịt và đậu cô – ve, chỉ là một vài món đơn giản mà thôi, sau đó anh ăn trước, còn lại để cô ngủ dậy rồi ăn sau.

Trên đời này, hiếm có cô gái nào có thể gặp được một người đàn ông như thế này cả.

Ăn cơm xong, rốt cục nhớ đến thời điểm muốn làm chính sự, anh đem chén đĩa rửa sạch, sau đó đi tới thư phòng.

“Lão Tam, khách mời đã xong chưa?”. Tạm thời còn chưa lộ diện ở công ty, mọi việc lớn nhỏ đều là do Lục Chấn Đông và Hình Huy làm, cho nên Dịch Nam Phong mới có nhiều thời gian giải quyết chuyện của Lâm Nhi. Tận đáy lòng Dịch Nam Phong cảm ơn hai người bạn này, hơn nữa bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, họ hàng thân thích hay tình huống gì trong nhà bọn họ đều biết, cho nên để cho Lục Chấn Đông quyết định khách mời anh rất yên tâm.

Bên kia đầu dây Lục Chấn Đông không ngừng gật đầu, hai người nói rất nhiều, sau đó mới kết thúc. Tựa vào ghế suy nghĩ nửa ngày, nghĩ đến ngày Lâm Nhi mang họ của mình phía trước, trong lòng Dịch Nam Phong trở nên vui sướng. Mau, mau chóng lấy cô về nhà, mở tiệc đãi khách, phải là bữa tiệc độc nhất, tốt nhất anh mời toàn bộ người trong quân đến, mời toàn bộ người của anh, để sau này ai dám bảo cô đi chấp hành nhiệm vụ rèn luyện. Dịch Nam Phong thật sự sợ cô rời khỏi chính mình, thừa dịp quân đội chưa có quyết định, mau chóng đám cưới, chiêu cáo thiên hạ, đây là bảo bối của Giản gia, cũng là con dâu của Dịch gia.

Ý nghĩ chợt lóe trong đầu, trước khi tổ chức, phải có giấy kết hôn đã, nghĩ tới là lập tức làm ngay. Kết quả là, vài cuộc điện thoại, ngay cả báo cáo kết hôn Giản Lâm Nhi cũng chưa làm, tài liệu gì cũng đã có người chuẩn bị tất cả, Dịch Nam Phong gọi tới cho Giản Khiêm Hải, nói chuyện một hồi, còn nói có thể đi ngay tới cục dân chính.

Lúc mở sổ hộ khẩu ra, Dịch Nam Phong há hốc mồm, anh cùng với Giản Lâm Nhi dùng một sổ hộ khẩu, trên dòng quan hệ viết rõ ràng Dịch Nam Phong là người giám hộ của Giản Lâm Nhi. Nay người giám hộ đổi thành chồng, không biết nhân viên công tác trong cục dân chính sẽ nhìn bọn họ như thế nào? Dịch Nam Phong muốn mang Lâm Nhi về nhà, cần phải thương lượng cho tốt với Giản Chính, mặc dù có hộ khẩu ở đây, nhưng cái quan hệ này thật sự là quỷ dị. Mặc kệ, ai nghĩ gì cũng kệ, hai người không có quan hệ huyết thống, cho nên có thể cưới nhau được.

Vào phòng ngủ, cũng không đánh thức Lâm Nhi, tìm quần áo ôm cô vào trong lòng rồi mặc cho cô, Lâm Nhi la lên, cả người đau nhức, ngủ không đủ giấc, tức giận không được, thiếu chút nữa là khóc.

“Ngaoan, vươn tay ra, để anh mặc quần áo vào nào”

Gắt gao chôn đầu vào trong lòng Dịch Nam Phong, không mở mắt, tay vẫn ôm chặt lưng anh.

“Vuốt tay nào. . .” Thanh âm dụ dỗ.

Tình cảnh này, thật giống với mấy năm trước anh gọi cô dậy đi học, đã qua bao nhiêu năm rồi, tình cảnh này lại hiện ra.

Cuối cùng vẫn là Dịch Nam Phong nói trên lưng có vết thương, không thể tùy tiện hành động, lúc này cô mới miệt mài mặc quần áo vào, nghiêng răng nghiêng lợi mắng Dịch Nam Phong, sau đó dậy chải đầu, rửa mặt, lúc này cô không cam nguyện bị anh dắt ra khỏi cửa.

Dưới lầu, lái xe đã đợi khá lâu, hai người vừa tiến tới lái xe liền mở cửa ra, Giản Lâm Nhi vừa lên xe là tiếp tục lăn ra ngủ, căn bản không biết mình bị anh kéo ra cửa để làm gì.

Lúc này, nhân viên cục dân chính đang nghênh đón hai người tới, nghe cấp trên phân phó đây là nhân vật tầm cỡ, có một vài người hay xem bản tin kinh tế liền nhận ra Dịch Nam Phong, nhưng nhìn lại trong lòng anh đang bế một cô gái, mắt cũng không mở, người bị ôm trong lòng tựa như đang ngủ say, nhìn cái cảnh này thật không giống vợ chồng đi vào đăng ký kết hôn.

“Dịch tiên sinh, ngài xác định là ngài tới kết hôn?” Bác gái đóng dấu cẩn thận hỏi, Dịch Nam Phong gật đầu.

Lúc này, chủ nhiệm vợ vàng chạy tới hưng hăng trừng mắt liếc bác gái kia một cái, vợ vàng dẫn Dịch Nam Phong đi qua chụp ảnh, đây thật là câu hỏi vô nghĩa, không lẽ người ta tới cục dân chính đi dạo?

“Lâm Nhi, mở mắt ra nào”, mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngáp một cái, đang buồn ngủ, chợt giật mình nhìn thấy hình ảnh đầu tóc cô rối xù, bác gái đóng dấu nhìn thấy nội dung trong sổ hộ khẩu liền kinh ngạc một phen, nhìn chủ nhiệm đang liếc mình, không dám hé răng. “Ba ba” hai tiếng, tờ giấy kết hôn đỏ thắm được đóng dấu, Giản Lâm Nhi nghe tiếng đóng dấu chợt mở to mắt ra, nhìn lại thì thấy “Giấy kết hôn” to đùng trước mắt, cơn buồn ngủ liền bay mất.

Bác gái đóng dấu vắn vẹo tươi cười nhìn chủ nhiệm cúi đầu khom lưng đưa tiền hai người. Cầm trong tay tờ giấy kết hôn, Giản Lâm Nhi bị đẩy ra ngoài.

“Dịch Nam Phong!!” Liếc mắt nhìn tờ giấy đỏ, liếc mắt nhìn Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi hiện tại không biết nên làm gì bây giờ, không biết vì sao cô lại đứng đây cầm giấy kết hôn?!!!! Thật là, Trung Quốc tốc độ thật nhanh!

Dịch Nam Phong lúc này cười thật cao hứng, nhìn tờ giấy kết hôn, sau đó cầm cả tờ giấy của cô cất vào trong túi áo: “Bảo bối, chúng ta kết hôn rồi, bây giờ em có thể tiếp tục ngủ”

Giản Lâm Nhi tức giận tới phát điên, quay lại hai tay bóp lấy cổ anh, Dịch Nam Phong gỡ tay cô ra nói: “Ngày kia sẽ tổ chức”. Nói xong liền ôm cô, kéo cô đi.

Đáng tiếc, tiệc rượu này của Dịch Nam Phong chung quy không thành .

69. Chương 69

Edit: Rika

Trên mặt đường in bóng hai người, mặc dù Giản Lâm Nhi có dùng cách nào, nhưng cũng không đuổi lại anh.

Ra tay không lưu tình, chỗ nào có thể sử dụng lực được là cô đánh. Thế nên trên xe lúc này, ta đánh người thủ, lái xe cảm thán, đau xót, hai vị tổ tông a, tạm không nói đến tiền, nhưng dấu giày in lên kia, phải muốn tôi bảo dưỡng thế nào đây?

Thở phì phò, bên dưới ả ả đau, Giản Lâm Nhi rốt cục cũng dừng lại, đưa mắt nhìn tuyết bên ngoài.

Dịch Nam Phong thấy cô dừng lại, đem lau dấu vết trên cổ, trên tay có chút hồng hồng, cười khổ, thường ngày lo lắng anh bị thương, thế mà lúc này lại động tay động chân với anh.

Dịch Nam Phong nào đâu biết rằng, Giản Lâm Nhi tức giận không phải là anh và cô đã kết hôn, mà bộ dáng ngái ngủ cùng đầu tóc rối xù của cô trong ảnh, không biết trong mắt có gì không, vợ vàng nhìn vào trong kính, thấy đầu tóc rối xù dựng đứng, Giản Lâm Nhi càng suy sụp.

“Xuống xe” thật sự ngồi không yên, Dịch Nam Phong thúc giục.

“Dịch Nam Phong. . .” Cô quay đầu, bộ dáng thật đáng thương.

“Làm sao vậy?”

“Em nghĩ không muốn tờ giấy kết hôn này”

Mặt Dịch Nam Phong nháy mắt trầm xuống, trên người tản mát ra khí lạnh thấu xương: “Làm sao vậy?”

“Chúng ta đi chụp hình lại lần nữa đi, ảnh này mắt em không có mở ra”. Chiến đấu mệt mỏi một đêm, Giản Lâm Nhi mệt mỏi, tựa người vào ghế, sắc mặt không còn tí máu, nhìn thật đáng thương.

Dịch Nam Phong không biết nên khóc hay cười, cuối cùng cũng biết cô tức giận lớn đến thế là vì nguyên nhân gì, nguyên lai là thế này, độ ẩm trên người tăng lên, cho dù có tôi luyện như thế nào, rốt cuộc vẫn là tính tình của một cô gái.

“Ngoan, ảnh chụp này không xấu, nếu em không muốn nhìn, anh cất cho em, không có ai thấy đâu, mau mau xuống xe đi” Dịch Nam Phong đưa tay nắm lấy cằm cô, dỗ dành nói.

Cơm trưa cũng chưa ăn, bụng dần tới lưng, nghĩ tới đồ ăn trong bếp, tâm có giây dựa một chút, sau đó vẫn mở cửa xe ra, nhưng mặt vẫn đen thui.

Giản Lâm Nhi đi xuống, Dịch Nam Phong cũng đi xuống theo, lái xe ở phía trước nhẹ thở ra, ông chủ luôn luôn là một hình ảnh cao quý, ai cũng không dám phá hư, cũng không ai dám đến gần, lái xe gần như là tâm phúc của Dịch Nam Phong, theo Dịch Nam Phong mười mấy năm, tận mắt nhìn thấy anh đối đãi với tiểu thư Giản gia này như thế nào, chỉ cảm thấy cô bé này phúc mấy đời mới gặp được người như thế.

Đi vài bước tới thang máy, bỏ cánh tay Dịch Nam Phong ra, giữa hai chân thật đau, bước đi có vẻ không được tự nhiên, còn có cả tấm hình không đáng nhớ nữa. Hai người còn chưa kịp vào nhà, điện thoại Dịch Nam Phong liền vang lên.

Anh đưa chìa khóa ý bảo Lâm Nhi mở cửa, Dịch Nam Phong nhận điện thoại, Lâm Nhi đi vào không hề biết được, Dịch Nam Phong ở phía sau đang nghe điện thoại mặt đen thui

“Rầm” một tiếng, cửa bị người dùng một lực rất mạnh đóng vào, dọa Lâm Nhi nhảy dựng, bưng nồi bỏ lên bàn ăn, không rõ nhìn Dịch Nam Phong, người này làm sao vậy? Nàng tức giận còn chưa đá cửa, xin hỏi đại gia ngài đá cái gì a?

“Làm sao vậy?”

Dịch Nam Phong không nói lời nào, bứt bứt tóc, tức giận, trừng mắt nhìn Lâm Nhi.

Nhìn bộ dạng của Dịch Nam Phong lúc này giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, Giản Lâm Nhi không hiểu gì cả, một câu hỏi cũng không dám, cô mặc kệ, tự lấy thìa húp canh, sung sướng ăn uống.

Điện thoại là do Dịch Hàn Sơn gọi tới, là do bác hai của Giản Lâm Nhi thông báo cho ông. Giản Lâm Nhi vẫn còn biên chế tại “Xích Luyện”, cái này, Dịch Nam Phong không nghĩ khi trở lại cô lại đi tới đây. Cầm điện thoại, Dịch Nam Phong nửa ngày không hé răng, im lặng một thời gian dài mới nói: “Ba, chúng con ngày kia mở tiệc, hôm nay ba tới Giản gia, con cũng báo cho ba của Lâm Nhi”

Lúc này, đến phiên Dịch Hàn Sơn không nói nên lời, ông có con nhưng cũng thật bất hạnh, nếu không phải vì cấp bậc lễ nghĩa, có phải hay không đến khi ông nhận được thiệp mời mới biết con trai ông muốn mở tiệc rượu kết hôn?!

“Toàn quân từ cao đến thấp đã làm tốt công tác chuẩn bị, đại hội biểu dương cũng đã chuẩn bị tốt, quân đội cũng đã thông báo hết”

Ý tứ này là phải đi ngay lập tức?!!

“Phải đi ngay?”

Cầm điện thoại nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi thật lớn: “Ngày mai đi, sáng sớm tới quân lý đón người”

Sau khi vào nhà, trên mặt Dịch Nam Phong vẫn đen thui, trước không nói Lâm Nhi tốt nghiệp “Thợ Săn”, lúc này nếu trở lại quân đội, chắc chắn sẽ bắt cô đem mọi chuyện báo cáo hết. Quân báo, bộ ngoại giao, thường vàng hạ cam tụ tập lại, sau đó bắt viết báo cáo huấn luyện, rồi bắt đầu lập ra kế hoạch huấn luyện

mới, cuối cùng chỉ định ủy lấy trọng trách, liền tiếp xuống dưới, anh có thể tưởng tượng ra cô sẽ bận rộn như thế nào.

Nhìn Lâm Nhi đang vui vẻ ăn cơm, trong lòng Dịch Nam Phong âm thầm oán hận Giản Lâm Nhi, cái nha đầu chết tiệt kia, ở nhà không chịu, chạy ra ngoài gia nhập quân đội gây ra chuyện này, thật sự là muốn tức chết anh.

“Lâm Nhi, em rút lui đi?”

“Lui gì?” Mơ hồ không rõ nói một câu.

“Anh không cho em đi bộ đội nữa”

Động tác ăn của cô dừng lại, không nói lời nào, sau đó tiếp tục ăn, Dịch Nam Phong ngồi xuống, nhìn cô như thể anh nào dám nói tiếp, tính tình của cô anh rất hiểu, cho nên anh im lặng.

Vốn là không ôm hi vọng, nhìn thấy cô cũng không nói lời nào cự tuyệt, anh hơi thất vọng, cô căn bản không để ý tới việc hai người đã lãnh giấy kết hôn, không thể sống như trước nữa, hai người cô găng một thời gian dài, cô ít ra phải có chút ý thức hai người sẽ thay đổi mà sống cùng nhau chứ. Trước mắt, một người ý thức được, một người không nhận ra, mà Dịch Nam Phong ngay từ đầu đã dùng phương pháp chăm sóc cô như con dâu nuôi từ nhỏ, cho dù là vợ hợp pháp, nhưng tư tưởng vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng anh kiên định lại, cảm thấy hai người bây giờ đã được luật pháp công nhận, cũng nên thay đổi danh phận.

Nhìn chằm chằm bông tuyết bay bên ngoài, Dịch Nam Phong xuất thần, cố ý phân phó người của mình ở tại vị trí không được di chuyển, để cho Lâm Nhi nghỉ ngơi. Anh luôn luôn cường thế bá đạo, sát phạt quyết đoán, không chấp nhận người khác làm trái ý mình, cũng không thể để mình được phép thoái lui, chỉ vì Lâm Nhi mà anh mới thay đổi.

Cơm nước xong, Giản Lâm Nhi tiếp tục lên giường ngủ, Dịch Nam Phong bận rộn ở thư phòng dọn dẹp, đợi cho đèn lên ới chợt nhớ đánh thức cô dậy.

Đang muốn đi, thì Giản Chính gọi điện thoại tới, vừa nhận điện thoại anh đã bị mắng một tràng, Dịch Nam Phong nào dám nói gì, để mặc cho ông mắng, cuối cùng ông để lại một câu là mang Lâm Nhi trở về ăn cơm, Dịch Nam Phong vuốt mũi đáp ứng.

Vào phòng ngủ gọi cô cả nửa ngày, cô ngủ rất say, cả người mềm oặt, gọi không dậy, miệng còn lẩm bầm “Ngủ tí, ngủ thêm một tí. . .” rồi cuộn chân tiếp tục ngủ.

Kéo chăn ra, nhìn cô ngủ, sau đó tiến tới hôn cô, ước chừng qua gần 15 phút, anh bị đẩy ra, người phía dưới mở mắt.

“Ông nội muốn chúng ta về ăn cơm.”

Dịch Nam Phong vừa nói xong, Giản Lâm Nhi lập tức ngồi dậy, từ lúc trở về cô chưa tới gặp ông, lúc đầu là do vết thương của Dịch Nam Phong, về sau anh không cho cô ra ngoài và gọi điện thoại, cô liền quên bống đi mất.

Xoay người xuống giường, mau chóng rửa mặt, chỉ lát sau, hai người đã ngồi ở trên sofa của Giản gia.

Hai người tiến vào phòng, đón tiếp chính là câu trưởng lên người Dịch Nam Phong, miệng ông còn mắng : “Cậu dám để cho Lâm Nhi đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy. . .” vân vân, tiếp đón xong, Giản Lâm Nhi vội vàng ngăn cản, không để cho ông đánh lên lưng anh.

Xem ra Lâm Nhi không bị gì, Giản Chính mới tan cơn tức giận, ngồi trên sofa. Vợ bác cả thấy Lâm Nhi đã về, cũng tới giờ cơm, cho nên mọi người đi tới phòng ăn, chính là lúc ngồi ăn cơm sắc mặt Lâm Nhi vẫn rất kỳ quái.

Nguyên lai là lúc này đi đến phòng bếp phụ mọi người bưng thức ăn, nghe vợ bác cả nói ông nội đem trách nhiệm đẩy đổ lên đầu bác cả và bác hai, hai người đàn ông chức vị cao như thế mà lại bị ông nội cầm roi quất vài cái, còn lấy gia pháp ra giáo huấn nữa.

Tưởng tượng ra bộ dáng ông nội đánh bác cả và bác hai, cô rung mình một cái, Giản Lâm Nhi vui đầu ăn cơm.

“Ông nội, cháu và Lân Nhi đã làm giấy kết hôn”

Sét đánh ngang tai, Giản Chính ngậy người, làm giấy kết hôn, chuyện này nói ra sao nhẹ nhàng đến thế.

“Cũng chính là các cháu muốn kết hôn?”

“Ân, ngày kia tính mở tiệc, hôm nay cháu đã nói ba tới đây, nhưng Lân Nhi lại nhận được thông báo tới quân đội báo danh”

Không dư không thừa, Dịch Nam Phong chậm rãi nói.

Giản Chính nhìn Dịch Nam Phong, lại nhìn cháu gái nhà mình, trong lòng hiểu được vài phần.

Hai đứa cũng nên tính đến chuyện kết hôn, lúc này ông cũng không truy cứu, nhìn cháu gái nhà mình, rồi lại nhìn sang Dịch Nam Phong mà có chút đồng tình.

Thôi thôi, Lân Nhi từ nhỏ là một đứa không phải nữ tính cho lắm, chính ông nuôi từ nhỏ, và được Dịch Nam Phong nuông chiều quá mức, cho nên bây giờ có người chịu lấy nó là may rồi.

“Lân Nhi, đến đây, ông nội dẫn cháu đi xem thứ này” Lôi kéo tay Lân Nhi, Giản Chính đứng dậy hướng trên lầu đi lên.

Ánh mắt Dịch Nam Phong đen thui, ngồi trên sofa nhìn hai ông cháu đi lên lầu, sau đó liền gọi điện thoại.

Vào thư phòng, Giản Chính cầm ra một tập bìa bóng đen, vừa mở ra, thấy dấu vết của năm tháng trên đó, là một album ảnh trắng đen.

Giản Lân Nhi nhìn thấy khá nhiều ảnh nhưng chưa bao giờ nhìn thấy bà nội, đây là lần đầu tiên.

Cho dù thời gian dài bao nhiêu, nhưng khí chất dịu dàng của bà vẫn còn tồn tại, mặc dù chỉ là qua ảnh.

Một lúc sau, Giản Lân Nhi đắm chìm trong âm thanh già cỗi của ông nội, ông nói rất nhiều, ông đang kể lại chuyện xưa của mình.

Tiếp nhận tập ảnh, Giản Lân Nhi không biết vì sao ông nội lại tự nhiên đưa cho cô cái này.

“Cháu ngoan, thời điểm ông nội khó khăn, bà nội cháu luôn bên ông”, xoa đầu cô, Giản Chính cười đến ôn nhu.

“Ông và bà nội tình cảm thật tốt”

“Cháu ngoan, tiểu tử Dịch gia này đối tốt với cháu như thế, cháu cũng thấy rõ, trước kia tùy hứng như thế nào cũng không sao, nhưng hiện tại đã làm giấy kết hôn, cháu sao lại không hiểu chuyện, chút chuyện nhỏ này, vợ chồng, chồng vợ là phải san sẻ yêu thương giúp đỡ lẫn nhau”

“Ông nội. . .” Cô ôn nhu gọi một tiếng.

70. Chương 70

Edit: Rika

Cúi đầu nhìn tập ảnh nửa ngày, một lúc sau cô mới nói: “Cháu biết rồi”

“Tiểu tử Dịch gia một đường che chở cho cháu, cháu đi đâu, làm gì, tất cả nó đều biết, hiện tại chuyện các cháu kết hôn, dù thế nào tiệc rượu này nhất định phải có”

“Cháu muốn vào quân đội”

“Lân Nhi, nếu kết hôn, không thể chạy loạn như trước nữa”

“Ông nội” Giản Lân Nhi biết ý của ông, nhưng nghĩ đến việc cô phải rời khỏi quân đội, sau này cô nên làm cái gì đây, chẳng lẽ muốn cô ngày ngày ở nhà cho người ta nuôi nấng, sống như vậy thật sự có ý nghĩa sao?

“Rút lui đi, quay lại trường học lấy cái bằng, sau này kiếm việc cũng dễ”

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, vẻ mặt cô hiện lên sự cố chấp, Giản Chính thở dài, cũng biết là ông đang làm khó cháu gái của mình.

Đêm đó, hai người không trở về, mà ngủ ở phòng của cô. Lên giường, cô tiến vào trong lòng anh, bất động cả nửa ngày.

“Có chuyện gì thế?” Khẽ hôn lên mặt cô, cắn cắn lỗ tai cô, Dịch Nam Phong nhỏ giọng hỏi một câu.

Lắc lắc đầu, Giản Lâm Nhi không biết nên nói như thế nào, sau một lúc lâu: “Dịch Nam Phong, em không muốn rút lui”

Dịch Nam Phong không nói lời nào: “Không muốn thì cũng không ép em”. Trừ bỏ câu này, anh còn có thể nói cái gì đây.

“Chờ em rèn luyện thêm hai năm nữa được không?”

“Ân”. Thôi vậy, tiệc cưới anh chuẩn bị cũng im lặng mà bỏ thôi

Ngày hôm sau, Dịch Hàn Sơn tự mình lái xe đến đón Lâm Nhi.

Mấy tháng trước cách biệt nhau như cách một thế hệ, hết thầy cũng đã trôi qua, có người đến chúc mừng cô, cô là người đầu tiên đi Venezuela về, hơn nữa cũng đã thuận lợi tốt nghiệp, và còn là phái nữ nữa. Ảnh chụp của Lâm Nhi vừa được lan ra ngoài, ngay lập tức tình nhân trong mộng của các nam chiến sĩ đều thay đổi, mỗi người đều hi vọng được nhìn thấy Giản Lâm Nhi, một cô gái tuổi đôi mươi vô cùng chói lọi. Nhưng hết thầy, mọi thứ làm cho Lâm Nhi cảm thấy hơi phiền.

Vì sao a, mỗi ngày đều có người chạy tới hỏi cô sao lại dừng cảm thế, cô không sợ gian nan khốn khổ sao, rồi lại dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cô, ai mà có thể chịu được? Huống chi Giản Lâm Nhi còn cảm thấy chột dạ, bởi vì cô có thể thuận lợi tốt nghiệp, công lao lớn nhất là của Dịch Nam Phong.

Giản Lâm Nhi biết cô có thể thuận lợi tốt nghiệp có liên hệ tới anh, nhưng căn bản cô không biết cô đi tới những nơi đó là do âm mưu sắp đặt sẵn, lúc này, bỗng nhiên có một ánh mắt âm lãnh nhìn cô, cô có thể cảm nhận được.

Theo cảm giác cô quay đầu lại, có người ngồi ở trên cao, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt kia rõ ràng là từ nơi đó, Giản Lâm Nhi khó hiểu, lại quay đầu trở về, giống như là cô bị nhầm lẫn, làm gì có ánh mắt âm lãnh nào. Lúc này, toàn quân đang mở hội nghị nghiên cứu và thảo luận, các quân khu đều cử người đến đây, mục đích chủ yếu là đến vì cô.

Cầm trong tay xấp tài liệu thật dày, không chán chừ, Giản Lâm Nhi chỉ chờ đến khi kết thúc hội nghị là chạy bay về nhà ăn cơm Dịch Nam Phong nấu, đến quân khu mấy ngày, nhưng mỗi ngày hết đại hội rồi tiểu hội, Giản Lâm Nhi sắp điên rồi.

Cô cố gắng xốc lại tinh thần, thẳng lưng ngồi trên ghế, hiện tại việc cô mong chờ nhất là sớm tan họp.

Thật vất vả đợi Đại hội khai mạc xong, lúc này bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, dĩ nhiên là tướng quân của các quân khu cũng mong muốn tới xem một vài hạng mục, muốn Lâm Nhi biểu diễn một chút. Đề nghị này được mọi người nhất tề hưởng ứng, tất cả mọi người cũng muốn nhìn một chút quân nhân chính thức bước ra từ trường huấn luyện “Thợ săn” trong truyền thuyết sẽ như thế nào?

Thấy Giản Khiêm Trạch ngồi phía dưới nhường mày với cô, Lâm Nhi tức giận liếc anh một cái, nghĩ ngày hôm nay thực xui xẻo, mấy ngày trước có tuyết rơi, băng còn chưa tan hết, vậy mà giờ ra ngoài thực hiện vượt chướng ngại vật, cô cũng cần phải chuẩn bị một chút, cũng không thể dọa người, có nhiều người rất mong chờ xem cô biểu diễn a.

Giữa trưa, đi theo những người khác tới căn tin ăn cơm xong, Giản Lâm Nhi tự nhiên là ngồi một bàn, Giản Khiêm Trạch có vài chuyện muốn nói với tiểu công chúa nhà mình, nhưng không tìm được cơ hội.

Rốt cục cơm nước xong, các tướng quân nói chuyện với anh, mắt thấy anh chưa thể nói chuyện được với cô, Giản Khiêm Trạch cũng không quản, nói xin lỗi với mọi người, sau đó chạy tới kéo Lâm Nhi ra một góc nói chuyện.

“Giản Lâm Nhi, nghe nói em kết hôn?!!” Giọng của Giản Khiêm Trạch thật không tốt lắm.

“Ân, đúng rồi, có chuyện gì sao, mà làm sao anh lại biết?”. Nghe thấy hai chữ kết hôn, Giản Lâm Nhi cảm thấy không chân thực cho lắm, như thế nào từ trong miệng người khác nói ra giống như là muốn chém cô vậy?

Một thân quân phục, Giản Lâm Nhi mặc vào so với người khác hiện ngang vài phần.

“Còn sao nữa? Lão đại nói em không chịu đãi tiệc, rồi sau đó đẩy mọi vấn đề lên người anh, nói là anh để cho em vào quân đội như thế nào, thì liền mang em ra như thế! Em có còn để cho người anh này còn đường sống không?”. Mấy ngày trước anh bị Giản Khiêm Hải đánh cho vài cú, mùa đông lạnh lẽo đánh càng thêm đau, sau đó lại nhận được điện thoại của Dịch Nam Phong. Ngỡ khí kia, so với thời tiết bên ngoài còn lạnh hơn, vì thế hôm nay anh vội vàng đến đây họp, nói cái gì anh cũng muốn gõ gõ cái đầu của nha đầu Lâm Nhi này vài cái mới bỏ tức. Còn nói nữa, tiểu công chúa Giản gia kết hôn, nhưng không có ai biết, tiệc rượu cũng không có.

Giản Lâm Nhi không nói lời nào, nhìn bộ dáng của Giản Khiêm Trạch mà bật cười: “Anh ba, hiện tại em kết hôn, Dịch Nam Phong phải gọi anh là anh ba đấy, tại sao anh lại sợ anh ấy?”

Giản Khiêm Trạch nghĩ tới cảnh Dịch Nam Phong gọi anh một tiếng anh ba, rùn mình một cái, sau đó kéo cô ra khỏi nơi này.

Dịch Nam Phong đã nói, anh là người có thể nói chuyện và đã động được Lâm Nhi, kết hôn, mở tiệc linh đình, anh lúc đầu còn không tin. Từ lúc ở Thọ Sơn, Dịch Nam Phong và Giản Lâm Nhi làm chuyện đó, cho tới bây giờ cũng chưa thấy bụng cô có phản ứng gì. Thầm nghĩ, muốn sinh con, trước tiên phải mau chóng bắt được cô.

Một đường đi theo mọi người tới thao trường luyện tập, một đám người thực hiện các hạng mục đã qua, cuối cùng cũng tới phiên Giản Lâm Nhi, một đồng chương ngại đã được dọn xong, chỉ còn chờ cô ra thực hiện mà thôi, cô cũng đã thay ra bộ huấn phục trên người, vận động cơ thể, Giản Lâm Nhi bắt đầu.

Lấy lại bình tĩnh, xuất phát, chạy, vượt chướng ngại vật, bò dưới đất, trèo tường, các động tác của cô làm vô cùng lưu loát, tư thế xinh đẹp, tốc độ cực nhanh, nhảy mất đã thấy chính cô chuẩn bị lấy đà để băng qua tường, Giản Khiêm Trạch thậm chí còn chuẩn bị những lời khen ngợi, nhưng không hề dự liệu, một chân mới đi lên, cả người Giản Lâm Nhi gục xuống, tất cả mọi người ngáy dại.

Giản Khiêm Trạch nhìn thấy rõ, không phải cô rơi xuống mà là ngã xỉu, không đợi người khác phản ứng, anh đã sớm lao ra, ôm lấy Lâm Nhi, vỗ vỗ vào hai má cô nhưng không thấy động tĩnh gì cả, Giản Khiêm Trạch bị dọa tới ngầy người, một vài người chạy tới hỏi, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô, đây là chuyện gì?

Có người đi trước gọi bảo vệ lái xe, Giản Khiêm Trạch nóng nảy cuống quýt ôm người chạy ra ngoài, Lâm Nhi gặp chuyện không may, đất trời như sụp xuống, nếu hôm nay Lâm Nhi có chuyện gì, anh tin rằng Dịch Nam Phong tức giận sẽ giết người.

“Người, con mẹ nói chạy nhanh lên” Ôm Lâm Nhi ngồi vào ghế, Giản Khiêm Trạch mặt mày đoé bưng quát lên với bảo vệ, tay bấm vào huyết nhân trung của cô, nhưng hoàn toàn không có phản ứng.

Thật vất vả mới tới bệnh viện quân y, cửa đã sớm được mở, Giản Khiêm Trạch đẩy các vị lãnh đạo ra, chạy vào trong, con mẹ nó một đám vô liêm sỉ, đứng ở trước cửa đều là các vị lãnh đạo lớn nhỏ, một người bác sĩ đầu cũng không thấy.

“Bác sĩ”, quát một tiếng, các bác sĩ và y tá lúc này mới đẩy xe xuất hiện, Giản Khiêm Trạch đặt cô lên xe đẩy, thở hổn hển, đưa tay lau mồ hôi.

Lúc này lãnh đạo bệnh viện quân y bị khủng hoảng, tự dưng một đám lãnh đạo chủ chốt lúc này đều tập trung tại đây, tất cả tập trung bên ngoài, làm cho từ viện trưởng tới bác gái quét tước vệ sinh đều căng thẳng.

Trên mặt xuất ra vài giọt mồ hôi, khoác áo khoác đen lên, Dịch Nam Phong chạy nhanh tới quân y. Lúc đầu anh nhận được điện thoại của ba, Dịch Nam Phong cảm thấy tai mình ù lên, “ong” một tiếng, tiếng vang bên nhón xuất hiện trong đầu, đình tại như ốc.

Dịch Nam Phong vừa tới, ánh mắt đảo qua đám người bên ngoài, có ba anh, người Giản gia và thủ vệ của Giản gia đợi bên ngoài, không hỏi có chuyện gì, lúc này bác sĩ đi ra, sắc mặt rất kỳ quái.

“Ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Tôi”, vài giọng nói đồng thời phát ra, bác sĩ ở đây đảo qua trên mặt mọi người một vòng, không nói gì.

“Tôi, tôi là chồng của cô ấy” Dịch Nam Phong nói.

Bác sĩ lúc này mới chậm rãi thở ra: “Bệnh nhân mang thai, được 3, 4 tuần, có dấu hiệu lưu sản, thân thể không ổn định...” Dịch Nam Phong đưa tay làm dấu để bác sĩ dừng lại một chút.

Lấy lại bình tĩnh, đưa bác sĩ ra xa, Giản Khiêm Trạch lo lắng nhìn Dịch Nam Phong, phát hiện trên tay anh nắm chặt tới nổi cả gân xanh.

“Không được vận động mạnh, không được quan hệ vợ chồng... Vấn đề lớn nhất chính là, tử cung của bệnh nhân khá yếu, trước kia có dấu hiệu bị thay đổi, tử cung không thích hợp để thai nhi sinh trưởng, mặc dù có chăm sóc kỹ càng, nhưng đối với cơ thể mẹ và thai nhi đều bất lợi, hơn nữa lần này, phỏng chừng thai nhi. . .”

Dịch Nam Phong cơ hồ không nghe rõ bác sĩ nói cái gì, sắc mặt ngưng trọng, cẩn thận tiêu hóa lời nói của bác sĩ.

“Mặc kệ dùng phương pháp gì, nếu cô ấy xảy ra một chút vấn đề, ông liền rút xéo về quê đi”. Giọng nói âm trầm mang theo sự uy hiếp, trên mặt bác sĩ không tự giác chảy mồ hôi lạnh, lời nói người đàn ông này, thật sự là nói được làm được.

Xoay người đi nhanh về phía trước, thấy Dịch Hàn Sơn đang nghiêm mặt nói chuyện với viện trưởng, lau lau mặt, Lâm Nhi đã được y tá đẩy xe từ phòng cấp cứu chuyển tới phòng bệnh, Dịch Nam Phong cũng đi theo.

Gần một tháng, thì tức là lúc ở “Thợ Săn”, thời điểm sát hạch dã ngoại đó, nhớ tới mấy ngày trước anh còn kịch liệt như thế, Lâm Nhi còn có dấu hiệu xuất huyết, khả năng là dấu hiệu lưu sản, thêm mấy ngày nay anh luôn tạo áp lực cho cô, Dịch Nam Phong mím môi thật chặt.

Đi vào thang máy, ra khỏi thang máy, đi vào phòng bệnh, thẳng đến khi nhìn thấy cô nằm trên giường, Dịch Nam Phong mới lấy lại tinh thần, ánh mắt di chuyển đến bụng cô, sắc mặt nặng nề.

“Đại ca. . .” Giản Khiêm Trạch gọi một tiếng.

Bất chấp bàn tay cô lạnh lẽo, anh đặt lên miệng hôn, một tay nắm lấy tay cô, một tay vuốt ve gương mặt cô, không biết lúc này Dịch Nam Phong đang nghĩ gì.

Lục tục có bác sĩ tiến tới, Dịch Nam Phong từ đầu tới cuối không nói một câu, đợi cho bác sĩ và y tá ra ngoài, bên trong phòng bệnh chỉ còn vài người Giản gia cùng Dịch Hàn Sơn.

“Mọi người về đi, Lâm Nhi không có chuyện gì đâu, nơi này để tôi ở lại là được rồi, đừng nói cho ông nội biết.”

71. Chương 71

Edit: Rika

Bên trong phòng bệnh thực an tĩnh, chỉ có Dịch Nam Phong và Giản Khiêm Trạch, những người khác đều đã trở về, dù sao cũng là những người cao thâm, làm sao có thể ở mãi chỗ này được.

Nhìn Lâm Nhi ngủ một thời gian, không biết anh suy nghĩ gì, một lúc sau Dịch Nam Phong đứng lên.

“Cậu ở đâu coi Lâm Nhi, mình ra ngoài một chút”.

Dịch Nam Phong vừa mới ra ngoài, ưm một tiếng, Lâm Nhi tỉnh lại. Tay động đập làm kim tiêm đâm vào đau hơn, Giản Khiêm Trạch hoảng sợ, vội vàng dè lại.

“Em sao rồi, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện đây là bệnh viện : “Anh ba, em bị làm sao vậy?”

“Nha đầu chết tiệt, em chê anh ba sống quá lâu có phải hay không, em muốn dọa anh chết sao?”. Sờ vào trán cô, Giản Khiêm Trạch đến giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Rất cực em bị làm sao vậy, như thế nào đột nhiên em cảm thấy khó thở, rồi giờ lại nằm đây?”

Giản Khiêm Trạch không biết có nên nói hay không, lời bác sĩ nói anh cũng nghe được, tin tức này nếu là bình thường, tuyệt đối là tin cực vui, nhưng hiện tại với thân thể của Lâm Nhi, hơn nữa thai nhi đến bây giờ vẫn chưa ổn định, anh không biết có phải hay không Dịch Nam Phong không muốn cho Lâm Nhi biết.

Chưa nói được gì nhiều, Dịch Nam Phong đi vào, hai người rõ ràng ngửi được mùi khói thuốc lá. Giản Lâm Nhi ngăn người, từ lúc cô đến ở cùng anh, Dịch Nam Phong liền bỏ thuốc lá, dù sao hai người vẫn ở cùng một chỗ, sợ cô hít phải khói thuốc, cho nên anh đã sớm bỏ. Thế nhưng, giờ phút này sao anh lại hút thuốc? Làm sao vậy, có chuyện gì sao?”

“Dịch Nam Phong...”

Một lần nữa ngồi vào bên cạnh giường, nắm lấy tay cô, ngón cái cọ cọ vào da tay cô: “Lâm Nhi, em mang thai”

Giản Khiêm Trạch theo bản năng đưa mắt nhìn về phía em gái bảo bối của mình, miệng Giản Lâm Nhi khẽ nhếch lên, không phản ứng.

“Em mang thai, đứa bé hiện tại cực kỳ không ổn định, có thể sẽ không giữ được”

Còn chưa kịp tiếp thu thông tin mình mang thai, lại nghe nói đứa bé không ổn định, Giản Lâm Nhi cảm thấy mọi thứ quay cuồng.

Giản Khiêm Trạch không nghĩ tới Dịch Nam Phong lại nói rõ mọi chuyện cho cô như thế, anh còn nghĩ chuyện này cần phải giấu một thời gian nữa cơ.

“Đợi cho tình hình ổn định, em muốn tiếp tục đến quân doanh hay ở nhà?”

Ngây ngốc nhìn Dịch Nam Phong, ý của anh rõ ràng là bảo cô thoái lui? Nhưng, bất kể cái gì, chẳng lẽ mang thai rồi mà còn muốn tới quân đội huấn luyện sao?

Mím môi, trầm mặc hồi lâu cô mới hỏi: “Đứa bé làm sao vậy?”

“Bác sĩ nói vị trí tử cung không đúng, có phải hay không là đã từng bị thương khá nặng?”. Lời này là Giản Khiêm Trạch hỏi, lúc này mới cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, lúc này anh mới biết là Dịch Nam Phong hẳn là không muốn nói ra chuyện này.

“Trọng thương?”, nghi hoặc hỏi lại một lần nữa, bỗng nhiên nhớ ra lần đi huấn luyện, cô rơi từ lầu cao xuống, sau đó cảm giác phía bụng hơi hơi đau, đúng rồi, khẳng định là như thế, lần trước bác sĩ cũng khuyên bảo cô nhưng cô cố ý đi tập luyện, khẳng định là để lại di chứng.

Ánh mắt chuyển về phía Dịch Nam Phong, thấy anh không nói gì, nước mắt thiếu chút nữa là rơi xuống, anh là đang trách cô sao?

Thê lương, bất lực, Dịch Nam Phong nhìn thấy ánh mắt này của cô, vội vàng nói: “Ngoan, không có việc gì đâu, đứa bé sẽ an toàn, em cũng không có việc gì, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời”

Ngữ khí mười phần khẳng định, cho dù như thế nào cũng không muốn thoái lui, nhưng sau khi biết mình mang thai, phản ứng đầu tiên của Lâm Nhi là bảo trụ đứa con.

Nhìn Dịch Nam Phong nửa ngày, tâm tình cô mới buông xuống, Dịch Nam Phong không trách cô là tốt rồi, hôm nay ngắt xỉu, khẳng định là do buổi chiều vận động mạnh nên động thai.

“Em ngoan ngoãn ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng, đừng có làm những hành động dọa người như thế nữa, anh còn phải về nữa, anh về trước xem ông nội”. Thân thiết xoa mặt cô, chỉ cần có Dịch Nam Phong ở đây, Giản Khiêm Trạch cùng biết mình ở đây cũng vô dụng.

“Vâng, anh về trước đi”

“Dịch Nam Phong, có gì thì nhớ báo ngay”

Giản Khiêm Trạch đi không bao lâu, Dịch Nam Phong mới đi ra gọi điện thoại về nhà, bảo người thu thập ít đồ mang đến cho Lâm Nhi, vừa vào liền nghe tiếng kêu sợ hãi của cô.

“Ngoan, đừng nhúc nhích”. Ngăn lại động tác đứng dậy của cô, Dịch Nam Phong xoay người chạy ra phòng bệnh, sau đó là một trận tiếng bước chân, bác sĩ đến.

Lúc này không quan tâm là bác sĩ nam hay nữ, cởi quần Lâm Nhi ra, Dịch Nam Phong nhìn thấy máu chảy ra phía dưới hạ thân của cô, mặt liền biến sắc.

Giản Lâm Nhi thấy sắc mặt anh thay đổi, vừa kinh vừa sợ, môi trắng bệch, tay run rẩy, cảm giác máu trong cơ thể như dần cạn đi.

“Không có việc gì đâu, không cần lo lắng, đây là bệnh trạng thời kỳ đầu mang thai, có ít xuất huyết, thả lỏng, thả lỏng, không phải là sảy thai đâu”. Bác sĩ bị sắc mặt của anh dọa cho sợ, nhanh chóng kiểm tra rồi nói.

Dịch Nam Phong cảm giác thời gian trôi qua thật dài, đứa con đầu tiên, là đàn ông, là cha, làm sao anh không để ý cơ chứ? Bảo ý tá dừng động tác lau người cho cô, Dịch Nam Phong tiễn bác sĩ và y tá đi, anh tự mình lau cho cô.

Cho dù động thai, kỳ thật vẫn có thể hoạt động, Giản Lâm Nhi vẫn có thể tự lau cho chính mình, nhưng trong bệnh viện này cô có thân phận đặc thù, cho nên được đối đãi đặc biệt, hơn nữa Dịch Nam Phong cũng thường xuyên chăm sóc hầu hạ cô, mọi thứ từ nhỏ đến lớn, cô chỉ cần nằm trên giường chờ người khác hầu hạ.

Pha nước ấm, thử độ ấm, cầm khăn mặt mới ra giặt sạch, kéo chân Lâm Nhi ra, ngồi xổm xuống, anh lau cho cô.

“Có nóng không?”

“Không nóng”

Tinh tế lau vết máu giữa hai chân, giặt sạch khăn sau đó lau đùi cô, quần lót bị bẩn không thể mặc, may mắn trước khi rời đi y tá đã để lại một xấp quần lót giấy, Dịch Nam Phong lấy một cái mặc cho cô.

Trong lúc này, Giản Lâm Nhi sợ tới mức không dám nhúc nhích, đợi cho đến khi Dịch Nam Phong đắp chăn cho cô, cô vẫn còn sợ giữa hai chân cô chảy ra máu, rồi tiểu thai nhi cũng chảy ra theo.

“Em sẽ rút lui, ông nội nói em nên đến trường học lấy bằng”. Ngửa đầu nhìn Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi đã bị sự việc này dọa cho sợ, làm sao còn dám trở lại quân doanh nữa.

“Được, chờ tình huống của em ổn định, anh mang em đi làm thủ tục”

Dựa theo lời bác sĩ nói, để cô lại bệnh viện quan sát, thai nhi có thể được bảo hộ tốt hơn, cuối cùng chủ nhiệm khoa phụ sản bị tạo áp lực lớn, thành lập một tổ chuyên môn nhỏ, cuối cùng cả thầy thuốc Trung y và bác sĩ Tây y kết hợp với nhau, dùng Trung – Tây y đưa ra biện pháp bảo vệ thai nhi. Rốt cục thì cũng đã ổn định, thời kỳ đầu khi mang thai, ăn uống phải cẩn thận, mỗi lần ăn hay uống thuốc đều đưa cho Dịch Nam Phong xem, ký tên rồi mới tiến hành, như vậy đến ba, bốn ngày sau, Dịch Nam Phong mỗi lần nhìn thấy bác sĩ cầm giấy tới là tiện tay ký vào, trong lòng khẩn trương nhưng thai nhi rốt cục cũng ổn định.

“Chúng ta về thôi”. Giản Lâm Nhi đi dạo dưới hành lang bệnh viện, nghe thấy có một vài người ở trong phòng bệnh dưỡng thai ba tháng đầu, sau đó nói không muốn ở bệnh viện nữa, nếu không sẽ bị điên mất.

“Anh đi hỏi bác sĩ một chút”. Không chịu nổi ánh mắt đáng thương của cô, Dịch Nam Phong đi hỏi bác sĩ. Mấy ngày chăm sóc Lâm Nhi, Dịch Nam Phong đã râu ria xồm xàm, nhìn tiêu tụy không ít, nhìn thấy anh, cô đau lòng, anh cũng không vui, không khí trong bệnh viện không tốt lắm, nếu có thể, Dịch Nam Phong thật chỉ muốn đem cô về nhà chăm sóc.

Công ty đã có Lục Chấn Đông và Hình Huy, hiện tại anh cũng không cần phải tới, anh chỉ cần chăm sóc chị dâu nhỏ cho bọn họ là được.

Tinh thể nghe bác sĩ dặn dò, thân thể Lâm Nhi là vấn đề lớn nhất, nếu như có chuyện gì, phải lập tức đưa tới bệnh viện. Dịch Nam Phong ghi nhớ kỹ càng, vội vàng ăn trưa xong, sau đó thu thập đồ đạc chuẩn bị quay về Giản gia.

Về tới nhà, Giản Chính thấy Lâm Nhi trở về, lại nghe nói cô muốn ở đây lâu dài, rồi một hồi lại nghe mình có chắt, Giản Chính đã mừng tới mức không kiềm được, liền nói tốt tốt tốt, trong suy nghĩ của ông, cháu chắt càng nhiều càng tốt.

Kết quả là, thật cẩn thận đối đãi với Lâm Nhi, Dịch Nam Phong nghĩ hiện tại có Giản Chính ở đây, ba mẹ anh cũng ở gần đây, đem Lâm Nhi về Giản gia là phương pháp an toàn nhất.

“Mới mấy ngày mà anh gầy đi hẳn”. Cả người ngồi trong lòng anh, đưa tay vuốt mặt anh, Giản Lâm Nhi đau lòng. Mấy ngày nay ở trong bệnh viện, Dịch Nam Phong quả thực rất vất vả, trên lưng vết thương còn chưa tốt hẳn, mới chỉ hơn có mười ngày, anh đáng ra phải được người hầu kẻ hạ, kết quả là chính mình gặp chuyện làm anh lo lắng.

Dịch Nam Phong rất ít cau mày, nhiều nhất chính là mặt không chút thay đổi, nhưng lúc ở trong bệnh viện, lúc bác sĩ cầm tờ giấy cho anh ký tên, anh luôn nhăn mày, rồi sau đó ký tên, Giản Lâm Nhi nhìn thấy thực đau xót, để cho anh và cô về nhà cũng là giảm bớt sự lo lắng của anh.

“Gầy à? Không có, cũng không có mệt”. Bàn tay to nắm tay cô, cuối cùng hôn lên bàn tay cô, Dịch Nam Phong đối với thân thể gầy hay không gầy cũng không để ý.

Buổi chiều, người Giản gia tập trung lại, Dịch gia cũng đến, một bàn ăn mấy chục người cùng một chỗ, Giản Chính vui vẻ cười rất tươi, tất cả mọi người cũng cao hứng. Cô cùng mọi người ăn xong bữa ăn, sau đó anh và cô mới trở về phòng.

Mẹ của Dịch Nam Phong rất cao hứng, Dịch Nam Phong là con Dịch Hàn Sơn, Dịch gia rất ít người, một dòng độc đinh, cho nên mẹ Dịch làm sao không kích động cho được. Nhìn Lâm Nhi rồi tưởng tượng mười tháng sau, bà sẽ được ôm cháu trai hoặc cháu gái trên tay, miệng từ đầu đến cuối không thể khép lại được.

“Ba tháng đầu thai nhi thực sự không ổn định, thân thể của em cũng cần phải được chăm sóc tốt, có cái động tĩnh gì thì hãy nói với anh và mọi người, em biết chưa”

“Vâng”

Một bàn tay Dịch Nam Phong đặt trước bụng cô chậm rãi vuốt ve, thả lỏng chính mình, Chuyện trước mắt đã được giải quyết, mưa gió cũng đã ngừng, anh cảm thấy dường như mình già đi.

72. Chương 72

Edit: Rika

Tháng thứ hai khi Dịch Nam Phong đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ lại đưa ra tờ giấy bảo anh ký tên, nguyên nhân là vì tử cung không đúng, kế tiếp bác sĩ nói một tràng từ chuyên môn nghe chẳng hiểu gì cả, chẳng qua nhìn biểu tình khi ký giấy của Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi cảm thấy khó chịu.

Kỳ thật tử cung bị lệch vị trí, ảnh hưởng đúng là không nhỏ, nhưng viện trưởng bắt bọn họ ký nhằm lỡ có chuyện gì xảy ra thì không thuộc trách nhiệm của bọn họ.

Trong lòng run sợ cũng vượt qua ba tháng, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra nói cũng kỳ quái, Giản Lâm Nhi không có tí dấu hiệu nào là nôn nghén, mỗi ngày chỉ ăn mà thôi, ở nhà làm sâu gạo.

Mẹ Dịch mỗi ngày đều chạy tới Giản gia nhìn Lâm Nhi, thật sự rất sợ con dâu của mình sẽ bị nôn nghén gì đó, bà luôn trong tâm trạng khẩn trương, đề phòng.

“Lâm Nhi, có cái gì không muốn ăn không?”

Giản Lâm Nhi suy nghĩ cả nửa ngày, không phát hiện ra không muốn ăn cái gì, liền lắc đầu”

“Không muốn ăn ngọt?”

“Không có”

“Ăn chua?”

“Không có”

“Ăn cay?”

“Cũng không có”

Mẹ Dịch âm thầm sốt ruột, bà mỗi khi rảnh rỗi vẫn luôn nghĩ muốn làm cái gì đó cho cháu nội của mình. Ba tháng, nguyên bản mái tóc ngắn cũng đã dài ra một chút, Giản Lâm Nhi chuẩn bị đi ra tiệm cắt, nhưng Dịch Nam Phong lại không cho. Dịch Nam Phong quyết không để cho cô đi tới quán doanh, ít nhất không cần mỗi ngày phải lẩn lộn bùn lầy huấn luyện.

Ba tháng này, tình huống của Lâm Nhi cũng không ổn định, có người đề nghị mở tiệc chiêu đãi, mấy ngày nay, lịch trình kín mít, hết thầy đều giao cho Dịch Nam Phong làm, Giản Lâm Nhi không đụng đến.

Hỏi cô muốn quần áo có bộ dáng thế nào, cô cũng nói tùy, cô không còn kén chọn trịnh phục như trước nữa, cô còn nhớ rõ mình đã lẩn lộn ở “Xích Luyện” kia ròng rã hai năm, ở đó cô vẫn sống được, cho nên tính tình cô cũng đã thay đổi. Hỏi cô bánh kem thì làm như thế nào, phòng tân hôn chọn nơi nào, cô đều nói tùy tiện, hỏi nhiều cô đâm ra chán không muốn nói, Dịch Nam Phong thấy tình hình này, nghĩ mình vẫn nên tự xử lý, Giản Lâm Nhi đối với tiệc rượu này quả thật không có chút khái niệm nào cả.

Cũng đúng thôi, hai người đã ở gần nhau một thời gian dài như thế, cho nên cũng đã thành thói quen, mở tiệc rượu chẳng qua là để thông báo với mọi người bên ngoài mà thôi. Nhưng Dịch Nam Phong nói nhất quyết phải làm, cái này anh đã dự định từ khi năm cô mười tám tuổi, nếu không làm, anh khẳng định là không chịu được.

Cùng mẹ chồng nói chuyện một chút, kỳ thật mẹ Dịch vẫn hỏi cô muốn ăn gì, có chỗ nào không thoải mái hay không, có mệt không, đang nói chuyện, ông nội đi tới, sau lưng ông còn có một người.

Giản Lâm Nhi ngẩn người, thật bất ngờ, người đến là ba ba của cô, nếu hôm nay ba cô không tới, cô cũng không nhớ, không hiểu vì sao ông lại tới đây.

Từ lúc Lâm Nhi về nhà, rất hiếm khi nhìn thấy ba, trước đây ba cô cưới mẹ kế, tâm lý trẻ con, cô cố chấp hận ba cô. Sau này dần dần lớn lên, có ông nội yêu thương cưng chiều, còn có cả Dịch Nam Phong, cuộc sống thiếu thốn tình cảm của người cha cô cũng không còn quan tâm nữa. Dần dần, cô cũng không thêm để ý mình có ba hay không, thậm chí có một khoảng thời gian dài, trong đầu cô hoàn toàn không có khái niệm “Ba”, ngay cả đến diện mạo của ba mình, cô cũng không nhớ rõ.

Mẹ Dịch nhìn lão gia tử cùng ba Lâm Nhi ngồi trên sofa, liền biết là ba và con gái đang có chuyện muốn nói, vỗ vỗ vai Lâm Nhi, tìm cơ hội nói ra ngoài có việc.

Giản Lâm Nhi đang muốn đứng dậy đi lên lầu, Giản Chính liền mở miệng nói: “Lâm Nhi, ngồi xuống nói chuyện cùng ba cháu đi”

Giản Lâm Nhi nhìn nhìn ba cô, thấy trên đầu ông tóc đã điểm muối tiêu, cô ngồi xuống. Kỳ thật hiện tại cô không còn hận ba nữa, thật sự, một chút cũng không, nhất là sau khi mang thai, suy nghĩ cũng khác đi, tâm tư cũng tinh tế, thế nhưng, cô vẫn cảm thấy cô và ba hơi xa lạ. Con người là như thế, cảm tình cần phải được duy trì, cho dù máu mủ tình thâm cỡ nào, cách xa một thời gian lâu như thế, hơn nữa trước kia còn mang tâm lý hờn giận, có lẽ cô và ba cô cũng không khác nào người qua đường xa lạ.

“Lâm Nhi, ba. . .”, ánh mắt ông nhìn vào cô, không nói nên lời.

Kỳ thật Giản Lâm Nhi không có biểu hiện gì là không muốn nói chuyện cùng ba, cô chỉ ngồi đó chờ ba cô nói, nhưng hiển nhiên, ông lại cảm thấy cô vẫn bài xích mình.

“Ba, con không có hận ba”, nhìn thấy ba cô khó xử như thế, Giản Lâm Nhi đưa mắt nhìn bụng mình, sau đó chủ động nói.

Có bao nhiêu suy nghĩ, bao nhiêu lời muốn nói, thế nhưng lời ra khỏi miệng, cũng chỉ có mấy từ này mà thôi.

“Ba....” Vẫn chỉ nói một chữ, ông thật sự không biết nói gì, mặc dù là một người đàn ông thành công, cho dù mất một người vợ, nhưng xem ra ông cũng không sung sướng như người ngoài tưởng. Có sự nghiệp, gia đình tốt đẹp, tuổi đã trung niên nhưng bộ dáng vẫn còn anh tuấn, toàn thân toát ra hơi thở cuộc sống an nhàn, sung sướng. Nhưng tận trong đáy lòng, ông lại cảm thấy Lân Nhi thiệt thòi rất nhiều, nhiều năm như vậy, cho dù ông âm thầm làm biết bao nhiêu chuyện, nhưng cô cũng không biết, trong cuộc sống của cô, thủy chung thiếu đi một người gọi là ba, đây là thiếu sót đầu tiên của ông

Đứa trẻ, mặc dù là trai hay gái, muốn trưởng thành cần phải có một người chỉ dẫn, đặc biệt là sự trưởng thành của con gái, là người làm ba đây là thiếu sót thứ hai của ông. Sợ Lân Nhi và mẹ kế không hòa thuận với nhau làm gia đình bất hòa, cho nên ông đưa cô tới sống với Giản Chính, cho nên tính cách cô cố chấp, là sai lầm thứ ba của ông.

Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không nói nên lời, chỉ tinh tế nhìn con gái duy nhất của ông, sau đó nhẹ nói một câu: “Con đã trưởng thành”

Một câu nói mang theo một chút chua xót cùng hân hoan và kiêu ngạo, dễ dàng làm cho hốc mắt Giản Lân Nhi đỏ lên. Khịt khịt mũi, Giản Lân Nhi cúi đầu không nhìn ông.

Bỗng nhiên ý thức được ba có gì không đúng, cô cảm nhận không phải chỉ có mình ba sai, cô cũng sai.

Giản Chính yên lặng uống trà bên cạnh, nhìn hai cha con nói chuyện, ông cũng im lặng không nói gì.

“Con hơi mệt, con lên lầu nghỉ ngơi đây”. Vội vàng đứng lên, Giản Lân Nhi càng nghĩ càng cảm thấy không thể đối mặt với ba cô được.

“Con gái. . .” Ông vội vàng mở miệng gọi cô lại.

Nước mắt nhanh chóng chảy xuống, Giản Lân Nhi lên lầu.

Cả một buổi chiều, Giản Lân Nhi cũng không xuống lầu, đến buổi ăn cơm tối cô mới xuống ăn một chút.

Trong phòng tắm đầy hơi nước, Dịch Nam Phong cởi trần ngồi xổm bên bồn tắm lớn tắm rửa cho cô. Ba tháng trước cô cũng không dám tắm trong bồn, thời điểm tắm cũng không dám tắm nước nóng, sợ máu lưu thông nhanh ảnh hưởng tới tử cung, thì cục cứng khó mà bảo toàn. Rốt cục bác sĩ cũng nói thai nhi đã ổn định, lúc này Lân Nhi mới chân chính tắm rửa sạch sẽ.

Bàn tay to ở trên lưng mát xa cho cô, đã ba tháng, bụng có chút to lên, bụng cô vốn nhỏ, cho nên khi mặc quần áo vào người ngoài cũng không phát hiện là cô mang thai. Dịch Nam Phong đợi đến lúc cô ngủ mới đưa tay vuốt ve bụng cô một hồi lâu, lấy tay đo đạc sự trưởng thành của cục cứng, một chút biến hóa anh đều cảm giác được, đây quả thực là một cảm giác thật kỳ diệu.

Cầm bông tắm, bồn tắm tràn đầy bọt sữa tắm, dưới ánh nhìn của anh, đó là bụng cô, và một là nơi tư mật của cô. Ngực cô không phôi nấng, nên trắng nõn, mang thai, tựa như được dậy thì lần hai, một tay anh không thể nắm được ngực cô, nhưng nó vẫn phần nộ, dính nước, nhìn trông thật tươi mới ướt át.

Giản Lân Nhi một chút cảm xúc cũng không có, tự nhiên cũng không phát hiện anh đang chơi đùa ngực cô.

“Chiều nay, ba em đã đến đây”, đột nhiên, Giản Lân Nhi mở miệng nói.

Dịch Nam Phong ngừng tay: “Làm sao vậy?”, giọng nói không có chút kích động mà giống như đã biết trước rồi.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là em cảm thấy ba đã già đi, trên đầu đã có tóc bạc”

“À, em cũng đã có con mà”. Ngụ ý là cô đã lớn tất nhiên ba cũng già đi.

“Em cảm thấy rất kỳ cục, em hình như chưa bao giờ gọi ông là ‘ba’”. Chưa chát nói một câu, mắt thấy cô sắp rơi nước mắt, Dịch Nam Phong nóng nảy: “Khóc gì, đừng khóc”. Nhìn thấy cô như thế, anh buông hai tay ra, bước vào bồn tắm, đem cô ôm vào lòng.

“Thời gian vẫn còn dài, cũng không phải là không gặp được, em khóc gì?”. Một tay ôm cô đặt lên đùi mình, hai người đối mặt, anh không thể để cho cô khóc được.

Lau nước mắt, Giản Lâm Nhi vẫn cảm thấy Dịch Nam Phong có tác dụng thật thần kỳ, có thể làm cho cô ngừng khóc, anh là người duy nhất mà cô có thể tự nhiên thoải mái mà khóc.

“Anh nói, tại sao ba em lại tự nhiên đến đây?” Lấy tay gạt nước trên người anh, Giản Lâm Nhi thuận miệng hỏi một câu.

“Uhm, chắc là sợ thời điểm cử hành hôn lễ không có người nắm tay em dắt vào lễ đường”. Dịch Nam Phong nói, vì cô cái gì cũng tùy ý, cho nên anh định làm một lễ cưới Trung – Tây kết hợp.

Trong nhà có người lớn, khẳng định là muốn làm lễ cưới theo phong cách truyền thống, nhưng Dịch Nam Phong vẫn hi vọng Giản Lâm Nhi mặc áo cưới, vì thế anh mới chuẩn bị một nghi thức phương Tây giữa lễ cưới.

Bình tĩnh nhìn anh cả nửa ngày, hai tay vòng qua cổ anh, đầu chui vào gáy anh: “Dịch Nam Phong, nếu không có anh thì em sẽ làm gì bây giờ?”

Hai tay ở trên lưng cô trượt lên trượt xuống, Dịch Nam Phong hôn lên mặt cô, anh luôn nhủ thầm cô là người phụ nữ của anh, cho nên mọi chuyện anh làm đều vì cô.

Dịch Nam Phong biết, cô và ba cô đều ngang bướng không ai chịu cúi đầu trước, cuối cùng vì cô anh đi tìm ba cô, nói rằng chẳng lẽ hôn lễ của con gái mà ông lại muốn Giản Chính nắm tay cô đi sao?

“Biết anh tốt, vậy gọi một tiếng ông xã nghe nào”, hai tay ôm hông cô bóp vài cái, mũi anh chạm vào mũi cô.

“Chú

” nha đầu Lâm Nhi chết tiệt, Dịch Nam Phong để ý nhất là tuổi của hai người, kết quả nha đầu này không biết sống chết còn nói ra.

“Xấu xa....” Dừng miệng ngăn lời cô nói lại, hôn thật sâu, bàn tay to cũng vỗ hông cô mấy cái.

Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình, hiện tại tuy nói tình hình ổn định, nhưng anh cũng không dám làm gì quá trớn, quyết đoán ôm lấy cô, lau khô người cô rồi đem cô đặt vào ổ chăn.

73. Chương 73

Edit: Rika

Thất lừng thiết kế cao, đuôi váy kéo dài mười thước, không có hoa văn phiền phức, trang sức thanh lịch, màu trắng thanh khiết kết hợp với màu tím, hai màu sắc đối lập, đánh thẳng vào thị giác mỗi người.

Đầu đội một vòng hoa làm từ hoa bách hợp và hoa tử thảo, phần lưng áo thiết kế khá tốt làm che đi phần bụng của cô, hiện tại Dịch Nam Phong và Giản Lâm Nhi đang chuẩn bị làm lễ.

Đi phía sau một bước, cô khoát khủy tay ba, cuối thảm đỏ, một người đàn ông lễ phục trắng tắp đang đứng chờ cô. Hít thở thật sâu, trong mắt cô lúc này chỉ có hình ảnh người đàn ông ấy mà thôi.

Một tiếng “Tôi đồng ý” cùng tiếng nói ồn ào của Hình Huy, Dịch Nam Phong đưa tay không chế ót cô, cúi người hôn xuống, những người trẻ tuổi phía dưới điên cuồng, bọn họ phải ghi lại thời khắc lãng mạn hôn môi cô dâu mới được. Đáng tiếc Dịch Nam Phong lại không chiều ý mọi người, chỉ hôn cô vài giây liền buông ra, đỏ mặt, Giản Lâm Nhi ngẩng đầu nhìn Dịch Nam Phong, người đàn ông này may theo ý cười nhìn cô, ánh mắt hai người tập trung vào một chỗ, Dịch Nam Phong kim không được mà hôn cô thêm một cái nữa.

Trang phục và đồ trang sức trang nhã, Giản Lâm Nhi hôm nay cực kỳ xinh đẹp, vì mang thai nên nhìn cô đầy đặn một chút, làn da trên mặt cũng tinh tế rất nhiều, cả người tràn đầy nồng đậm hương vị hạnh phúc, giống như, mọi ánh sáng trên thế giới này đều tập trung trên người cô. Phía dưới có người nói cái áo cưới này là Dịch Nam Phong cho người mời nhà thiết kế từ Ý về làm, về phần giá, không cần tính cũng biết.

Cúi đầu hôn một cái, Dịch Nam Phong ngẩng đầu, một tay ôm lấy thắt lưng cô, những quan khách dự tiệc hôm nay ngày thường đều có quan hệ tốt, trong giáo đường nhỏ ở ngoại ô, bố trí thực ầm ập, nơi nơi đều là màu đỏ màu hồng nhạt của bong bóng, một vài bông hoa nhỏ trắng xinh điểm chút lãng mạn và nghịch ngợm.

Mọi người trên mặt đều mang theo nụ cười thật tươi, Giản Chính cười đến không thể khép miệng lại được, mặc kệ như thế nào, cháu gái gả cho Dịch Nam Phong ông hoàn toàn yên tâm, một đường nhìn hai người, mọi cử động của Dịch Nam Phong ông đều thu vào trong tầm mắt, trước mắt trong bụng Lâm Nhi còn có chất của ông, trên đời này còn điều gì hạnh phúc và mãn nguyện như vậy nữa?

Đoàn người náo nhiệt chờ đợi cướp hoa từ cô dâu, cũng không ai quản bó hoa rơi cuộc rơi vào tay ai, Dịch Nam Phong dẫn Lâm Nhi đi, bước hai bước liền cúi xuống ôm lấy cô, trong lòng cảm giác thỏa mãn lan tràn. Rốt cục làm xong nghi thức như thế, người chủ trì nói ra lời thoại kinh điển, khi Dịch Nam Phong nói đồng ý, ba chữ đó thực sự là từ chỗ sâu nhất vọng lại, giống như nhiều năm chờ đợi chỉ vì để nói ra ba chữ kia, nay rốt cục trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng đã được nói ra.

Dẫn Lâm Nhi ra xe hoa, mọi người cũng lên xe chuyển qua nơi đãi tiệc rượu, đó là Quốc Yến, nơi đó là nơi tiếp đãi các vị nguyên thủ nước ngoài.

Cháu gái Giản gia của thủ đô cưới chồng, Dịch gia cưới con dâu, không biết nhân tình đột nhiên ở đâu nghe được tin tức này, nếu là người có chút họ hàng thân thích với hai gia tộc, đều muốn đến để được nhìn thấy hôn nhân của gia đình quyền quý, kết quả nhận được thiệp mời, chú rể và cô dâu một người họ Dịch một người họ Giản, đây thật sự đúng là đại hỷ sự.

Mọi người đều mong chờ có thể nhìn thấy được một đám cưới quyền quý, nhưng cũng không phải ai cũng có tư cách đến. Hạn chế khách mời, trên đường có xe mở đường, mọi người đều đứng một chỗ để được xem cảnh tượng rước dâu hoành tráng.

“Ba, con mời ba uống trà” Lâm Nhi còn chưa kịp quỳ xuống thì Dịch Hàn Sơn đã tiến lên đỡ cô, nhận ly trà uống một ngụm, dựa theo phong tục người Bắc Kinh là phải phát bao lì xì, hồng bao bên trong là tiền, cô đưa tay nhận lấy, nhìn Dịch Nam Phong một cái, hai người đều nở nụ cười. Đồng dạng, mang trà lên mời mẹ chồng, mẹ chồng không đợi cô mời liền đoạt lấy ly trà uống cạn, đưa hồng bao ra rồi còn liên tục nói dâu hiền dâu thảo, miệng Lâm Nhi nở nụ cười.

Tiệc cưới chính thức sẽ bắt đầu, nhưng mời trà nhất định phải có, Dịch Nam Phong cũng đã kính trà xong, Lâm Nhi cũng thế, mọi người Dịch gia hiển nhiên là rất hài lòng với cô con dâu này.

Nhiều người như vậy, có người thuần túy là đi ăn cưới, đương nhiên cũng có nhiều người ngày thường có quan hệ tốt chưa bao giờ nhìn thấy quan lớn. Trước mắt, nhìn thấy chú rể ánh mắt cực kỳ yêu thương cô dâu, mọi người đều ước ao.

MC theo lệ thường đi lên nói, mời Dịch Hàn Sơn nói, khi ông phát biểu xong, mọi người bắt đầu vào tiệc rượu.

“A, chân thật mời” Trong phòng nghỉ, Giản Lâm Nhi vén váy lên xoa bóp đôi chân tê rần.

Đã bốn tháng rồi, Dịch Nam Phong sợ thân thể Lâm Nhi không thoải mái, định dời tiệc rượu lại, nhưng sợ bụng cô càng to thì sẽ khó mà đi lại được, cho nên anh cố gắng làm tiệc đơn giản nhất, thế nhưng từ sáng đến giờ đi đi lại lại, khó trách cô không mỏi không được.

Cả người mặc âu phục ngồi phía dưới, anh ôm cô ngồi lên sofa, đặt lên đùi mình, sau đó chủ động cởi giày vải cho cô. Sợ cô mang giày cao gót không thoải mái, anh đã đặc biệt chuẩn bị giày vải, vì đang mang thai, cho nên cô có vẻ khá mệt.

“Chúng ta cứ như vậy bỏ mặc khách khứa sao?” Cúi đầu nhìn chân mình đang được Dịch Nam Phong xoa bóp, sắc mặt cô vui mừng và ửng hồng.

Ngửa đầu nhìn cô dâu của anh quá mức xinh đẹp, Dịch Nam Phong tìm không được mà hôn lên mặt cô: “Sao lại không được, em cứ nghỉ ngơi đi, tí nữa anh xuống, với lại đã có đám Lục Chấn Huy chống đỡ giùm anh rồi”

Xoa bóp chân trái xong sang chân phải, bàn chân trắng muốt nằm gọn trong lòng bàn tay anh, biểu tình chăm chú của anh làm cho người ta say lòng.

Mọi sóng gió đã qua, có vợ, có con, gần ba mươi tuổi, Dịch Nam Phong cảm thấy như thế cũng đã đủ.

“Đại ca, mau xuống dưới, mọi người còn chờ anh mời rượu kìa”. Giản Khiêm Trạch mở cửa phòng nghỉ ra, thấy Dịch Nam Phong đang xoa bóp chân cho em gái mình, sợ run một chút nhưng thần sắc vẫn tự nhiên, loại chuyện này anh đã thấy qua vô số lần, cho nên cũng đã miễn dịch, chẳng qua là hai người này quá mức chói mắt. Người đàn ông anh tuần khí phách, trong lòng ôm cô dâu xinh đẹp, trong không gian ấm áp thật làm cho người ta hoa mắt.

“Được rồi, cậu xuống trước đi, mình lập tức xuống ngay”

“Em mệt mỗi thì ở trong phòng nghỉ đi, chuyện mời rượu em không cần quan tâm”. Ôm Lâm Nhi đặt lên giường lớn, vuốt lên mặt cô, Dịch Nam Phong chuẩn bị đi xuống mời rượu. Nào là người trong quân đội, trong giới kinh doanh, rồi các nhân vật chính trị nổi tiếng tề tụ, anh phải bồi đến cùng.

“Àn, em nhớ rõ không được tìm xuống nói chuyện với Liên trưởng đó”. Hôm nay ngoài ý muốn gặp được Ngưu Bảo Nhi và Tô Kham, Ngưu Bảo Nhi thế nhưng cũng mang thai, Giản Lâm Nhi chấn động, hai người phụ nữ mang thai liếc nhau một cái, Giản Lâm Nhi thấy Ngưu Bảo Nhi định đi tới mình thì bị Tô Kham kéo lại, nhìn Liên trưởng của mình bị Tô Kham bắt lại, Giản Lâm Nhi nhớ tới hai năm trước khi ở “Xích Luyện”, chỉ mời đến lễ cưới một vài chiến hữu thân mật.

“Vâng”

“Anh để cho anh ba và bọn họ uống nhiều chút, chính mình đừng uống quá chén”

“Được”. Mắt Dịch Nam Phong sáng lên, xoay người bước đi, khắc chế chính mình không được hôn cô nữa.

Giản Lâm Nhi đuổi người, hôm nay cô chính thức trở thành Dịch phu nhân, miệng lẩm bầm bả chữ này cả nửa ngày, sau đó xoay người, vỗ bụng cười.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, là bị người lay tỉnh, một mùi rượu nồng nặc phả lên mặt cô, Giản Lâm Nhi mở mắt ra, trong phòng chỉ mở một ngọn đèn ngủ nhỏ, mờ mờ nhạt nhạt, ánh mắt Dịch Nam Phong đen láy nhìn cô.

“Xong rồi?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Xong rồi” Anh trả lời sau đó vùi vào hôn cổ, hôn môi cô.

Dịch Nam Phong nghiêng người nằm bên cạnh cô, tay chống đầu, cắn vào tai cô, vừa cắn vừa nói: “Anh thật cao hứng, Lâm Nhi, hôm nay anh thật cao hứng”

Đưa tay ôm lấy cổ anh, Giản Lâm Nhi cũng nói: “Em cũng vậy”

Dịch Nam Phong cảm thấy, cả đời này của anh chỉ cần có cô là đủ.

“Oành. . .” một tiếng, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Dịch Nam Phong nâng đầu cô đặt lên gối.

Đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa ra, thấy một người đứng trước cửa.

“Tiểu Hân, sao em lại tới đây, không phải em nói không về sao?”. Theo sát phía sau Dịch Nam Phong, Giản Lâm Nhi mở miệng nói, nhìn thấy em trai mình lồng ngực vẫn phập phồng nhìn hai người, mặt còn đỏ lên.

“Giản Lâm Nhi, chị kết hôn sao không nói cho em biết?” Giản Khiêm Hân cắn giận nói.

“Nhưng không phải em nói là đi du lịch thế giới sao, ba nói không liên lạc được với em” Giản Lâm Nhi nhìn cậu em có chút xa lạ nói.

Hai chị em đã nhiều năm không gặp mặt, không nghĩ lại gặp sau khi hôn lễ kết thúc, nhưng nhìn bộ dáng của em trai mình, thật xin lỗi, đây là bộ dáng gì đây?

Hoàn toàn không phải là bộ dáng của một cậu thiếu niên mười sáu tuổi, Giản Khiêm Hân thậm chí còn có râu, bả vai không khác gì người trưởng thành, bộ dáng phong trần mệt mỏi đứng trước cửa, hiển nhiên là một bộ dáng vợ vã chạy đến.

“Chị. . .” Giản Khiêm Hân há miệng thở dốc nói không nên lời, thần sắc phức tạp nhìn Giản Lâm Nhi nửa ngày, lại nhìn Dịch Nam Phong, sau đó câm miệng.

Từ đầu tới đuôi, Dịch Nam Phong không nói gì, Dịch Nam Phong cảm thấy ông trời dường như muốn khảo nghiệm anh, mắt thấy có thể dẫn Lâm Nhi đến phòng tân hôn, nửa đường lại xuất hiện ra đâu cậu em vợ, đây chính là ông trời cố tình chảnh anh sao?

Hiện tại lại còn muốn nháo tân phòng sao, tại sao anh cưới vợ lại gian khổ như vậy cơ chứ. Nhắm mắt lại, mở mắt ra, một phen đem người đang dính trước cửa đẩy ra .

“Chị cậu đang mang thai, mệt rồi, cậu về nhà nghỉ ngơi đi”. “Oành. . .” một tiếng, đóng cửa lại.

“Đi, đi tắm đi”. Một phen ôm lấy người muốn tiến lên mở cửa, Dịch Nam Phong vốn đã uống rượu, đã có thể tỉnh táo tới mức này là quá tốt, cũng không quan tâm em vợ muốn gì, xoa xoa trán.

Vốn đêm này chính là đêm động phòng hoa chú nhưng không làm gì được, mới vừa rồi nhìn thấy cô ngủ mà mặt đỏ bừng, nhìn không được mà tiến lên sờ soạng một phen. Không khí đang lãng mạn bỗng bị Giản Khiêm Hân đánh gãy, Dịch Nam Phong cũng chẳng sinh ra tâm tư gì nổi nữa, thân thể Lâm Nhi lúc này anh cũng không được động vào, ghen cũng đã mấy tháng.

Cầm khăn mặt lau mặt cho cô, cởi quần áo lên giường, ôm cô nằm xuống, anh đưa tay vuốt bụng cô, làm chồng làm cha thật không dễ dàng.

74. Chương 74

Edit: Rika

“Tiểu tử kia, hôm nay có ngoan không? Không được khi dễ mẹ nha, bằng không cậu sẽ té tét con đó”. Đầu dán vào bụng Lâm Nhi, gần đây Giản Khiêm Hân có một sở thích, đó là không có việc gì làm liền ghé đầu vào bụng mà nói chuyện với tiểu bảo bảo.

“Bé còn nhỏ như vậy, làm sao nghe được?”. Vỗ nhẹ đầu cậu em trai, Giản Lâm Nhi đối với sở thích mới của cậu thật bất đắc dĩ.

Từ ngày kết hôn đến nay đã hai tháng, Giản Khiêm Hân sống chết không chịu đi, muốn ở cạnh cô chờ cô sinh tiểu bảo bảo ra, hoặc là không phải là nhìn tiểu bảo bảo lớn lên, mà là nhìn cô.

“Chị nói em mau trở về Mỹ đi, sao lại ở đây hoài thế?”

“Cục cưng, mẹ đuổi cậu đi nha, mẹ thật không có lương tâm, chúng ta không cần để ý tới chị ấy”. Chính mình nói chuyện, Giản Khiêm Hân căn bản không thêm phản ứng lời cô nói.

Bộ dạng này của Giản Khiêm Hân, Giản Lâm Nhi cũng không hiểu được, rõ ràng tuổi không lớn, vì sao tâm tình đã trưởng thành như thế, cô hoàn toàn không thể hiểu được em trai mình đang nghĩ gì.

Nằm trong đại viện nhi, đặt một cái ghế, mỗi ngày đa số Giản Lâm Nhi đều nằm ở đây, phơi nắng, sau đó đọc báo, rồi lại nhìn mặt trời lặn, sau đó ăn cơm, đi ngủ, cuộc sống như vậy cô thật sự khó tiếp thu. Trải qua đủ loại huấn luyện, đột nhiên từ trong mùi thuốc súng trở về cuộc sống bình thường, trong lúc nhất thời cô chưa thích ứng được. Cũng may mỗi ngày có Giản Khiêm Hân đến đầu võ mồm cùng cô, cuộc sống từng ngày trôi qua cũng vui vẻ yên bình.

Mỗi ngày Dịch Nam Phong đều bề bộn nhiều việc, thời gian trước anh nghỉ , giờ Lục Chấn Đông cùng Hình Huy rốt cục quyết định mặc kệ, học Dịch Nam Phong cấp in thời gian nghỉ phép, mọi công việc trong công ty để mặc cho Dịch Nam Phong chọn, cho nên thời gian này anh rất bận. Mà Giản Chính lúc này khá nhàn, trừ bỏ chơi cờ, thì cũng chỉ tìm Lâm Nhi nói chuyện, mẹ Dịch thì bận rộn chuẩn bị chào đón cháu nội, nói chung Giản Lâm Nhi ở nhà cũng chán muốn chết.

Lúc này, nằm ngửa bụng, Giản Khiêm Hân nửa quỳ trên mặt đất, tay đặt ở bụng Giản Lâm Nhi mà vuốt, mặt dán lên bụng nói chuyện với cục cưng. Tình cảnh này thật sự ấm áp, nhưng trong mắt người nào đó thì hoàn toàn không phải.

“Anh sao về sớm thế?”. Lân Nhi kinh ngạc nhìn anh đứng ở trước cửa, gần đây thời gian về nhà ăn cơm trưa của anh hầu như không có, chỉ ở công ty ăn qua loa.

Dịch Nam Phong không nói lời nào, tà tà liếc mắt nhìn Giản Khiêm Hân một cái, nhìn thấy cậu ta vẫn một mực dán lên người vợ mình, Dịch Nam Phong hơi nở nụ cười, ngoài cười nhưng trong không cười. Đi đến bên cạnh Lân Nhi: “Cực kỳ hôm nay có ngoan không?”, bàn tay to đặt lên bụng cô, ngồi xổm xuống, thân hình cao lớn, thật đối nghịch với thân hình thiếu niên của Giản Khiêm Hân.

“Ừ, rất ngoan”. Sáng nay Dịch Nam Phong không cạo râu, lúc này râu hơi cạ vào bụng cô, Giản Lân Nhi đưa tay ôm mặt anh, râu cứng ngắt đâm vào tay.

“A, trời nắng quá, anh vào phòng đây”. Tay đặt trên thắt lưng cô, ôm cô đứng dậy, khoe mắt nhìn thấy cậu em vợ mình, Dịch Nam Phong lạnh lùng hừ một tiếng.

Đã sáu tháng, thân hình cô cũng bắt đầu mập ra, bụng cũng to ra rồi, ôm cô vào phòng ngủ.

“Giản Khiêm Hân sao còn chưa đi?”. Ôm cô đặt lên giường, Dịch Nam Phong cũng nằm lên, dựa người vào đầu giường, ôm cô trong lòng, bàn tay to vuốt ve bụng cô.

“Em không biết, em nói nó về lại Mỹ mà không nghe”. Giản Lân Nhi cũng thực bất đắc dĩ, cho dù thời gian đang là đợt nghỉ hè.

“Mỗi ngày cậu ta đều vuốt bụng và dựa vào người em?”

“Àn, làm sao vậy?”

Dịch Nam Phong nhìn Lân Nhi ngửa đầu nhìn mình, anh hận không thể bóp nát cô, lại còn hỏi làm sao vậy? Cô cứ nghĩ Giản Khiêm Hân như đứa trẻ, nhìn bộ dáng kia mà là đứa trẻ sao? Còn để cho cậu ta dựa vào người nữa chứ (Ca đang ăn dấm chua với em vợ)

Động vuốt bụng cô dừng lại một chút rồi tiếp tục, Dịch Nam Phong bức bối, Giản Khiêm Hân là em vợ anh, ở nhà ông mình cũng được, nhưng trước giờ không thấy, nay lại suốt ngày ngồi ôm vợ và nói chuyện với con mình, làm cho anh khá bức tức. Ngực của Lân Nhi cũng lớn không ít, tên tiểu tử vô liêm sỉ kia lại cứ cọ đầu vào.

“Ai nha, đau. . .” Hôn ngực hôn cổ cô, bàn tay to vuốt ve người cô, tính ra hai người đã nhiều tháng chưa thân mật, anh thật sự khao khát cơ thể cô.

Dịch Nam Phong cảm thấy mình sẽ bị ghen chết mất, sống cuộc sống hòa thuận một năm, còn phải lúc nào cũng quan tâm thân thể Lân Nhi, huynh đệ trái phải của anh cũng đã khan nghị, có đôi khi không kiềm được, sờ lên người cô, nhưng càng sờ hỏa càng bốc cao, rốt cuộc anh phải vào phòng tắm tắm nước lạnh hoặc tự xử.

Tuy rằng không hài lòng, nhưng không còn cách nào khác, cứ ở gần cô là đầu anh hay nghĩ chuyện xấu. Thế nhưng có người lại không biết sống chết dám nhắm lúc anh không có ở nhà mà hưởng phúc lợi trên người vợ anh. Dịch Nam Phong hầm hừ, vợ là của anh, cấm ai động chạm, dù là người thân.

Cúi đầu nhìn cánh tay cô, tinh tế nhìn nửa ngày mới hỏi: “Muốn?”. Thời điểm nói chuyện anh ghé sát vào mặt cô, cổ ý đè thấp âm thanh, hơi ẩm phun ra trên mặt cô.

Mặt lập tức liền nóng lên, ánh mắt động tình, ửng ửng hơi nước, hai má đỏ lên, như vậy không phải là động tình hay sao? Phụ nữ có thai không dám trêu chọc, chỉ trêu một chút là động tình.

Giản Lân Nhi không nói, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên thở phì phò, Dịch Nam Phong cũng đã nói qua trước khi cô sinh con sẽ không động vào cô, cho nên cô cũng cố gắng kiềm nén cảm xúc để anh không phát hiện.

Bộ dáng này của cô anh đã thấy qua vô số lần, dục hỏa trào dâng, anh cúi đầu hôn vào môi cô, sau đó từ từ di chuyển xuống, cắn vào ngực cô.

Đột nhiên Lân Nhi đẩy anh ra xoay người xuống giường, làm cho Dịch Nam Phong nhớ tới một việc, gần đây có người buổi tối tìm vợ anh nói chuyện, không cho cô ngủ, ai cũng không được vào, muốn vào cũng phải gõ cửa ba bốn lần. Mở cửa ra ngoài, anh nói: “Em ngủ trước đi, anh xuống dưới có việc”. Giản Lân

Nhi trơ mắt nhìn Dịch Nam Phong đi ra, cả người cô khô nóng nửa ngày mới bình ổn được, xoay người nằm xuống ngủ.

Giản Khiêm Hân đề phòng nhìn người đàn ông đối diện mình, hai người vẫn ít khi ngồi chung với nhau, thế nhưng sao lúc này Dịch Nam Phong lại ngồi trước mặt anh.

“Nghe nói cậu chạy vòng quanh thế giới là đi tìm tung tích một con ngựa hoang?”. Bằng quơ nói một câu, nhưng lại làm cho Giản Khiêm Hân giật mình.

“Làm sao anh biết?”

Dịch Nam Phong cười, cũng không nói gì.

“Tìm thấy chưa?”

Giản Khiêm Hân nghe anh hỏi thế liền nhụt chí, buông sự đề phòng xuống: “Chưa, nghe nói bị một người giàu có thần bí nào đó phái đoàn người chuyên nghiệp bắt được rồi”

“À”. Dịch Nam Phong à một tiếng, cũng không nói.

“Anh hỏi cái này làm gì?” Giản Khiêm Hân chịu sự giáo dục của nước Mỹ, mới mười lăm tuổi đã nhảy cóc học tới đại học, vừa mới đi theo một giáo sư làm nghiên cứu sinh cùng ông ta chạy đi truy tìm sinh vật có gen cổ.

“Bây giờ, cầm danh thiếp này đi California, anh sẽ gọi điện thoại bảo thư ký đặt vé máy bay, hai ngày nữa, con ngựa hoang sẽ được tiến hành giải phẫu để nghiên cứu, đây là địa chỉ”

Trên bàn trà là tờ gấp gấp đôi, Giản Khiêm Hân mở to hai mắt, Dịch Nam Phong cũng không nói nhiều, anh xoay người lên lầu ôm người vợ yêu của anh ngủ.

Lúc ăn tối, Giản Lâm Nhi kinh ngạc phát hiện không thấy cậu em trai tinh quái của mình.

“Tiểu Hân đâu? Tối giờ ăn rồi sao không thấy ra ăn cơm?”

Dịch Nam Phong gấp cho cô một ít rau trộn, cúi đầu ăn một miếng cơm rồi nói: “Trở về Mỹ rồi”

Giản Lâm Nhi ngạc nhiên, mới đó mà đã đi rồi sao, cũng chẳng thèm nói với cô tiếng nào

Ngồi trên giường, Giản Lâm Nhi cảm thấy tâm tình Dịch Nam Phong khá tốt. Vừa ăn cơm xong liền kéo cô ra ngoài đi bộ vài vòng cho tiêu cơm, sau đó về nhà, Dịch Nam Phong liền thúc giục cô trở về phòng, không biết anh lại có chuyện gì đây.

“Anh đi tắm đây, hai ngày nay mệt quá. . .” Dịch Nam Phong hướng tới phòng tắm, bên ngoài trời đã tối, ông nội lớn tuổi, sớm vào phòng nghỉ ngơi, chỉ còn có vợ bác cả dọn dẹp mà thôi. Đi tới kéo rèm cửa lại, bởi vì anh vừa đi vừa cởi quần áo, rèm cửa còn chưa có kéo đâu. Giản Lâm Nhi nhìn Dịch Nam Phong trần truồng, liền quay mặt đi chỗ khác, cô mắng chính mình, sao lại dễ kích động đến thế.

“Rầm” Tiếng nước chảy lập tức ngừng, cửa thủy tinh bị mở ra. “Sao anh tắm nhanh thế. . .” nửa câu sau chưa kịp nói liền im bật, nhìn anh cả người ướt nước, một tay cầm khăn lau đầu, cơ bụng rắn chắc, phía dưới một mảnh đen thui, cô nhìn những giọt nước chảy xuống liền thấy phía dưới có một cái gì đó cứng rắn nhô ra, vừa vịn đập vào mắt cô.

Nhìn chằm chằm vị trí kia, theo bản năng liếm liếm môi, Giản Lâm Nhi ngẩng đầu liền nhìn thấy Dịch Nam Phong cười xấu xa.

“Tiểu sắc nữ”

“Lão sắc lang, chú háo sắc. . .” Không cam lòng yếu thế mắng hai câu, âm cuối chưa kịp nói liền biến mất trong miệng anh.

Quỳ nửa người trên giường, anh ôm cô hôn cuồng nhiệt, lúc chiều anh có gọi điện thoại hỏi bác sĩ, bác sĩ cũng đã cam đoan không còn gì đáng lo ngại, cho nên anh quyết định đêm nay phải giải quyết dứt khoát tồn đọng của mình.

Một đôi bàn tay ôm phía sau lưng trần của anh, sờ soạng làn da bóng loáng, đối với thể tấn công dào dạt của anh cô nửa điểm chống cự cũng không có.

Vì mang thai và ở nhà nên cô mặc đồ khá thoải mái, cho nên bàn tay của Dịch Nam Phong dễ dàng tiến vào và cởi áo cô.

Miệng hôn cô, bàn tay anh di chuyển từ trên xuống dưới, luồn tay vào trong, cảm giác phía dưới ẩm ướt, liền nhanh nhẹn đi vào.

75. Chương 75

Edit: Rika

Nhắm mắt, cả người sớm đã mềm nhũn, nằm bẹp trên giường, quần áo bị cởi ra hơi lạnh, miệng không khống chế mà phát ra tiếng rên.

Dưới lớp quần áo là phong cảnh thực mê người, Dịch Nam Phong chăm chú qua sát cơ thể cô, cả người cô toát ra hương vị mê người, làm cho dục hỏa của anh càng tăng.

Miệng hôn lên ngực cô, anh có cảm giác có một vị là lạ trong miệng, giật mình, phía dưới hạ thân đã muốn căng cứng lên.

Nắm chặt tay, Dịch Nam Phong cảm giác có gì đó không thích hợp, lúc đầu anh còn tưởng là nước miếng làm cho ẩm ướt, nhưng đưa tay lau vài cái cảm thấy không phải, kề sát mặt vào, tựa hồ trên ngực có một ít chất lỏng ẩm ướt.

Một phen ôm lấy cô vọt cao đèn, Dịch Nam Phong nghĩ đến lúc này Lâm Nhi hẳn đã có sữa, nhưng nhìn cả nửa ngày, chất lỏng ẩm ướt đó nhìn không giống sữa.

“Làm sao vậy?” Giản Lâm Nhi mở mắt nhìn anh, liền thấy vẻ mặt phẫn khởi của anh đang nhìn ngực cô chằm chằm, sau đó còn lấy tay chà qua chà lại mấy lần, vươn đầu lưỡi nếm thử, sau đó mới ôm cô đặt xuống giường lại, hai chân nửa quỳ phía trên, một lần nữa cắn xuống trước ngực.

“Anh xem thử có sữa hay không. . .” Hàm hồ nói một câu, Dịch Nam Phong vui đầu tiếp tục cắn, bộ dáng lúc này thực sự là không bỏ qua cho cô.

Mới có mấy tháng, làm sao có sữa được, nhưng trước ngực truyền đến trận tê dại làm cô không nghĩ được nhiều.

Cắn nát cả nửa ngày, phát hiện không có sữa chảy ra, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, một tay bóp ngực cô vài cái: “Á. . .”, ngực bị anh làm đau, cô la lên.

“Không có sữa. . .” Giương mắt nhìn cô, Dịch Nam Phong âm thầm táp lưỡi, phụ nữ có thai thật mất cảm, chỉ có vài động tác thôi mà cô đã thực sự động tình. Cô đưa tay lên vỗ vỗ mặt anh nói: “Mới có mấy tháng. . .Anh. . .”

Nhìn thấy động tác của cô, Dịch Nam Phong cũng không đi nghiên cứu có sữa hay không nữa, dời lực chú ý sang việc khác.

Anh cúi người, hôn lên cái bụng to của cô, sau đó nói: “Cục cưng, ngoan nha, đêm nay ba ba sẽ yêu thương mẹ, con không cần giờ trò xấu”, sau đó rút cục đi vào trong người cô.

Một màn kịch tình trôi qua, cô vui đầu vào gối, tựa hồ vẫn có thể ngửi được hương vị ái muội đặc trưng.

Phía sau truyền đến tiếng cười của anh “Có thích không?”, Giản Lâm Nhi xấu hổ và giận dữ muốn chết, quay đầu đỏ mắt nhìn anh. Thấy Dịch Nam Phong cầm quần áo đưa cho cô, nhiệt độ trên mặt lại tăng lên cao vài phần.

“Đều tại anh, em đã nói là không mà. . .” Vừa tức vừa giận, cô nhìn anh chằm chằm.

“Trách anh sao, chẳng lẽ em không có. . .Cục cưng vừa rồi cũng rất ngoan ngoan đấy.” Xoay người ôm cô lại, không để cho cô tức giận nữa.

Vừa nãy lúc mới bắt đầu anh rất nhẹ nhàng, lại không nghĩ khi chạm vào cô anh lại kích động đến thế, may mà anh còn chưa làm quá mạnh.

Trong phòng ngủ một đồng hồ hỗn độn, đủ loại mùi hỗn tạp, anh đi đến trước cửa sổ mở cửa ra, gió đêm thổi vào mang cảm giác thoải mái. Dịch Nam Phong vào phòng tắm lấy khăn lau người cho cô, sau đó đi tắm rồi ôm cô ngủ.

Một mỗi một đêm, vừa lên giường, dựa vào người anh một tí là cô ngủ thiếp đi, Dịch Nam Phong chờ cô ngủ hẳn rồi mới đứng dậy đóng cửa, gió đêm thổi rất mát, nhưng anh sợ cô bị trúng gió mà nhiễm bệnh. Nằm trên giường nhìn cô, thấy cô ngủ rất say, anh liền nở nụ cười.

Được một lần này, anh càng thích, mỗi tuần sẽ làm một lần mới chịu, nhưng mỗi lần anh đều rất chú ý động tác của mình, nhằm tránh động đến bụng cô.

Ngoài cửa sổ tiếng chim hót khiến cho người ta tỉnh táo, bụng Lâm Nhi lúc này cũng đã tám tháng, bụng rất to, Dịch nam Phong cũng không dám ở trên giường làm chuyện đó với cô nữa. Anh hiện giờ rất quan tâm chăm sóc cô.

Phụ nữ có thai có rất nhiều phiền não, thời tiết nóng nực, cô không muốn ăn cơm, nhưng đứa bé trong bụng cần phải ăn, đã thế bé khi đói còn đạp bụng cô, mỗi lần như thế, cô rất đau, Dịch Nam Phong lúc này dường như dời văn phòng công ty về nhà, anh đem toàn bộ tài liệu làm tại nhà, còn lệnh cho Hình Huy và Lục Chấn Đông mau mau trở về, nếu không về thì đi luôn đừng về nữa. Vì thế lúc này công ty cũng đã có Lục Chấn Đông và Hình Huy .

Lần trước đi khám thai, là con gái, cô quay sang thì thấy anh cười toe toét, xem ra anh không quan trọng con là trai hay gái. Nhưng cô nghĩ Dịch gia lượng người đơn bạc như thế, cô sinh con gái ra làm sao bây giờ.

Lo lắng trở về nói ọi người biết, Giản Chính thì không cần phải nói, ông rất thích con gái, mẹ Dịch thì không có con gái, bà cũng không quan tâm lắm, chỉ cần được ôm cháu là được. Chỉ có Dịch Hàn Sơn hơi tiếc nuối một chút, nhưng cũng không nói, nhìn cô mang thai cực khổ, ông cũng lo lắng.

Hiện tại, Giản Lâm Nhi đang ngồi trong toilet cố gắng nửa ngày cũng không có kết quả, lại khó chịu, phiền chán, còn chưa sinh con, mà thắt lưng đã đau, chân tay phù sưng, buổi tối còn bị chuột rút, cô khó chịu cũng làm anh bức mình, nhưng tối trọng yếu bây giờ là cô bắt đầu bị táo bón.

Mặt cô đỏ bừng, trên trán chảy mồ hôi, bụng cũng ắn ắn đau, thực sự không thoải mái, càng nghĩ càng khó chịu, nước mắt trào ra, nhưng cố gắng vẫn không được.

Dịch Nam Phong ở bên ngoài lo lắng, bắt đầu gọi cô, nhưng không thấy trả lời, anh liền mở cửa vào thì thấy cô đang ngồi trên bồn cầu, vẻ mặt tội nghiệp

“Đi ra ngoài”

Dịch Nam Phong vừa nhìn thấy liền hiểu được, Lâm Nhi mỗi lần đi khám thai anh đều đi theo, bác sĩ dặn dò các hiện tượng của các bệnh anh đều nhớ kỹ, phụ nữ có thai nhiệt độ cơ thể cao, bị táo bón cũng là bình thường.

“Không được nhìn, đi ra ngoài”, thấy anh đi đến trước mặt cô, Giản Lâm Nhi chuẩn bị đứng dậy kéo quần lên, mặc dù thân mật nhưng chẳng có ai mà dám đi ngoài cả.

“Đừng nhúc nhích, ngồi xuống anh xem”. Ấn bả vai cho cô ngồi xuống, Dịch Nam Phong nhăn mày lại, thấy cô khó chịu như thế, anh làm sao có thể không khó chịu cho được.

Người bình thường bị táo bón, trừ bỏ hằng ngày ăn uống chú ý một chút, ngoài ra còn có thể uống thuốc xổ hoặc dùng dầu bôi trơn là được, nhưng phụ nữ có thai kiêng kỵ một số thức ăn, thuốc xổ lại càng là điều cấm kỵ, nhưng bị táo bón thì làm sao bây giờ, chỉ có thể dung dầu bôi trơn.

“Anh, anh định làm gì đó?” Giản Lâm Nhi nhìn thấy anh muốn chạm vào hông mình, sợ hãi kêu một tiếng, kẹp chặt lại không cho anh có bất cứ hành động gì.

“Ngoan, buông ra nào”, ánh mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào cô, Giản Lâm Nhi vừa nhìn thấy ánh mắt anh, không tự chủ buông lỏng hai chân ra, trong mắt anh có sự kiên định.

Giản Lâm Nhi ngồi trên bồn cầu, Dịch Nam Phong ngồi ở phía trước, cái bụng to chặn tầm mắt của cô, nhưng xúc cảm vẫn có, anh lấy tay tách hai đùi cô co, ngón sờ chỗ cúc hoa của cô.

Sau đó đứng dậy, cũng không rửa tay, nhìn thấy cô khó chịu, anh mím môi nhìn chung quanh, thấy trên giá có chai dầu dưỡng tóc, anh cầm đổ ra tay, cái này có thể sử dụng được.

76. Chương 76

Edit: Rika

Ước chừng là hiểu được ý đồ của Dịch Nam Phong, nhưng Lâm Nhi vẫn cảm thấy xấu hổ, rõ ràng đi toilet không được rất là khó chịu, nhưng cô cũng không dám động đây, để tùy anh làm.

Dịch Nam Phong lấy dầu bôi loạn lên tay, sau đó bôi vào hậu môn của cô.

“Thử lại xem sao?”

Người bình thường, nguyên nhân gây ra táo bón là do đại tràng không đủ chất bôi trơn, hiện tại có bôi trơn nhân tạo, tự nhiên sẽ thoải mái hơn chút, cảm giác bớt đau rất hơn, Dịch Nam Phong nhìn thấy sắc mặt của cô, biết là cô có thể đi được, vì thế rửa đứng dậy rửa tay sạch rồi đi ra ngoài.

Sau này gặp Ngưu Bảo Nhi, hai người phụ nữ mang thai chụm lại nói chuyện, đều nói về các đức ông chồng của mình bá đạo như thế nào khi hai người mang thai, khi Lâm Nhi nói đến chuyện Dịch Nam Phong giúp cô đi ngoài, Ngưu Bảo Nhi hâm mộ nửa ngày.

Ở trong cả nửa ngày, sau khi đi xong Giản Lâm Nhi càng nghĩ càng mất mặt, nhưng thời điểm ăn cơm chiều phải xuống, hiện tại hầu như người Dịch gia đều ở nhà cô, cho nên cô không thể không xuống ăn cơm được.

Mọi người trên bàn cơm tíu tít bàn chuyện làm mẹ của Lâm Nhi, cô vụng trộm liếc mắt nhìn anh một cái, thấy sắc mặt anh vẫn bình thường, cô vụng trộm thở ra một hơi rồi ngồi xuống.

Theo thường lệ chiếc đĩa của mọi người thường sẽ dừng trong chén cơm của cô, Giản Lâm Nhi cũng không nói gì, ăn hết món ăn mọi người gấp, Dịch Nam Phong ngồi bên cạnh thấy cô không dám nhìn anh, anh liền gấp cho cô ít rau rồi nhìn cô cười triu mến, cả người cô có cái gì mà anh chưa thấy qua, cô việc gì phải tự làm khổ mình như thế.

Ăn cơm xong, mẹ chồng cô còn kéo cô đi tìm thầy thuốc, nghe nói ông thầy thuốc này có cách chữa táo bón cho phụ nữ có thai rất hay, nguyên lai là mấy ngày trước cô có nói chuyện này với bà, cho nên giờ tìm được bà dắt cô đi. Lâm Nhi nhớ tới hiện tại bản thân không thể uống thuốc, nhưng bà hỏi một hồi, cô mới nói là Dịch Nam Phong giúp cô, lúc này bà ngây người, trong đầu nghĩ tới hình ảnh kia, sau đó thần sắc cổ quái đi tìm Dịch Hàn Sơn.

“Ôi, thời tiết hôm nay thật tốt”. Dịch Nam Phong nằm trên giường nhìn cô đứng trước cửa sổ luôn miệng nói như đứa trẻ, anh bất đắc dĩ xoay người.

“Bên ngoài gió lớn lắm, mau đóng cửa sổ lại”

Mấy ngày nay trời luôn mưa to, thời tiết oi bức cũng được trời mưa gột rửa làm mát mẻ, đã vào thu rồi, tiết trời se lạnh, ở thủ đô khi vào thu gió thổi sẽ mang theo bụi bay tán loạn, không được trong lành cho lắm, gió thổi vù vù, mà cô lại mở cửa sổ ra đứng nhìn, Dịch Nam Phong giật mình, ngày sinh dự tính sắp đến, đứa bé cũng đạp khá nhiều, cho nên những ngày gần đây cô rất hay cáu.

Buổi tối, gần ba giờ, Dịch Nam Phong vất vả lắm mới dỗ cô ngủ được, vừa thiếp đi một chút, anh lại bị cô lay tỉnh.

Ôm bụng, vẻ mặt khó chịu dọa Dịch Nam Phong tới mất hồn, ngồi dậy ôm cô xuống dưới, hô to gọi nhỏ, Giản Chính vội rời giường, gọi xe tới bệnh viện, kiểm tra không có gì mới trở về lại nhà.

Mấy ngày nay, mọi người đều lo lắng, Dịch Nam Phong khi đi ngủ cũng không thay đồ, đôi khi nửa đêm cô đòi ăn, anh chạy đi mua, có khi mua về cô lại ngủ mất, cho nên nhiều khi anh còn giả vờ nhắm mắt ngủ không dậy.

“Dịch Nam Phong. .. “ Chỉ kêu một tiếng như vậy, Dịch Nam Phong thở dài, đứng dậy mặc quần áo, xuống lầu lặng lẽ bưng một chén lên, kết quả cô ăn chưa được vài miếng đã lăn ra ngủ. Ép buộc một đêm như thế, rốt cục anh cũng ngủ được một chút thì trời sáng

“Đi ra ngoài một chút đi, hôm nay trời rất đẹp”. Dỡ thắt lưng, Lâm Nhi rất nhanh ôm bụng quay lại giường.

Dịch Nam Phong thường lấy tay vuốt bụng cô, lúc này đưa tay vuốt thì cảm thấy có gì đó không đúng liền hỏi: “Bị trướng sao?”

“Ừ, có một chút”, Dịch Nam Phong không nói, Giản Lâm Nhi chút nữa đã quên, Dịch Nam Phong hôm nay còn chưa giúp cô đi.

Thêm ba bốn ngày nữa, thân thể cô cũng tốt hơn, nhưng ngực lúc này lại khó chịu.

Ngực cô trướng trướng, thân mình ngày càng nặng nề, cả người không thoải mái, ngực càng ngày càng đau, tựa hồ như có cái gì muốn phá vỡ ra vậy. Trùng hợp lúc Dịch Nam Phong giúp cô tắm, bóp nhẹ ngực cô, lúc này liền có một cái gì đó chảy ra.

Buồng tay, nhìn thấy đó là một dòng sữa trắng đục, chậm rãi chảy ra bên ngoài, hai người nhìn nhau “Em có sữa?” Giản Lâm Nhi nói, nhìn điều kỳ diệu trước ngực mình, con còn chưa sinh ra cơ mà.

Dịch Nam Phong cúi đầu hôn lên ngực cô, không phát hiện được biểu tình của cô lúc này không đúng. Bụng lại đau lên, nhớ lại mấy ngày trước, chắc cũng giống như thế, bác sĩ nói sắp tới ngày sinh bụng rất hay đau, nên cô cũng không nói cho anh, đợi anh tắm xong cho cô.

Kết quả Dịch Nam Phong định mặc đồ cho cô, vuốt tay xuống bụng thấy cả người cô toàn mồ hôi, ngẩng đầu nhìn cô thấy cô mím môi, nói: “Dịch Nam Phong, đau . . .”. Một cơn đau kịch liệt đánh úp lại, rốt cục nhịn không được mà hô to lên.

Anh thấy sắc mặt cô trắng bệch, anh cũng hoảng hốt, mặt biến sắc, vội vàng thay đồ, ôm cô xuống dưới lầu.

“Ông nội, ông nội, Lâm Nhi muốn sinh”. Mấy ngày nay, người trong nhà đều sợ hãi câu này, mặc dù như thế, nhưng trong nhà cũng đã chuẩn bị chu toàn, thấy sắc mặt cô trắng bệch mọi người đổ mồ hôi lạnh, nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Xe chạy một đường tới bệnh viện quân y, lúc này đã gọi điện thoại cho người chờ sẵn, lần này, Lâm Nhi thật sự là sắp sinh.

“Không có việc gì, không có việc gì đâu. . .”

Bụng đau từng cơn, bệnh viện còn chưa tới, mà người cô đã đầy mồ hôi, dưới chân có một ít chất lỏng chảy ra, hẳn là vỡ ối rồi, Dịch Nam Phong mặc dù đã trải qua sóng to gió lớn cũng bị dọa cho sợ hãi, nhìn thấy cô đau đớn như thế, anh còn đau hơn cô, miệng an ủi cô, mồ hôi anh cũng chảy theo.

“Mau lên, mau lên. . .” Không ngừng lau mồ hôi lạnh trên người cô, trong xe chỉ có anh ôm Lâm Nhi, lái xe phía trước, còn người trong nhà đi xe sau.

Rốt cục đến bệnh viện, xe trực tiếp dừng ở cửa, lúc anh ôm cô ra đã có người tiếp đón sẵn sàng, đưa cô vào phòng sinh, Dịch Nam Phong đi theo thì bị bác sĩ chặn ở bên ngoài.

Đi tới đi lui trước phòng bệnh, Dịch Nam Phong thật sự muốn phá cửa đi vào, người ta không phải nói phụ nữ sinh con tới thời điểm chín muồi rất nhanh sao, nhưng vợ anh đi vào cả nửa ngày con chưa thấy trở ra. Đi đến trước cửa, bên trong một tiếng động cũng không nghe thấy, đằng sau anh cũng là một đám người đứng ngồi không yên, Dịch Nam Phong bức tức không chịu được.

Vào những thời điểm như thế này, sắc mặt anh lại càng không thay đổi, chính là trong mắt đã kéo đầy tơ máu, anh thật sự sợ Lâm Nhi gặp chuyện gì đó không may, thời gian này đúng là tra tấn người làm cha như anh quá đi mất. Không bao lâu, y tá đi ra nói “Dịch tiên sinh, chúc mừng, là tiểu công chúa, mẹ tròn con vuông”

Nói còn chưa dứt lời, Dịch Nam Phong không quan tâm mà chạy vọt vào trong, bên trên bàn sinh, phía dưới hạ thân cô máu chảy đầm đìa, Dịch Nam Phong sợ hãi, nhìn mặt cô trắng bệch, tóc ướm bết lại, cô

nằm trên giường mở mắt nhìn anh. Có thể là do trường kỳ huấn luyện cho nên khả năng chịu đau của cô khá tốt, hoàn toàn tỉnh táo, nhưng khi nhìn thấy anh, nhin không được mà chảy nước mắt.

Dịch Nam Phong cảm thấy chính mình như thở không nổi, bước dài hai bước, đi thẳng tới trước mặt cô, bác sĩ và ý ta nào dám đuổi anh ra ngoài, nhìn anh đến chỗ cô nói khẽ vào tai cô, vẻ mặt cẩn thận, mang theo sự đau lòng, cùng hạnh phúc ngập tràn.

Một tháng sau

“Công chúa sinh đẹp của ba”. Trong bọc nhỏ, Dịch Nam Phong cầm một đồng đồ đem tới khoe khoang trước mặt con.

Hôm nay là đầy tháng tiểu công chúa của tổng giám đốc “Dịch Phong”, Dịch Nam Phong lúc này đang ôm bảo bối nhà mình nói chuyện, mọi người đến đây ngoại trừ những người anh em thân thiết của anh, còn có một vài người từ nơi khác chạy đến góp vui.

Tô Kham thật hâm mộ tiểu công chúa của Dịch Nam Phong, tuy còn nhỏ nhưng bộ dáng rất xinh đẹp, mắt to giống mẹ, lông mi cong cong, chiếc mũi cao thanh tú, cái miệng nhỏ giương lên như muốn khóc, miệng nhỏ phẩn nộn, nhìn muốn cắn. Nhớ tới tiêu bá vương ba tháng tuổi nhà mình, Tô Kham thở dài, mỗi ngày cậu nhóc và mẹ đều oanh tạc nhà cửa, thật sự làm cho anh không sống nổi.

Dịch Nam Phong nhìn thấy sự hâm mộ xuất hiện trên mặt Tô Kham, anh liền tới nói chuyện với Tô Kham.

Một thân mặc sườn xám gấm bạc, dáng người cao gầy của cô cũng được lấy lại, mới một tháng, thân thể của cô cũng khôi phục được khá tốt. Thời điểm đẩy cửa đi vào, Dịch Nam Phong liền đi tới trước mặt hôn cô một cái.

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, chiếu vào mặt anh và con gái, mọi chuyện hết thấy không giống như sự thật, nhìn gương mặt anh tuấn của anh, rồi gương mặt phẩn nộn của con gái, bức tranh này thật sự tuyệt đẹp và tràn đầy hạnh phúc, Giản Lâm Nhi ngây người một lúc lâu, sau đó mới thầm cảm ơn ông trời đã ưu ái cô, cho cô một gia đình thực sự hạnh phúc.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-cuoi-la-phai-cuoi-den-noi-den-chon>